NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

CLONMEL'İN KRALLARI

JOHN FLANAGAN

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

ARALUEN, PİKTA, KELTİKA
MS. 643

Karakterler

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızları'nın Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Gilan: Halt'un eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Farrell: Dışarlıklıların önemli komutanlarından biri.

Tennyson: Dışarlıklıların lideri ve sözde Altın Tanrı Alseiass'ın elçisi, aslında halkın korkularından yararlanarak onları soyan bir düzenbaz.

Killeen ve Gerard: Tennyson'ın dev cüsseli ikiz korumaları ve müritleri.

Kral Ferris: Altmcı Clonmel krallığının yalnızca tahtını düşünen, çıkarcı ve aynı zamanda korkak olan Kralı.

Sean Carrick: Kral Ferris'in yeğeni olmasının yanında güvenilir, cesur başdanışmanı.

Bir

Öteki atla binicisinin varlığını ilk fark eden, elbette Çekici olmuştu. Hayvanın kulakları dikildi ve Will, küçük midillisi hafifçe homurdandığından, fıçıyı andıran vücudunun titremeye başladığını hissetti. Bu bir uyarı işareti olmadığı için gelen her kimse, Çekici onu tanıyor olmalıydı. Will öne doğru eğilerek hayvanın tüylü yelesini okşadı.

“Aferin oğlum,” dedi usulca. “Göster bakalım, neredeler?”

Will gelenin kim olduğunu az çok kestirebiliyordu. Daha kelimeler ağzından çıkarken birkaç yüz metre ötelerindeki ağaçlığın arasında beliren doru bir at ve uzun boylu binicisi, tahminlerinde yanılmadığını gösteriyordu. Atlı, hemen yakınlardaki dört yol ağzına çıkıp durdu. Çekici, bir kez daha homurdanarak başını o yana doğru savurdu.

“Tamam. Onları görebiliyorum.”

Will’in, topuklarıyla onu hafifçe dürtmesi üzerine birden yerinden fırlayan Çekici, doru at ve binicisine doğru dörtnala koşmaya başladı. Ardından kişneyerek onu selamlayan doru ata karşılık verdi.

Biniciler, birbirlerini rahatça duyabilecekleri mesafeye geldiklerinde, “Gilan!” diye çığlık attı Will neşeyle. Uzun boylu Orman muhafızı ise, ona elini kaldırarak karşılık verdi. Will ile Çekici, nal sesleri eşliğinde yanında durduklarında, hâlâ sırıtıyordu.

Orman Muhafızları, atlarının sırtında öne doğru eğilerek el sıkıştılar.

“Seni görmek ne güzel,” dedi Gilan.

“Seni de... ama gelenin sen olduğunu anlamıştım. Çekici, bana birkaç dakika önce etrafta tanıdık birilerinin olduğunu haber verdi.”

“Senin şu tüylü, küçük afacandan kaçış yok, değil mi?” diye sordu Gilan Will’le şakalaşarak. “Hâlâ hayatta olmanı ona borçlusun.”

“Küçük mü?” diye cevap verdi Will. “Alaz da pek öyle savaş atları kadar heybetli sayılmaz hani.”

Aslına bakılırsa Alaz, ortalama bir Orman Muhafızı midillisine kıyasla daha uzun bacaklara ve zarif hatlara sahipti. Fakat türünün tüm örnekleri gibi, Gilan’ın doru atı da Krallığın şövalyelerini taşıyan kocaman savaş atlarının yanında minicik kalıyordu.

Genç Orman Muhafızları aralarında konuşadursunlar, atları da benzer bir sohbete dalmıştı. Homurdanıp başlarını sağa sola sallayarak, arkadaşça şakalaşıyorlardı. Birbirleriyle bir şekilde iletişim kurdukları, gün gibi ortadaydı. Gilan, meraklı bakışlarını onlara yöneltti.

“Çok merak ediyorum, ne konuşuyorlar acaba?” diye sordu.

“Çekici, senin gibi leylek bacaklı bir binicisi olduğu için Alaz’in rahatsızlık duyduğunu düşünüyor, sanırım,” dedi Will. Gilan cevabı yapıştırmak üzere ağzını açtığı sırada, Çekici başını birkaç kez şiddetle salladı ve atların yüzleri Gilan’a doğru döndü. Bu bir tesadüf, diye

düşündü uzun boylu Orman Muhafızı. Fakat atlar nedense, dönüp ona bakmak için tam da o anı seçmişlerdi.

“İçimden garip bir ses, haklı olduğunu söylüyor,” dedi Gilan.

Will, bakışlarını önce geldiği yola, ardından da dört yol ağzının aşağı kısmına, Gilan’m belirmiş olduğu ters yöne doğru çevirdi.

“Halt’tan bir haber var mı?”

Gilan başını iki yana salladı. “Neredeyse iki saattir buradayım, ama henüz ortaya çıkmadı. Çok tuhaf, çünkü aramızda en az yol kat edecek kişi oydu.”

Yıllık Orman Muhafızı Toplantısı’nın vakti gelmişti. Üç arkadaş, Toplantı Alanı’nın birkaç kilometre uzağındaki bu dört yol ağzında bir araya gelip yolun kalan kısmında birlikte at sürmeyi âdet haline getirmişti. Will daha Halt’un çırağı olduğu günlerden beri Gilan Ta o noktada buluşmaya alışkındı. Gilan, Will’in katılmış olduğu ilk Toplantı’da eski eğitmenine pusu kurmayı denemiş, ama Will, onun oyununu bozmuştu.

Will’in Seacliff Baronluğu’na, Gilan’m da Norgate’e atanmasından sonra da fırsat buldukça bu oyuna devam etmişlerdi.

“Bekleyelim mi?” dedi Will.

Gilan omuz silkerek, “Hâlâ gelmediyse, bir mazereti var demektir,” dedi. “Yolumuza devam edip çadırlarımızı kuralım.” Atını hafifçe mahmuzlayınca Alaz, hareket etti. Will deaynısını yaptı ve yan yana at sürmeye başladılar.

Bir süre sonra, Toplantı Alam’na vardılar. Etraftaki çalıların temizlenmesiyle, ortaya oldukça geniş bir arazi çıkmıştı. Ancak uzun ağaçlara, Orman Muhafızları’nın tek kişilik, alçak çadırlarını kurabilecekleri korunaklı gölgeleri nedeniyle dokunulmamıştı.

Rastladıkları Orman Muhafızları ile selâmlaşarak atlarını her zamanki yerlerine doğru sürdüler. Birlik, dışarıya oldukça kapalıydı ve çoğu, Orman Muhafızı meslektaşlarını isimleriyle tanırdı. Çadır kuracakları noktaya ulaşan ikili, atlarının vücutlarını saran eyer kayışlarını çözmeye ve uzun yolculuğun ardından hayvanların tüylerini okşamaya koyuldu.

Will, katlanabilir deri kovaları alıp Toplantı Alanı’nm ortasından geçmekte olan küçük dereden su getirmeye gitti. Gilan ise hayvanların yemesi için yulaf çıkarıyordu.

Atlar, sonraki birkaç gün boyunca açıklıktaki yeşil otlarla besleneceklerdi, ama bu yorgunluğun üstüne, bir ödülü hak etmişlerdi. Orman Muhafızları da bu tür ziyafetleri atlarından asla esirgemezlerdi.

Çadırlarını kurup etraflarını dal ve yapraklardan temizlediler. Ateş yaktıkları yeri çevreleyen taşlar, muhtemelen vahşi bir hayvan tarafından bozulmuştu. Will, çabucak boşluklara yeni taşlar yerleştirdi.

“Halt’un neden geciktiğini merak etmeye başladım,” diyen Gilan, batıya doğru bakıyordu. Gitgide alçalan güneşin zayıflayan ışığı, ağaç gövdelerinin arasından süzülmekteydi. “Hiç de acele etmediği ortada.”

“Belki de gelmiyordur,” diye aklına gelen fikri dile getirdi Will.

Gilan dudaklarını büzdü. “Halt bir Toplantı’yı kaçıracak, ha?” dedi inanmaz bir ses tonuyla. “Her sene buraya gelmeye bayılır. Ayrıca seninle yeniden görüşme fırsatını kaçıracağmı da sanmam.”

Gilan da tıpkı Will gibi bir zamanlar Halt’un çırağıydı. Ancak kır saçlı, tecrübeli Orman Muhafızı ile genç dostu arasında çok özel bir ilişki bulunduğunun farkındaydı. Onun Halt ile paylaşmış olduğu usta-çırak ilişkisinin çok ötesinde bir bağdı bu. Halt’un Will’i oğlu gibi gördüğünü biliyordu.

“Hayır,” diye devam etti, “aklıma onu bu toplantıya katılmaktan alıkoyacak bir şey gelmiyor.”

“Eh, ama belli ki öyle olmuş,” diye sözünü kesti arkadan gelen tanıdık bir ses.

Hızla arkalarına döndüklerinde, Crowley ile yüz yüze geldiler. Orman Muhafızı Birliği Komutanı, sessiz hareket etme konusunda tam bir uzmandı.

“Crowley!” dedi Gilan. “Sen de nereden çıktın böyle? Nasıl oluyor da yürürken çıt bile çıkarmıyorsun?”

Crowley sırıttı. Yeteneğiyle gurur duyuyordu.

“Şey, insanlara fark ettirmeden yaklaşmanın Araluen Şatosu’nun politik dünyasında kendine has avantajları bulunuyor,” dedi. “Şato sakinleri gizli saklı meseleleri tartışmaya bayılırlar. Onlar yanlarında olduğumu fark edene kadar neler duyuyorum, bir bilseniz.”

Genç Orman Muhafızları, ayağa kalkıp komutanlarıyla el sıkıştılar. Gilan bir cezvede kahve pişirirken, Will de Crowley aniden yanlarında belirdiğinden beri kafasını kurcalayan soruyu sordu.

“Halt neden aramızda değil, Toplantı’ya gelmeyeceği kesin mi?”

Crowley omuz silkerek, “Önceki gün ondan bir mesaj aldım,” dedi. “Birdenbire ortaya çıkan şu dini tarikata dair söylentiler üzerine Batı Kıyısı’na gitmiş. Zamanında dönemeyeceğini yazmış.”

“Dini bir tarikat mı?” diye sordu Will. “Ne tür bir dini tarikat bu?”

Crowley tiksintiyle dudaklarını büzdü. “Korkarım her zamankilerden.” Onaylaması için Gilan’a bir göz attı. “Bu tür meselelere sen de aşinasın, değil mi Gilan?”

Gilan, başıyla onayladı. “Hem de nasıl. ‘Hadi yeni dinimize katılın,’” diye alıntı yaptı dalga geçercesine. ‘“Bizim tanrımız tek gerçek tanrıdır ve sizleri dünyanın üstüne çökmek üzere olan kıyametten koruyacaktır. Bizimle güvende olacaksınız. Şey... bu arada, güvenli bir

şekilde saklamamız için tüm değerli eşyalarınızı bize teslim eder miydiniz?' Bu tür bir tarikat mı?" diye sordu.

Crowley, kederle başını salladı. "Evet, bu şekilde özetlenebilir. İnsanları kapıdaki felaketlere karşı uyarıyor ve ardından da o felaketleri bizzat planlamaya başlıyorlar."

Gilan, dumanı tüten kahveleri fincanlara koyup arkadaşlarına uzattı. Crowley, genç Orman Muhafızlarının fincanlarına kaşıklar dolus.u bal kattıklarını görünce, başını iki yana salladı. "Balın kahveye verdiği tada bir türlü alışamadım. Halt ile gençken bu konuda sık sık tartışırdık."

Will sırıttı. "Halt'un çırağı olunca, insanın seçme şansı kalmıyor. Ok atmayı, bıçak fırlatmayı, sessizce hareket etmeyi ve kahvene bal katmayı öğreniyorsun."

"O, iyi bir eğitmen," dedi memnun bir ifadeyle kahvesini yudumlayan Gilan. "Halt, bu yeni tarikatın adından söz etmiş miydi? Kendilerine genellikle berbat bir isim bulurlar," diye ekledi Will'e dönerek.

"Etmedi," dedi Crowley. Aklmdakileri dile getirip getirmemekte kararsız gibiydi. Sonra kararını vererek konuşmasını sürdürdü.

"Halt, Dışarlıklılar'in yeniden ortaya çıkmış olmalarından endişeleniyor."

Bu isim Will'e bir şey ifade etmese de Gilan aniden başını kaldırmıştı.

"Dışarlıklılar mı?" diye sordu Gilan. "O ismi hatırlıyorum. Çıraklığımın ikinci yılıydı sanırım. Halt ile ikiniz, onları kovmak için bir yolculuk yapmamış mıydınız?"

Crowley, başıyla onayladı. "Berrigan ve diğer bazı Orman Muhafızları ile birlikte."

"Oldukça büyük bir tarikat olmalı," dedi Will şaşkın şaşkın. Eski bir Araluen özdeyişinde 'Bir isyan, bir Orman Muhafızı,' denirdi. Yani en zorlu meseleleri çözmek için bile birden fazla Orman Muhafızı görevlendirildiği, nadiren görülen bir şeydi.

"Öyleydi," diye onayladı Crowley. "Karşımızda can sıkıcı bir grup vardı ve saçtıkları zehir de taşralıların kalplerine işlemişti. Sırtlarını yere getirmek, epeyce zamanımızı almıştı. Halt'un bu yeni tarikat hakkında bir an önce bilgi edinmek istemesi de ondan. Eğer Dışarlıklıların bir devamı söz konusuysa, hızla harekete geçmemiz gerekecek."

Crowley, dibinde kalan kahve telvesini ateşe boşalttığı fincanını yere bıraktı.

"Durum kesinleşinceye kadar endişelenmemize gerek yok. Şu an, düzenlememiz gereken bir Toplantı var. Gil, son senelerindeki iki çırağımıza fark edilmeden hareket etme dersi verebilir misin acaba?"

"Elbette," dedi Gilan. Crowley ses çıkarmadan hareket etmenin üstadıysa, Gilan da Birliğin fark edilmeden hareket etme konusundaki ustasıydı. Yeteneği büyük ölçüde içgüdülerine dayanıyordu aslında, ama meslektaşlarına aktarabileceği ipuçları, elbette daima mevcuttu.

“Sana gelince, Will,” dedi Crowley, “bu sene yanımızda birinci yıllarındaki üç çırak var. Kaydettikleri aşamayı değerlendirmek ister misin?”

Crowley, Will’in, söylediklerini hiç dinlemediğini, akımın başka bir yerde olduğunu fark etti. Genç adamın, eski akıl hocasının Toplantı’ya gelememesi nedeniyle hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Aklını o meseleden de uzaklaştırmış olur, diye düşündü Crowley.

“Şey, affedersin Crowley! Ne diyordun?” dedi Will suçluluk dolu bir sesle.

“Yeni çıraklarımızın gelişimini değerlendirmek ister misin?” diye tekrar etti Crowley.

Will, aceleyle başını salladı. “Evet, elbette! Özür dilerim. Halt’u düşünüyordum da. Onunla görüşmeyi çok istiyordum.” “Hepimiz istiyorduk,” dedi Crowley. “O aksi yüzüyle hayatımıza ışıklar saçacaktı mutlaka. Ama daha sonra bunun için yeterince zamanımız olacak.” Bir an tereddüt etti. “Aslına bakarsanız... neyse, boş verin. Bu kadarı yeterli.”

“Ne kadarı yeterli?” Will, daha da meraklanmıştı şimdi.

Crowley, kendi kendine gülümsedi. Meraklı olmak, iyi bir Orman Muhafızı’nın temel özelliklerinden biriydi. Disiplinli olmak da öyle.

“Boş verin. Zamanı geldiğinde, bu konuyu size açıklayacağım. Şimdilik çocuklara ok atmayı öğretip taktik eğitimlerini denetlerseniz memnun olurum.”

“Olmuş bil,” dedi Will. Birkaç saniye düşündükten sonra, “Taktik idmanını hazırlayayım mı?” diye sordu.

Crowley başını iki yana salladı. “Hayır, biz o işi hallettik. Yalnızca gençlere göz kulak ol. Bundan senin de keyif alacağına eminim,” diye ekledi üstü kapalı bir ifadeyle. Ayağa kalkarak pantolonundaki tozlan silkeledi. “Kahve için teşekkürler. Akşam ziyafette görüşürüz.”

İki

''Pekâlâ,” dedi Will üç çocuğa. “Nişancılığınızı görelim. Şu hedeflerin her birine onar ok atın bakalım.”

Yetmiş beş metre öteye yerleştirilmiş sıradan dairesel hedefleri işaret etti. Çıraklar öne doğru bir adım atarak atış çizgisine yaklaştılar. Çizginin biraz ötesinde idman yapmakta olan iki kıdemli Orman Muhafızı, yüz elli metre öteye yerleştirilen ve geniş bir yemek tabağından büyük olmayan hedefleri vurmaya çalışıyordu.

Çıraklar, neredeyse gözükmeyen hedefleri ardı ardına yaptıkları atışlarla on ikiden vuran keskin nişancıları birkaç saniye boyunca hayranlıkla izlediler.

“Akşam olmadan önce atışlarınızı yapacak mısınız?” dedi Will, sözlerini uzatarak söylemişti. Halt’un, onun Orman Muhafızlığı eğitimi sırasında kullandığı ses tonunu taklit ettiğinden haberi yoktu. Ustası da onunla böyle yorgunmuş gibi, kuru bir sesle konuşurdu.

“Olur, efendim. Affedersiniz,” dedi en yakınındaki çocuk. Diğer ikisinin fal taşı gibi açılan gözleri, çocuğa çevrildi. Çocuk iç geçirdi.

“Stuart?” dedi Will konuşan çocuğa dönerek.

“Buyrun, efendim?”

“Bana efendim diye hitap etmeyeceksin. İkimiz de Orman Muhafızı’yız.”

Diğer çocuklardan biri, “Ama...” diye söze başlayacak oldu.

Tıknaz yapılıydı ve dağınık kızıl saçları alnına dökülüyordu. Will, çocuğun adını hatırlamak için zihnini zorladı: Liam.

“Evet Liam?”

Liam, rahatsızca kıpırdandı. “Ama biz çırağız ve siz de.. Sustu. Ne demesi gerektiğinden emin değildi. Muhtemelen “Ama biz çırağız ve siz de sizsiniz ,” gibi saçmasapan bir şey söyleyecekti.

Zira her ne kadar o bunun farkında olmasa da, gençler Will’i hayranlıkla takip ediyorlardı. Prensesi Morgarath’ın Wargal ordusundan kurtaran, ardından da Skandiyalı akıncılar tarafından kaçırıldıklarında kızı hayatı pahasına koruyan efsanevi Will Treaty’di o. Sonrasında da Temuçi süvarilerine karşı bir grup okçuyu eğitmiş ve savaşa götürmüştü. Daha geçen sene Krallığınkuzey sınırında olası bir İskoti isyanını bastırmıştı.

Çıraklar, mezun olan tüm Orman Muhafızlan’m saygıyla anıyorlardı. Ancak Will Treaty, onlardan yalnızca birkaç yaş büyüktü ve şöhreti gerçek bir kahramanmış gibi almış yürümüştü. Doğal olarak çocuklar, Will’le tanıştıklarında çok şaşırmışlardı. Karşılarında normal bir insana kıyasla daha iriyarı birini -tipik bir kahramanı- bulmayı bekliyorlardı. Oysa onun yerine temiz yüzlü,genç ve ufak tefek bir delikanlıyla tanıştı rılmışlardı. Will, onlann bu hayranlıklarını fark etmiş olsa durumdan büyük keyif alır ve bir o kadar da utanırdı. Halt’la yeni tanışan insanların ona verdikleri tepkilerle o da karşılaşıyordu artık.

Farkında değildi ama şöhretiyle ustasına rakip olmaya başlamıştı. Will, çocukların onu bir kahraman gibi gördüklerinin farkında değildi belki. Ama bir Orman Muhafızı ile çırak arasında var olduğunu sandıkları o uçurumdan haberdardı. Zamanında o da aynı şeyleri hissetmişti.

“Sizler çırak Orman Muhafızlarısınız,” dedi “ve burada önemli olan şey de ‘Orman Muhafızı’ kelimesi.” Boynundaki zincire takılı gümüş meşe yaprağına hafifçe vurdu. “Gümüş Meşe Yaprağı sahibi olarak sizden itaat ve bir miktar saygı göstermenizi isteyebilirim. Fakat bana efendim demenizi beklemiyorum. Benim adım Will ve bana o şekilde hitap edeceksiniz. Arkadaşıma Gilan, eğer burada olsaydı eski ustama da Halt diye hitap edecektiniz. Orman Muhafızlarının kuralı budur.”

Bu, küçük bir ayrıntıydı belki ama önemli olduğunun farkındaydı. Orman Muhafızları, kendilerine özgü insanlardı ve zaman zaman kendilerinden çok daha yüksek unvanlı kişilere emir vermeleri gerekirdi. Bu çocukların -ister çırak, ister mezun olsun- bir gün Kral’ın Orman

Muhafızlan'na bahşetmiş olduğu güç ve
güvene başvurmaları gerekebileceğini anlamaları gerekiyordu.

Gerektiğinde bu şekilde hareket edebilmeleri için ihtiyaç duyacakları kararlılığı gösterebilmeleri, Orman Muhafızları Birliğindeki meslektaşlarıyla kendilerini eşit hissetmelerine bağlıydı.

Will'in söylediklerini kavramaya çalışan çıraklar, bakışmaya başlamışlardı. Will karşısındaki omuzların dikleştiğini, çenelerin kısmen öne çıktığını görebiliyordu.

"Evet... Will," dedi Liam. Kelimeyi test edip duyduklarından hoşlanmışçasına başını salladı. Diğer ikisi de sırayla başlarını sallayarak onayladıklarını belli ettiler. Will, yeni tanıştıkları bu güven hissini hazmetmeleri için çocuklara birkaç saniye tanıdıktan sonra, anlamlı bakışlarını gökyüzüne dikti.

"Eh, akşam neredeyse çökmek üzere," dedi kendi kendine. O, tebessümünü gizlerken, kılıflardan aynı anda üç ok çekildi. Birkaç saniye sonra çocukların üçü de yaylannı gerdi ve Will'in kulakları hedeflerine doğru uçan ok sesleriyle doldu.

"On atış," dedi. "Sonrasında performansınıza bakarız."

Will, yakınlardaki bir ağacın dibine oturup sırtını ağacın gövdesine verdi. Başına geçirdiği kukuletası ve gölgeler içinde kalan yüzüyle sızıp gitmiş gibi duruyordu.

Ama aslında yerinde durmayan gözleriyle çocukların atış tekniklerini inceliyor, hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Will, sonraki iki gün boyunca genç Orman Muhafızları'nın yeteneklerini değerlendirdi ve atış tarzlarında ufak tefek düzeltmeler yaptı. Liam kirişi ardına dek gerip germediğini sağ başparmağının ağzının kenarına değmesinden anlıyordu.

"Ağzına işaret parmağınla dokun, başparmağınla değil," dedi Will. "Başparmağını kullanırsan, elin hafiften sağa kayabilir ve bu da okun hedefinden sapmasına neden olur."

Liam, başıyla onaylayıp gerekli değişiklikleri yaptı. Birdenbire performansı iyileşmeye başlamıştı. Özellikle bu küçük değişikliği, uzun mesafelerde daha etkili atışlar yapmasını sağlamıştı.

Üçlünün en sessizi olan Nick ise yayını gereğinden sıkı kavrıyordu. Nick başarılı olmak için can atan, hevesli bir gençti. Will, onun yayını bu nedenle mengene gibi kavradığının farkındaydı. Sert bir biçimde tuttuğu yayı genellikle oku bıraktığı anda sola kayıyor ve başarısız atışlar yapmasına neden oluyordu.

Will, bir kez daha devreye girip hatasını düzelttiği çocuğu idmanıyla baş başa bıraktı.

Stuart'ın tekniği, o aşama için mükemmeldi. Ancak tıpkı diğerleri gibi o da ancak saatler boyunca yapacağı idmanların ardından gerekli Orman Muhafızı seviyesine ulaşacaktı.

"İdman, idman, idman..." dedi Will çocuklara. "Şu eski özdeyişi unutmayın: Sıradan bir okçu, düzgün bir atış yapıncaya dek idman yapar. Bir Orman Muhafızı ise...?" Cümlesini çocuklar tamamlasın diye yarıda kesti.

“Hiç hata yapmayıncaya dek,” dediler aynı anda. Will, onaylarcasına gülümseyerek başını salladı.

“Bunu sakın unutmayın,” dedi. Ancak üçüncü gün, saatler süren idmana bir ara verildi. Önceki akşam çocuklara onlar için hazırlanan taktik idmanının yazılı bir özeti verilmişti. Akşam yemeğiyle yatma vakti arasında kalan zamanı problem hakkında tartışıp bir çözüm bulmaya çalışarak geçirmişlerdi.

Görevin detayları, Will’e de aynı saatlerde ulaşmıştı. Özeti okur okumaz, başını iki yana salladı.

“Crowley ve espri anlayışı işte,” dedi yan kızgın bir ifadeyle dosyayı kapatırken. Pelerinindeki bir söküğü dikmekle meşgul olan Gilan, başını ondan yana çevirdi. O öğleden sonra dikenli çalıların arasından görünmeden geçmeye çalışmış ve kıyafetlerinin biraz zarar görmesine neden olmuştu.

“Ne yapmış?” diye sordu.

Will, elinin tersiyle dosyaya vurdu. “Şu taktik görevimiz. Beni çok keyiflendireceğini söylemişti ya? Çocuklardan, kuzeydeki baronluklardan birinde, istilacılar tarafından ele geçirilmiş bir şatoyu kuşatmaları için bir plan yapmaları isteniyor. Bir yerlerden duruma uygun bir saldırı gücü bulacak ve şatoyu geri alacaklarmış. Kulağa tanıdık geliyor mu?”

Gilan sırıtarak, “Buna benzer bir şeyler duymuştum,” diye itiraf etti. Önceki kış Will’in Macindaw Şatosu’nda yüzleştiği durumun neredeyse bir kopyasıydı taktik görevi.

“Hayatım bir taktik çalışması haline gelmiş de haberim yok,” diye homurdandı Will.

O her ne kadar bunu bilmese de aslında söylediği gerçekti. Crowley, Macindaw Kuşatması’nın detaylı bir raporunu tüm Birliğe dağıtmıştı. Orman Muhafızı arkadaşları, Will’in kullandığı taktikleri incelemiş ve bunlardan son derece etkilenmişlerdi.

Kuşatma, önlerindeki problemi klasik taktik anlayışına kıyasla çok daha az bir kuvvetle çözmeye yönelik bir girişim ve hayal gücünün örneği olarak çıraklara aktarılmaya haşlanmıştı.

Gilan, tüm olan biteni önceden biliyordu, ancak Will’e bundun bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü. Arkadaşının bu kadar büyük bir şöhret karşısında utanacağını hissediyordu. Doğal olarak Crowley’nin konu hakkında bilgilendirmediği tek Orman Muhafızı, Will olmuştu.

“Ellerindeki kaynaklar neler?” diye sordu Gilan.

Will, dosyayı yeniden açıp Gereçler ve Kaynaklar kısmına geçince, kaşlan çatıldı. Çıraklara bir çözüm planı üretebilmeleri için birtakım kaynaklar verilmişti.

“Gezgin bir âşık,” diye okudu. Macindaw’da kılık değiştirip bir çalgıcı rolüne bürünmüştü. “Çok komik. Pek bir faydası olmayacak. Atlı bir şövalye -selam, Horace. Şatonun eski garnizonu -elbette kırsal alana dağılacak şekilde kırk adam. Cambazlar, perendeciler, oyuncular... hmmm, bunlar işe yarayabilir. Bir de köyün ahalisi.”

“Gemileri karaya oturmuş Skandiyalılar veya taraf değiştirmiş büyücüler yok mu?” diye dalga geçti Gilan kibarca.

Will alaylı bir tavırla, “Hayır. En azından onlardan vazgeçilmiş,” diye homurdandı.

Will bu sorunu düşünürken, farkında olmadan susmuş ve tırnaklarını yemeye başlamıştı. Cambazlar... Surların tepesine çıkabilirlerdi. Birkaç sayfa ötedeki şatonun planına bir göz attı. Duvarın yüksekliği üç ila dört metre arasındaydı. Normal bir insan için aşması zor bir engeldi. Ancak eğitimli bir cambaz için hiç de öyle değildi.

Birden kendine gelerek dosyayı yeniden kapattı. Bu, onun halletmesi gereken bir problem değildi ki. Çırakların bir çözüm yolu bulmaları gerekiyordu. Tek yapması gereken, bulacakları çözümün uygulanabilir olup olmadığına karar vermekti.

“Kulağa hoş geliyor,” diye mırıldandı Gilan.

Will başını iki yana salladı. “Önerecekleri çözümü duymak için sabırsızlanıyorum.”

Üç

Halt, Selsey köyünün tepesindeki çalıların arasında kıpırdamadan yatıyordu. Pelerini sayesinde gözlerden uzaklaydı ve her an hareket halindeki gözleriyle aşağıda olan biteni izliyordu. Birkaç günden bu yana köyü gözetliyordu. Bu süre zarfında ne köylüler ne de sonradan gelip kıyı tarafına yerleşenler onu fark etmişti.

Selsey, küçük ve hiçbir özelliği bulunmayan bir balıkçı köyüydü. Sahilin kuzey ucundaki dik tepenin yamacına yan yana yaklaşık bir düzine kulübe inşa edilmişti. Genişliği yüz metreyi bile bulmayan küçük bir sahili vardı. Kayalık kıyı hattından üçgene benzer bir parçanın kopmuş olduğu sığ bir koyun ucunda yer alıyordu.

Su ve dar sahil şeridinin üç tarafı, kıyıya dik uzanan tepelerle kaplıydı. Tepeler, köyü ve sahilin kıyı şeridini onları yalayıp geçen rüzgâr ve fırtınalardan koruyacak kadar yükseklere uzanıyordu.

Köyün dördüncü kenarını açık deniz oluşturuyordu ancak Halt’un keskin gözleri, denizin koyun ağzmda girdaplar oluşturduğu çizgiyi seçebiliyordu. Batı rüzgârını arkasına alan kocaman dalgalar, su seviyesinin altındaki kayalara çarpıp kınlıyordu.

Koyun güney tarafında, suyun sakin olduğu dar bir kesim çarptı gözüne. Burası, kayalıklara çarpıp kınlan suyun oluşturduğu hattan geçen minik su yolunu işaret ediyordu. Kumsala çekilmiş bir avuç balıkçı teknesi, açık denize çıkmak için bu geçiti kullanıyor olmalıydı.

Kulübelerin halini gözden geçirdi. Küçüklerdi belki ama kesinlikle derme çatma değillerdi. Uygun bir biçimde inşa edilmiş ve yeni boyanmış kulübeler, oldukça rahat konaklanabilecek yapılara benziyorlardı.

Tekneler de benzer bir durumdaydı. Serenler ve direkler tuzlu hava ve suyun tahribatından korunmak üzere yeni cilalanmıştı. Yelkenler direklerin etrafına düzgünce sarılmıştı. Halatlar

gergindi ve iyi korunmuştu. Teknelerin hepsi iyi durumdaydı ve yakın zamanda boyandıkları anlaşılıyordu.

Yani köyün kendisi ilk bakışta küçük ve önemsiz gibi gözükse de yakından incelendiğinde, ortaya farklı bir hikâye çıkıyordu. Köy ahalisi düzenli bir hayat sürüyordu. Bu tür korunaklı alanların nadiren görüldüğü bir kıyı şeridinde köyün balıkçıları komşu köylerde balıklarını rahatlıkla satabiliyor, olmalıydı. Böylece yöre halkı da zenginleşiyordu. Bu durum, büyük olasılıkla yıllardır böyle devam ediyordu.

Dışarlıklıların köyde bulunmalanmn asıl nedeni de buydu. Halt'un gözleri, aklına gelen bu düşünceyle kısıldı. İyi ki bu yıl Toplantı'ya gitmekten vazgeçip Batı Araluen Kıyılan'ndan kulağına gelen belli belirsiz söylentileri araştırmıştı. Söylentilerin doğru olup olmadığı bilinmiyordu çünkü bu dağınık kıyı şeridi, ülkedeki elli baronluk tarafından kontrol edilmeyen birkaç bölgeden biriydi. Yıllar önce baronluk sınırları belirlenirken gözden kaçmış bir toprak parçasıydı burası.

Jölgenin kime ait olduğu tartışılırken, bir grup Hibemiyalı ortaya çıkıp toprak üzerinde hak iddia etmişti. Zamanın Araluen Kralı da bu yaşaması zor, bakımsız kıyı şeridine bir göz attıktan sonra bölgeyi onlara vermişti. Kralın o zamanlar daha büyük sorunları vardı; birbirleriyle çekişip duran, söz dinlemez elli baronu tek bir çatı altında birleştirmeye çalışıyordu.

Dolayısıyla yirmi kilometrelik bu kıyı şeridi, kendi haline bırakılmıştı. Kral, eğer yüz kilometrelik bir alan içindeki en elverişli doğal limanlardan birini feda ettiğini biliyor olsaydı, elbette farklı hareket ederdi. Ancak bu küçük koyun varlığı, bir sır olarak saklanmıştı. Kimseye hesap vermek zorunda olmayan küçük balıkçı yerleşimi de böylece seneler içinde sessizce zenginleşmişti.

Ancak bölge yine de Redmont Baronluğu'nun batı sınırının ucuna yakın olduğu için, Halt, son birkaç yıldır bölgeye sakinlerine belli etmeden- göz kulak olmaya başlamıştı.

Son birkaç aydır faaliyetleri, kulağına rahatsız edici bir biçimde tanıdık gelen dini bir tarikat hakkında söylentiler kulağına çalınıyordu. Köy ya da mezralara basit bir dostluk mesajı ediğinde taşınan şahıslardan söz ediliyordu. Çocuklara oyunluklar, yörehalkının liderlerine ise küçük hediyeler getiriyorlardı.

Karşılığında tek istedikleri ise, cömert ve sevgi dolu tanrılarına, yani Altın Tanrı Alseiass'a tapınabilecekleri bir mekândı. Yöre halkını kendi dinlerine döndürmek gibi bir niyetleri yoktu.

Alseiass, diğer tanrılara inanılmasını saygıyla karşılayan, hoşgörülü bir tanrıydı.

Böylece Alseiass'ın takipçileri ya da kendilerine vermiş oldukları isimle Dışarlıklılar, haftalarca köylülerle uyum içinde yaşıyorlardı.

Fakat bir süre sonra, köylülerin işleri ters gitmeye başlıyordu. Hayvanlar esrarengiz bir biçimde telef oluyor, koyun ve ev hayvanları sakatlanmış halde bulunuyordu. Ekinler ve evler yakılıyor, kuyu ve pınarlar kirletiliyordu. Bölgede birdenbire peyda olan silahlı eşkıya ve haydutlar, gezginlere ve uzak çiftliklerde çalışan köylülere saldırıp paralarını çalmaya başlıyordu. Günler geçtikçe saldırıların şiddeti artıyor, köylüler yaşanan korku dolu olaylar

nedeniyle hayatlarından endişe duymaya başlıyordu. Köy bir anda kuşatılıyor, bir sonraki saldırının nereden geleceğini kimse bilmiyordu.

Bunun üzerine Dışarlıklılar, köylülere bir çözüm önerisi sunuyordu. Köyün etrafını saran kanun kaçakları, kötü tanrı Balsennis'in -yani Alseiass'tan ve tüm değerlerinden nefret eden karanlık tanrının- takipçileriydi. Dışarlıklılar, bu yaşananları önceden tahmin edebildiklerini iddia ediyorlardı. Kıskanç Balsennis, Alseiass ile takipçilerinin kendilerini mutlu hissettikleri tüm toplumları yıkmaya çalışıyordu. Ancak Dışarlıklılar'ın söylediklerine bakılırsa Alseiass rakibinden daha güçlüydü ve köylülere yardım edebilirdi. Karanlık kardeşinin takipçilerini oradan gönderip köyü bir kez daha güvenli bir yer haline getirebilirdi.

Ancak bunun için bir bedel ödenmeliydi elbette. Balsennis'i kovabilmek için özel dualar edilmesi ve zikir törenleri yapılması gerekiyordu. Alseiass bunu yapabilirdi yapmasına, ancak kovma ayini için özel bir mabet ve sunak inşa edilmeliydi. İnşaatta en saf malzemelerin kullanılması gerekiyordu. Beyaz mermer, pürüzsüzce işlenmiş düğümsüz, kıvrımsız sedir ağacı... ve altın gibi malzemelerdi bunlar.

Alseiass, Altın Tanrısıydı. Balsennis'i yenecek gücü de değerli madenin bizzat kendisinden alacaktı. Köylüler, er ya da geç teklifi kabul ediyorlardı. Gittikçe şiddetlenen saldırılan ve felaketleri önlemek için gerekli olan altını toplamak amacıyla tüm birikimlerini ve sakladıklan mallarını ortaya koyuyorlardı. Ne kadar kararsız kalırlarsa, saldırıların şiddeti de o kadar artıyordu. Önceden hayvanlar kurban edilirken, artık insanların canına kast ediliyordu. Köy halkının İleri gelenleri yataklannda öldürülmüş bir biçimde bulunuyor, bunun üzerine köylüler de tüm varlıklannı bu iş için seferber ediyordu. Mabet inşa ediliyor, Dışarlıklılar dua edip İlâhiler söylemeye ve oruç tutmaya başlıyordu.

Sonra, saldırılar zamanla azalıyor, daha fazla "kaza" yaşanmıyordu. Kanun kaçakları artık ortalıkta çok daha az görülüyor ve hayat normale dönmeye başlıyordu.

Köyü tamtakır edip talan edecek başka bir şey kalmayınca, Dışarlıklılar da bir anda ortadan kayboluyordu. Köylüler bir sabah uyandıklarında, onların (yanlarında köyün yıllar boyu biriktirmiş olduğu altın ve hâzinelerle birlikte) gitmiş olduklarını fark ediyorlardı.

Dışarlıklılar bunun üzerine bir diğer yöreye, bir diğer köye geçiyordu ve aynı süreç bir kez daha yaşanıyordu. Halt, sürecin sonuna; Dışarlıklıların köylüleri Balsennis'in nuldırılarma karşı korumak için çaresizce dua ettikleri zamana denk gelmişti. İlâhileri ve sahte oruç tutma törenlerini izlemiş Dışarlıklıların kapalı tuttuklan gizli erzağı da fark etmişti.

'Oruç tutmaları' da dinleri kadar sahte, diye geçirdi aklından acı acı. Etraftaki arazileri de gözlemiş ve Dışarlıklıların suç ortaklarının bulunduğu kampı keşfetmişti. Kirli işleri bu grup hallediyordu; ahırları yakıyor, hayvanları doğruyor, yerel yöneticileri kaçırıp katlediyorlardı. Tarikat onlar olmadan faaliyet gösteremezdi. Ancak köylülerin hiçbiri onları görmüyordu.

Ustaca düzenlenmiş bir operasyon söz konusuydu. Halt, tüm bunlara yıllar önce de şahit olmuştu. Tarikat yeniden hortlamıştı. O sırada tarikatçıların karargâh olarak kullandıkları büyük çadırdan çıkan bir kişi, kaşlarının çatılmasına neden oldu. Çadır, kumsalın kıyısına, balıkçı teknelerinin gelgitten korunmak üzere çekildikleri noktanın yakınına kurulmuştu.

Çadırdan uzun boylu, iriyarı bir adam çıkmıştı. Ortadan ayrılmış uzun kır saçları, yüzünün iki yanma düşüyordu. Halt bu mesafeden yüz hatlarını seçemese de önceki gözlemlerinden, adamın derisinin çiçek hastalığı nedeniyle delik deşik olduğunu biliyordu. Alseiass onu hastalıktan koruyamamış, diye gaddarca bir düşünce geçti aklından.

Adam, elinde grubun önderi olduğunu belli eden bir asa taşıyordu. Tıraşlanmamış basit bir ağaç dalının tepesine, Dışarlıklıların sembolünü taşıyan taş bir levha yerleştirilmişti. Merkezinde kabartmalı bir küre bulunan ve içi runlarla* kaplı bir yüzük, ince bir sütun aracılığıyla dış tarafında kalan daha küçük bir yarımküreyle birleştirilmişti. Yaşlı adam, gözetleniliğinden habersiz, kararlı adımlarla köydeki evlerin en büyüğüne doğru yürümeye başladı.

**** III-XIII. yüzyıllarda İngiliz ve İskandinav dillerinde kullanılan alfabenin harflerinin her biri. (Ed. N.)***

"Daha fazla altın istemeye gidiyorsun, ha?" diye mırıldandı Halt. "Bu konuda neler yapabiliriz, bir bakalım."

Dışarlıklıların lideri, köyün ileri gelenleri olduğu anlaşılan bir grupla bir araya geldi ve aralarında hararetli bir sohbet başladı.

Halt, tüm bunları daha önce de görmüştü. Dışarlıklıların önderi, gönülsüz bir tavırla köylülere daha fazla kaynak gerektiğini söylüyordu. Alseiass, ezeli düşmanını bertaraf etmek İçin daha fazla güce ihtiyaç duyuyordu ve bu gücü yalnızca altın ve mücevherler sayesinde elde edebiliyordu. Ne de güzel rol yapıyorlar, diye düşündü Halt. Daha fazla altın isterken tereddüt eden ve köy halkı kendilerini reddettiğinde ısrarcı olmayan Dışarlıklılar, böylece zenginlikleri kendileri için istedikleri suçlamasından da kurtulmuş oluyorlardı.

Halt, daha fazla kaynak aktarılmayacağım öğrenen yaşlı adamın omuzlarını silkerek sahnelediği oyunu seyretti. Ellerini dostluk ve anlayış dolu bir tavırla iki yana açarak kederli bir ifadeyle köylü heyetinden uzaklaşmıştı. Eğer bilindik Dışarlıklı yöntemlerine sadık kaldıysa, kendisinin ve insanlarının köyü ve köylüleri korumak üzere ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına ve oruç tutup dua etmeye devam edeceklerine söz vermiş olmalıydı.

"Ve bu gece," diye mırıldandı Halt kendi kendine, "o evlerden biri alevlere boğulacak."

Dört

Uç çırak, dizlerinin üstündeki görev dosyalan ve almış oldukları notlarla açıklıkta sessizce oturmuş, beklenti dolu gözleriyle Will'i izliyorlardı.

"Pekâlâ," diye söze girdi Will. Sürekli onu süzen üç çift göz nedeniyle biraz endişeliydi. Çocuklar, muhtemelen kendileri için hazırlanmış olan probleme, Will'in mükemmel bir çözüm bulmuş olduğunu düşünüyorlardı. Ancak bu, Will'in görevi değildi.

"Hepiniz görevlerinizi okudunuz mu?"

Üçü de başlarını evet dercesine salladılar.

“Durumu her açıdan kavradınız mı?”

Başlarını yine salladılar.

“Peki, ilk kim düşüncesini belirtmek ister?”

Bir anlık tereddüdün ardından, Nick’in eli havaya kalktı. Will, çocuğu başıyla onayladı. İlk önce Nick’in konuşacağını, o daha elini kaldırmadan biliyordu.

“Pekâlâ, Nick, seni dinliyoruz,” dedi, bir yandan da eliyle genç çırağa devam etmesini işaret ediyordu.

Nick, birkaç kez boğazını temizledi. Notlarını karıştırdıktan sonra başını öne eğerek çabuk ve anlaşılmaz bir dille okumaya başladı.

“Pekâlâhalletmemizgerekenproblemnormalbirkuşatmaopettiyonuiçinyeterligücesahipolmayı şımızdankaynaklanıyordolayısıyla**...”**

Will, “Hey!” diye araya girince bir kusur işlediğini fark eden Nick, endişeyle başını kaldırdı.

“Yavaş olsana! Arkandan atlı kovalamıyor, tamam mı?”

Will, yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce çocuğun hata yapmaktan korktuğunu fark etti. Nick azimli bir çocuk, diye geçirdi aklından. Çabuk ve anlaşılmaz konuşması da yayını mengene gibi sımsıkı tutmasına neden olan azminin bir göstergesiydi.

“Biraz sakin ol, Nick,” dedi Will, onu cesaretlendirmeye çalışarak. “Diyelim ki bu tür bir savaş planım Kral Duncan’a okumak üzere çağrıldın... ” Sustu ve çocuğun gözlerinin bu görkemli fikir karşısında fal taşı gibi açıldığını fark etti. Sonra nazik bir dille konuşmasını sürdürdü. “İmkânsız bir şey değil bu. Orman Muhafızları zaman zaman krala sunum yaparlar. Ama Arnluen Şatosu’ndaki taht odasına hızla dalıp ‘MerhabaKral Dıincanmüsaadenizlesizebazımes elelerdensözedeceğimson-MNİzdenedüşündüğünüzübelirtirsiniztamammı?’ demek ister miydin?” Nick’in nefes almadan yaptığı konuşmasının harika bir taklidini yapınca diğer iki çocuk da gülmeye başladı. Nick de bir anlık tereddütten sonra arkadaşlarına katıldı.

“Hiç sanmıyorum,” diye cevapladı Will kendi sorusunu. "Bir planın taslağını çizerken, hitap ettiğin kişilerin meseleyi tam olarak kavrayabilmeleri için eksiksiz ve net bir dille konuşman gerekir. Düşüncelerini düzenlemeli ve mantıklı bir sıra çerçevesinde dile getirmelisin. Önce derin bir nefes al bakalım...”

Nick, ona söyleneni yaptı.

“Şimdi yeniden başla. Yavaş ol.”

“Pekâlâ,” dedi Nick, “halletmemiz gereken problem, normal bir kuşatma operasyonu için yeterli güce sahip olmayışımızdan kaynaklanıyor. Dolayısıyla kendimize (a) adam bulmamız ve (b) rakip garnizonun sayıca üstünlüğünü dengelememiz gerekiyor.”

Beklenti dolu bakışlarını yukarı kaldırdı. Will başıyla onayladı.

“Buraya kadar fena değil. Peki ya çözüm?”

“Benim önerim, otuz beş Skandiyalı deniz kurdunu elimizdeki atlı şövalyenin komutası altındaki taarruz gücüne katmamız yönünde. Skandiyalılann hünerleri, sayı üstünlüğünü kolayca...”

Ancak Will’in elleri bir kez daha havaya kalkmış, kelimelerin akışını durdurmuştu bile.

“Hey! Hey! Hey! Dur bakalım!” diye bağırdı. “Biraz geri git hele! Skandiyalılar mı? Skandiyalılar da nereden çıktı?”

Nick, bu soru karşısında şaşkın şaşkın Will’e baktı.

“Şey... Skandiya’dan herhalde,” diye cevap verdi. Will diğer iki çocuğun da onaylarcasına başlarını salladıklarını fark etti.

Will, “Hayır, hayır,” diye söze başladı ama aklına gelen bir fikirle yüzünü asarak diğerlerine döndü. “Siz de mi Skandiyalıları kullanmaya karar verdiniz?”

Liam ve Stuart, ses çıkarmadan başlarıyla onayladılar.

“Eh, bunu yapabileceğinizi de nereden çıkardınız?” diye sordu Will. Çocuklar aralarında bakıştıktan sonra, Liam cevap verdi.

“Sen öyle yapmıştın.” Ses tonuyla cevabın açıkça ortada olduğunu belli ediyordu.

Will, çaresizliğini belirten bir el işareti yaptı.

“Ama ben o Skandiyalıları tanıyordum,” dedi. “Onlar benim dostlarımdı.”

Liam omuz silkti. “Şey, evet. Ama bu benim de onlarla dost olamayacağım anlamına gelmez. Oldukça canayakın bir insan olduğum söylenir. Skandiyalılarla arkadaşlık edebileceğimden eminim.”

Stuart ve Nick de arkadaşlarını onaylarcasına başlarını sallıyorlardı.

Will, Gereçler ve Kaynaklar listesini işaret ederek “Ama burada Skandiyalı falan yazmıyor!” dedi. “Öyle birileri yok ki! Ne oldu da bir anda ortaya çıktılar?”

Çocuklar, bir kez daha bakıştılar. Bu kez konuşan Stuart oldu.

“Alıştırmada girişken olup hayal gücümüzü kullanmamız söyleniyordu..''

Will, çocuğa devam etmesini işaret etti.

“Biz de hayal gücümüzü kullanarak yörede Skandiyalıların olduğunu varsaydık.”

“Ve bu Skandiyalılarla dost olduğumuzu,” diye araya girdi Liam.

Will, birden ayağa fırladı. Çıraklığının ilk yılı boyunca Halt’un yaşadıklarını daha iyi anlıyordu şimdi. Yaptıkları şey çocuklara o kadar mantıklı geliyordu ki.

“Ama öyle bir var*sayımdabulunamazsınz ki!” diye bağırdı.*

Çocukların yüzlerindeki endişeyi fark edince, sakinleşip kendini açıklama yapmaya zorladı. “Bu işte kullanabileceğiniz! kişiler, Gereçler ve Kaynaklar listesinde sıralanmaktadır. Öyle kafanıza göre birilerini uyduramazsınız.”‘

Ardından, bakışlarını çocukların kederli yüzlerinde gezdirdi. “Yani, demek istiyorum ki madem buna izniniz var, neden hoplayıp zıplayarak duvarları sizin için yıkacak bir düzine devasa trolü hayal etmiyorsunuz?”

Nick, Liam ve Stuart başlarını saygıyla sallayınca, bir an için çocukların, sözlerini ciddiye aldıklarını sandı.

Will, “Şaka yapıyorum,” deyince, başlar bir kez dahai sallandı. İç geçirerek yerine oturdu. Göreve en başından başlamaları gereken çocukların yüzlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Her ne kadar çözüm bulma işini üstlenmek istemese de, çocukları doğru yöne sevketmenin bir zararı yoktu. “Neyse, önce elimizde neler var, bir bakalım. Kaynakların üzerinden geçelim.”

“Bir cambaz grubumuz var,” dedi Liam.

Will, hemen ona doğru döndü. “Sence işimize yararlar mı?”;

Liam, dudaklarını büzdü.

“Askerlerimizi eğlendirip morallerini arttırabilirler,” dedi Nick.

“Askerimiz olsaydı tabii,” diye araya girdi Stuart.

Stuart’ın ukala bir tavırla verdiği cevabı, “Askerimiz olduğunda!” diye yarıda kesti Liam.

Will, çocuklar kavgaya tutuşmadan önce müdahale etmesi gerektiğini fark etmişti. Böylece önlerine çok net bir ipucu atmaya karar verdi.

“Sizi şatoya girmekten alıkoyan şey nedir? Bir şatonun ana savunma hattı hangi bölgesidir?” diye sordu. Birkaç saniyelik düşünme payının ardından Stuart cevabın netliğini ifade eden bir ses tonuyla cevap verdi.

“Elbette surlar.”

“Doğru. Yüksek surlar. Dört metre yüksekliğindeler.” Will sözlerine ara verip bakışlarını çocukların yüzlerinde gezdirdi.

"Yüksek duvarlar ve cambazlar arasında bir bağlantı kurabiliyor musunuz?”

Karşısındaki yüzler, bir anda aydınlandı. Nick, arkadaşlarına göre bir saniye erken tepki vererek “Duvarlara tırmanabilirler,” dedi.

Will, işaret parmağını Nick’e doğru uzattı. “Aynen öyle. Ama yine de askere ihtiyacınız olacak. Garnizon askerlerine ne olmuştu?”

“Baronluğun dört bir yanma dağılıp çiftlik ve mezralarına döndüler.” Bu kez konuşan Liam’dı. Kaşlarını çatarak sözlerine devam etti. “Oradan oraya gezerek onları yeniden birliğe katacak birine ihtiyacımız olacak...”

“Ama düşmanın bunu fark etmesini de istemiyorsunuz,” diye çabucak araya girdi Will. İçlerinden birinin mesajı alacağım umut ediyordu.

Zafer dolu bir sesle “Çalgıcı!” diye bağırdı Stuart. “Kırlarda gezmesi kimseyi şüphelendirmeyecektir!”

Will, gülümseyerek yerine oturdu. “İşte şimdi aklınızı kullanmaya başladınız!” dedi. “Birlikte çalışın ve bu öğleden sonra önerilerinizle geri gelin.”

Çocuklar, aralannda sırıtmaya başladılar. Planı bir sonraki aşamaya geçirmek için can atıyorlardı artık. Will’in işareti üzerine ayağa kalktılar ama Will son anda aklına gelen bir fikirle onları durdurdu.

“Başka bir şey daha var. Köyün nüfusu ne kadar?”

Nick, notlanna bakma gereği duymadan “İki yüz,” diye cevabı yapıştırdı, Will’in nereye varmak istediğini merak ediyordu.

“Ancak aralannda yalnızca birkaç tane asker var. Çoğu çiftçi ve işçi.”

“Biliyorum,” dedi Will. “Fakat nüfusu yüzden fazla olan köyler için geçerli olan şu yasayı bir hatırlayın hele.”

Nüfusu yüzden fazla olan köylerin, bir grup genç erkeği okçu olarak eğitmesi, yasalar gereği zorunlu kılınmıştı. Araluen, gerektiğinde orduya çağrılan eğitimli ve geniş okçu birliğini bu şekilde korumayı başarıyordu. Will, çocukların henüz sözünü ettiği yasa hakkında düşünmemiş olduklannı fark etti. Fakat o gün için yeterince yardımda bulunmuştu.

“O meseleyi de göz önüne alın,” dedi ve eliyle gitmelerini; işaret etti. Uzaklaşan çocukların kendi aralanndaki heyecanlı konuşmalarını dinleyerek arkasındaki kocaman ağaç gövdesine yaslandı. Yorulduğunu fark etmişti.

“Aferin sana,” dedi birkaç metre arkasındaki Crowley. Will, irkilerek birden ayaklandı.

“Şunu yapsana**,** Crowley!” dedi. “Ödümü kopardın!”

Komutan, kıkırdayarak açıklığa adımını attı ve Will’in yanındaki kocaman kütüğe oturdu.

“Durumu iyi idare ettin. Eğitmenlik kolay iş değildir. Öğrencilerini ne zaman yönlendireceğini ve ne zaman kendi hallerine bırakacağını bilmen gerekir. Bir çırağın olduğunda, onu çok iyi eğiteceğinden eminim.”

Will, dehşet dolu bakışlarla tecrübeli Orman Muhafızı’nı düzmeye başladı. İşin sorumluluğu bir yana, her an burnunun dibinde soru soran, sözünü kesen, bir sorunu ele almadan önce gereksiz detaylarla ilgilenen genç bir insan olduğunu düşündü...

Kendi çıraklık günlerini tarif etmeye başladığını fark edince, düşünmeyi kesti. Yüreği, bir kez daha Halt'a karşı büyük bir sevgiyle doldu.

Will, "Umarım bir çırağım olmasına daha uzun bir süre varılır," diye yanıt verince Crowley gülümsedi.

"Evet. Henüz değil. Senin için başka planlarım var."

Ancak Will açıklama yapması için ısrar edince, usta eğitmen gülümsemekle yetindi. "Zamanı geldiğinde anlatırım."

O an için Will'in Crowley'den öğrenebilecekleri, bu kadarla sınırlıydı.

Beş

Vakit, gece yarısını geçmişti. Sakinleri uykuda olan Selsey'in üstüne karanlık ve sessizlik çökmüştü. Görünürde gece bekçisi yoktu. Bu az bilinen, uzak köyde hiçbiri zaman nöbetçiye ihtiyaç duyulmamıştı. Ancak bu gece, tam da Halt'un tahmin ettiği gibi bir bekçiye ihtiyaçları olacaktı. Halt, yükselen suyun ulaştığı seviyeyi işaret eden, kumaj çekilmiş bir balıkçı teknesinin arkasına çömelmişti. Aklına ilk gelen düşünce, Dışarlıklıların evlerden birine saldıracakları olmuştu. Ancak sonrasında gözüne çok daha elverişli bir hedef çarpmıştı: Balıkçı tekneleri. Köyün zenginlik kaynakları. İnsanlar, evlerinin yanması halinde brandadan çadırlarda da yaşayabilirlerdi. Pek rahat edemezlerdi belki ama yine de hayatlarına devam ederlerdi.

Teknelerin yok olması halinde ise balıkçılık sona erecek ve yeni tekneler inşa edilirken bir gelir elde edilemeyecekti. Halt, teknelere saldırmak, Dışarlıklıların zalim tavırlarına çok uygun, diye düşünmüştü ve şu anda bu düşüncesi doğrulanmak üzereydi. Ağaçların arasından fırlayan yarım düzine siluet, sinsi adımlarla balıkçı teknelerine yaklaşıyordu. Halt bir an için gruptakilerin neden bir anda eğilerek yürümeye başladıklarım merak etti. Saklanmalarına bir faydası olmadığı gibi, daha çok şüphe çekiyorlardı. Fakat nedense benzer şartlar altında birçok kişi aynı şekilde davranıyordu.

Dört kişi balıkçı ağlan ve teçhizatından oluşan bir yığının yanında kalırken, diğer ikisi ise Halt'un arkasında saklanmakta olduğu teknenin yanındaki tekneye doğru yürümeye başlamıştı.

Halt, teknenin kıç tarafından başını uzatarak birkaç metre ötede kumun üstüne çömelmiş adamların konuşmalarını dinlemeye başladı.

"Kaçını yakacağız?" diye sordu biri.

"Farrell'in dediğine bakılırsa, iki tekne onlara iyi bir ders olurmuş." Halt'un gün boyu gözetlemiş olduğu Farrell denen kır saçlı adam, Dışarlıklılar grubunun lideriydi. "Ben bunu hallederim. Sen de şu arkamdakiyle ilgilen." Konuşan adam, başıyla Halt'un arkasında saklanmakta olduğu tekneyi işaret etti. Bunu onaylayan arkadaşı da dikkat çekmemeye çalışarak teknenin pruvasına doğru emeklemeye başladı.

Halt, hızla geri çekildi ve dikkatini işine veren sabotajcının arkasında kalacak şekilde, aynı hizadaki üçüncü bir teknenin arkasına saklandı. Sahil, rüzgâr ve akıntıyla sürüklenen kocaman yosunlar ve tahta parçalarıyla doluydu. Halt adamın köşeyi döndüğünü fark eder etmez, pelerinine sarınıp yere uzandı. Hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Adam onu fark etse bile, öylece yatan Orman Muhafızı'nı moloz yığınlarının bir parça sanıp geçecekti. Eski bir Orman Muhafızı atasözünde dendiği gibi: ***Kişi karşısında birini görmeyi beklemiyorsa, büyük ihtimalle görmeyecektir de.***

Halt, çakmaktaşından gelen sürtünme sesini duyunca, gözlerini hafifçe yukarı kaldırdı. Dışarlıklı, sırtı Halt'a dönük şekilde teknenin arkasına çömelmişti. Orman Muhafızı bir sürtünme sesi daha duydu ve çakmaktaşından çıkan minik, mavi alevi fark etti.

Halt, dirseklerinin ve dizlerinin üzerinde sessiz, dev bir yılan gibi sürünerek, bir şeyden kuşkulanmayan adamın yanma vardı ve hafifçe doğruldu.

Haydut, çelik gibi bir kol boğazına dolanıp güçlü bir el nefes almasını engellemek için başını öne doğru itince, orada yalnız olmadığını kavramıştı. Nefesi kesilmeden önce ancak hafifçe hırıldanmayı başarabildi.

O sırada diğer tekneden "Ne oldu?" diye bir fısıltı geldi. Takatini hızla kaybeden adamı bayılması için zorlamaya devam eden Halt, benzer bir fısıltıyla cevap verdi.

"Bir şey yok. Çakmaktaşım düşürdüm."

Diğer çakmaktaşından çıkan kıvılcım gözüne çarparken, kulakları da öfkeyle fısıldanan cevapla doldu.

"Neyse, kes sesini ve işini bitir."

Bayıltıcı hamle nihayet etkisini göstermiş ve Dışarlıklı bilincini kaybetmişti. Halt, adamı kumların üzerine yatırdı. Artık diğer taraftan sürtünme sesi gelmediğine göre, diğer haydut, ateş yakmayı başarmış olmalıydı. Kaybedecek zamanı yoktu. Teknenin taze cila ve boyayla kaplı kuru tahralarının ve üstüne katran sürülmüş donanımın alev alması an meselesiydi. Adama ulaşmanın en hızlı yolu, aralarındaki tekneden geçiyordu.

Halt, küpeşteye tırmandı ve diğer tarafa geçip kumlara doğru yuvarlandı. Halt ayağa kalktığı anda, adamın elindeki kavın içinden gelen minik alev pırıltısını fark etti. Bakışları alevlere çevrili olan haydut, arkasından gelen gürültüyü duymuştu. Hafifçe kamaşan gözleriyle başını kaldırdı ve birkaç metre ötesindeki karaltıyı fark etti. Doğal olarak, bunun arkadaşı olduğunu zannetti.

"Ne yaptın? Hallettin mi?"

Saklanma faslı sona erdi, diye düşündü Halt. Ardından kendi sesiyle cevap verdi. "Pek sayılmaz."

Karşısında bir yabancının bulunduğunu çok geç fark eden adam, yerinden doğruldu. Ancak Halt tam o sırada adamın elindeki yanan kav parçasına bir tane patlatarak kumun üstüne dağılmasına neden oldu. Ardından da tüm gücüyle rakibine bir tokat indirdi.

Eli rakibinin çenesine çarpınca, Dışarlıklı acıyla çığlık atarak teknenin gövdesine doğru savruldu. Adam kumda yarı buygın halde sürünürken Halt da avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

“Yangın! Tekneler yanıyor! Yangın!”

Neler olup bittiğini anlamaya çalışan diğer dört haydudun şaşkınlıkla bağrıştıklarını duyabiliyordu. Tekneler yakıldıktan Honra ortalığın bu şekilde velveleye verileceği, planda yer alınıyordu. Ancak bildikleri kadarıyla teknelerin yanında arkadaşlarından başka kimsecikler yoktu.

“Yangın!” diye bağırdı Halt yeniden. “Teknelere koşun!

Yangın!”

Halt’un şaşırtıcı derecede gür çıkan sesi, bu huzurlu geceyi çoktan bozmuştu. Köydeki evlerde ışıklar yanmaya başlamıştı bile. İşlerin sarpa sardığını fark eden haydutlar, teknelere doğru koşmaya başladılar. Halt adamlardan uzaklaşıp kumsala doğru sıvışmak niyetindeydi. Adamlar, içgüdüsel olarak peşinden gelmeye başlamışlardı ki Halt’un tam olarak istediği şey! de buydu. Yarım kalan işi tamamlayıp tekneleri yakmalarını istemiyordu.

“Yakalayın şunu!” diye bağırdı birileri. Kumda boğulan ayak sesleri, onun hemen arkasında olduklarını gösteriyordu.

Ama uzaklardan, uyanıp alarm veren köylülerin sesleri duyulmaya başlamıştı artık. Halt, peşindekilerin duraksadıklarını fark etti.

“Bırakın gitsin! Morris ve Scarr’ı da alıp buradan gidelim!” diye bağırdı önceki ses.

Morris ve Scarr tekneleri yakmaya çalışan haydutlar olmalıydı. Diğerleri, doğal olarak arkadaşlarını geride bırakmak istememişlerdi. Ayak sesleri; teknelere doğru uzaklaşmaya başlamıştı artık. Halt, dönüp arkasına bir göz attığında, ayakta kalan haydutların arkadaşlarını sürükleyerek uzaklaştıklarını fark etti. Kumsalın birkaç yüz metre içlerinde görülen fener ışıkları, köylülerin teknelere yaklaşmakta olduklarını gösteriyordu. Teknelerini sapasağlam olduklarını anlayınca, ilk baştaki coşkulu halleri kalmamıştı.

Baskıncı grubu rahatça kaçabilecek, diye düşündü Halt, Ama elinden bir şey gelmiyordu. Dışarlıklıların kalmakta olduğu büyük çadır da yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Başından beri uyanık olduklarına ve suç ortaklarını izlediklerine şüphesi yoktu. Elbette kopan tüm bu gürültü boyunca uyumuş numarası yapacaklardı.

Halt kumsalın kıyısındaki ağaçlara ulaşınca hızını azalttı. Ağaçların gölgelerine sığınarak derin derin nefes almaya başladı. Tüm Orman Muhafızları gibi o da son derece zinde bir Vücuda sahipti. Fakat fırsatını bulduğunda dinlenmenin de bir zararı yoktu.

Nefes alıp verişini hızlandıran ve kalbinin daha hızlı
atmasına neden olan adrenalinin, damarlarında pompalandığını hissedebiliyordu.

Sakinleş, dedi kendi kendine ve nabzının normale dönmeye başladığını hissetti. Bütüne bakıldığında başarılı bir gece oldu, diye geçirdi aklından. Haydutlardan bir ya da ikisinin

köylülerin sorgulamalarıiçin geride kalmış olmasını tercih ederdi. Ama en azından tekneleri yakmalarını engellemişti.

Ayrıca planın hangi aşamasında hata yaptıklarını ve işlerine kimin karıştığını merak etmelerini sağlayarak, Dışarlıklıların zihinlerine devasa bir kuşku tohumu ekmişti.

Yüzüne zalim bir tebessüm yerleşti. Dışarlıklıların herhangi bir konuda endişe ediyor olması, hoşuna gidiyordu. Artık bir içgüdü haline gelmiş olan ihtiyatlı konumunu terk etmesinin nedeni, belki de bu minik tatmin hissiydi. Abelard'ı bırakmış olduğu yere gitmek üzere arkasını döndüğünde bir ağacın arkasından çıkan biriyle çarpıştı.

"Sen de kimsin be?" diye soran adam, ani bir hareketle elindeki ucu çivili kalın sopayı yabancının kafasına doğru savurdu.

Halt, bu ani ve saldırgan tavır karşısında adamın Dışarlıklılar çetesinden olduğunu tahmin etti. Şaşkınlığından çabucak sıyrılarak doğrudan adamın sol dizinin iç kısmına bir tekme savurdu. Dizlerinin bağı çözülen adam, acıyla çığlık atar yere düştü ve yaralı dizini tutarak feryat etmeye başladı.

"İmdat! İmdat! Buradayım!"

Halt, cevap olarak atılan çığlıkları ve çalılıkların arasında birilerinin geldiğini gösteren hışırtıları duymuştu. Bir hayale gibi hareket ederek oradan hızla uzaklaştı. Takipçileri ona ye tişmeden Abelard'ın yanma varması gerekiyordu.

Altı

Toplantı, sona ermek üzereydi. Çıraklık hayatlarının son senesindeki iki çocuk için, her zamanki birliğe kabul töreni düzenlenmişti. Kederli bir tebessümle olanları izleyen Will, Gilan'ın savurduğu dirseği kaburgalarında hissetti. Yakın geçmişte o da aynı duruma düşmüş, lafı ağzında geveleyip kâğıtları öteye beriye savurmakla ve süreci küçümsemekle meşgul olan Crowley'nin karşısında serseme dönmüştü.

Tıpkı onun gibi afallayıp kalan iki yeni Orman Muhafızı'nı izliyordu. Beş senelik sıkı bir çalışma ve uygulamanın ardından mezuniyetin eşiğinde bulunan çıraklar bir tür merasim, hayatlarının bu en önemli gününü unutulmaz kılacak bir şeyler olmasını bekliyorlardı, şüphesiz. Orman Muhafızları Birliği kendine has yöntemleri aracılığıyla bu tür beklentilerin önüne geçmiş oluyordu.

Zira Will'in de artık farkına varmış olduğu üzere, mezuniyet aslında bir son değildi. Çırakların hayatlarının çok daha geniş ve önemli bir döneminin başlangıcıydı. İlk bakışta ortada yalnızca Crowley, çıraklar ve eğitmenleri varmış gibi görünüyordu. Ama aslmda etrafları bir grup sessiz, görülmeyen izleyici tarafından kuşatılmıştı. Ağaçların arasın saklanan Orman Muhafızları, her defasında olduğu gibi tebri' ve hoş geldin çığlıklarını atarak açıklığa koşturmak üzere hazırda bekliyordu.

Toplantı Alanı'nın yeri son derece gizli tutulduğu için oğullarının mezuniyet törenini izlemek üzere açıklığa getirilen ebeveynler ile birkaç aile ferdi, yolculuklarının son on kilo metresinde

gözlerini kapatmak zorunda kalmışlardı. Onlar da beklenti ve memnuniyet dolu bakışlarla ağaçların gölgelerinden çocuklarını izliyorlardı.

Yalnızca Will'in eğittiği üç çırak ortalarda yoktu. Çıraklara mezuniyet sırasında yaşanacakları anlatmamak gibi kesin bir kural bulunduğu için Birliğin yaşlıca üyelerinden üçü, ilk ve üçüncü yıl çıraklarını bu yılki Toplantı'da ikinci ya da dördüncü yıl çırağı bulunmuyordu son bir ders için Toplantı Alanı'ndan uzaklara götürmüştü. Onlar, törenin ardından düzenlenecek ziyafete yetişeceklerdi.

Bu sırada Crowley, her zamanki gibi ustaca gerçekleştirdiği performansını noktalamak üzereydi.

"Yani," dedi, bir an önce işini bitirmek istercesine hızla önündekileri okuyarak, "sen, Caraway Baronluğu'ndan Clarke ve sen, Skinner, hangi baronluktan gelmiştin sen bakayım... evet... bir dakika, neredeydi... hah, tabii ya, Martinsyde Baronluğu... eğitiminizin tüm gereklerini yerine getirdiniz ve Orman Muhafızları Birliği'ne tam üye olmaya hazırsınız. Ben de Orman Muhafızları Birliği'nin Komutanı olarak bana verilen yetkilere dayanarak sizleri vesaire vesaire ve siz ikiniz neden el sıkışmıyorsunuz, bu işi de böylece halletmiş oluruz."

Hızla ayağa kalkıp kâğıtlarını topladı ve şaşkınlıktan donakalmış çocuklarla baştan savma bir şekilde tokalaştı.

"Bu işler biraz düğün törenlerini andırıyor, değil mi?"

Çocuklar, önce kendi aralarında bakıştıktan sonra, gözlerini Crowley'ye çevirdiler. Çocukların yüzlerindeki hayret dolu İfadeleri yeni fark etmiş numarası yapan Crowley, şaşkın baklalarla kurbanlarını izlemeye başladı. "Başka bir şey var miydi? Bir şey mi unuttum?" Başını kaşıyıp merasimin hızlı bir dökümünü çıkardı.

Birden aklına bir şey gelmiş gibi yapınca Will, yüzüne yerleşen tebessüme engel olamadı.

"Elbette ya! Şu gümüş zımbırtılardan istiyorsunuz, değil mi?"

Skinner ve Clarke'ın bir adım öne çıkan eğitmenlerinin ellerinde tuttukları, Orman Muhafızları için büyük önem taşıyan minik, parlak nesneleri işaret etti. Sonra sıradan bir meseleden Söz ediyormuşçasına, "Tamam, hadi verin şunları artık!" dedi.

Eğitmenler, Gümüş Meşe Yapraklan'm tam eski çıraklarının boynuna asmışlardı ki, ağaçlıklarda saklanmış bekleyen Orman Muhafızları grubu pelerinlerini bir yana atarak açıklığa girdi ve grubun etrafını sardı.

"Tebrikler!"

Ağaçların arasmdan yükselen muazzam gürültü, ağaç dallarına yuva yapmakta olan kuşları uyandırıp koro halinde ciyaklamalarına neden olmuştu. Orman Muhafızları yeni üyelerini tebrik edip sırtlarına birer şaplak atmak ve karşılıklı şakalaşıp el sıkışmak üzere Öne çıkarken, Will de iyi düzenlenmiş bir şakanın kurbanları olduklarını fark eden Clarke ile Skinner'ın yüz ifadelerindeki değişimi izliyordu. Artık bu seçkin grubun tam teşekküllü birer üyesi olduklarını kavrayan çocuklann gözlerine hücum eden mutluluk gözyaşlanyla gurur bakışları

da dikkatinden kaçmamıştı. Aynı farkındalığı yaşadığı an aklına gelince, hafifçe buğulanmış olan gözleriyle öne çil ve yeni mezunlan kutlamak üzere sırasını beklemeye koyuldu.

''Tebrik ederim. Seneler geçmek bilmedi, değil mi?" Skinner o sırada ince yapılı, esmer oğlunun yanında dağ gibi duran, iriyan, gözü yaşlı annesinin kollarının arasındaydı

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki! Keşke baban da bu günleri görebilseydi!" diyordu kadın. Skinner, kendisini anne sinden birkaç saniyeliğine kurtarıp Will'in elini sıktı.

"Hadi ama anne," dedi çocuk. "Üzülme bu kadar." Ardından da Will'e dönerek bir itirafta bulundu. "Asla mezun olmayacağımı sandığım anlar oldu."

Will başıyla onayladı. "Özellikle de son birkaç ayda, değil mi?" diye sorunca, Skinner'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Nereden bildin?"

"Sonlara doğru hepimiz aynı şeyi hissettik," dedi Will "Tam da önünde ne kadar büyük sorumluluklann olduğun fark ettiğin anlar onlar."

"Yani... sen de mi kendini öyle hissetmiştin?" diye sordu Skinner, buna inanamıyordu. Will Treaty gibi bir efsanenin zamanında kendinden şüphe etmiş olabileceğine inanması kolay değildi.

Will'in yüzüne sıcak bir tebessüm yerleşti. "Dehşet içindeydim," diye itiraf etti. "Ama aldığın eğitime güven. Görev başladığında, bilgi dağarcığının sandığından da geniş olduğunu keşfedeceksin."

Skinner'ı annesinden gelen bir diğer gurur patlamasının kucağına bırakarak, etrafı anne-babası, erkek kardeşi ve ustası turafından çevrilmiş olan Clarke'a doğru yürüdü. Tebriklerini ilettikten sonra çocuğa, "Nereye atanacağına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Clarke, başını iki yana salladı. Will, ustasının koruyucu kanatlarının altından uzaklaşacağı ve kendi baronluğuna yollanacağını hatırlatınca, çocuğun gözlerine yerleşen endişeli ifadeyi fark etti.

"Keyifli ve huzurlu bir yer olacağından eminim," diye araya girdi çocuğun ustası Andross, güven verici bir sesle. "Yeni Orman Muhafızları'nı pek öyle belalı bölgelere göndermeyiz."

"Rahat edeceğine eminim," dedi Will.

Clarke gülümseyerek, "Andross'un horultularından uzak olan herhangi bir yerde rahat ederim," dedi.

Andross kaşlarını kaldırarak genç adamı yan yan süzmeye başladı. "Demek öyle, ha? Dua et de hemen yambaşımızdaki baronluğa atanma, yoksa horultulardan kaçış yok."

Will, gruptakilerin kahkahalarına katıldı. Bir an sonra, yeni mezun ağabeyini hayranlıkla izleyen Clarke'ın kardeşi, "Gitmeden önce birkaç günlüğüne eve dönmene izin var mı?" diye sordu.

Clarke, Andross'a bakınca, tecrübeli eğitmen de başını evet anlamında salladı. "Yeni Orman Muhafızlan'na görevlerine başlamadan önce aileleriyle geçirmeleri için bir hafta süre verilir."

Etraflarını saran mutlu yüzlere bakarken, Will'in içi özlemle doldu. Kendi mezuniyetinde böyle mutlu bir aile tablosu yaşanmamıştı. Bir an sonra bu hüzünlü düşünceyi aklından çıkardı. Halt oradaydı ya, diye düşündü. Halt, onun için yeterli bir aileydi.

O sırada kalabalığı dirsekleriyle yarıp geçen Crowley, kollarını yeni mezunların omuzlarına doladı.

"Neden burada böyle durmuş gevezelik ediyoruz ki?" diye bir çığlık attı. "Hadi yemeğe!"

Sade ama lezzetli bir yemek hazırlanmıştı. Şişe geçirilmiş kocaman bir geyik budu, saatlerdir kömür ateşinde pişiyordum; Ateşe damlayan sıvıyla yağlar, kıvılcımların sıçramasına ve havanın kızarmış et kokusuyla dolmasına neden oluyordu. İki Orman Muhafızı kızarmış geyik budunu ustalıkla kesmeye, suları akmakta olan et dilimlerini keskin sirke ve yağ soslu taze yeşillikler eşliğinde tabaklara dağıtmaya başlamıştı. Tatlı niyetine ise uzun masaya tabaklar dolusu taze meyve konmuştu.

Yemeğin ardından Orman Muhafızları, servis edilen sıcak kahve eşliğinde arkalarına yaslandılar. Will birkaç adım ötedeki bal kavanozuna uzanmakla meşgul olan Gilan'a bir bakış atıp sırıtarak "Hepsini bitirme," diye uyardı onu. Onlara yakın oturan iki Orman Muhafızı, gençleri kınarcasına başlarını sallamışlardı.

"Bakıyorum da Halt, şu garip âdetlerini etrafına yaymaya devam ediyor," dedi biri.

O sırada Crowley, eğlencenin başlamak üzere olduğunu bildirdi. Savaş sırasında bir bacağını kaybettiği için artık bir halk ozanı kılığında (Birlik için gizli gizli casusluk da yapıyordu) ülkeyi gezmekte olan eski Orman Muhafızı Berrigan, gitarıyla öne çıktı. Yoğun alkışlarla karşılanan üç şarkının ardından Will'e işaret etti.

"Gel de bana katıl, Will Treaty!" diye seslendi. "Bakalım sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun?" Berrigan, Norgate Baronluğu'ndaki görevi öncesinde Will'e çalgıcılık dersi vermişti.

Will, utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir suratla birkaç kibar tezahürat eşliğinde yerinden kalktı ve Berrigan'ın masanın ucunda şarkılarını seslendirdiği açık alana doğru yürümeye başladı.

Mandolasını alıp getirmesi için Will'in çadırına gönderilmiş olan Will, yanında mandolası olmadan nadiren seyahat ederdi genç çırak, aleti uzattı. Will deneme amacıyla mandolayı hafifçe tıngırdattı.

"Akordunu ben yaptım," dedi Berrigan. En üst teli ayarlamakla meşgul olan Will'in yüzü hafifçe buruştu.

"Belli oluyor," dedi asık bir suratla. Bu durum, izleyicileri çok memnun etmiş gibiydi. Berrigan, dalga geçtiklerini anladığını ifade edercesine başını salladı.

"Neyle başlayalım?" diye sordu. Ancak Will, bu soruya hazırlıklıydı. Berrigan'ın ona öğretmiş olduğu meslek sırlarından ilkini anımsamıştı. ***Profesyonel bir sanatçının daima hazırda***

bir şarkısı bulunmalıdır, demişti Berrigan. ***Tereddütlü hareketler, senin bir amatör olduğuna işaret eder.***

"Dağlar Kızı Jenny," dedi çabucak.

Berrigan, Will'e bakarak gülümsedi. "Bazı şeyleri hatırlıyorsun, bakıyorum."

Birlikte üç parça çaldılar. Will'in güzel bir sesi vardı ve Berrigan da o şarkı söylerken gitarını gayet iyi çalıyordu. Will, oldukça iyi bir ekip oluşturduklarını itiraf etmek zorundaydı.

Ancak üçüncü şarkının ardından mandolayı bıraktı.

"Sahnede gereğinden fazla kalmamayı da öğrenmiştim senden," dedi ve alkışlar eşliğinde, akşamın ilerleyen saatlerind usta sanatçıyı izlemek üzere yerine oturdu.

Daha sonra son bir şarkı için Berrigan'a yeniden eşlik ettii ***Ormandaki Kulübe*** adlı gaynresmi Orman Muhafızı marşının nakarat kısmına, masada oturan herkes alçak sesle katılmıştı.

"Ormandaki kulübeye dönüyorum

Tepenin altındaki dereye dönüyorum.

Orada yaşayan güzel bir kız vardı

Beni hâlâ bekliyordur diye umuyorum. "

Kayıp aşklar ve köy yaşamını anlatan hafif ve basit şarkı, aslında Orman Muhafızlarının sürdüğü sert ve tehlikeli hayatla çelişiyordu.

Belki de şarkıyı bu kadar seviyor olmamızın' nedeni budur, diye düşündü Will. Berrigan'la beraber şarkının son notalarını çalarlarken, izleyicilerin kederli bir biçimde iç çektikleri duyuldu.

Ardından yemek masasına bir sessizlik çöktü. Will, bakışlarını masa boyunca gezdirdiğinde, yoldaşlarının genellikle sert olan yüz hatlarının ve bakışlarının, eski dostlukları ve aradan geçen zamanı düşünürken yumuşamış olduğunu fark etti.

"Evet, millet! Bir dakika lütfen!" diye seslenen Crowley, düşünceli görünen dostlarına birkaç saniye tanıdıktan sonra herkesi şimdiki zamana dönmeye davet etti. "Sıra, bu Toplantı'nın son resmi kalemine geldi. Yani önümüzdeki senenin görevlendirmelerine."

Crowley, masanın başındaki yerini alırken, Will de Gilan'ın karşısındaki sandalyesine oturdu. Crowley'nin yapacağı açıklamaları beklerken, midesine bir yumru oturmuştu. Seacliff Haronluğu'nun uykulu ve durgun sularında yeterince görev almış olduğunu düşünüyordu. Belki de artık daha zorlu bir göreve çıkmanın zamanı gelmişti.

"Bazılarınızın da bildiği üzere," diye söze başladı Crowley,

"Alun emekli olmaya karar verdi."

Alun, Whitby Baronluğu'nun Orman Muhafızı'ydı. Artık emekli Orman Muhafızları'nın âdeti olduğu üzere Araluen Şatosu'na taşınacak ve Crowley'nin yükünü hafifletmek üzere idari işlere yardım edecekti. Alun, oldukça sevilen bir kişiydi. Gönülden alkışlar eşliğinde Crowley'nin elinden Altın Meşe Yaprağı'nı -yani emekli Orman Muhafızı sembolünü- almak üzere öne çıktı.

Krallığa bunca yıldır vermiş olduğu hizmetlerden dolayı Kral Duncan da Alun için bir takdirname belgesi hazırlatmıştı.

"Hepiniz aklımda olacaksınız," dedi Alun, etrafındaki tamdık yüzlere gülümseyerek. "Araluen Şatosu'ndaki sıcacık yatağıma girdiğimde çamurlu hendekler ile cereyanlı ahırlarda yatmakta olan sizleri bol bol anacağım."

Şakası neşeli tezahüratlarla karşılanınca, tebessümü tüm yüzüne yayıldı. Ancak bakışlarındaki efkâr, Will'in gözünden kaçmamıştı. Alun, tepelerle ormanların insana verdiği özgürlük hissiyle doğan her yeni günde bilinmeyenle yüzleşmenin heyecanını belli ki çok özleyecekti.

Alun'un emekliliği, doğal olarak yeni mezun olan Orman Muhafızlarından birinin dolduracağı bir boşluk yaratıyordu. Taze Orman Muhafızları Whitby'e gitmeyecekti elbette. Ülkenin neredeyse tam kalbinde yer alan kasaba, tüm ana yollar ve çok sayıda ticaret rotasının kesiştiği, önemli baronluklardı biriydi.

Will, bir an için Whitby'e atanma ihtimalini aklından geçirdi. İki yıldır kendisini yeterince kanıtlamıştı ve Crowley'ni yeteneklerine saygı duyduğunu biliyordu.

"Ki bu da bize Whitby'de doldurulması gereken bi görev yeri bırakmış oluyor," diyordu Crowley. "Whitby Baronluğu'nun yeni Orman Muhafızı..."

Tüm dikkatleri üstünde topladığına emin olmadan edemezdi Crowley.

"Gilan."

Will, başta biraz hayal kırıklığına uğrasa da arkadaşı adına gururlanmış ve mutlu olmuştu. Yüzü sevinçten kızaran Gilan, ayağa kalkarak Crowley'le el sıkıştı ve yazılı atama emrini aldı.

Gilan bu takdirleri hak ediyor, diye düşündü Will. Arkadaşının adı okunduğunda yüreğine saplanan kıskançlık dalgasından dolayı kendisini suçlu hissetti.

"Aferin sana, Gilan. Bunu hak ettin," diyordu Crowley.

İzleyenlerden de onay dolu mırıltılar yükseliyordu. Gilan son derece yetenekli, sorumluluk sahibi ve zeki bir Orman Muhafızı'ydı. Birliğin en parlak üyelerinden biri olarak görülüyordu. Ayrıca Whitby'deyken aile bağlantılarının da çok faydasını görecekti. Gilan'ın babası, Krallığın ordu komutanıydı.

Will, sandalyesinden kalkarak yerine oturmak üzere geri dönen Gilan'ı kucakladı.

"Tebrikler. Daha iyi bir seçim yapılamazdı," dedi. Söylediklerine gerçekten yürekten inandığını fark edince de rahatladı. Whitby'e atanacağına dair beslediği umutların gerçekçi olmadığının farkındaydı. Bu görev için henüz çok genç olduğu kesindi. Aldığı

beklenmedik terfinin şaşkınlığını henüz üzerinden atamamış olan Gilan, arkadaşına gülümsedi.

“Eh, en azından artık birbirimize çok daha yakın olacağız,” dedi.

“Bu harika oldu.”

Sözleriyle Will’in aklına bir şüphe tohumu düşmesine neden olmuştu. Whitby ile Seacliff neredeyse birbirlerine komşuydu, aralarında bir tek baronluk bulunuyordu. Ancak Gilan Norgate’teki görevini bırakacağı için, birinin onun yerini alması gerekecekti.

Will, bu fikri endişeyle karşıladı. Ne de olsa, Norgate Baronluğu ve insanlanna dair bilgi birikimi düşünüldüğünde, onun seçilmesi mantıklı olurdu. Bununla birlikte, her ne kadar zorlu bir görev yeri istese de Norgate’e taşınma fikri aslında Will’i dehşete düşürüyordu.

Seacliff’teyken Redmont’tan -ve Alyss’ten- at sırtında yalnızca birkaç günlük mesafedeydi. Uzun boylu, tatlı Alyss’i görmek üzere son aylarda düzenli seyahatlere çıkmıştı. Alyss de birkaç kez Seacliff’e mesaj taşımıştı. Şüphesiz bu mesajlar, yardımcısı ile genç Orman Muhafızı’nm gelişmekte olan ilişkilerini tamamen onayladığı anlaşılan sevimli Leydi Pauline’in başının altından çıkıyordu.

Ama ya Norgate! Norgate’ten yola çıkıldığında Redmont’a birkaç haftada ancak varılıyordu. Ayrıca yollar da tehlikelerle doluydu. Alyss’i bir günlüğüne görebilmek için en az bir ay izin alması gerekecekti. Norgate de bir Orman Muhafızı’nın bu kadar uzun süre kendi haline bırakabileceği bir baronluk değildi. Bu tür bir izni ancak yılda bir kez koparabilirdi, daha sık değil.

Will, sıradaki görev emrini masadan kaldıran Crowley’yi yüreği ağzında izliyordu.

“Norgate Baronluğu, en itibarlı üyelerimizden birinin yeni görev bölgesi olacak..Crowley bir kez daha sözlerine çarpıcı bir etki verebilmek üzere sustu. Will’in içinden bir sıçrayışta adamın boğazını sıkmak geliyordu. Hadi oku şunu be, diye bağırmak istiyordu. Ama sakinleşmek için derin derin nefes almaya çabaladı.

“Harrison,” diye ilan etti Crowley. Will, üzerinden bir yük kalktığını hissetti.

Harrison, otuzlu yaşlarının sonlarında bir Orman; Muhafızı’ydı. Çok parlak bir zekâsı yoktu belki ama sadık ve güvenilirdi. Orman Muhafızı, birkaç yıl önce İberyalı korsanlarla yapılan savaşta kötü bir şekilde yaralanmış ve iyileşme süreci sırasında küçük ve olaysız Coledale Baronluğu’na atanmıştı. Sağlığını geri kazanmasıyla beraber Norgate için ideal bir seçim haline gelivermişti.

“Seni biraz çalıştırmanın zamanı geldi, Harrison,” dedi Crowley.

“Memnun olurum, Crowley,” diye cevap verdi kısa boylu, güçlü kuvvetli Orman Muhafızı.

Will, anlayışla başını salladı. Norgate’in tutarlı ve güvenilir bir Orman Muhafızı’na ihtiyacı vardı. Harrison, ara sıra fazlasıyla kendini beğenmiş davranan Norgate Baronu ve savaş ustasıyla başa çıkabilecek kapasiteye sahipti.

Görev değişiklikleri, Harrison'ın ayrıldığı Coledale'e yeni mezun Skinner'ın atanması ile sona erdi. Görev belgesini Crowley'nin elinden alan çocuğun yüzü, gururdan kıpkırmızı kesilmişti. Komutan, diğer mezun Clarke'a döndü.

"Clarke, korkarım şu an elimizde başka bir kadro bulunmuyor. Skinner ile aranızda zorlu bir seçim yapmak zorunda kaldık, ancak Skinner'm değerlendirme notları seninkilerden biraz daha yüksekti. Şu yaşlı heriflerden birinin..." elini, toplanmış bekleyen Orman Muhafızları'na doğru savurdu ve gruptan kahkahalar yükseldi "önümüzdeki altı ay içinde emekli olacağına eminim... Alun'un sıcak yatağına dair övgülerini bir dinlesinler hele. Senin ataman da o zaman yapılacak. Bu süre zarfında Araluen Şatosu'na taşınacak ve benim yardımcım olacaksın. Ne dersin?"

Clarke, başıyla onaylayarak teşekkürlerini sundu. C'rowley'nin idari görevleri, zaman zaman Araluen Baronluğu için Orman Muhafızlığı yapmasını engelliyordu. Clarke onun yokluğunda vekil olarak işlerle ilgilenebilirdi. Böylece duruma uygun bir çözüm bulunmuş oluyordu. Clarke saha tecrübesi kazanacak, Crowley de iş yükünün bir kısmından kurtulmuş olacaktı. Crowley, atamaları açıklarken kullandığı notlarını yeniden dosyaya yerleştirdi.

"Bu iş de tamam. Başka bir görevlendirme yok. Güzel bir toplantı oldu. Hepinize katkılarınızdan dolayı teşekkür ederim. Hadi artık birer kadeh şarap içelim ve ardından da dağılalım."

Toplanan Orman Muhafızları küçük gruplar halinde etrafa dağılırken, Will, birkaç saniye boyunca sessizce oturmaya devam etti. Norgate'e gönderilmediği için rahatlamıştı. Ancak görmezlikten gelindiği için yaşadığı hayal kırıklığına da engel olamıyordu.

Crowley'nin insanları öylesine oraya buraya göndermediğinin farkındaydı. Orman Muhafızlarıyla görevlendirildikleri baronluk arasında özel bir bağ gelişirdi. Fal ne olursa olsun, bu günlerde Seacliff'te işler son derece durgundu.

Kendi kendine kızarak toparlandı. Önce beni ya Norgate' gönderirlerse diye endişeleniyorsun, sonra da göndermedikle için alınganlaşıyorsun, diye düşündü. Zihninde kopan bu çelişkilerle dalga geçebilecek kadar açıksözlüydü aslında. Birini kolundan yakaladığını hissedip dönünce, yanıbaşındaki Crowley ile burunburuna geldi.

"Bir dakika benimle gelir misin, Will?" dedi Crowley. "Konuşmamız gereken bir mesele var."

Yedi

Halt, kapana kısılmıştı. Düşmanı bu kadar hafife almış olduğu için kendine sövüyordu. Abelard'ın yanına vardığında, takipçileri çok gerilerde kalmıştı. Sesler bir süre sonra yitip gitmiş ve Halt, tarikatçıların izini kaybettiklerinden emin olarak Abelard'ı yavaşlatmıştı. Bir başka düşman grubunun onu kıskaca alıp Redmont Baronluğu'na uzanan ana yoldan uzaklaştırmak üzere at sürdüğünden habersizdi.

Daha da kötüsü, bu ikinci grubun yanlarında köpekleri de vardı. Abelard, hayvanların varlığını Halt'tan çok daha önce sezmişti. Atın kulakları dikildi ve endişeli, uyan dolu bir sesle kişnedi. Gürbüz hayvanın vücudu bir titreme dalgasıyla sarsılmıştı. Güneş ağaçların tepesinde belirmeye başlarken, Halt da Abelard'ı hızlandırdı.

Bir süre sonra bağırışları bir kez daha duyunca, takipçilerinin onu ana yolda beklediklerini fark etti. Onları geride bırakıp nöbetçi hattının ucundan kıvrılabilmek umuduyla Abelard'ı hafifçe geriye döndürdü.

Köpeklerden ilkinin ağaçların arasından fırlaması tam da ana denk gelmişti. İz süren bir tazı değildi bu. Sessizce ilerliyor, enerjisi uluyup havlamakla tüketmiyordu. Savaş köpeği sessizce takı ettiği avına aniden ve acımasızca saldırmayı tercih ediyordu. Devasa boyutlardaki köpeğin grili siyahlı tüyleri ve öfkeden kor gibi parlayan gözleri vardı. Avını görmüştü artık ve kocaman pençelerini Abelard'ın boğazına geçirmek üzere sıçradı.

Sıradan bir at olsa, bu ani saldın karşısında korkudan dona kalır ya da dehşetle gerileyerek kaçmaya çalışırdı. Ancak Abelard eğitimli, zeki ve cesur bir Orman Muhafızı atıydı. Ark ayaklarının üzerinde dönüp hafifçe yana kayarak dev köpeği saldırısından kurtuldu. Bu sırada neredeyse hiç paniklememiş yalnızca durumun gerektirdiği kadar hareket etmişti. Yılları tecrübesine dayanan içgüdüleri, Abelard'a canavarın elinden kurtulmasının sırtındaki adama bağlı olduğunu söylüyordu, Ani ve şiddetli bir tepki vermesi halinde Halt'un, sırtından düşmesi işten bile değildi.

Köpeğin Abelard'ın boğazını birkaç santimle ıskalayan pençeleri, havayı tırmaladı. Yere düşen hayvan, kendi etrafında dönüp gerileyerek tekrar sıçramaya hazırlandı. Av boyunca sürdürdüğü sessizliğini bozdu ve boğuk bir sesle hırıldadı. Ancak Halt'un ilk oku bedenine saplanınca, sesi bir anda kesiliverdi.

Hedefiyle yüz yüze kalan Orman Muhafızı, köpeğin başını kaldırıp hırıltılar eşliğinde onlara meydan okumasını beklemişti. Abelard Halt'a rahat atış imkânı tanıyabilmek için bir kaya parçası gibi hareketsiz duruyordu. Halt atışını hayvanın boğazını hedef alarak yaptı. Kırk kiloluk gerilim kuvvetine sahip olan ok, köpeğin boğazına saplanarak geriye doğru sendelemesine neden oldu. Saniyeler sonra yola çıkan ikinci ok, hırıldıyan cani köpeği kalbinden vurup cansız bedenini yere sermişti.

Halt, Abelard'ın boynunu okşadı. Sahibinin atış yapması için hiç kımıldamadan durmanın ne büyük bir irade gerektirdiğinin farkındaydı. Midillisinin ona hayatı pahasına güvendiğini biliyordu ve eski dostunu yarı yolda bırakmadığı için çok memnundu.

"Aferin oğlum," dedi Halt usulca. "Hadi, artık uzaklaşalım buradan."

Etraflarında bir tur atıp geldikleri yolun kıyısından ilerlemeye başladılar. Halt araziyi pek tanımıyordu ve o an için elinden gelen tek şey, peşindeki tazılarla (ve ağaçların dibinden sessizce süzülmekte olan potansiyel savaş köpekleriyle) arasındaki mesafeyi olabildiğince açmaktan ibaretti.

Sık ağaçlıklardan kurtulup yokuş yukarı çıkmaya başladıklarında, takipçileri hâlâ peşlerindeydi. İnsanın beline kadar gelen çalılarla kaplı kayalık zemin, çıkıntılar ve ağaçlıklarla kaplıydı. Halt, ölümcül bir hata yapmış olduğunu zirveye yaklaşırken anladı. Tepe sandığı yer, aslında daralarak derin, geniş bir nehrin tepesindeki dik bir uçurumda sona eren bir yükseltiden ibaretti.

Abelard'ı döndürüp hızla yokuş aşağı ilerlemeye başladı. Henüz pek ilerlememişlerdi ki tepenin dibindeki ağaçların kıyısında dolanan atlıları fark etti. Aşağıya inmek için artık

çok geçti. Yokuşun yarısında kapana kısılmışlardı. Aşağıdaki gruptan ayrılan grili siyahlı bir diğer kocaman yaratık, intikam hırlamalarıyla son sürat yokuş yukarı koşmaya başladı.

Bunun üzerine Abelard, sahibini uyarırcasına kişnedi.

“Gördüm,” dedi Halt usulca. Sahibine mutlak bir güvenle bağlı olan midillinin vücudu gevşedi.

Halt, aslında köpeklerden hoşlanırdı. Ancak bu canavarları öldürürken gözünü bile kırpmıyordu. Onlar köpek değillerdi ki. Yalnızca avlarını takip edip öldürmek için acımasızca eğitilen, amacından şaşmış, gaddar birer ölüm makinesiydiler.

Halt, eyerden aşağı atlayıp kirişe bir ok yerleştirdiğinde, hayvanla aralarındaki mesafe elli metreydi. İntikam peşindeki köpeğin yaklaşmasına izin verdi. Otuz metre. Yirmi beş... Abelard, şaşkınlıkla kişnedi. ***Daha ne bekliyorsun,*** der gibiydi.

“Sakin ol,” dedi Halt ve okunu bıraktı.

Halt’un atışı, hayvanı anında öldürdü. Hızla koşmakta olan köpek, bir anda bacakları altında kalarak yolun ortasına çökmüş ve başı yana düştüğü için yokuş aşağı birkaç kez yuvarlandıktan sonra durmuştu. Ölümcül bir duruş oldu, diye geçirdi içinden Halt zalimce.

Abelard yeniden kişnedi. Sanki bu seferki memnuniyettendi ama belki de Halt’un zihni ona bir oyun oynuyordu.

“Sana ne yaptığımı bildiğimi söylemiştim,” dedi Halt. Birden aklına gelen bir şeyle kaşları çatıldı. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ağaçların arasından çıkan adamlar, yokuşun ortasındaki düşmanlarını fark ederek birbirlerine işaret ediyorlardı.

Elinde yay bulunan birkaç kişiden biri, kirişe okunu yerleştirip atışa hazırlanmaya başlamıştı bile.Ancak adam, daha kirişi germeye bile fırsat bulamadan, tıslayarak aşağıya uçan kara bir okun hedefi oldu ve ağaçlara doğru savruldu. Arkadaşlarının cansız bedenine bir göz atan diğerlerinin bakışları, yeniden tepedeki belli belirsiz siluete çevrildi. Halt, kirişe ikinci bir oku yerleştiriyordu.

Tarikatçılar, bir anda korunaklı ağaçlara doğru çekilmeye başladılar. Heyecanla ortalıkta dolanan tazılara çarpıp tökezliyor, hayvanlan yoldan çıkarıyorlardı. O sırada ikinci bir ok, göğüs hizasında bir ağaç gövdesine saplandı. Verilen mesaj çok açıktı.

Hayatta kalmak istiyorsanız başınızı bile dışarı çıkarmayın. Bu kargaşa sırasında hiçbiri, gri pelerinli siluetin atını düzensiz bir biçimde uzanan kayalıklara doğru sürdüğünü fark etmemişti.

Bakışlarını yeniden yokuşun tepesine çevirdiklerinde düşmanlarıyla midillisinin yerinde yeller esiyordu. Aradan saatler geçti. Güneş iyice yükseldikten sonra, batı ufkuna doğru alçalmaya başladı. Ancak Dışarlıklılar, silueti tepede hâlâ göremiyorlardı. Oralarda bir yerlerde olduğunun farkındaydılar.

Fakat tam yerini bilmiyorlardı çünkü tepede, yabancı ile atının saklanabileceği en az yarım düzine devrik kaya yığını bulunuyordu. Hiç hesaplamadan oraya tırmanmayı denemeleri halinde, bunun hayatlarına mal olacağının farkındaydılar.

Öğle vakti, Orman Muhafızı'nı yerinden çıkarıp çıkaramayacaklarını sınamak için bir diğer savaş köpeğini yukarı saldılar. Hayvan ileri geri yürümeye, yabancıyla atma dair bir ipucu yakalayabilmek için havayı koklamaya başladı. Rüzgârda salman hafif bir koku yakalayınca, bir anda koşmaya -türüne has bir hareketle gövdesini yere yapıştırıp avını uzun adımlarla amansızca takip etmeye- başladı.

Tüm gözler, son hızla koşturan köpeğe çevrilmişti. Bunu bir hata olduğu, kimsenin nereden geldiğini anlayamadığı ok hayvanın vücuduna saplanınca anlaşıldı. Köpek, donuk gözler ve dışarı fırlamış bir dille yokuş aşağı yuvarlanmıştı.

Yokuşun tepesinde, geniş kayalardan oluşan bir çıkıntının arkasında bulunan Halt, Abelard'ın, bacaklarını görünmeyecek şekilde altına alarak yattığı noktaya bir göz attı.

"Galya dilinde," dedi Orman Muhafızı sohbet edercesine, "bu duruma ***kördüğüm*** de denebilir. Ama sen bunu zaten biliiyor olmalısın. Ne de olsa Galya dilini konuşabiliyorsun."

Midillisinden elbette bir cevap beklemiyordu. Fakat efendisinin sesinden hoşlanan Abelard, başını Halt'a doğru eğdi.

"Soru şu ki, şimdi ne yapacağız?"

Abelard'm bu soruya da vereceği bir yanıtı yoktu. Bu kez Halt da ne yapacağını bilmiyordu. Karanlık çöktüğünde, uçurumdan aşağı inerek düşman hatlarının arasından rahatlıkla süzülebileceğinin farkındaydı. Köpekler bile ciddi bir tehlike teşkil etmeyecekti.
Yön değiştiren rüzgâr artık düşmanlarından onlara doğru esiyordu. Halt'un kokusunu yanlarından geçip gidinceye dek alamayacaklardı.

Öte yandan Abelard'ın durumu sıkıntılıydı. Midillisi yanındayken, Halt'un takipçilerinden kurtulması mümkün değildi. Tarikatçılar tarafından görülmese bile, köpeklerin toynak seslerini duyacakları kesindi. Orman Muhafızı atlan ses çıkarmadan hareket etmenin eğitimini alırlardı. Ama onlar bile bir Orman; Muhafızı kadar sessiz ilerleme yeteneğine sahip değillerdi.

Ancak Halt'un Abelard'ı geride bırakmaya hiç niyeti yoktu. Böyle bir şeyi düşünemezdi bile. Ağaçların arasında başka bir katil köpek olup olmadığını bilmiyordu. Ama eğer varsa, Abelard'ın kurtulma şansı yoktu.

Uçurumun tepesine tırmanmayı düşündü. Nehrin on-on iki metre kadar aşağıdan kıvrılarak aktığının farkındaydı. Suyun yeterince derin olması halinde tepeden atlayabilir ve zarar görmeyebilirdi. Fakat Abelard'ın böyle bir şansı yoktu. Hayvan, ona göre çok daha ağırdı. Tepeden aynı hızla düşeceklerdi düşmesine, ancak midillinin ilave ağırlığı, suya çok daha büyük bir hızla çarpmasına neden olacaktı. Ayrıca Abelard, efendisinin aksine düşerken çarpmanın etkisini azaltacak bir konum da alamazdı. Karın üstü suya çarpacaktı.

"Yani ne yukarı çıkabiliyoruz ne de aşağı inebiliyoruz," dedi Halt.

Abelard hafifçe homurdandı. ***Sen bir yolunu bulursun.*** Halt, kuşku dolu bir ifadeyle midillisine dönerek "O kadar emin olma," dedi. "Aklına bir fikir gelirse dinlemek isterim."

Güneş, artık batı tarafındaki ağaçların arkasına saklanmıştı. Yokuştaki aydınlık azalıyordu. Halt, kayaların arasındaki minik bir gedikten dışanya göz attı. Aşağıda hiçbir hareket görülmüyordu.

“Henüz değil,” diye mırıldandı. “Zifiri karanlık çöktüğünde neler olacağını göreceğiz.”

Bazen insanın yapabileceği tek şey beklemek, diye geçirdi aklından. Bu da o zamanlardan biriymiş gibi duruyordu.

Gece çökerken, eyer çantasından katlanır kovayı çıkarıp, Abelard’m içebilmesi için yansına kadar matarasındaki suyla doldurdu. O da susamıştı aslında, ama susuzluğa bir süre da dayanabileceğini hissediyordu.

Sessiz havayı geceyle birlikte doldurmaya başlayan sesle dikkatle dinledi. Kurbağalar vıraklıyor, bir yerlerde inatçı bir çekirge vızıldanıyordu. Arada sırada av peşindeki bir baykuş çığlıklar atıyordu. Minik hayvanlar çalılarla uzun çimlerin arasından hışırtıyla geçiyordu. Kulağına ne zaman böyle bir ses gelse, tehlikî var mı, diye soran bakışlarını Abelard’a çeviriyordu. Midillinin ilgisizliği, Halt’a tüm bunların doğal sesler olduğunu söylüyordu Dışarlıklıların, gece mutlaka keşfe çıkmalarını bekliyordu

Hayvan ve kuşların çıkardığı sesleri böylesine dikkatle dinlemesinin nedeni de buydu. Kendi kendini etrafındaki doğa seslere alıştırıyor, farklı bir sesi derhal ayırt edebilmek üzere kalıpları aklına oturtuyordu.

Bunun bir nedeni daha vardı. Abelard’a işaret vermek için kullanabileceği, normal gece seslerinin dışında bir ses arıyordu. Birkaç dakika boyunca dikkatle etrafı dinledikten sonra kararını verdi.

“Bir yalıçapkını,” dedi usulca. Yalıçapkını, aslında geceleri ortaya çıkan bir kuş değildi. Ancak ara sıra karanlıkta kendilerini güvende hisseden fare ya da küçük hayvanlan avlamaya çıkardı.Düşmanları sesi duyunca şüphelenebilirdi belki. Amaç bunun gerçekten de ötmekte olan bir yalıçapkını olup olmadığını anlayamazlardı.

Halt, Abelard’a yaklaşarak eliyle yukarıyı işaret etti. Dizlerini kırıp yana yaslanırken pek de rahat edemeyen hayvan, memnuniyetle ayağa kalktı. Karanlıkta, kayaların üstünden görülme ihtimali çok düşüktü.

Abelard, Halt yanma yaklaşırken kımıldamadan bekledi. Orman Muhafızı uzanıp atının burnunu üç kez okşadı. Ardından da elleriyle atın yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakmaya başladı. Ellerini aynı anda iki kez bastırınca Abelard’ın kulaklım dikildi. Orman Muhafızları ile midillileri arasındaki köklü ve alışılageldik eğitimlerden biriydi bu. Abelard, Halt’un ona bir ses öğreteceğinin farkındaydı. Bu sesi bir daha duyduğunda, tanıyıp tepki vermesi bekleniyordu.

Halt, usulca bir yahçapkınının hafif bir kıkırdamayı andıran sesini taklit etti. Başarılı bir taklitti aslında, ama Halt sesin mükemmel çıkmamasına özen göstermişti. Gerçek bir yalıçapkımnın ötmesi halinde Abelard’m şaşırmasını istemiyordu.

Hayvanın keskin kulakları, gerçek bir yahçapkınının sesini Halt’un taklidinden ayırt edecekti. İnsan kulağı, bunu büyük ihtimalle yapamazdı.

Abelard'ın kulakları, art arda iki kez ileri geri seğirdi. Bu, sesi aklına kaydetmiş olduğunu gösteriyordu. Halt bir kez daha midillisinin burnunu okşadı.

"Aferin oğlum," dedi usulca. "Şimdi rahatla bakalım."

Halt, kayaların arasındaki avantajlı konumuna geri döndü. Büyük kayaların arasında, başını ve yüzünü kukuletası sayesinde saklayarak oturabileceği ve aşağıdaki kararmakta olan yamacıgözleyebileceği bir yarık bulunuyordu. Ayın gökyüzündeki yerini almasına daha en az dört saat vardı. Halt, düşman bir keşif denemesinde bulunacaksa, bunu yokuş ay ışığıyla aydınlanmadan önce yapacak, diye tahmin ediyordu.

Ara sıra kulağına, kendi aralarında dövüşen köpeklerin boğuk hırıltılarıyla havlama sesleri geliyor, bunu, hayvanları susturan eğitmenlerin sesleri takip ediyordu. Bunlar izci tazı olmalıydılar. Demir pençeli devasa savaş köpekleri ses çıkarmazlardı bu konuda eğitimlilerdi.

Düşmanın bu karanlıkta bir başka savaş köpeğini yukarı göderip göndermeyeceği ihtimalini aklında tarttı ve bunun düşük bir ihtimal olduğunda karar kıldı. Canavarlardan üçü, oklarım ucunda şimdiden can vermişti ve bu tür değerli köpeklerin öyle hesapsızca harcanmaması gerekirdi. Canavarları büyütüp eğimek yıllar sürüyordu. Hayır, diye geçirdi akimdan, bir said olacaksa eğer, bunu bizzat yapacaklardır. Saldırıya geçmed önce de Halt'un konumunu saptamaları gerekecekti.

En azından Halt, böyle olmasını umuyordu. İçine düştüğü bu çıkmazın ucunda nihayet bir umut ışığı görmeye başlamıştı. Yayını ve kılıfını dikkatle kayaların yanma yerleştirdi onlara ihtiyacı olmayacaktı. Eğer gece savaşması gerekirse, bu, çetin bir yüzleşme olacaktı. Eyer çantasına uzanarak, çifte deviririlerini çıkardı.

Orman Muhafızlarının kendilerine has bu silahlarına devirici adı veriliyordu. Silah, her iki ucunda kurşun ağırlıklı bire, topuz bulunduran el genişliğinde pirinç bir silindirden ibaretti Avuçta tutulması durumunda, ağırlığı ile sağladığı ilave gü ve etki sayesinde insanın yumruğunu geçit vermeyen, sert bû silaha dönüştürüyordu. Deviriciler ayrıca uç uca eklenebiliyor ve saks bıçağıyla benzer bir dengeye sahip olan bir tür fırlatma sopası haline getirilebiliyordu.

Halt, ağır boruları yeleğinin yan cebine soktu. Hiç gerek olmamasına rağmen Abelard'a dönerek, "Burada kal," dedi. Ardından da yerde sürünerek kayaların arkasından çıktı ve aşağı doğru ilerlemeye başladı. Saklandığı noktanın Otuz metre aşağısında durdu ve onu görünmez kılan pelerinini vücuduna sarıp, yüzükoyun yere uzandı.

Artık tek yapması gereken, beklemekti. Hayatının büyük bir bölümünü bu tür durumlarda bekleyerek geçirdiğini düşündü şakayla karışık. Demek ki artık alışmış olman gerek, dedi kendi kendine.

Sekiz

Will ile Crowley, diğer Orman Muhafızlarına belli etmeden uzaklaştılar. Saçları kum rengindeki komutan, ağaçların arasından geçip küçük, ıssız bir açıklığa doğru ilerliyordu.

Kimsenin onları duyamayacağından emin olduktan sonra durdu ve bir ağaç kütüğüne oturarak meraklı gözlerini Will'e çevirdi.

"Seni Seacliffte bıraktığım için çok bozuldun mu?" diye sordu.

"Hayır! Hem de hiç!" diye aceleyle cevap verdi Will.

Crowley'nin ısrarla ona baktığını fark edince, pişmanlıkla gülümsedi. "Şey, belki biraz, Crowley. Biliyorsun, Seacliff'teyaprak kımıldamıyor."

"Bazılarına kalsa, bu o kadar da kötü bir şey değil. Ne de olsa Krallık'ın huzurunu korumakla yükümlüyüz," dedi Crowley.

Will, huzursuzca kıpırdandı. "Biliyorum. Ben sadece..."

Biraz tereddüt edince, Crowley, onu anladığını belli edercesine başını salladı. Will, nispeten kısa yaşamı boyunca oldukça heyecanlı maceralara atılmıştı. Kalkaralara karşı dövüşmüş, Morgarath'm gizli köprüsünün yok edilişinde bulunmuş ve bunu takiben Skandiyalı korsanlar tarafından kaçırılmıştı. Ardından da esaret hayatından kaçmış, Skandiya Savaşı'nda hayati rol oynamış ve eve zaferle dönmüştü. Sonrasında ise Skandiyalı Yüce Kont'un çöl eşkıyalarından kurtarılmasına yardımcı olmuş ve İskotilerin Norgate'e yapacakları baskını savuşturmuştu.

Böyle hareketli bir geçmişi varken, macera açlığı çekmesi normal sayılırdı. SeaclifPteki durağan yaşam tarafından kısıtlandığını hissetmesi de öyle.

"Anlıyorum," dedi Crowley. "Açıklamana gerek yok. Ancak sana karşı pek açıksözlü davranmadığımı da itiraf etmeliyim."

Sustu ve Will'in meraklı bakışlarını üstüne çekti. "Açıksözlü mü?"

Crowley, beceriksizce bir el işareti yaptı. "Seninle konuşmak istediğim bir mesele var," dedi. "Bence çok önemli bir konu ve senin için de büyük bir fırsat olduğunu düşünüyorum... ama belki de kabul etmezsin. Aslına bakarsan," diye aklına sonradan gelen bir düşünceyle ekledi, "Halt'un bu Toplantı'ya katılamamasının bir nedeni de bu."

Will, bu yeni haber karşısında şaşkına dönerek kaşlarını çattı.

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Tamam, şu an Dışarlıklılara dair söylentileri araştırıyor. Ama o görev biraz daha bekleyebilirdi. Bu meseleyi senin kararını şu ya da bu şekilde etkilememek için bir bahane olarak kullanıyor."

"Kararım mı? Crowley, bilmece gibi konuşuyorsun. Ne kararı bu? Halt'un beni etkilemek istemediği şu mesele de nedir?"

Crowley, Will'e yanına oturmasını işaret etti ve genç adam yerine yerleşinceye kadar bekledi.

“Bir süredir üzerinde düşünmekte olduğum bir şey aslında,” dedi. “Tam tarih vermek gerekirse, Erak’ı kurtarmak üzere apartopar Arrida’ya gittiğinizden bu yana. Dünyamız, daha' doğrusu dünya çapındaki etki alanımız her geçen gün genişliyor, Will. Zaman zaman baronluk sınırlarını, ulusal sınırlarımızı aşıyor. “Skandiya Operasyonu, bunun bir örneğiydi. Norgate’te üstlendiğin görev de öyle. Şanslıyız ki elimizin altında senin kadar yetenekli biri vardı ve Seacliff'te de sana ihtiyaç yoktu.”

Will, Crowley’nin övgüsü üzerine yanaklarının kızardığını hissetti ama bir şey söylemedi. Crowley, sözüne devam etti.

“Normal şartlar altında bir Orman Muhafızı’nı görev alanından çıkarıp haftalarca sürecek bir göreve gönderemezdim. Fakat bu tür durumları giderek daha çok yaşamaya başladık. Örneğin yakın zamanda birilerinin Skandiya’ya gidip anlaşma şartlarını, yani okçularımızın oradaki durumlarım falan kontrol etmesi gerekiyor. Kimi göndereceğim? Seni mi? Halt’u mu? Skandiyalılar tarafından tanınıp güvenildiğiniz için mantığım bana ikinizi işaret ediyor. Ama siz yokken baronluklarınızla kim ilgilenecek?”

Will, yüzünü buruşturdu. Sorunu anlayabiliyordu. Ama Crowley’nin nereye varmak istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

“İşte bu nedenle bir Özel Harekât Birliği oluşturmak istiyorum,” dedi Komutan. “Ekibi de Halt ile ikinizin yönetmenizi istiyorum.”

Will, Crowley’nin sözlerini düşünerek hafifçe öne doğru eğildi.

Fikir, şimdiden hoşuna gitmişti ve daha fazlasını duymak istiyordu.

“Özel Harekât Birliği,” diye tekrar etti Will. İsim, kulağına güzel gelmişti. “Görevimiz ne olacak peki?”

Crowley, omuz silkti. “Araluen sınırlan içinde ya da dışında olağan bir müdahaleden fazlasını gerektiren tüm meselelerle ilgileneceksiniz. Morgarath tehlikesinin bertaraf edilip kuzey sınırımızın da güvence altına alınmış olması, Araluen’in artık uluslararası sahnede daha etkili ve güçlü bir oyuncu olduğunu gösteriyor. Yarım düzine ülkeyle anlaşmalar imzaladık. Harcadığın yoğun çaba sayesinde bunların arasında Arrida ve Skandiya da bulunuyor.

“Bana kalırsa, ki Kral da benimle aynı fikirde, patlak verebilecek olağanüstü durumlara müdahale etmeleri için elimizin altında küçük bir ekip bulundurmak mantıklı. Aklıma gelmişken, Horace’m da ekibin bir parçası olmasını isterim. Üçünüz, geçmişte çok büyük başarılara imza attınız. Ona ihtiyaç oluncaya dek Araluen’de konuşlanmaya devam edecek. Ardından da size katılmak üzere görevinden ayrılacak. Ayrıca ekibinize ihtiyaç duydukça başka üyeler de ekleyebileceksiniz.”

“Peki, ben tam olarak... nerede yaşayacağım?” diye sordu Will.

Crowley’nin yüzünden endişesi anlaşılıyordu. Cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti.

“Sorun da bu. Bir tek şövalyeyi fazla sıkıntı yaşanmadan Kraliyet Muhafızları’ndan ayırabiliriz. Ama hem senin hem de Halt’un görev yaptığı iki baronluğu birden uzun süre Orman

Muhafızları'ndan mahrum bırakamayız. Bu durumda, Seacliff'teki görevinden ayrılman gerekecek."

"Yaa?" dedi Will. Seacliff küçük ve hareketsiz bir baronluktu belki, ama yine de onun baronluğuydu. Durgun ve minik adada Kral'in otoritesini temsil ediyordu. Akşamın erken saatlerinde değişim fikrine sıcak bakmış olsa da, görevini bırakma fikri, ona birden zor gelmişti.

"Aynen öyle," dedi adeta Will'in düşüncelerini okuyarak Crowley. "Halt'un, karannı verirken buralarda olmayı istememesinin nedenide bu. Bir Orman Muhafızı'nm, kendisine ait bir baronluğu olmasını ne kadar önemsediğini iyi biliyor Görev yeri, bir Orman Muhafızı açısından bağımsızlık ve otoriteyi temsil etmektedir. Sana bunları açıklarken ondan etkilenmemen için, burada olmayı istemedi. Redmont'a dönmeyi çok, istediğinden söz etti, ama bu kararı senin vermen..."

"Redmont'a dönmek mi!" dedi Will hevesle. "Bana bundan! söz etmemiştin!"

Crowley, ciddi bir yüz ifadesi takınarak başıyla onayladı. "Hayır. Sanırım etmedim. Şey, plan şu şekildeydi. Sen Halt'un kulübesini devralacak - bugünlerde şato sınırları içinde Pauline ile rahatları oldukça yerinde- ve Halt'la Redmont Baronluğu'nu yarı yarıya paylaşacaktınız. Kocaman bir baronluk ne de olsa. Her ikinize de yeterince iş çıkacaktır."

Will, düşündükçe yüzüne kocaman bir tebessüm yerleşiyordu. Büyüyüp Redmont'a geri dönmek. Halt, Baron Arald ve Sör Rodney ile birlikte olmak.

Ve Alyss'le, diye düşündü. Açık açık sırıtıyordu artık. Crowley de bu durumu fark etmişti. Etmemenin imkânı yoktu ki.

"Yüzünü kaplayan şu saçma memnuniyet ifadesinden bu fikre sıcak baktığını çıkarabilir miyim?" dedi.

"Şey... aslına bakarsan, evet. İlgimi gerçekten de çekti. Ama..."

Aklına gelen bir şey nedeniyle yüzünü buruşturdu.

Crowley devam etmesini işaret ederek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Redmont önemli bir baronluk," diye başladı Will. "Halt ile başka bir bölgeye yolculuk etmemiz gerekirse, geriye işlerle ilgilenecek Orman Muhafızı kalmayacak."

Crowley'nin yüzü aydınlandı. "Ben de bunu dile getirmeni umuyordum. Böylece sana dâhi bir yönetici olduğumu kanıtlama şansı bulacağım. Gilan'ın yeni baronluğu, Redmont'un kuzeydoğu sınırında yer alıyor. Aslına bakarsan, Whitby Şatosu'yla sınırın arasında on kilometre bile yok." Will'in aniden sormaya yeltendiği

sorusunu durdurmak için elini kaldırdı. "Evet, evet. Whitby'nin de önemli bir baronluk olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden, eğer sen evet dersen, Alun, Araluen Şatosu yerine Whitby'de olacak. Benim evrak ve idari işlerimle oradan da ilgilenebilir ve Halt ile uzaklara gitmeniz gerektiğinde de elimizin altında olur. O tür durumlarda Gilan da Redmont Baronluğu'na kaydırılır..."

“Ki orası zaten tanıdığı, bildiği bir yer,” diye sözünü tamamladı Will.

“Aynen öyle. Ne de olsa çıraklığını Redmont’ta tamamlamıştı. Alun da o takdirde Whitby’nin Orman Muhafızlığını geçici bir süre için devralmış olacak. Seacliff’teki görev yerin ise elbette genç Clarke’a verilecek. Bir dâhi olduğumu söylememiş miydim?” Övgü beklercesine ellerini iki yana açtı Crowley.

Will de onayladığını belli edercesine başını salladı. “Aynı fikirdeyim.”

Crowley, bir anda ciddileşti. “Elimizin altında bir sürü yetenekli insan bulunduğu için elbette çok şanslıyız. Tüm parçalar güzelce yerine oturdu. Bu arada, bu yeni görevi kabul edip etmediğini bana hâlâ söylemedin.”

“Tabii ki kabul ediyorum,” dedi Will. “Daha iyisini düşünemezdim.”

Karşılıklı gülümseyerek tokalaştılar. Ardından Crowley neşeyle, “Artık tek yapmamız gereken, deniz kenarındaki küçük tatilinden döndüğünde Halt’a bunları aktarmak,” dedi.

Dokuz

Karanlık çöktükten yaklaşık bir saat sonra Halt, hemen yakınlardaki alçak fundalıklardan sürtünme sesleri geldiğini duydu. Yerinde başkası olsa, gelenin kim olduğunu görmek üzere başını çevirip bir göz atardı. Ama Halt hareket etmesi halinde yerini belli etme ihtimalini göz önünde bulundurarak bir kaya gibi kımıldamadan durmaya devam etti. Yılların eğitim ve saha tecrübesiyle bilenen kulakları, bulunduğu noktanın biraz sağından yokuş yukarı tek bir kişinin tırmandığını söylüyordu.

Adam, işini bilen birine benziyordu. Tepeyi tırmanırken çok az ses çıkarıyordu. Ama bir Orman Muhafızı’nm gözlerini açması için bu kadarı bile yeterliydi. Halt, adamın yanından geçip onu geride bıraktığını fark ederek kımıldamadan yatmaya devam etti. Adam artık durmuştu. Halt onun durum değerlendirmesi yaptığını fark etti. Düşmanlan ve atı, önünde otuz metre boyunca uzanmakta olan dört farklı kaya çıkıntısının da arkasına saklanmış olabilirdi.

Birkaç dakika sonra adam yeniden harekete geçerek sağ taraftaki uzak kayalığa doğru hareketlendi. Mantıklı davranıyor diye geçirdi aklından Halt. Tüm kayalıkları kontrol edeceks eğer, bir uçtan diğerine doğru sırayla gitmeliydi. Adamın ayak sesleri uzaklaşınca, Halt da ağır hareketlerle başını hafifçe kaldırdı.

Abelard’la provasını yapmış olduğu o alçak kıkırdama sesini çıkarmaya başladı. Bunun doğal bir hayvan sesi olup olmadığını anlamaya çalışan Dışarlıklının adımları bir anda duruverdi. Otuz saniye kadar sonra -kuş sesine cevap verilmiş gibi; algılanmaması için yeterli bir süreydi- Halt’un yukarısında? kalan kayalardan alçak, kaçamak bir at hırıltısı geldi. Abelard ek olarak bir de yelesini savurmuştu.

Aferin oğluma, diye düşündü Halt. Abelard’in gizlenmekte olduğu kaya yığınına doğru yön değiştirip tepe boyunca ilerleyen karanlık silueti izlemeye devam etti. Kenardan dolaşarak kayalığa yukarıdan yaklaşmak niyetindeydi. Yabancının planlarını bozmanın tam zamanıydı.

Çaktırmadan adamın peşi sıra sürünmeye başladı. Bir yılan gibi kamının üzerinde sürünerek, çıt çıkarmadan hızla hareket ediyordu. Karanlıkta çömelerek hareket eden bir siluetten ibaret olan adamı hâlâ görebiliyor ve çıkardığı tek tük sesleri duyabiliyordu. Sürünerek ilerlemesine rağmen arayı kapatıyor, adama arkadan yaklaşıyordu.

Dışarlıklı, birdenbire hareket etmeyi kesip hemen etrafına bakındı. Bu işte acemi olmadığı anlaşılıyordu. Ancak Orman Muhafızları da acemi birer çaylak değillerdi. Hatta bu şekilde görülmeden hareket etmek konusunda hepsi birer ustaydı.

Çömelmiş vaziyetteki adam hareketine ara verdiği an, Halt da aniden duruverdi. Başı kalkıktı ama kukuletası sayesinde gizlendiğini biliyordu. Yüzünü saklamak için başını öne eğse, hareketin adamın gözüne çarpacağının da farkındaydı.

Pelerinine güven. Bu sözleri yüzlerce kez tekrar ederek Will'in aklına kazımıştı. Artık sıra kendisindeydi. Adam onun olduğu tarafa doğru baktı ama hiçbir tehlike işareti göremedi. Dışarlıklı yüzünü tepeye çevirip yeniden hareket etmeye başladı. Adamın numara yapmadığından, kuşkulanmadığından emin olmak için birkaç saniye bekledikten sonra Halt da harekete geçti.

Avıyla arasında yalnızca birkaç metre kalmıştı. Adamın nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıları duyabildiğini fark etti. Gerilmiş olmalı, diye düşündü Halt. Damarları adrenalin pompalayan Dışarlıklı, derin nefesler alıp veriyordu. Muhtemelen bu durumun farkında bile değildi.

Adam etrafına bir baksa, sırtında pelerini olsun ya da olmasın, hemen arkasındaki Halt'u görecek kadar yakınlardı artık. Harekete geçme zamanı gelmişti. Halt yerden hafifçe doğrularak sağ elindeki deviriciyi kaldırdı ve öne doğru birkaç adım emekledi.

Belki Halt elinde olmadan azıcık ses çıkarmış, belki de adam arkasında birinin olduğunu fark etmişti, ama bir şekilde birkaç saniye gecikmeyle de olsa arkasına dönmeye başladı. Halt deviriciyi yukarıdan aşağıya doğru savurarak adamın kafatasına, sol kulağının hemen arkasına bir darbe indirdi. Çarpmanın şiddetiyle kolu sarsıldı ve yabancı, boğuk bir hırıltı eşliğinde külçe gibi yere devrildi.

Halt, pozisyonunu bozmadan kollarının altından yakaladı adamı çabucak korunaklı kayaların arkasına sürükledi. Abelaı. meraklı bakışlarla efendisini süzmesine rağmen sesini çıkarmadı.

"Aferin oğluma," dedi Halt usulca. Midilli, cevap olarak başını yukarı kaldırmakla yetindi.

"Bakalım elimizde neler varmış," diyen Halt, baygın adamı sırtüstü çevirdi. Onu bulması için gönderilen adam, küçük bir cephaneliği andırıyordu. Sırtında kısa bir kılıç asılıydı. Buna ek olarak kemer muhafazasında uzun bir hançer taşıyordu; kolunun ön kısmına bağlı kının içinde ve çizmesinin paçasını ise daha küçük bıçaklar yer alıyordu. Halt bıçakları çabucak inceledi. Ucuz silahlardı, ama uçları bilenmişti. Hepsini kaldırıp bir kenara fırlattı. Adamın sol omzuna uzun bir sicim bağ lıydı. Her iki ucunda da ağırlıklar bulunan ipin uzunluğu, bir metreden biraz fazlaydı.

Halt, bunun bir bolo olduğunu fark etti. Bolo, başın üzerinde çevrilerek hedefteki kişinin ayaklarına doğru fırlatılan bir avcı silahıydı. Sicim hedefine çarpınca uçlardaki ağırlıklar

bacaklara dolanarak kurbanın düşmesin neden oluyordu. Halt, saks bıçağını çıkarıp uçlannı kestiği sicimi ağırlıklanyla birlikte çalılann arasına fırlattı.

Adamın başında dar bir siperlik oluşturacak şekilde katlanmış, hafif bir şapka, sırtındaysa kalçalanna dek uzanan, belinden kemerle tutturulmuş kaba yünden bir ceket bulunuyordu; Halt, adamın başparmaklannı bir çift tahta parçası ile deri parmak kelepçelerine sıkıştırdı. Sonra eski püskü ve yamalı çizmelerini çıkartarak ayak parmaklarını da aynı şekilde bir çi kelepçeyle bağladı.

Adamın ayaklarından çıkan koku, burnu nun direğini sızlatmıştı. Her yerini bağladıktan sonra ellerini; kollannın altından geçirdiği esirini geniş bir kaya parçasının arkasına sürükledi ve omuzlarını taşa yasladı. Ardından da oturup adamın kendine gelmesini beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra kokuya dayanamayıp rüzgârın estiği yöne doğru oturmaktan vazgeçti ve yer değiştirdi.

“Ayakların, sanki hayvanın teki sürünüp çizmelerinin içine girmiş de orada ölmüş gibi kokuyor,” dedi usulca. Adamdan cevap gelmedi.

Yabancı hafifçe iç geçirerek kendine geldiğinde, aradan on beş dakika geçmişti. Göz kapaklarını kırpıştıran adam, başını iki yana salladı. İçgüdüsel olarak gözlerini ovuşturmaya yeltenince, ellerinin arkadan sıkıca bağlı olduklarını fark etti. Kurtulmaya çalıştı ancak kelepçenin deri kayışı parmak ucundaki yumuşak deriyi kesiverdi. Bunun üzerine yüzünü buruşturan adam, acıyla çığlık attı.

“Kımıldamazsan canın yanmaz,” dedi Halt usulca.

Halt’un varlığının farkına o an varan adam, endişeyle başını kaldırdı. Orman Muhafızı, yalnızca birkaç metre ötesinde kımıldamadan sessizce oturuyordu. Halt olan biteni ve bu tatsız duruma nasıl düştüğünü hatırlamaya çalışan yabancının tıraşsız yüzündeki şaşkm ifadeyi görebiliyordu. Görünüşe göre, hiçbir şey hatırlamıyordu. Adamın şaşkınlığı, birden öfkeye dönüştü.

“Sen de kimsin?” diye sordu kaba bir sesle. Sesinden, kendi bildiğini okuyan ve karşısındakilere fırça çekmeye alışık biri olduğu anlaşılıyordu.

Halt, sertçe gülümsedi. Adam, karşısında oturmakta olan kır sakallıyı tanısaydı, bunun iyiye işaret olmadığını hem anlardı. Halt’un gülümsediği çok az görülürdü ve gülümsed ğinde de akimdan hiç hoş şeyler geçmezdi.

“Hayır,” dedi Halt usulca, “o soruyu sanırım ben sana sorcağım. Kimsin? Adın nedir?”

“Sana bunu neden söyleyeyim ki?” diye emredercesi söylendi Dışarlıklı. Tehditkâr ve buyurgan bir sesle konuşm ya devam ediyordu. Halt kulağını bir, iki saniye boyunca düşünceli bir tavırla kaşıdıktan sonra cevabını verdi.

“İstersen durumumuzu bir gözden geçirelim, ne dersin
Karşımda bir tavuk gibi paketlenmiş oturan sensin. Yerinden kıpırdayamıyorsun. Muhtemelen başın ağrıyordur. Ve şimdi kulaklarının ikisi de sapasağlam yerinde.”

Adamın yüzünde ilk kez korku dolu bir ifade belirdi. Elleriyle ayaklarının bağlı olmasını o kadar umursamamıştı belki, ama kulakları hakkındaki tehdide tepki vermişti.

“Kulaklarım mı?” dedi. “Onların konuyla ne ilgisi var ki? ''

“Şöyle izah edeyim,” dedi Halt. “Durumun kontrolü elindeymiş, gibi konuşmaya devam edersen, kulaklarından birini keseceğim.”

Çeliğin deriye sürtünmesinden çıkan hışırtı eşliğinde saks bıçağını çekti. Yıldızların altında soluk bir biçimde parlayan; keskin bıçağı, Dışarlıklının görebilmesi için yukarı kaldırdı.

Halt, “Şimdi,” diye yeniden başladı, “adın nedir?”

Halt’un yüzündeki zoraki tebessüm, artık silinmişti. Esirine tartışmanın sona erdiğini belli eden aksi bir ses tonuyla konuşuyordu. Adam az önce öfkeyle parlayan gözlerini artık Halt’unkilerden kaçırıyordu.

“Adım Colly,” dedi. “Colly Deekers. Horsdaleli namuslu bir değirmen işçisiyim.”

Horsdale, yaklaşık on beş kilometre ötede bulunan büyük bir kasabaydı. Halt, usulca başını iki yana salladı. Saks bıçağını kınına geri soktu ama silahın ortadan kaybolması, Colly’nin moralini düzeltmemişti sanki.

“Bak Colly,” dedi Halt, “yalan söylemeyi kesersen seninle çok daha iyi anlaşacağız. Horsdaleli olabilirsin, ama bir değirmen işçisi olduğunu hiç sanmıyorum. Ayrıca dürüst bir insan olmadığının da farkındayım. O yüzden bu tür detayları sohbetimizin dışında tutalım, ne dersin?”

Hiçbir şey söylemeyen Colly, durumundan rahatsız olmaya başlamıştı. Ne de olsa bu adamı bulmak ve fırsatını yakalaması halinde öldürmek üzere gönderilmişti. Yabancının da bu durumun farkında olduğundan emindi. Bu düşüncelerle bir anda uğzı kurudu ve birkaç kez yutkundu.

“Dostlarım sana beni bırakman karşılığında para verirler,” dedi.

Halt alaycı bir ifadeyle başını yana yatırıp adama bir göz attı.

“Hayır, vermezler,” dedi küçümseyen bir sesle. “Beni öldürmek için tüm yolları denerler. Saçmalamayı ve beni aptal yerine koymayı kes. Bunu yapabilecek konumda değilsin. Seninle ilgili planlarımı her an değiştirebilirim.”

Colly’nin ağzı, artık kupkuru olmuştu.

“Benimle ilgili planların mı?” diyen sesi hafiften çatallaşmıştı.

“Nedir onlar?”

“Sabahleyin,” dedi Halt, “günün ilk ışıklarıyla seni serbest bırakacağım.”

Ciddi bir sesle konuşan Halt’un, dalga geçmediği ortadadı.

Colly, içinde bir umut filizinin yeşerdiğini hissetti. “Gitmeme izin mi vereceksin?”

Halt dudaklarını büzdü. “Evet... ama bir şartım var.” Umut filizi, yeşerdiği gibi solup gitmişti. Colly, kuşku do bakışlarını Orman Muhafızı’na dikti.

“Şart mı?” diye sordu.

“Evet, sonuçta seni salıverip darılmaca bozulmaca yok dememi beklemiyorsun herhalde, değil mi?” diye cevap ver Halt çabucak.

“Fırsatını bulduğun an beni öldürürsün. Sana bir kaçış şansı tanıyacağım. Yokuş yukarı gideceksin.”

“Yokuş yukarı mı? Ama yokuşun yukarısında hiçbir şey yok ki,” dedi Colly, çaresizce konuşmanın nereye varacağ kestirmeye çalışıyordu.

“Aslına bakarsan var. Altından bir nehir akan on iki metrelik bir uçurum var tepede. Su derin olduğu için oldukça güvenli bir atlayış olacak.” Nehri gözlerken, hızla akan su; kayalıkların hemen altında keskin bir kıvrım oluşturduğun fark etmişti. Bu da uçurum tabanının yıllar içinde oyulmuş o duğunun bir göstergesiydi. Halt’un aklına bir şey geldi.

“Sanırım yüzme biliyorsundur?”

“Evet, yüzebilirim,” dedi Colly “ama sırf sen dedin diye uçurumdan aşağıya atlayacak değilim!”

“Hayır, hayır. Elbette atlama nedenin o olmayacak. Send o kadarını isteyemem. Atlamaman halinde seni vuracağım için atlayacaksın o uçurumdan. Aslında ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Seni vurmam gerekirse her hâlükârda aşağı düşeceksin. Ama sana hayatta kalma şansı da vermek istedim.” Susup bir kaç saniye sonra ekledi, “Şey, eğer yokuş aşağı koşmaya karar verirsen de seni vuracağım. Hayatta kalmak için tek şansın, yokuş yukarı koşup aşağı atlamak.”

“Ciddi olamazsın!” dedi Colly. “Gerçekten de beni...” Sözlerini bitiremedi. Halt öne doğru eğilerek ani öfke patlamasını durdurmak üzere elini kaldırdı. Yüzü Colly’ye oldukça yakındı artık. Ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

“Colly, senden gözlerime uzun uzun bakmanı ve bana orada ciddiyetimi sorgulamana neden olacak bir şey görüp görmediğini söylemeni istiyorum.”

Halt’un koyu kahverengi gözleri neredeyse simsiyah kesilmişti. İçlerindeki sarsılmaz ve tereddütsüz ifadeden yalnızca kararlılık okunuyordu. Colly, bakışlarını birkaç saniye sonra önüne dikti. O, bakışlarım kaçırırken, Halt da onaylarcasına başını salladı.

“Güzel. Mesele hallolduğuna göre, artık biraz uyumalısın. Yarın seni büyük bir gün bekliyor.”

On

Will, toprak seviyesi alçalıp da düzlüğe inmeden önce aştıkları son tepede Çekici’nin dizginlerini çekti. “Dur bakalım, oğlum,” dedi usulca. Bu anın, yani Redmont’un görüş alanına

girdiği anın tadını daima çıkarırdı, Aşağıdaki ova, Redmont Eyaleti'nin ortasından geçmekte olan Tarbus Nehri'nin her iki tarafında göz alabildiğine uzanıyordu.

Nehrin öteki tarafında yeniden yükselen toprağın doğal bir set oluşturduğu korunaklı bölgede kocaman, sağlam ve öğle güneşi altında kıpkırmızı parlayan Redmont Şatosu yükseliyordu.

Will, geçmişte aynı noktada durup nefesini tuttuğu anları hatırladı: Baron Arald ile Sör Rodney'i Kalkaralar hakkında uyarmak için çılgınca at sürdüğü yolculuğun son dakikalarını ya da daha yakın ve mutlu zamanlarda, Alyss'in mektubunu alıp kızı görmek üzere gece boyunca at sürdüğü günü.

Zihnini kaplayan bu düşünce üzerine, dudakları hafif bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Alyss, aşağıda bir yerlerdeydi. Sanki beyazlara bürünmüş, uzun boylu Haberciyi surların tepesinde, köyde ya da şatonun önündeki düz arazide görebilecekmiş gibi gözlerini kısarak uzaklara doğru bakmaya başladı. Doğal olarak hiçbir şey göremedi. Sonra bu saçma beklenti karşısında sırıtarak omuz silkti.

Bir tarafta, ormanın şatonun etrafındaki açık araziye nüfuz ettiği noktadaki ağaçların arasında, gözüne Halt'un yanında çıraklığını geçirmiş olduğu küçük kulübe çarptı. Tebessümü tüm yüzüne yayılıverdi.

"Evimize geldik," dedi Çekici'ye dönerek. Minik midilli, başını sabırsızca geriye doğru savurdu.

Burada durup aval aval etrafımıza bakındığımız sürece gelmiş sayılmayız, diyordu sanki. Will, hayvanın dizginlerini hafifçe çekti.

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

Her ikisinin de içi, birden eve bir an önce varma isteğiyle dolmuştu. Çekici, yalnızca onun becerebileceği bir şekilde, birkaç adım sonra dörtnala koşmaya başladı. Tüm Orman Muhafızı atları çok çabuk hızlanabilmeleriyle ünlüydüler, ancak Birliğin içinde Çekici ile boy ölçüşebilecek başka bir midilli bulunmuyordu.

Tarlalar, hâlâ işçilerle doluydu. Toynak seslerinin çıkardığı gürültü kulaklarına çalınınca, tarla sürmek ya da tohum ekmek gibi sıkıcı işlerden başlarını kaldırıp, gelen atlıya bir göz attılar. Alacalı pelerini arkasında uçuşan ve minik, tıknaz midillisinin sırtında öne doğru eğilmiş ufak tefek çocuğu tanıyan bazıları el salladı.

Bir an için atını aceleyle sürmekte olan Orman Muhafızı'mn getirdiği haberleri merak etseler de omuz silkerek işlerine döndüler. İster iyi olsun, ister kötü, şatoda nasılsa bu tür haberlerle ilgilenecek, onlardan daha vasıflı kişiler mevcuttu. Birilerinin de tarlalarla ilgilenmesi gerekiyordu. Birilerinin hep tarlalarla ilgilenmesi gerekiyordu.

Çekici'nin toynakları Tarbus'un üzerindeki asma köprü kısa bir süre tıkırdadıktan sonra Redmont'a doğru son tırmanışına başladı. Ana kapıdaki nöbetçiler dörtnala yaklaşan at çıkardığı sesler nedeniyle alarma geçerek hazırlanmıştı. Gelenin bir Orman Muhafızı olduğunun anlaşılması üzerine rahatlayarak silahlarını indirdiler ama yine de yaklaşan atlıyı ilgiyi izlemeye devam ediyorlardı.

Will, Çekici'yi yavaşlattı ve son yirmi metreyi tırıs gitti. Kapının altından geçip hendek boyunca at sürerken, nöbetçilerin verdikleri selamı aldı. Redmont Birliği'nin bünyesind büyüyüp yetişmiş olan bir asker, sıkı disiplin kurallarını hiç sayarak seslendi.

"Hoş geldin, Orman Muhafızı Will!"

Will, sırıtarak el salladı. "Sağ ol, Jonathon. Geri dönmek çok güzel."

Ahşap asma köprüden ön avlunun taşlık zeminine geçerken, Çekici'nin toynaklarından çıkan sesler de değişti. Avlu, oldukça kalabalıktı. Will Treaty'nin getirmiş olduğu haberleri merak edenlerin bakışları, genç Orman Muhafızı'mn üstünde toplandı.

Fakat Will'in gözleri, ana kulenin dibindeki kapıdan şık beyaz Haberci cübbesi içinde çıkan uzun boylu, zarif kıza takıldığı için bu bakışların farkında bile değildi. Yüzüne yayılan komik mutluluk tebessümüne engel olamadı.

Alyss.

Will, atının sırtından yere atladı. Her zamanki ağırbaşlı, temkinli havası bir anda kaybolan Alyss, koşarak kendisini Will'in kollarına attı. O anın tadını çıkararak bir süre öylece kaldılar. Yoldan geçenler durmuş, gülümseyerek dünyadan bihaber genç çifti izliyordu.

"Geri döndün," diye fısıldadı Alyss, yüzünü Will'in kaba pelerinine gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı.

Will, kızın hafif parfümünü solurken, "Döndüm," diye onayladı.

Kızın uzun sarı saçları, yanağını hafifçe okşuyordu. Dakikalar sonra aniden arkalarından dürtüklendiklerinden, dengelerini sağlamak için ayrılmak zorunda kaldılar. Çekici, kınayan gözlerle genç çifte bakıyordu.

Kesin şunu. Millet sizi izliyor.

Ardından da Alyss'in omzunu dürtüklemeye, kızı onu fark edip yumuşak burnunu okşamaya zorladı.

Ben de geri döndüm.

Alyss, gülümseyerek hayvanı okşadı. "Merhaba, Çekici. Seni gördüğüme de sevindim."

Alyss midilliyle ilgilenedursun, onun boşta kalan elini yakalayan Will de otuz iki dişini gösterircesine sırıtarak kızı izlemeye başlamıştı. Bir süre sonra etraflarına toplanan küçük izleyici grubunun farkına vardılar.

Will, hafifçe kızaran yüzüyle arkasını dönüp omuz silkerek "Uzun zaman oldu," dedi. Etrafları tebessüm eden yüzlerle çevriliydi. Kimseden ses çıkmayınca Alyss'i işaret etti. "Son görüşmemizden bu yana diyorum. Uzun zaman oldu," diye açıkladı tekrar. Birkaç kişi, anlayışla başlarını salladılar. Orta yaşlı bir beyefendi, durumu onaylarcasına göz kırptı. İzleyicilerin yollarına devam etmek gibi bir niyetleri olmadığını fark eden Will, nihayet bu hoş

tiyatro oyununu bitirmek gerektiğine karar verdi. Birçok Orman Muhafızı gibi o da ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Bıyık altından Alyss'e, "Ha gidelim buradan," dedi. I

Kız da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hadi," dedi.

"Çekici'yi ahıra yerleştiririz. Sonra da Baron'un huzuruna çıksan iyi olur."

Will, başıyla onayladı ve ikisi el ele tutuşarak Çekici'yi ahıra doğru götürmeye başladılar. Alyss, Will'in her şeyden önce atını rahat ettirmek isteyeceğini biliyordu. Bu, bir Orman Muhafızı âdetiydi. Geride kalan küçük izleyici grubu da dağılıpi kendi işleriyle ilgilenmeye başlamıştı. Bazıları, gülümseyerek genç çiftin ardından bakıyordu. Alyss, Redmont Şatosu'nda sevilen bir kişilikti ve bölge sakinleri de Will'in başarılarım büyük bir gururla anıyordu.

Delikanlı, ne de olsa içlerinden' biriydi. Aralarındaki duygusal yakınlık, tüm ahali tarafından onaylanıyordu.

"Halt'tan bir haber var mı?" diye sordu Will.

Alyss'in tebessümü solar gibi oldu. "Hayır. Sanırım Leydi Pauline hafiften endişelenmeye başladı. Fark ettirmemeye çalışsa da bunu görebiliyorum."

Will, birkaç saniye boyunca duyduklarını düşündü. Birileri Halt hakkında endişe etmeyeli çok uzun zaman olmuştu, dedi kendi kendine.

"Sanırım biraz endişelenmesi normal," dedi. "Ama Halt başının çaresine bakar."

Halt ne de olsa Halt'tu. Will, eski ustasının başa çıkamayacağı bir kişi ya da durum düşünemiyordu. Alyss de başıyla onayladı. Onun kaygılanmasının nedeni, akıl hocası Pauline'in endişeli ruh haliydi. Ancak Will, Halt'un yeteneklerini en iyi bilen kişiydi ve eğer o endişe etmiyorsa, kimsenin tedirgin olmasına gerek yoktu.

"Sanırım haklısın," dedi Alyss, ardından da konuyu değiştirdi.

"Demek Crowley'nin şu özel birliğine katılma kararı aldın, ha?"

"Evet," diye cevap verdi Will. "Senin için de uygundur umarım?"

Alyss, Will'e yan yan bakarak, "Şöyle izah edeyim," dedi.

"Teklifi reddetmiş olsaydın peşinden gelir ve aklını başına devşirinceye kadar seni bir yere kapatırdım."

"Çok eğlenebilirmişiz," diye mırıldandı Will. Bunun üzerine Alyss, sahte bir öfkeyle onu itti ama elini Will'in elinden çekmemişti. Ahıra yaklaşırlarken, genç seyislerden biri hevesle yanlanna doğru koşturdu.

"Tünaydın, Orman Muhafızı Will," dedi. Will'i ahin teftiş etmeye davet edercesine kollarını iki yana açarak karşılamıştı.

"Ünlü Çekici ile ilgilenmeme izin verir misiniz?"

Will, bir an için tereddüt etti. Almış olduğu eğitim,
Çekici'yle bizzat ilgilenmesini gerektiriyordu. O sırada omzunun dürtüklendiğini fark etti. Çekici'ydi bu elbette.

Duydun mu? Ünlü ***Çekici.***

Alyss de bir yandan elini sıkıyordu. Teklifi reddederse, genç seyisin büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını görebiliyordu. Will, böyle delikanlıların hayranlık duyduğu ve örnek aldığı bir şahsiyetti. Bir sürü başarı hikâyesi ve şöhretli bir ismi bulunan Will Treaty'di o. Bu nedenle midillisiyle ilgilenmek, genç seyis için bir ayrıcalık olacaktı. Will'in kendi şöhretinin farkında bile olmayışı, Alyss'in ona olan sevgisini ikiye katlıyordu.

"Şeref duyarım, Orman Muhafızı," diye ekledi seyis.

"Bırak yapsın," dedi Alyss usulca.

Will, omuz silkerek dizginleri çocuğa uzattı. "Pekâlâ..." dedi tereddütle. Çocuğun adını bilmiyordu.

"Adım Ben, Orman Muhafızı. Ben Dooley."

"Pekâlâ, Ben Dooley. ***Ünlü*** Çekici'ye yeterli ilgiyi göstereceğinden eminim." Anlamlı bakışlarını midillisine çevirdi. "Sen de rahat dur."

Çekici, bir midilli suratını ne kadar buluşturabilirse o kadar buruşturdu. Hâlâ el ele durmakta olan Will ile Alyss'e bir göz attı.

Sen daha konuşuyor musun?

Will, kim bilir kaçıncı kez atının karşısında son sözü asla kendisinin söyleyemeyeceğini fark etti. Kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Hadi gidip Baron'u görelim."

Her şey öylesine tanıdık geliyordu ki. Baron Arald'ın odasına çıkan basamakları tırmanırken zihni çok sayıda görüntü, his ve hatırayla dolmuştu. Alyss'in, elini bir kez daha sıktığını hissetti.

"O günü hatırlıyor musun?" dedi kız. Hangi günden söz ettiğini belirtmesine gerek yoktu. O, Jenny, George, Horace ve Will'in gelecekteki ustaları tarafından seçilmek üzere bu basamakları tırmandıkları günü kastediyordu. Aradan yalnızca birkaç yıl geçmişti aslında, ama onlara onlarcası geçmiş gibi geliyordu.

"Kim unutabilir ki?" diye sordu Will. "George neler yapıyor?"

"Baronluğun önde gelen savunma avukatlarından biri oldu," dedi Alyss. "Hukuki meselelerde herkes onu arıyor."

Will, başını iki yana salladı. "Aklı o işlere hep yatkındı, değil mi? Ya Jenny? O da hâlâ Chubb Usta'nm yanında mı?"

Alyss gülümsedi. “Hayır, ustasını hayal kırıklığına uğrattı. Chubb onu en başarılı eseri olarak görüyor ve kendisiyle çalışmasını istiyor. Ancak Jenny bir süre önce ustasına, ‘Chubb Usta, bu mutfakta artık iki sanatçıya birden yer yok. Benim kendi mekânımı açmam lazım,’” dedi.

“Açtı mı bari?”

“Hem de nasıl. Redmont’ta bir hanı satın aldı. Bölgedeki en lezzetli yemekleri pişiren lokantayı işletiyor. Chubb da düzenli müşterilerinden.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hatta duyduğuma göre bir gece, son derece kibar bir dille olduğunu da ekleyeyim, yemeklerden birine biraz daha baharat konabileceğini önermiş. Jenny de ona, ‘Az baharat iyidir, Chubb Usta. Az iyidir,’ demiş ve kepçesiyle adamın kafasına bir tane geçirmiş.”

Will duyduklarına inanamıyordu. Chubb’ın kafasına bir tane patlatmaya cesaret edecek bir babayiğit düşünemiyordu.

“Herhalde ardından da bir kepçe dövüşü başlamıştır?” dedi ama Alyss başını iki yana salladı. “Tam tersine. Chubb Usta uysallıkla özür dilemiş. Bence Jenny’nin bu tavrı, gizlidı gizliye hoşuna bile gitti. Onunla gurur duruyor. İşte geldik. Baron’un odasına açılan kabul salonuna geldiklerinde, gönülsüzce Will’in elini bıraktı. “Seni yalnız bırakayım. Daha sonr gelip beni bul.”

Alyss, öne doğru eğilip genç adamın dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra elini hoşça kal dercesine hafifçe sallayarak salondan ayrıldı. Merdivenleri atlayarak indiğinde, bu ne harika bir gün böyle, diye geçirdi içinden.

Will, Alyss’i izledikten sonra arkasını dönerek düşüncelerini toparladı ve Baron’un kabul salonunun kapısını tıklattı.

On Bir

Günün ilk ışıkları uçurumun tepesinden yüzünü göstermeye, sağ ve sol taraftaki ağaçların sarp kayalar tarafından gölgelenmeyen tepelerini yalamaya başlamıştı bile. Bu durum, Halt’un amacına son derece uygundu. Güneş nihayet uçurumdan göründüğünde tepenin yamacındaki adamların gözüne vuracak, durumun belirsizliğini arttıracaktı.

Halt, burnunun direği bir kez daha kırılarak el ve ayaklarındaki kelepçeleri çıkarırken Colly de rahatsız bir uykudaydı. Orman Muhafızı geri çekildi ve elini saks bıçağının kabzasına koyarak çizmesinin ucuyla adamı dürttü.

Uyanıp da elleriyle ayaklarının serbest kaldığını fark edince, haydudun gözleri parladı. Aceleyle ayağa kalkmayı denese de sızlayan kol ve bacak kasları hareket etmesini engelledi. Acıyla çığlık atarak yana döndü ve çaresizce kıvranmaya başladı.

“Kaslarının gevşemesi birkaç dakika alacaktır,” dedi Halt. “O nedenle aptalca bir işe kalkışma. Beklerken ceketini çıkar.”

Hâlâ yan tarafına yatmakta olan Colly, başını kaldırdı. “Ceketimi mi?”

Halt, sabırsızca bir kaşını kaldırarak, “İşitme problemin olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi. “Çıkar şu ceketi.”

Colly, ağır hareketlerle doğruldu ve kalçalarına kadar inen ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Ceketi yana fırlattıktan sonra ***neler oluyor,*** dercesine Orman Muhafızı’na baktı.

Halt başını sallayarak “Aferin,” dedi. “Şimdi yanındaki şu pelerini sırtına geçir bakalım.”

Colly, yanında bir pelerinin durmakta olduğunu o an fark etti. Sarsak hareketlerle omzuna attığı pelerinin kopçasın bağladı. Anlaşılan soru sormanın ona bir faydası olmayacağına karar vermişti. Zaten Halt’un niyetini kavramaya başlıyordu.

“Hadi bakalım, kalkmana yardımcı olayım,” diyen Halt, adamı kolundan tutarak ayağa kaldırdı. Colly, kol ve bacaklarını kontrol etmek için birkaç saniye boyunca kımıldamadan bekledi. Hemen sonra, tahmin edilebileceği gibi Halt’a bir yumruk atmayı denedi.

Halt beceriksizce atılan yumruğu eğilerek savuşturduktan sonra öne doğru bir adım atarak adamın çenesine bir yumruk attı ve Colly’nin bir kez daha yere düşmesine neden oldu.

“Sakın bunu bir daha deneme,” dedi. Sesinde en ufak bir öfke kırıntısı bile yoktu. Sakin ve kararlı sesiyle Colly’ye kalkışacağı tüm numaralarla başa çıkabileceğini belli ediyordu. Dışarlıklı, sallanarak yeniden ayağa kalkarken Halt da adamın çıkarmış olduğu kalın yün ceketi üstüne giydi. Ceketten gelen yağ, ter ve kir kokuları, yüzünü yeniden buruşturmasına neden oldu.

“Ceketin de çorapların kadar iğrençmiş,” diye mırıldandı.

Eğilip Colly’nin dar siperlikli şapkasını aldı ve kendi başına yerleştirdi.

“Biraz kımılda bakalım,” dedi esirine. “Kan dolaşımını sağlamak için kol ve bacaklarını salla. Tepeye tırmanırken seni formda görmek istiyorum.”

Colly, ona son bir karşı çıkma denemesinde bulunurken, çenesi de inatçılıkla kasılmıştı. “Tepeye falan tırmanmayacağım.” Halt, kayıtsızca omuz silkti. “O zaman burada ölürsün. Seçeneklerin bu ikisinden ibaret.”

Colly, o karanlık gözlerde yine bir acıma ya da uzlaşma işareti göremiyordu. Bakışlarım yeniden kaçırmak zorunda kaldı. Kaslarına yeniden kan gitmesiyle duyduğu acıdan yüzünü buruşturarak, kollarını ve bacaklarım sallamaya başladı. Halt da bu sırada yayını ve kılıfını yerden kaldırmış, kılıfı zahmetsizce omzuna geçirmişti.

Birkaç dakika sonra, rahatladığına kanaat getirdiği adamı işaret ederek durdurdu. Başıyla onları gözlerden gizleyen kayalığın tepesini işaret etti.

“Pekâlâ, şimdi sana neler olacağını anlatayım. İşaret verdiğimde yukarıya doğru koşmaya başlayacaksın.” Colly’nin gözlerine bir an için yerleşen ve başarısızca gizlemeye çalıştığı kurnazca bakışları fark etmişti.

“Bir numara yapmaya kalkışırsan, seni bacağının etli kısmından vuracağım. Koşmanı engellemeye yetmeyecek ama büyük acılar çekeceksin. Anlaşıldı mı?”

Anlık itaatsizlikleri sona eren Colly, durumu kabullenerek başını salladı.

“Güzel. Burada durup elimi sallayacak ve çığlıklar atmaya başlayacağım. Sesimi duyar duymaz koşmaya başla.”

“Beni sen zannedecekler,” dedi Colly, arkadaşlannın beklemekte olduğu tepenin aşağısını işaret ederek.

Halt başıyla onayladı. “Beni de sen. Plan da bu zaten.”

“Peşimden geleceklerdir,” dedi Colly.

Halt, bu kez başını iki yana salladı. “Nehre atlaman halinde bu mümkün değil. Seni aramak için nehir kıyısına inecekler ki bu da benim yolumun açılması anlamına geliyor.”

“Ya aşağı atlamazsam?” diye sordu Colly.

“Atlayacaksın. Uçurumun tepesinde saklanabileceğin bir yer olmadığını göreceksin.”

Colly, bakışlarım bir kez daha kaldırdı. Sert suratlı yabancı haklıydı. Uçurumun tepesinde ağaç ya da kayalık bulunmuyordu, çimler ise onu saklayabilecek kadar uzun değildi. Endişeyle yutkundu.

“Uçurumun tepesinde durup beklemen halinde, ilk atacağım okbaşının on santim üstünden geçecek. Sırf bunu yapabileceğimi sana göstermek amacıyla.”

Colly şaşırıp yüzünü buruşturdu. Halt devam etti.

“Hemen sonrasında atacağım ok ise başının yirmi santim; ***altına*** saplanacak. Anladın mı?”

Colly kaygılı bakışlarını önüne çevirdi. Başının yirmi santim aşağısı göğsünün tam ortası anlamına geliyordu.

Başını sallayarak “Anladım,” dedi. Boğazı kuruduğu için kelimeleri boğuk çıkıyordu. Kılıfından bir ok çekip tek bir hareketle kocaman yayının kirişine yerleştiren Halt’u izledi.

“Hazırlanalım öyleyse. Hoş bir sabah koşusunun sağlığa iyi geldiğini duymuştum.” Sert bir ifadeyle şunları da eklemeyi unutmadı. “Yüzmek ise daha da faydalıymış.”

Colly’nin gözleri, Halt’tan tepelerindeki açık alana, ardından da arkadaşlarının saklandıkları ağaçlığa yöneldi.

“Söylediklerimde ciddiyim,” dedi Halt. “Attığını vuran biri olduğumu sana kanıtlamak isterim. Kırk metre yukarımızdaki şu çürümüş ağaç kökünü görüyor musun?”

Halt’un işaret ettiği yöne bir göz atan Colly, yaklaşık bir metre uzunluğundaki kararmış, eski bir ağaç kökünü seçebildi. Birkaç yıl önce üzerine yıldırım düşen ağacın yalnızca kökü kalmıştı geriye. Ağacın azar azar çürümekte olan kısmı ise ucu aşağıya bakacak şekilde uzanıyordu.

Colly başını salladı. “Görüyorum. Ne olmuş?”

“Sen yanına vardığında, kütüğe bir ok atacağım. Sağa doğru uzanan dalın başlangıç noktasını görebiliyor musun?”

Colly, bir kez daha başıyla onayladı. Ağaç dalının kalıntıları bu mesafeden görülüyordu.

“Ok o noktaya saplanacak. Eğer vuramazsam tepeden aşağı koşmakta serbestsin.”

Colly, tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken Halt onu susturdu.

“Ama hedefimi vuracağım. Ayrıca unutma ki, vücudun o ağaç dalına göre çok daha büyük bir hedef.”

Colly, yeniden yutkundu. Boğazı o kadar kurumuştu ki. “Biraz su içebilir miyim?” diye sordu. Yokuş yukarı koşacağı anı geciktirecek herhangi bir şey arıyordu. Halt’un dediklerini duymuştu. Ancak Orman Muhafızı’nın uçurumun tepesine vardığında onu vurup vurmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Ne de olsa vurulması halinde arkadaşları peşinden koşturacak ve bu da Halt’a yokuş aşağı kaçış yolunu açacaktı.

Halt, bir kez daha soğuk soğuk gülümsedi. “Elbette,” dedi.

“Nehre varır varmaz istediğin kadar içebilirsin. Haydi yürü bakalım!”

Colly, hâlâ tereddüt ediyordu. Halt, yayın kirişini deneme amacıyla esnetmeye başladı. Bu hareketinin amacı, aslindi Colly’nin dikkatini kirişteki geniş uçlu oka çekmekti. Dışarlıklı tereddüt etmeye devam edince, Halt’un kaşları çatıldı, Uçurumun tepesinden rahatlıkla görünen güneş, aşağıdaki adamların gözlerini kamaştıracak seviyedeydi.

Halt birden “YÜRÜ!” diye bağırarak Colly’ye doğru hamle ediyormuş gibi yaptı.

Bağırıp tehditkâr bir hamle yapması, esirin harekete geçmesini sağlamıştı. Colly saklandıktan yerden çıktı ve pelerini ardında uçuşarak tepeye doğru koşmaya başladı. Halt, onun yirmi metre kadar ilerlemesine izin verdikten sonra kayalann ardından çıktı ve aşağıda onlan izlediklerinden emin olduğu görünmez Dışarlıklılara doğru el sallayıp çığlıklar atmaya başladı.

“Kaçıyor!” diye bağırdı. “Kaçıyor! Peşinden koşun!”

Ağaçlann arasmdan bağırışlar ve eğitmenleri tarafından uyandınlan köpeklerin hınltılan gelmeye başladı. Ağaçların arkasından çıkan birkaç kişi, hızla koşan Orman Muhafızı pelerinli adamı tereddütle izliyordu. Sonra ağaçlann arasmdan daha fazla adam çıkarak tepeyi gözlemeye başladı.

“Kaçıyor! Peşinden gidin!” diye bağırdı Halt, dönüp yokuşa bakarak. Colly, neredeyse ağaç köküne varmıştı. Halt, aşağıdakiler onu görmesin diye bir kayanın arkasına geçti. Üstünkörü bir hareketle ardına dek gerdiği kirişi yumuşakça serbest bıraktı. Kırk metrelik mesafede, tepeden atış yaparken bile çok küçük bir düşme payı bırakması gerekiyordu. Ok, vızıltıyla hedefine doğru uçmaya başladı.

Neredeyse kütüğe varmış olan Colly, sol tarafından geçerek kütüğün çürük dalına saplanan ve çarptığı noktayı parçalara ayıran okun sesini duyabilmişti. Onu uyarmış olmasına rağmen, Halt'un böyle bir atışı yapabilmiş olduğuna inanamıyordu. İstemsiz bir hareketle kütükten uzağa, sağa doğru kaçtı - elbette tepki vermekte geç kalmıştı- ve bacaklarını sonuna dek zorlayarak hızla koşmaya başladı.

Ağaçların arasından çıkan Dışarlıklı sayısı, giderek artıyordu. İçlerinden bazılan Colly'nin peşinden tepeyi tırmanmaya başlamıştı. Fakat çok da aceleleri yok gibiydi. Kaçan adamın gidebileceği hiçbir yer olmadığının farkındaydılar. Eğitmenlerinin uzun tasmalarla kontrol altına aldığı iz sürücü tazılar çılgınlar gibi havlıyordu. Halt yaklaşık bir düzine adam saydı. En azından şu savaş köpeklerinden birini üstümüze salmadılar, diye kendini avuttu. Son metrelerde iyice dikleşen yokuşta mücadele vermekte olan Colly'ye bir göz attı.

Adamın uçurumun kenarına varınca tereddüt edeceğini biliyordu. Aksi düşünülemezdi bile. Kirişe ikinci bir ok yerleştirmişti. Gözlerini kısarak sürati, mesafeyi ve okun uçuş süresini hesapladı. Kirişi geriye dek çekip işaret parmağını ağzının kenarına hafifçe değdirdikten sonra ileriye doğru bir bakış attı ve okunu fırlattı. Colly, uçurumun kenarından birkaç adım gerideydi.

Ok, hafif bir yay çizerek yokuş yukan süratle uçmaya başladı. Colly uçurumun kenarına vardığında tökezliyor, kesik kesik nefes alıyordu. Aşağıda akan nehir, hâlâ gölgede kaldığından simsiyah bir örtüyü andırıyordu. Atlayabileceği kadar derin olup olmadığını anlamasına imkân yoktu. Halt'un da tahmin etmiş olduğu üzere bir an duraksadı ve arkasını döiıüp kayaların yanına bir göz attı.

Bir saniye sonra kulağı bir vızıltı sesiyle doldu ve fırlatılan okbaşının birkaç santim üzerinden geçerken, Halt'un sözleri hatırladı. Her şey, Orman Muhafızı'nın söylediği şekilde geçekleşiyordu.

Yokuş yukarı çılgınlar gibi koşmaktan dalağı şişmişti. Göğsü körük gibi inip kalktığı için iki büklüm durarak nefes alma ya çalıştı. Orman Muhafızı'nın sağ kolunu kaldırıp omzuna takılı kılıftan bir ok daha çektiğini fark etti. Halt oku göster göstere yerleştirdiği kirişi ardına dek çekerek nişan almaya başladı.

Colly, göğsünün yandığım hissedebiliyordu. Hem de tam Halt'un bir sonraki okun hedefi olacağını söylediği noktadan. Ağaç köküne şiddetle saplanan ilk ok ve başının bir karış üstünden geçen ikinci ok nedeniyle yaşadığı dehşet akima geldi. Tüm bunlar, aşağısında kalan silueti izlerken gözlerinin önünden bir bir aktı.

Hayatta kalması için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Sonunda uçurumdan aşağı atladı ve korkuyla çığlık atarak çarptığı nehirden suların fışkırmasına neden oldu. Suyun derinliklerine gömülmesine rağmen dibini hâlâ göremeıniştı. Aslına bakılırsa, nehrin derinliği bu noktada en az on beş metreyi buluyordu. Bir an sonra, atlayıştan sağ kurtulduğu için rahatlayarak, yukarıya doğru yüzmeye başladı. Sol dizi, çarpmanın şiddetiyle burkulmuştu. Yüzeye çıkmak için ayaklarını çırpınca tüm vücudu bir acı dalgasıyla kaplandı. Çığlık atarken yuttuğu sular, adama ağzını kapalı tutması gerektiğini hatırlatmıştı.

Öksürüp tıksırarak su yüzeyine çıktı ve dizine fazla yüklenmemek için zayıf kulaçlar atarak kıyıya paralel yüzmeye başladı. Pelerinli siluet kendisini uçurumdan aşağı atınca,

tepedeki takipçileri de durmuştu. Araziyi ve aşağıda akmakta olan nehri iyi biliyorlardı. Tepeden gelen bir ses onlan yönlendirdi.

“Nehirde! Tepenin etrafından dolaşıp onu yakalayın!”

Aşağıdaki birkaç açıkgöz, gece yukarıya göndermiş oldukları gözcü sandıklan adamın el kol hareketleri yaptığını fark etmişti. Arkadaşlarına geri gidip yana dönmelerini işaret ediyordu. Adamın ne demek istediğini anlamışlardı. Hedeflerindeki kişinin ardından atlamayı planlamıyorlarsa, yokuşu sonuna dek çıkmanın bir anlamı yoktu. Halt’a ulaşmalannın en kısa yolu, tepeden aşağı inip nehir kıyısını dolanmaktan geçiyordu.

“Yürüyün!” diye bağırdı iriyan bir köpek terbiyecisi. “Nehir kıyısına!”

Köpeklerine yolu gösterdikten sonra arkalanndan koşmaya başladı. Tek bir kişinin açılışı yapması yeterliydi. Halt adamların tepeden aşağı inerek uçurumun dibindeki nehir kıyısına ulaşmak üzere sola sapmalarım memnuniyetle izledi. Sonuncusu da görüş alanından çıkınca, parmaklarını iki kezşıklattı.

Abelard, geceyi geçirmiş oldukları kayalıkların ardından çıktı ve Halt midillisinin sırtına zahmetsizce atladı. Ceketin yaydığı pis koku nedeniyle burnunun direği kırılan Abelard, dönüp suçlarcasına efendisine bir göz attı.

“Biliyorum,” dedi Halt uysallıkla. “Ama çorapları bundan da kötü kokuyordu.”

Abelard’ı hızla yokuş aşağı koşturmaya başladı. Korunaklı ağaçlık bölgeye ulaştıklarında Halt, sıradışı bir şey yaptı. Doğuya, Redmont’a doğru dönmek yerine Abelard’
burnunu kuzeybatıda kalan balıkçı kasabasına çevirdi. Ab lard, başını bir kez daha çevirerek efendisine sorgular gibi baktı.

Bunun üzerine Halt, midillisinin tüylü yelesini rahatlatırcasına okşayarak “Biliyorum ama halletmem gereken bir mesel var,” dedi. Abelard başını geriye doğru savurdu. Efendisi n yaptığını bildiği sürece, ona göre hava hoştu.

Dışarlıklılar grubunun lideri Farrell, köylüleri sakinleştirmeye çalışırken zor anlar yaşıyordu. Köylüler, Farrell ve adamlarının teknelere düzenlenen başarısız kundaklama girişiminde parmakları olduğundan şüpheleniyorlardı. Farrell her ne kadar baskıncılarla hiçbir ilgisi olmadığına dair güvence vermeye çalışsa da köylülerin onlardan giderek daha fazla şüphelendiklerini hissedebiliyordu.

Belki de yolumuza devam etmenin vakti gelmiştir, diye düşündü. Şüpheleri kısa bir süre için dindirebilirdi belki, ama şimdiye dek elde etmiş olduklan kazancı yanlanna alarak şanslannı başka bir yörede denemeleri, uzun vadede daha güvenli olacaktı.

“Wilfred,” dedi köyün reisine hitaben, “seni temin ederim ki bizimkilerin bir kabahati yok. Bizi tanıyorsun. Basit ve dindar bir topluluğuz.”

“Tüm bu sıkıntıların ‘basit ve dindar bir topluluk’ olan sîzlerin gelişinizden sonra başlaması çok tuhaf, değil mi?” dedi Wilfred suçlarcasına.

Farrell, masum olduğunu gösterircesine ellerini iki yana açtı. “Tamamen bir tesadüften ibaret, kardeşim. Cemaatim ve ben, köyünüzün daha kötü badirelerden korunması için dua edeceğiz. Seni temin ederim ki..''

O sırada Farrell’in idare ve ibadet merkezi olarak kullandığı büyük çadınn girişinden itiş kakış sesleri duyulmaya başlandı. Bir an sonra sakallı bir yabancı girişten içeri daldı. En azından Farrell onun bir yabancı olduğunu sanıyordu. Birden adamı bir yerden gözünün ısırdığını fark etti.

İçeri giren adamın boyu, oldukça kısaydı. Bacaklarında kahverengi basit tozluklar ve çizmeler, sırtında ise soluk yeşil bir ceket bulunuyordu. Elinde devasa uzun bir yay taşıyordu ve oklarla dolu kılıfı da omzunda asılıydı. Farrell’in beyninde bir anda şimşekler çaktı.

“Sen ha!” dedi şaşkınlıkla. “Burada ne arıyorsun sen?”

Adamı görmezden gelen Halt, Wilfred’e dönerek konuşmaya başladı.

“Soyuldunuz,” dedi kısaca. “Bu adam ve çetesi kaçıp gitmek üzereler. Onlara vermiş olduğunuz tüm altın ve mücevherleri de yanlarında götürecekler.”

Wilfred, bir anda içeri dalan Halt’a bakarken şimdi yeniden Farrell’e dönmüştü. Şüpheyle dolu gözleri kısılmıştı. Farrell, sinirle zoraki bir kahkaha attı ve çadırın diğer ucunda duran devasa altın sunağı işaret etti.

“Altın sunağımızı inşa edebilmek için kullandığımızı size söylemiştim... Halkınız için dua edebilmemiz amacıyla! Sunağı öylece sırtlanarak yürüyüp gideceğimizi mi sanıyorsunuz? Burada saf altından söz ediyoruz! Ağırlığı tonlarca olmalı!”

“Pek sayılmaz,” dedi Halt. Ardından uzun ve hızlı adımlarla sunağa doğru yürümeye başladı. Köylüler de kararsızlık! peşinden geliyordu. Wilfred ise Farrell’in bir yere kaybolmaması için adamı göz hapsinde tutuyordu.

Halt, saks bıçağını hafif bir vızıltıyla kınından çekti ve sivri ucuyla altın sunağın parlak tarafına bir çizik attı. Altın yapraklarından oluşan ince kaplama kalkmış, altındaki ahşap ortaya çıkmıştı.

“Göründüğü kadar saf değil,” dedi Halt, Farrell’in etrafını sarmak için hareketlenen köylülerin öfkeyle homurdandıklarını duyabiliyordu. Dışarlıklının gözleri Halt’tan, etrafındaki düşmanca suratlara kaydı. Karıştığı düzenbazlığa mantıklı bir açıklama getirmek üzere ağzını açtıysa da söyleyecek bir şey bulamayarak sustu.:

“Ahşap sunağın üzerini kaplamak için çok az miktarda altın kullanmışlar. Geri kalanı da muhtemelen gece rahatlıkla götürebilsinler diye çuvalların içinde ve sunağın dibindedir.”

Wilfred’in işaret etmesiyle birlikte çadırdaki gençlerden biri öne çıkıp sunağın kaplamasını kaba hareketlerle yırtmaya başladı. Sunağın altında düzgünce yerleştirilmiş bir çuval yığını bulunuyordu. Köylü ayağıyla dürtünce, çuvaldan metal şıngırtıları geldi. Köyün reisi, öfkeli bakışlarını korkudan yüzü bembeyaz kesilmiş Farrell’e dikti. Farrell ise Orman Muhafızı’nın onu korumasını umut edercesine, Halt’un arkasına saklanmak için hareketlendi.

“Sen ölü bir adamsın, Farrell,” dedi Wilfred, sesindeki yumuşaklık hiç de iyiye işaret değildi.

Ancak Halt başını iki yana sallayarak, “Altınlarınızı geri aldığınıza şükredin,” dedi. “Ama Farrell’i alamazsınız. Onun benim sorularımı yanıtlaması gerekiyor.”

“Sen kimsin ki bize ne yapacağımızı söylüyorsun?” dedi sunağın kaplamasını kaldıran genç adam. Halt, dik bakışlarını delikanlıya çevirdi.

“Ben size malınızı mülkünüzü geri kazandıran kişiyim,” dedi.

“Ayrıca geçen gece teknelerinizin yanmasını da engelledim. Paranızı geri aldığınıza ve hayatta kaldığınıza şükredin. Diğer çete üyeleri sizin olsun. Onlara ne isterseniz yapın. Ama Farrell benimle geliyor.”

Genç adam cevap verecek gibi oldu ancak Wilfred’in sertçe araya girmesi nedeniyle sesini çıkarmadı. Köyün reisi öne çıkarak Halt’la yüz yüze geldi.

“Herhalde bu tür taleplerde bulunabilecek yetkiye sahipsindir,” dedi.

Halt başıyla onaylayarak, “Ben bir Araluen Orman Muhafizı’yım,” diye cevap verdi.

Çadır, köylülerin durumu anladıklarını gösteren mırıldanmalarla dolmuştu. Köylüler herhangi bir baronluğun parçası değillerdi belki, ancak Orman Muhafızları Birliği’nin şöhreti kulaklarına gelmişti.

İçeridekilerin yaşadığı şaşkınlıktan faydalanan Halt, Farrell’i kolundan yakaladı ve çadınn kapısına doğru yürümeye başladı. Köylüler bir anlık tereddüdün ardından yolu açarak geçmelerine izin verdiler.

Esiriyle birlikte sıcak gün ışığına çıkıp onu durdurmaya çalışmış olan baygın Dışarlıklı nöbetçisinin yanından geçerken, Halt’un yüzü hafifçe asılmıştı. Çadıra zorla girdiğinde Farrell’in sarf etmiş olduğu sözler hâlâ akimdaydı.

Sen ha? Burada ne arıyorsun sen? Bu sözler ve Farrell’in tavırları, Dışarlıklı rahibinin Halt’u bir yerlerden hatırladığını gösteriyordu. Orman Muhafızı'nı yüzünü asmasının nedeniyde buydu aslında.

Zira Farrel ile daha önce hiç karşılaşmamıştı.

On İki

Hanın yemek salonu, köyle şatonun mutlu ve gürültücü ahalisiyle ağzına kadar doluydu. Will ile Alyss, bir düzine mumla bezeli, tekerlek şeklindeki bir avizenin aydınlattığı, salonun tam ortasında bulunan şeref masasında oturuyorlardı.

Will, masaya buyur edildiklerinde surat asmıştı. Genellikle herkesin görebileceği noktalardan uzak, köşede bir masayı yeğlerdi. İnsanları görebilmeyi, ancak onlar tarafından görülmemeyi tercih ediyordu. Alyss, Will’in yaşadığı tereddüdü fark ederek gülümsedi.

“Buna alışsan iyi olur,” dedi. “Ünlü birisin artık. Yerinde başkası olsa, bu durumun keyfini çıkarırdı.”

Will kaşlannı çatarak, “İnsan salondaki tüm gözlerin üzerinde olmasının keyfini nasıl çıkarabilir ki?” diye sordu. Bakışlarıyla hâlâ kuytu bir masa arıyordu.

“Öyle de olsa insanların hoşuna gidiyor işte. Kapıda handan ayrılırken resimlerimizi çizmeyi bekleyen sanatçıların birikmememiş olmasına şaşırdım.”

“Bu çok sık görülen bir durum mu?” diye sordu Will, duyduklarına inanamamıştı.

Alyss omuz silkerek, “Ben öyle duydum,” dedi ve Will’i nazikçe masaya doğru itti. “Hadi ama, eğer Jenny sana havasını atamazsa çok bozulacaktır.”

Yüzü tatlı bir tebessümle aydınlanan Jenny de müşterilerin arasından kendine yol açarak onların yanma geliyordu. Sağ elinde de makamının simgesi olan uzun tahta bir kepçe vardı.

“Will!” diye bir çığlık attı. “Nihayet gelebildin! Mütevazı yemek salonuma hoş geldin!”

Kollarını Will’in boynuna doladı. Kızın elindeki kepçeyle ensesine bir tane patlatmasını bekleyen Will, içgüdüsel olarak öne eğildi. Ama Jenny kepçeyi kontrol ederek bir kahkaha patlattı.

“Hadi ama yahu! İkinci yılımızdan bu yana kimseye vurmadım! En azından vurmak istemediğim kimseye. Oturun! Oturun!”

Will, Jenny’nin onaylayan bakışları altında aceleyle Alyss’in sandalyesini çekmek üzere koşturdu. Her zaman terbiyeli bir çocuk oldu, diye düşündü Jenny. Ardından Will kendi sandalyesine oturarak salona baktı ve yemek yiyenleri işaret etti.

“Pek de mütevazı bir yer sayılmaz. Burada en az elli, bilemedin altmış kişi olmalı!”

Jenny, deneyimli bakışlarıyla salonu şöyle bir değerlendirdi.

“Hepsi yemek yemiyor aslında. Bazıları bir içki içmeye gelmiş.”

“Mekân, genellikle ağzına kadar dolu oluyor,” diye araya girdi Alyss. Ama Jenny başını iki yana salladı.

“Bu gece, her zamankinden de doluyuz. Ünlü Will Treaty ile güzeller güzeli kız arkadaşının akşam yemeğini burada yiyeceklerine dair dedikodular alıp yürüyünce, masalar da bir bir doldu.”

Will hafifçe kızarsa da Alyss bu yorumu doğal karşılamıştı. Ne de olsa Jenny ile birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı.

“O dedikoduları kim çıkarmış olabilir acaba?” dedi Alyss anlamlı anlamlı bakarak. Jenny, sırıtarak masumane bir ifadeyle ellerini iki yana açtı.

“Hiçbir fikrim yok. Ama işlerin çok açılmasını sağladı,” dedi ve kocaman bir gülümsemeyle tekrar Will’e döndü. “Seni yeniden görmek gerçekten harika. Aradan o kadar zaman geçmiş ki. Bundan böyle bizimle kalacaksın sanırım, öyle değil mi?”

Will’in gözleri, şaşkınlıktan ardına dek açıldı. “Bunu nereden biliyorsun?” Crowley’nin Özel Harekât Birliği’nin varlığını gizli tuttuğunu sanıyordu.

Jenny, kayıtsızca omuz silkti. “Birkaç hafta önce birinden duymuştum. Kim olduğunu hatırlamıyorum.”

Will, başını iki yana salladı. Onun, meseleden henüz beş gün önce haberi olmuştu. İnsanların güya sır olarak tutmaları gereken şeyleri anında başkalarına fısıldamalarına şaşmadan edemiyordu.

Jenny, Will’in bu tepkisini fark etmemişti.

“Yemekte yalnızca ikiniz mi olacaksınız?” diye sordu.

Alyss başını iki yana salladı. “Leydi Pauline de bize katılacak.”

Jenny, otuz iki dişini gösterircesine gülüyordu artık. “Sizler şu küçük salonumun ünlenmesi için elinizden geleni yapıyorsunuz, değil mi?”

Alyss, başım yine iki yana sallayarak, “Bunun için bize ihtiyacım yok ki,” dedi.

Jenny, hevesle ellerini ovuşturdu. İşine dönmesinin zamanı gelmişti.

“Sipariş verecek miydiniz? Yoksa bana mı bırakmak istersiniz?”

Will, kızın arkadaşlarına yeteneklerini sergilemek için can attığını fark etti. Hazır olduğunu belli etmek için her iki avcunu birden masaya koydu.

“Sanırım teklifini reddetmek için delirmiş olmamız gerekir,” dedi.

Jenny, yanlarından geçmekte olan genç yardımcısına dönüp parmaklarım şıklatarak “Buraya bir servis daha aç, Rafe,” dedi.

Tarlasında saban sürmeyi ya da bir demirci atölyesinde çalışmayı tercih edermiş gibi duran on altı yaşlarındaki iri yapılı delikanlı, yine de hevesle başını salladı.

“Tamam, Bayan Jenny,” diyerek, hantal hareketlerle hanımının işaret ettiği noktaya çatal bıçak takımı ve tabak yerleştirmeye başladı. Neyin nereye konacağını hatırlamak için harcadığı çaba nedeniyle dilini hafiften dışarı çıkarmıştı.

“Oldukça lezzetli bir başlangıç yemeğimiz var,” dedi Jenny.

“Kemiklerini ayıkladığım bir bıldırcını, hafif baharatlı yaban mersinleri ve elmayla doldurup kırmızı şarap sosunda haşladım.”

Jenny, aceleyle ağzından çıkan sözlerin akışını bozmadan, hatta yan tarafındaki çocuğa bile bakmadan, zarif bir bilek hareketiyle elindeki kepçesini sertçe Rafe'in kafasma indirdi. Will irkilmesine rağmen, kızm titizliğine ve yeteneğine hayran kalmıştı.

"Bıçak sağda, çatal solda olacak, değil mi? Sana bunu daha önce de ***söylemiştim,*** Rafe."

Rafe, biraz kafası karışmış halde önündeki can sıkıcı aletlere bakıyordu. Kendi kendine ***bıçak sağa, çatal sola*** diye tekrarlarken dudakları oynuyordu.

Jenny sabırla iç geçirerek, "Sağ elini kaldır," dedi. Rafe bir an duraksadı. Ürkek gözleri avına saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi yumuşak daireler çizmekte olan kepçeye odaklanmıştı. "Yazı yazdığın elin," diye hatırlattı Jenny.

"Ben yazı yazmam ki," dedi Rafe karamsar bir sesle. Jenny gafil avlanmış ve çocuğu utandırdığından korkmaya başlamıştı. Ne de olsa tek yapmaya çalıştığı şey, Rafe'in çiftçilikten farklı bir meslek edinmesi için çocuğa bir şeyler öğretmekten ibaretti.

"Savaştığın elin,' diye araya girdi Will. "Kılıç tutan elin." Rafe'in yüzü aydınlandı ve kaslı sağ kolunu kaldırırken otuz iki dişini gösterircesine sırıtmaya başladı. Jenny, Will'e dönüp gülümsedi.

"Sağ ol, Will," dedi. "İyi düşündün. Pekâlâ, Rafe, kılıç tutan elin senin sağ elin. Kılıç da büyük bir bıçağı andırdığı için bıçak sağ tarafa konuyor. Anladın mı?"

"Anladım," diye mutlulukla cevabı yapıştırdı Rafe. "Bunu neden daha önce söylemediniz ki?"

Jenny yine iç geçirdi. "Sanırım ünlü bir Orman Muhafızı olmadığım için o şekilde düşünemedim," dedi. Rafe şakayı kavrayamamıştı.

"Yok, Bayan Jenny. Siz de iyi bir aşçısınız yani."

Rafe, kararlı hareketlerle çatal bıçağı uygun yerlere yerleştirdi. Sonra hayali bir kılıç taşıdığını düşünerek sofrayı kontrol etti. Memnuniyetle başını salladı ve Jenny'ye döndü.

"Başka bir şey var mıydı, Bayan Jenny?"

"Hayır. Teşekkürler, Rafe. Şimdilik bu kadar."

Rafe, Jenny ile konuklarını sırıtarak hafifçe selamladıkta sonra neşeyle mutfağa yöneldi.

"Efendi bir çocuk," dedi Jenny. "Umarım yakın zaman ondan iyi bir şef garson yaratabilirim." Tereddüt ederek kendini düzeltti.

"Yiani yıllar sonra."

Will, eski arkadaşım şöyle bir süzdü. Daha masaya yaklaşırken kızda bir farklılık olduğunu fark etmişti. Artık değişenin ne olduğunu biliyordu.

"Kilo vermişsin Jen," dedi. Pek öyle kibar biri sayılmazdı aslında, ama tüm kadınların bu sözcükleri duymaktan hoşlandıklarını biliyordu. Ayrıca Jenny söz konusu olduğunda

doğruyu söylemiş oluyordu. Arkadaşı hâlâ balıketli denebilecek bir vücuda sahipti, ama bir şekilde incelivermişti. Jenny'nin yüzü ışıldadı ve kendini değerlendirmek için omzunun üstünden arkasına şöyle bir göz attı.

"Öyle mi diyorsun? Belki biraz vermiş olabilirim. Komik ama insan lokanta sahibi olunca yemek yemeye fazla vakit bulamıyor. Yemekleri tadıyorum, evet. Ama yiyor muyum? Hayır."

"Çok yakışmış," dedi Will. Aklından Gilan'm Jenny'yi bu haliyle görmek isteyeceği geçti. Uzun boylu Orman Muhafızı, Halt ile Pauline'in düğününde tanıştığı Jenny'ye abayı yakmıştı.

Sonraları, Arrida'ya giderlerken Will'e kız hakkında onlarca soru sormuştu. Jenny arkadaşına gülümsedikten sonra hevesle ellerini ovuşturarak yemekleri anlatmaya döndü.

"Ana yemeği yağ, limon suyu ve biberiye ile terbiye edilmiş kuzu kaburga oluşturuyor. Etle birlikte kızarttığım patates ve yeşil sebzelerle servis edeceğim. Ya da haşlayıp zencefil ve bir miktar acı biberle birlikte servis edebileceğim taze, güzel bir kalkan balığım da var. Hangisini tercih ederdiniz?"

Konuklar aralarında bakıştılar. Alyss, aklından geçenleri bildiği Will'in adına cevap verdi.

"Kuzu kaburgası alalım biz."

Jenny başıyla onayladı. "İyi bir seçim. Ondan sonra da... Ah, işte Leydi Pauline de geldi, merhaba."

Kapıdaki küçük hareketlenme gözüne çarpmıştı. Alyss ile Will, kızın bakışlarını takip ettiklerinde lokantaya girmekte olan uzun boylu Leydi Pauline'i fark ettiler. Birkaç adım gerisinden ise bir şekilde gizlenmeye çalışan bir diğer siluet -pelerinli ve kukuletalı bir siluet- geliyordu.

"Halt!" dedi Will sandalyesinden kalkarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Ancak Orman Muhafızı kukuletasını geriye atan adamın açık renkli saç ve sakalını fark edince, tebessümü bir anda sönüverdi. "Crowley!" dedi şaşkınlıkla. "Burada ne arıyor acaba?"

Elindeki yemeğin dördüncü bir kişiye yetip yetmeyeceğini değerlendiren Jenny'nin yüzü asıldı. Orman Muhafızları'nın iştahlı yapılarını hatırlayınca yetmeyeceğinde karar kıldı.

"Bana ne olduğunu sonra anlatırsınız," dedi arkasını dönerek.

"Fırına bir kuzu kaburga daha atmam gerek."

Hızlı adımlarla mutfağa doğru yürürken, "Rafe! Masaya bir servis daha aç!" diye seslendiği duyuldu.

Alyss de ayaklanmış, akıl hocasını yanlarına çağırıyordu. Leydi Pauline onu fark ederek kalabalık salonda ilerlemeyi; başladı. Adeta havada süzülüyor, diye düşündü Will. Salondaki tüm sohbetlerin kesildiğini ve tüm gözlerin Orman Muhafızları ile refakatçileri olan Habercilere çevrildiğini fark ettil Bunun olağandışı bir buluşma olduğunu herkes fark etmişti. ?

Lokantanın en yeni müşterileri, Will ile Alyss'e katıldılar! Leydi Pauline gülümseyerek öne doğru eğildi ve genç Orman Muhafızı'nın yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Tıpkı Half gibi o da Will'i oğlu gibi görmeye başlamıştı.

"Seni burada görmek ne güzel, Will. Eve dönmeye karar vermiş olmana çok sevindim."

Will, Pauline'in Özel Harekât Gücü'nde Halt'a katılma kararından söz ettiğinin farkındaydı. Kadına bakarak gülümsedi.

"Birinin, Halt'un başını belaya sokmasını engellemesi gerek, leydim."

Pauline ciddiyetle başını salladı. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Ne de olsa artık eskisi gibi genç değil," diye cevap verdi. "Bir de, Will, senin için de sakıncası yoksa şu 'leydim' hitabından artık vazgeçelim. Bence bana yalnızca 'Pauline' demen daha uygun."

"Pekâlâ, Pauline." Will, bu isimden oldukça hoşlandığını fark etti.

Karşılıklı gülümsediler.

O sırada Crowley, gürültüyle boğazını temizledi. "Karşında Birlik Komutanını bulmayı ***beklediğin*** amma da belli oluyor, ha Will? Tıpkı Halt gibi beyaz saçlı bir ihtiyar olduğumun farkındayım, ama en azından bir merhaba diyebilirsin. Alyss, gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsun," diye ekledi Will'in cevabını beklemeden.

"Beyaz saçların olmayabilir ama tatlı dilli bir yağcısın, Crowley," diye cevabı yapıştırdı Alyss. "Redmont'a hoş geldin." Will, nihayet konuşmaya fırsat bulabilmişti. "Evet. Hoş geldin, Crowley. Söylesene, seni buraya hangi rüzgâr attı böyle?"

Crowley tam cevap verecekti ki Rafe, ellerinde bıçaklar, çatallar ve tabaklarla bir anda masanın dibinde bitiverdi. Bir an tereddüt ettikten sonra, yükünü sol eline aktarıp havaya doğru hayali bir kılıç darbesi savurdu. Crowley omzunun üstünden garson delikanlıya endişeli bakışlar atıyordu.

"Kafamı uçurmayı mı planlıyorsun yoksa?" diye sordu.

Rafe tebessüm etti. "Hayır, Bay Orman Muhafızı. Yalnızca sağımı solumu bulmaya çalışıyordum. Hangisinin hangisi olduğunu unutmadan önce biraz yana kayın lütfen."

Crowley, neler oluyor, dercesine Will'e baktı.

Genç Orman Muhafızı omuz silkerek "Jenny onu şef garson olarak eğitiyor," diye açıkladı. Crowley, dudaklarını oynatarak ***bıçaklar sağa, çatallar sola, tabaklar da ortaya*** sözlerini tekrar eden garsonu ters ters süzdü ve "Bu uzun yolda kendisine sabırlardiliyorum," dedi. Rafe işini bitirip uzaklaşınca, Will'in sorusunu yanıtladı.

"Buraya Halt nedeniyle geldim," dedi. "İki gün önce Batı Kıyısı'ndaki istasyonlarımızın birinden bana güvercinle mesaj gönderdi. Burada buluşmak istediğini yazmış. Horace'a da haber vermiş, savaşçı dostumuz sanırım yarın burada olacakmış. Halletmesi gereken işleri varmış."

Hızlı iletişimin önemini çok iyi bilen Crowley, kısa süre önce tüm Krallıkta mesaj istasyonlarından oluşan bir ağ kurmuştu. Her istasyonda birer görevli bulunuyor ve Crowley'nin Araluen Şatosu'ndaki karargâhına dönmek üzere eğitilmiş olan bir güvercin sürüsünü besliyordu.

Halt'un adının geçmesi üzerine Will heyecanla öne doğru eğildi.

"Meselenin ne olduğundan söz etmiş mi?" diye sordu. Fakat Crowley başını hayır anlamında salladı.

"Buraya geldiğinde açıklayacağını yazmış. Aslına bakılırsa benden önce gelmiş olmasını bekliyordum."

"Biraz geciktim. Esirimi peşim sıra sürüklemem gerekti,'' dedi arkasından tanıdık bir ses.

"Halt!" diyen Will, mutlulukla ayağa fırladı. Orman Muhafızı'nın ne salona girdiğini ne de ses çıkarmadan yanlarına yaklaştığını fark edebilmişlerdi. Will eğitmenini kucaklamak üzere masanın etrafından aceleyle dolanırken sandalyesini devirdi.

"Anlat bakalım, neler oluyor?" diye soran Will, Halt daha birine bile cevap veremeden onu soru yağmuruna tuttu. "Esirin kim? Nerelerdeydin? Horace'ın da gelmesini neden istedin? Yoksa ilk görevimiz belli mi? Nereye gidiyoruz?"

Halt, vücudunu sıkıca saran kollardan kurtularak, bakışlarını sitemkâr bir ifadeyle yukarı kaldırdı.

"Sorular, sorular, sorular!" dedi. "Buraya gelmekle korkunç bir hata mı yaptım acaba? Önce karıma bir merhaba dememin sakıncası var mı?"

Fakat dönüp Pauline'e sarılmasıyla birlikte, gücenmiş numarası yapmaya devam edemedi. Engellemek için büyük çaba harcamasına rağmen yüzünde küçücük bir tebessüm belirmeye başlamıştı bile.

O sırada mutfaktan çıkan Jenny, masaya bir kişinin daha geldiğini fark ederek gerisin geri döndü.

"Frances!" diye seslendi. "Soğuk odadan bir kuzu kaburga daha çıkar. Rafe..."

"Biliyorum, biliyorum, Bayan Jenny! Masaya bir servis daha!"

On Üç

Yemek, mükemmel geçti. Halt, dikkatlerini ciddi meselelere vermeden yemeğin keyfini çıkarmaları konusunda ısrar ediyordu.

"Kahvelerimizi içerken, o konuları konuşacak bol bol vaktimiz olacak," dedi kesin bir ifadeyle. Yokluğunda neler yaptığına dair soruları Toplantı'nın -uzun yıllardan bu yana kaçırdığı ilk Toplantıydı- detayları hakkında sorduğu sorular sayesinde başarıyla geçiştirmişti. Will, birinci senelerindeki çıraklarla yaşadıklarını anlatınca usulca gülümsedi ve Gilan'ın Whitby

Baronluğu'na atandığını -ve Halt ile Will göreve gönderildiklerinde Redmont'la ilgileneceğini- duyunca da başını memnuniyetle salladı.

"Bu meseleleri nasıl halledeceğini merak ediyordum," dedi Crowley'ye dönerek, "iyi düşünmüşsün."

Crowley, kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıtarak "Will'e de söylediğim gibi, organizasyon söz konusu olduğunda bir dâhiyimdir," dedi. Halt, kuşku dolu bir yüz ifadesi takınsa da daha fazla yorumda bulunmadı.

Halt'un ısrarı üzerine Leydi Pauline, eşinin yokluğunda Redmont Şatosu'ndaki son gelişmeleri aktardı. Savaş Okulu'nun lideri Sör Rodney'nin oldukça çekici bir dul olan Leydi Margaret ile çıkmaya başladığı bilgisini alan Halt'un gözleri, ardına dek açıldı.

"Rodney, ha?" diye sordu duyduklarına inanamayarak. "Ama yaşlı ve aksi bekârın tekidir o!"

"Senin için de aynısını söylerlerdi," diye sakin bir dille cevabı yapıştırdı Pauline. Halt, durumu kabullenerek başını salladı.

"Yani Rodney evinin erkeği olmaya hazırlanıyor, öyle mi? Kimin aklına gelirdi ki? Herhalde sırada da sen varsın, Crowley."

Crowley başını iki yana salladı. "Ben işimle evliyim, Halt. Ayrıca doğru kadını da asla bulamadım."

Aslına bakılırsa, Crowley, Leydi Pauline'e karşı öteden beri derin bir hayranlık besliyordu. Ancak Halt'la ikisinin ilişkisini Krallıkta en iyi bilen kişilerden biri olduğu için, bu gerçeğin su yüzüne çıkmasına asla izin vermemişti.

Nihayet yemek sona erdi ve Rafe, kahve demliği ile fincanları masaya yerleştirdi. Neyse ki bunun için hayali kılıcını çekmesi gerekmemişti.

Pauline kahvesinden büyük bir yudum alarak memnuniyetle dudaklarını şapırdatan eşini hoşgörüyle izliyordu. Halt, fincanını bırakıp dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi.

"Pekâlâ!" dedi. "İşimize bakalım. Dışarlıklılar faaliyet halindeler ve Araluen'e dönme planlan yapıyorlar. Yani Hibemiya'yı hâkimiyetleri altına alır almaz."

"Hibemiya mı?" dedi Leydi Pauline şaşkınlıkla. "Orada işleri var ki?"

"Ülkenin kontrolünü ele geçiriyorlar," dedi Halt "Araluen'den kovduğumuz bazı çete üyeleri Hibemiya varmış. Bunca zamandır orada bekleşip güç ve sayı anlamın büyüyor ve adadaki altı krallığın altını içten içe oyuyorlarm Neredeyse adanın tamamını ele geçirmişler. Krallıklardan be kontrolleri altına girmiş. Geriye yalnızca Clonmel kalmış oranın düşmesi de an meselesi."

"Clonmel mi?" dedi Crowley. "Clonmel senin memleketi değil mi Halt?"

Halt başıyla onaylarken, Will merakla ona doğru döndü Halt'un Hibemiyalı olduğunu tahmin ediyordu ama bunun doğrulandığına ilk kez şahit oluyordu.

“Evet,” dedi Halt. “Clonmel Kralı Ferris, yeterince güçlü biri değil. Ayrıca tüm Hibemiya kralları gibi o da diğer krallardan biri ona ihanet edip tahtına el koyar mı diye endişeleniyor. Bu nedenle de gerçek tehlikeyi algılayamıyor.”

“Şu Dışarlıklılar iyice hırslandılar, öyle değil mi?” dedi Leydi Pauline. “Eskiden yalnızca hırsız ve katillerdi ki bu bile yeterince kötüydü. Ama artık Hibemiya’nın kontrolünü ellerine mi geçiriyorlar diyorsun?”

Halt, başıyla onayladı. “Taşra kasabalarında karışıklık yaratıyor ve korku tohumlan ekiyorlar. Başta halkını koruyamayacak kadar zayıf ya da bencil bir kral olursa da devreye girip meseleyi hallediyorlar.”

“Halletmeleri çok kolay,” diye araya girdi Crowley, “ne de olsa problemleri çıkartan kendileri.”

“Haklısın,” diye yanıt verdi Halt. “Çok yakında dışarıdan bakıldığında banşı yalnızca onlar koruyabilirmiş gibi görünecek. Güç ve nüfuz kazanıyorlar. Çetelerine giderek daha fazla sayıda insan katılıyor ve bir noktadan sonra kontrolü ele geçirmek için çok küçük bir adım atmaları yetecek.”

Will kaşlarını çatarak, “Ama Hibemiya kralları buna neden izin veriyor?” diye sordu. “Ellerinin günden güne zayıfladığını görüyor olmalılar, değil mi?”

“Dışarlıklıların önderi Tennyson adında bir adam,” dedi Halt. “Kralların hiçbiriyle doğrudan karşı karşıya gelmeyecek kadar zeki biri. Onların tahtlarında kalmalarına izin veriyor... ama krallığın esas yönetimi kendisine geçiyor. Tüm gerçek yetkiler, nüfuz alanları ve para, onun kontrolünde toplanıyor.”

“Kral da tüm bunlar olurken ipler kendi elindeymiş gibi mi yapıyor?” diye sordu Pauline.

“Evet ve şimdiye kadar çoğu için bu kadarı yeterli oldu.”

“Öyleyse kral olarak pek bir işe yaramazlar demektir,” diye tiksintiyle söze karıştı Will.

Halt kederli bakışlarla başını salladı. “Yaramıyorlar zaten. Zayıf ve benciller. Bundan dolayıdır ki Tennyson gibi güçlü ve etkileyici bir önder devreye girip liderlik ve istikrarlı bir duruş sergileyebiliyor. Bunu krallıkların beş tanesinde yapmayı başardı. Sırada da Clonmel varmış gibi duruyor.”

Crowley öne doğru eğilip arkadaşının gözlerinin içine bakarak,

“Halt,” dedi. “Anlattıkların elbette Hibemiya açısından çok dokunaklı gerçekler. Ama tüm bunların Araluen’le ilgisi nedir? Sözlerim kulağa acımasızca geliyorsa özür dilerim, ama neden söz ettiğimi anladığına eminim.”

Will'in bakışları, tecrübeli Orman Muhafızlarının arasında gidip geldi. Crowley’nin kastettiği şeyi görebiliyordu. Halt Hibemiya doğumlu olduğu için bu durum onu etkilemiştik Ama meselenin onu bağrına basan yeni vatanıyla ilgisi neydi?

“Elbette anlıyorum, Crowley,” dedi Halt. “Özür dilemene gerek yok. Durumun bizimle ilgisi şu ki, Tennyson Clonmel’in, yani Hibemiya krallıklarının sonuncusunun da kontrolünü ele geçirdikten sonra adayı Araluen’e dönmek üzere bir üs olarak , kullanmayı planlıyor.”

“Bundan gerçekten emin misin?” diye sordu Crowley.

Halt başıyla onayladı. “Yanımda yeminli ifade verebilecek bir tutuklu var,” dedi. “Adamın adı Farrell ve Araluen’ de bir Dışarlıklı üssü kurmak üzere gönderilmiş Selsey Limanı’nda,” diye ekledi.

“Liman hem güvenli hem de göz önünde değil. Tam da Tennyson’ın lanet olası tarikatını getirmeyi seçeceği türden bir yer.”

“Ve sen de bunu yapmadan önce onu durdurmamız gerektiğini öne sürüyorsun,” dedi Leydi Pauline.

Halt bakışlarını karısına çevirdi. “Yılanın başını erken ezmek gerekir,” dedi. “Onları hareket güçleri artmadan durdurmayı tercih ederim.”

“Will ile ikiniz bu işin üstesinden gelebilecek misiniz?” diye sordu Crowley.

“Horace da var,” diye ekledi Halt.

Birlik Komutanı kabullenerek başıyla onayladı.

''İkiniz ve Horace. Daha büyük bir kuvvete ihtiyacınız olmayacak mı?”

“Hibemiya’yı istila edemeyiz. Kral Ferris bizden yardım falan istemedi. İstemeyecektir de. Bana kalırsa ayak oyunları ve hurafelerle ortaya daha fazla ayak oyunu ve hurafe koyarak dövüşebiliriz. Doğudan gelecek olan usta bir kılıç silahşoruna dair eski bir Hibemiya efsanesini avantajımıza kullanabileceğimizi düşünüyorum.”

“Silahşor da Horace olacak tabii,” diye araya girdi Will.

Halt, eski öğrencisine bakarak gülümsedi.

“Aynen öyle. Clonmel Kralı Ferris’e yaklaşıp onu Dışarlıklılara direnç göstermeye ikna edebiliriz diye düşünüyorum. Clonmel’deki güçlerini kırmamız halinde, tarikatı diğer krallıklardan da kovabiliriz.”

“Ve Araluen’den de uzak tutabiliriz,” dedi Alyss.

“Bu bir etkileme meselesi. İnsanları etki altına almalarını durdurabilirsek, krallık ahalisinin, kandırıldıklarını görecek kadar zamanı olacaktır. Bu tür bir hareket ya büyüyerek yoluna devam eder ya da gerisin geri devrilir. Olduğu gibi kalamaz.”

“Şu Kral Ferris denen adamın seni dinleyeceğini nereden biliyorsun?

''Tanışıyor musunuz?” diye sordu Crowley.

“Evet, çok iyi tanışıyoruz,” dedi Halt. “Kendisi benim kardeşim olur.”

On Dört

Halt'ın, Kral Ferris'in kardeşin olduğu gerçeğine hâlâ alışamıyorum," dedi Horace.

Bu sözleri ilk kez söylemiyordu. Orman Muhafızları ile birlikte Redmont'tan ayrılıp kıyı tarafına doğru yol almaya başladıklarından bu yana, her defasında başını şaşkınlıkla sallayarak konuya geri dönüyordu. Will, meselenin genellikle sohbete ara verildiğinde açıldığını fark etti.

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi Halt. Will, eski ustasının uyarı dolu ses tonunu tanımıştı. Ancak görünüşe bakılırsa Horace, durumdan habersizdi.

"Şey, gafil avlandığımı itiraf etmeliyim, Halt. Seni hiçbir zaman... yani, bir kraliyet ailesi mensubu olarak görmemiştim de ondan."

Halt'un sert bakışları, hemen yanında at sürmekte olan uzun boylu, genç şövalyeye odaklandı.

"Gerçekten mi?" dedi. "Hal ve tavırlarım bir kraliyet ailesine yaraşır olmadığındandır herhalde, ha? Senin için fazla mı kabayım yoksa?"

Will, tebessümünü gizlemek için yüzünü çevirdi. Horace, bu masum tavırlarıyla Halt'u sinirlendirmekte çok başarılıydı gerçekten.

"Hayır, hiç de değil," dedi Horace. Orman Muhafızı'nın canını sıktığım fark etmiş ama bunun nedenini kavrayamamıştı. "Sadece sende şu şeyden yok..." Halt'un sahip olmadığı şeyin ne olduğunu bilmediği için tereddüt etti.

"Saç kesimi," diye araya girdi Will.

Halt, dik dik eski çırağına bakıyordu şimdi. "Saç kesimi."

Soru sormuyordu, yalnızca ifadeyi tekrarlıyordu. Will, hemen başıyla onayladı. "Aynen öyle. Kraliyet ailesi üyelerinin saçları, belli bir modaya göre kesilir. Hal ve tavrın yanında... saç kesimi de önemlidir."

"Saç kesimim hoşuna gitmiyor mu?" dedi Halt.

Will ellerini masumca iki yana açtı.

"Halt, saçlarına bayılıyorum! Ama bir kralın kardeşine göre biraz fazla hırpani. Saçların pek de..."

Will, eyerinde biraz daha öne eğildi ve Halt'un tehlikeli bakışlarını önemsemeden, eski eğitmeninin kırlaşmış saçlarını yakından inceledi. Aradığı kelimeyi bulmuştu.

".. .düzgün sayılmaz."

Halt'un kızgın bakışlarının hedefi olmadığı için halinden memnun olan Horace, bu bakışmaları ilgiyle izliyordu. Ama artık söze karışmadan edemeyecekti.

“Düzgün! İşte bu. Saç kesimin yeterince düzgün değil. Kraliyet demek her şeyden önce düzgünlük demektir.”

“Sence Kral Duncan... düzgün mü?” diye sordu Halt.

Horace, ciddiyetle başını salladı. “İstediğinde, evet. Devlet meseleleri görüşülürken mesela. Kesinlikle düzgün bir yani var. Sence de öyle değil mi, Will?”

“Kesinlikle,” dedi genç Orman Muhafızı.

Halt’un bakışları, ikilinin arasında gidip geldi. Kendisini güçten düşmesi için her iki yandan aynı anda saldıran iki köpeğin arasında kalmış bir boğa gibi hissediyordu. Saldırının yönünü değiştirmesi gerektiğinde karar kıldı.

“Horace, Galya’da Depamieux’ye meydan okuyuşumuzu hatırlıyor musun?”

Horace, başıyla onayladı. Kötü yürekli savaş ustasının hatırasıyla birlikte yüzü bir an için gölgelendi.

“Hatırlıyorum.”

“Ona Hibemiya kraliyet soyundan geldiğimi söylemiştim. Onu da hatırladın mı?”

“Evet. O tarz bir şeyler söylemiştin,” dedi Horace. Ellerini şaşkınlık dolu bir ifadeyle iki yana açma sırası artık Halt’a gelmişti.

“Peki, o zaman benim yalan söylediğimi mi sanmıştın?”

Horace, cevap vermek üzere açtığı ağzını hemen sonra kapadı. Tırıs halindeki atların nal seslerinden başka bir sesin duyulmadığı uzun ve rahatsızlık verici bir sessizlik yaşandı.

“Şu bir kızıl şahin mi yoksa?” dedi konuyu değiştirmek amacıyla gökyüzünü işaret eden Will.

Halt, çocuğun gösterdiği yere bakma zahmetine bile girmeden,

“Hayır, değil,” dedi. “Öyleyse de cam cehenneme. Eee?” dedi Horace’a dönerek. “Sorumu cevaplamadın. Sence yalan mı söylüyordum?”

Tedirgin bir ifadeyle boğazını temizleyen Horace, kısık bir sesle cevabını verdi:

“Aslını istersen, evet.”

Halt’un dizginlerini çekmesiyle birlikte Abelard aniden durdu. Will ile Horace da onu takip edince yolun ortasında kaba bir daire çizecek şekilde durup karşılıklı bakışmaya başladılar. Halt, kırgın bir yüz ifadesiyle Horace’a bakıyordu.

“Yalan söylüyordum, ha? Dürüstlüğümden şüphe mi duydun? O kadar kırıldım ki! Söylesene Horace, daha önce benim ***hiç*** yalan söylediğimi işittin mi?”

Will, kaşlarını çattı. Halt da pireyi deve yapıyor, diye düşündü. Bu dargın, içerlemiş tavırlar nedense ona samimi gelmiyordu. Akıl hocasının Horace karşısında galip gelmek için çocuğun

yumuşak mizacının üstüne gittiğini ve genç şövalyeye kendisini suçlu hissettirmek için uğraştığını fark etti.

“Şey...” dedi Horace kararsızlıkla. Will, Halt’un omuzlarının halinden memnun olduğunu belli edercesine kıpırdadığını fark etti.

Ardından Horace, sözüne devam etti. “Kızları hatırlıyor musun?”

“Kız mı? Ne kızı?” diye sordu Halt.

“Galya’ya ilk indiğimizde gördüğümüz kızlar. Rıhtımın önünde kısacık elbiseler giymiş birkaç kız vardı.”

“Haa, onlar... evet. Hatırlıyorum onları,” diyen Halt, ihtiyatlı bir tavır takınmıştı artık.

“Kimin nesiymiş bu kızlar?” diye araya girdi Will.

“Boş ver,” dedi Halt bıyık altından.

“Şey, onların haberci olduklarını söylemiştin. Acil mesajları taşımak üzere rahatlıkla koşabilmeleri için kısa elbiseler giydiklerini.”

Will bir kahkaha patlattı. “Ne dedin, ne?” dedi Halt’a dönerek.

Halt eski öğrencisini görmezden geldi.

“Ona benzer bir şeyler söylemiş olabilirim. Aradan epey zaman geçti.”

“Tam olarak öyle söylemiştin,” dedi Horace suçlarcasına. “Ve ben de sana inanmıştım.”

“Öyle bir şeye inanmış olamazsın!” dedi Will, hayretler içerisindeydi. Bir boks maçını izleyen bir seyirci gibi hissediyordu kendisini. Horace ona dönerek ciddiyetle başını salladı.

“İnandım. Çünkü bunu söyleyen kişi bir Orman Muhafızı olan Halt’tu. Orman Muhafızları şerefli insanlardır. Orman Muhafızları asla yalan söylemezler.”

Will, gözlerini onunkilerden kaçırdı. Şimdi de Horace meseleyi abartıyor, diye düşündü. Horace, suçlayıcı bakışlarını Halt’a çevirdi.

“Ama sen söyledin, değil mi Halt? Söylediklerin yalandı, ha?”

Halt, bir tereddüdün ardından kısık sesle cevap verdi: “Senin iyiliğin içindi o.”

Birden topuklarıyla Abelard’ı dürttü ve minik midilli, karşılıklı bakışan Will ile Horace’ı yalnız bırakarak fırlayıp gitti. Horace, Haltduyma mesafesinden çıkar çıkmaz otuz iki dişini gösterircesine gülmeye başladı.

“İntikamımı almak için senelerdir bekliyordum!” Vurucu’yuçevirerek hızla Halt’un ardından gitti. Will, birkaç saniye boyunca olduğu yerde kalarak düşünmeye devam etti. Horace her zaman öylesine art niyetsiz, açıksözlü ve dürüst bir kimlik çizmişti ki, pratik şakalar açısından kolay bir hedef olmaktan kurtulamamıştı.

Ama artık kendi kurnaz fikirlerini tasarlamaya başladığı anlaşılıyordu.

“Muhtemelen yanımızda fazla vakit geçirdiği için,” dedi Will ve Çekici’yi arkadaşlarının peşinden harekete geçirdi.

O gece geç saatlerde, sıcacık battaniyelerinin altına girip eyerini yastık olarak kullanan Will, gökyüzünde net bir şekilde görülebilen parlak yıldızlara baktı ve usulca gülümsedi. Buz gibi esen rüzgârı yüzünde hissedebiliyordu ancak bu, vücudunun battaniyelerin içinde kalan kısmının daha da ısınıp rahatlamasını sağlıyordu.

Yeniden yollara koyulup maceralara yelken açmak çok güzeldi. Bunu en yakın iki dostuyla birlikte yapmak ise paha biçilmez bir histi.

Yoldaki atışmanın ardından Halt, bir saat kadar gururu kırılmış numarası yapmayı sürdürmüştü. Ancak bir süre sonra oynadığı oyuna devam edemez hale gelmiş ve ağırbaşlı bir tavırla Horace’ı kabalığından ötürü affettiğini ilan etmişti. Horace da sakallı Orman Muhafızı’na minnettar kalmış numarası yapmıştı. Fakat çaktırmadan Will’e göz kırpmayı da ihmal etmemişti. Will bir kez daha Horace’ın o eski masumiyetinden eser kalmadığına ikna oldu. Bunu aklımda tutmalıyım, diye düşündü. Geçmişte, Horace’ın intikamını almak isteyebilecek şakalardan bolca yapmıştı çünkü.

Yıldızlar gökyüzünde yanıp sönerken Will, uyuyamadığını fark etti, aklı Redmont’tan ayrıldıkları sabahtaydı. Crowley Sör Rodney, Baron Arald ve tüm dostlan elbette onlan geçirt meye gelmişlerdi.

Ancak Will’in aklı esasen iki kişiye odak! lanmış haldeydi Leydi Pauline ve Alyss. Alyss, ona bir hoşça kal öpücüğü verdikten sonra kulağına bir kaç kelime fısıldamıştı. O anlar aklına gelince, Will’in yüzü ışıldadı. Alyss, daha sonra önceki gece aralanna katılan Horace’a hoşçakal demek üzere yanından ayrılmış ve Will de kendisini Leydi Pauline ile karşı karşıya buluvermişti.

Kadın, yanağından öpüp çocuğa sanlırken usulca, “Ona göz kulak ol, Will. Artık sandığı kadar genç değil,” demişti.

Will, küçük bir şok geçirerek Pauline’in Halt’tan söz ettiğini kavramıştı. Will’e kalırsa dünyada göz kulak olunması gereken en son kişi Halt’tu ama yine de başıyla onaylamıştı.

“Olacağımı biliyorsun, Pauline,” demişti. Kadın, daha sonra sanldığı kocasının pelerininin kayışlarını sıkmış, yerlerine geçirmişti. Ne garip bir durumdu, diye aklından geçirdi Will. Alyss ve Redmont’taki diğer dostlarından ayrılırken çok üzülmüştü. Ayrılık anlannı hatırlamak, içinin acımasına neden oluyordu. Yine de bir kez daha yola koyulup yıldızlann altında kamp kurmuşlardı ve aralanndaki gerçek dostluğun tadını çıkarıyorlardı. Hayat ne güzel, diye düşündü. Hatta mükemmele yakındı. Aklında bu düşünceyle uyuyakaldı.

İki saat sonra nöbeti devralması için Horace tarafından dürtülerek uyandırıldı. Sıcacık battaniyelerinin içinden uykulu gözlerle çıkarak, soğuk geceye adımını attı.

Hayat an itibarıyla o kadar da mükemmel değil, diye geçirdi içinden.

On Beş

Yol arkadaşlarının Clonmel Krallığı'na varmaları beş gün sürdü. İlk olarak kıyı şeridinde bulunan Selsey adlı köye seyahat etmişlerdi. Hibemiya'ya varmak için atlarıyla birlikte aradaki dar kanalı geçmelerini sağlayacak bir tekne gerekiyordu. Halt köyün reisini, bu tekneyi vermesi için ikna etmişti.

Wilfred, ilk başta bu fikre pek de sıcak bakmamıştı. Ahalisi, yıllardan bu yana bağımsız yaşamaya alışmıştı ve dış dünyada olan bitenlerle çok az ilgileniyorlardı. Halt'un talebini bağımsızlıklarının ihlali ve rutin hayatlarındaki nahoş bir aksama olarak görüyorlardı. Halt'un Wilfred'e her ne kadar bir baronluğa bağlı olmasa da, Selsey'in Araluen'in bir parçası ve bir Orman Muhafızı olarak temsil ettiği Kral Duncan'm tebaası olduğunu hatırlatması gerekmişti.

Ayrıca köyün balıkçı filosunu yok olmaktan kurtardığından ve Dışarlıklıların köylülere ait çok miktarda altın, gümüş ve mücevherle kaçmasını engellediğinden de söz etmesi gerekmişti. Halt tüm bunlara ek olarak, Farrell ve çetesiyle çalışan eşkıyaların peşine düşüp tutuklamaları için Redmont'tan silahlı bir birlik ayarlayarak köyün güvenliğini sağlamıştı.

Wilfred nihayet gönülsüz de olsa, yelkenleri suya indirmiş ve onları Hibemiya'ya taşıyacak bir tekne ile yeterince tayfa vermeyi kabul etmişti. Gün doğmadan hemen önce, Clonmel'in güneydoğu kıyısında tekneden inip göz alabildiğine uzanan tenha bir kumsala çıktılar. Üç arkadaş, olası gözcülerin görüş alanından bir an önce çıkmak için hızla atlarına binerek kumsalın kıyısındaki ormana yöneldiler.

Will, gölgeleriyle onlan saklayan ağaçların arasından dönüp geriye bir göz attı. Balık avlanan bölgeye dönmek için hiç vakit kaybetmeden tekrar denize açılan tekne, çoktan kıyıdan uzaklaşmıştı. Yelkeni, karanlık dalgaların arasında solgun bir leke şeklinde seçiliyordu.

Halt, Will'in bakışlarını fark etti. "Balıkçılar," dedi. "Tek düşündükleri, tutacakları balıklar."

"Amma da sıcakkanlı bir gruptu," dedi Horace. Aslına bakılırsa denizciler, yolcularıyla gereksiz sohbete girmemişlerdi. "O tekneden indiğime hiç de üzülmedim."

Halt da onunla aynı fikirdeydi, ama onun nedenleri farklıydı. Teknenin rıhtımın sakin sulannı terk edip açık denizde batıp çıkmaya başlamasıyla birlikte, midesi, her zamanki gibi tecrübeli Orman Muhafızı'na ihanet etmişti. Burunlarının direğini sızlatan bayat balık kokusu da duruma tuz biber ekmişti. Yolculuğun büyük bir kısmını, solgun bir yüzle küpeşteye yapışarak pruvada geçirmişti.

Onun teknelerde yaşadığı bu sıkıntıya aşina olan genç yol arkadaşları, durumu görmezden gelip Halt'u kendi haline bırakmanın en doğrusu olduğuna karar vermişlerdi.

Geçmiş tecrübelerinden, gösterecekleri en ufak bir acıma belirtip sinin tecrübeli Orman Muhafızı'nın söylenerek onları huzurundan kovması anlamına geleceğinin farkındaydılar. Herhangi bir dalga geçme denemesi ise daha da kötü sonuçlar doğuracaktı.

Bir süre daha ormanda yol aldıktan sonra, yolları bir patika tarafından kesildi. Dar ve kavisli yolda yan yana ilerlemeleri olanaksızdı. Böylece Halt'un liderliğinde tek sıra halinde kuzeybatıya doğru ilerlemeye başladılar.

“Şimdi ne yapacağız, Halt?” diye sordu Will, eğitmeninin arkasından at sürerken. Kır sakallı Orman Muhafızı, eyerinin üzerinde hafifçe döndü.

“Ferris’in şatosu Dun Kilty’ye gideceğiz. At sırtında bir haftalık yolumuz var. Bu da bize Clonmel’de işlerin ne durumda olduğunu görme fırsatı verecek.”

Kısa bir süre sonra, Clonmel’de işlerin hiç de yolunda gitmediği ortaya çıktı. Düzensiz bir biçimde kıvrılarak ilerleyen patika, onları bir süre sonra daha geniş bir anayola çıkardı. Yolu takip ederken, ormanların arasına serpiştirilmiş çiftlik arazilerini görebiliyorlardı artık. Ancak çiftlikler bakımsızdı ve üzerlerini yabani otlar bürümüştü. Her yanı kapatılmış sessiz çiftlikler, yük arabaları ve saman balyaları tarafından engellenen avlu girişleriyle eğreti askeri kampları andırıyordu.

Will, korunaklı çiftliklerden birinin yanından geçerken, “Bir sorun çıkmasını bekliyor gibiler,” dedi.

“Aslına bakarsan, sorun çoktan çıkmış gibi duruyor,” diye cevap verdi Halt. Kül ve devrik kalas yığınlarının hâlâ için için yandığı müştemilatlardan birinin közleşmiş kalıntılarını işaret ediyordu.

Tarlalardaki leşler de gözlerine çarpmıştı. Şişmiş hayvan leşlerinin üstlerine tüneyen kuzgunlar, keskin gagalarıyla çürümüş et parçalarını koparıyordu.

“Şu leşleri gömmüş ya da yakmış olmalarını beklerdim,” dedi Horace. Rüzgârın getirdiği çürümüş et kokusunu solumamak için burnunu kapatmıştı.

“Tarlaları ekip biçmeye bile korkuyorlarsa, birkaç koyun leşini gömmek için dışarı çıkmalarını bekleyemezsin,” dedi Halt.

“Sanırım öyle. İyi de, bu kadar korktukları şey nedir?”

Halt hafiften doğruldu ve birkaç saniye boyunca üzengilerin üstüne basarak durdu.

“Tahmin yürütmem gerekirse, şu Tennyson denen adamdan saklandıklarını söylerdim ya da en azından emrindeki haydutlardan. Tüm bu çiftlikler, kuşatma altındaki bir ülkeyi andırıyor.”

Çiftlikler ve yanlarından geçtikleri tüm küçük mezralar, aynı korku ve güvensizliği yansıtıyordu. Yol arkadaşları, görülmemek için ellerinden geldiğince dolambaçlı yolları kullanıyorlardı.

“Burada olduğumuzu belli etmenin bir anlamı yok,” dedi Halt.

Ama ikinci günün kuşluk vaktinde, merakından içi içini yemeye başlamıştı bile. Parmağıyla görüş alanlarına yeni giren ve harap haldeki beş evden oluşmakta olan minik bir mezrayı işaret etti.

“Şuraya gidip yumurtayı kaça sattıklarını soralım,” dedi.

Ardından ağaçların arasından çıkıp, mezraya uzanan yolun başını çekti.

Kaşlarını çatan Horace, Will'e dönerek "Yumurta mı alacağız?" diye sordu.

Will arkadaşına sırıtarak, "Lafın gelişi öyle'' dedi, Horac diye yanıt verdi.

Horace, durumun farkındaymış gibi davranmakta gecikerek başıyla onayladı. "Yaa... evet. Ben de öyle düşünmüşi zaten. Yani bir nevi."

Atlarını mahmuzlayarak mezraya elli metre kala Abelard'ı yakaladılar. Çıt çıkmayan binalara ilk kez bu kadar yaklaşıyorlar. Yaklaştıkça, yapıların etrafina çekili kaba çitin detayları da gör alanlarına girmeye başlamıştı. Mezranın etrafında, el arabaları sabanlardan oluşan bir çember bulunuyordu. Aralardaki boşlı eski mobilyalarla-sıra ve masalarla- doldurulmuş, diğer gedikler ise aceleyle bir araya getirilmiş toprak yığınları ve kalaslarla üstü kapanmıştı. Halt, yıllar boyu sevgiyle cilalanıp parlatıldığı anlaşılan, ama artık barikattaki bir deliği doldurmak üzere kabaca yan yatırılmış duran aile yadigârı bir masa görünce, yüzünü buruşturdu. '

"Bugünlerde yemeklerini açık havada yiyor olmalılar," dedi usulca.

Yakından bakıldığında, mezranın hiç de tenha olmadığı anlaşılıyordu. Barikatın arkasındaki hareketlenmeleri artık seçebiliyorlardı. Birkaç kişi barikatın arkasından onları izliyordu. En azından birinin başında bir miğfer varmış gibi duruyordu. Sabah güneşi, metalin üstünden hafifçe yansıyordu. Orman Muhafızları bu durumu izlerken, adamlardan biri barikatın ortasında kapı görevi gördüğü anlaşılan bir arabanın üstüne tırmandı.

Üzerindeki metal parçalarla dolu deri ceket, ucuz ve ilkel bir zırhı andırıyordu. Sağ elinde savurmakta olduğu kaim mızrağı ise kesinlikle ucuz ya da ilkel değildi. Miğferi gibi silahı da güneş ışığını yansıtıyordu.

"Birileri mızrağını bilemiş," dedi Horace. Ancak o, sözlerine bir yanıt alamadan, mızraklı adam yaklaşan gruba seslendi.

"Yolunuza gidin!" diye bağırdı kabaca. "Burada istenmiyorsunuz!"

Sözlerinde ciddi olduğunu göstermek için mızrağını şöyle bir savurdu. Birkaç mezra sakini de aynı fikirde olduklarım belli edercesine homurdandılar. Barikatın tepesinden sallanan silahlar, yol arkadaşlarının dikkatini çekti. Birkaç kılıç, bir balta ve orak ile tırpan gibi çiftçi gereçleri vardı ellerinde.

"Size bir zarar vermek niyetinde değiliz, dostum," diye seslendi Halt. Dirseklerini eyer topuzuna dayayıp yüreklendirici bir tebessüm takındı. Çiftçinin yüzlerindeki ifadeyi seçemeyeceği kadar uzağındaydılar. Ancak Halt, hiç de tehditkâr olmayan vücut dilinin adamın ses tonunu yumuşatacağını umuyordu.

"Biraz daha yaklaşırsanız biz size zarar vereceğiz!"

Halt adamla konuşurken Will de barikatı, özellikle de tepeden gelişigüzel sallanan silahlan dikkatle inceliyordu. Birkaç saniye sonra küçük bir şeklin savunmadaki minik bir gediğin arkasına geçtiğini, bunu sol tarafa giden bir başkasının takip ettiğini fark etti.

Birkaç saniye sonra silahlar o noktalardan sallanmaya başlandı. Daha önce yukarı aşağı sallandıkları sağ tarafta şimdi yeller esiyordu.

“Halt,” dedi bıyık altından, “sayıları dışarıya gösterdikleri kadar fazla değil. Ayrıca içlerinde kadın ve çocuklar da var.”

“Hiç şaşırmadım,” diye cevap verdi Orman Muhafızı. “Daha yakına gitmemizi istememelerinin nedeni de bu.” Bir kez daha mızrakçıya döndü. “Bizler basit gezginleriz, dostum. Parası neyse ödeyip sıcak bir yemek yemek ve birer barı bira içmek istiyoruz.”

“Size yemek falan yok! Paranızı da istemiyoruz! Basıp gidin şimdi!”

Çaresizliği sesinden belli oluyor, diye düşündü Halt. Ada silahlı süvarilerin, blöfünü her an görmelerini bekliyormuş gibi davranıyordu. Halt o an Will’in haklı olduğunu ve barikatın ardındaki “savunmacılar”ın çoğunun kadın ve çocuklardan oluştuğunu iyice anladı. Onları daha fazla endişelendirmey gerek yoktu. Ülkenin bu kesiminde işler, zaten yeterince kötü gidiyora benziyordu.

“Pekâlâ. Öyle olsun. Bu yakınlarda uğrayabileceğimiz bir han var mı acaba? Bir süredir at sırtındayız da.”

Mızraklı adam, kısa bir sessizliğin ardından cevap verdi.

“Craikennis’te Yeşil Harpçı Hanı var. Buranın batısında, aradaki mesafe bir fersah bile değil. Belki orada yer bulursunuz. Bu yolu dört yol ağzına kadar takip edin. Orada levhasını göreceksiniz.”

Çiftçinin, atlıları başka bir yere yönlendirdiği için memnun olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca içinde bir han olması, oranın mezradan daha büyük bir yerleşim merkezi -bir köy, hatta küçük bir kasaba- olduğunu gösteriyordu. Böylece yabancıların geri çevrilme ihtimali çok daha düşük olacaktı. Halt, elini sallayarak adamla vedalaştı.

“Tavsiyen için sağ ol, dostum. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz.”

Karşıdan bir cevap gelmedi. Çiftçi, Orman Muhafızları atlarını döndürüp hareket ettikten sonra bile elinde mızrağıyla arabanın üstünde durmaya devam ediyordu.

Yüz metre kadar gittikten sonra Will, dönüp geriye bir göz atarak “Hâlâ bizi izliyor,” dedi.

Halt, “Biz görüş alanından çıkıncaya dek de izleyeceğine kalıbımı basarım,” diye homurdandı. “Gece boyunca da karanlık bastıktan sonra dönüp onu gafil avlayacağımızdan endişe edecektir.” Başını kederle iki yana salladı.

“Amma da korkmuş,” dedi Horace, adamın yüzündeki ifadeyi fark etmişti.

Halt, başını genç şövalyeye çevirdi. “Hem de nasıl. Korku, Dışarlıklıların en etkili müttefikidir. Galiba karşı karşıya olduğumuz durumun zorluğunu kavramaya başladık.”

Yola devam ederek Craikennis’i işaret eden tabelaya ulaştılar. Yolda bir levha bulunduğuna ve buranın bir adı olduğuna göre, Craikennis daha büyük bir yerleşim merkezi olabilirdi. Ancak Halt yine de az önce karşılaşmış oldukları muameleye maruz kalmak istemiyordu.

“Sanırım burada ayrılabiliriz,” dedi. “Üç silahlı adam bölge halkının gözünü korkutabilir. Daha içeri bile girmeden kasabadan kovulmayı istemem. Lavtan yanındaydı, değil mi Will?”

Will, Halfa çalgısının bir mandola olduğunu öğretme çabalarından uzun zaman önce vazgeçmişti. Zaten öyle ya da böyle, Halt sorusuna bir cevap aramıyordu. Will daima yanında taşıdığı mandolasını bir gece önce kamp ateşinin yanında çalmıştı.

“Evet. Gezgin bir ozana dönüşmemi mi istiyorsun?” Halt’un neler düşündüğünü önceden kestirebiliyordu. Gezgin bir müzisyen, köylüleri tehdit etmeyen bir görüntü sergileyebilirdi.

Halt başıyla onayladı. “Evet. İnsanlar bir şekilde ozanlara güvenme eğilimindeler.”

“Hem bu ozanın öylesine güvenilir bir suratı var ki,” dedi sırıtarak araya girdi Horace. Halt sessizliğini koruyarak biri saniye boyunca Horace’ı süzdü.

“Katılıyorum,” dedi sonunda. “Kamp yapacak bir yer buluruz, ardından da sen şarkı söyleyerek önden gidersin. Horace ve ben de herkes seni izlerken gizlice içeri sızarız. Han kendine bir oda ayırt. Çalgıcı kılığındayken yaptığın şey blf oluyor, değil mi?”

Will başıyla onayladı. “Bir çalgıcının handa kendisine bu, oda araması olağan bir durumdur ya da han doluysa ahırda.”

“O zaman sen de öyle yap. Biz de yemek yiyip etraftakilerden bir şeyler öğrenmeye çalışır, sonra da kampa döneriz. Hancının ağzından laf alıp alamayacağına bir bak, ama çok da ısrarcı gözükme. Yarın sabah öğrendiklerimizi karşılaştırırız.”

Will başıyla onaylayarak “Kulağa kolay geliyor,” dedi. Ardından sırıtmaya başladı. Halt’un müzik konusunda ne kadar bilgisiz olduğunu biliyordu. “Akşam özellikle çalmamı istediğin bir şarkı var mı?”

Halt, eski çırağına birkaç saniye baktıktan sonra ***“Kır Sakallı Halt*** olmasın da ne olursa olsun,” dedi.

Horace hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. “Tüh, halbuki en sevdiğim şarkılardan biriydi o.”

Halt, otuz iki diş sırıtan gençleri ters bakışlarla süzüyordu.

“İçimde neden şu Özel Harekât Birliği’ne katılmayı kabul ettiğim için pişman olacakmışım gibi bir his var acaba?” dedi.

On Altı

Halt ile Horace, Craikennis’in eteklerinde atlarını dizginlediler. Burada da yeni yapılmış olduğu anlaşılan, derme çatma bir çit görülüyordu. Bariyerin dışına, girişin ön kısmına inşa edilmiş branda bezinden kulübeye, gecenin soğuğundan korunmaya çalışan üç silahlı adam sığışmıştı. Bir direğe üçgen şeklinde kocaman demir bir levha asılmış, yanına da bir çekiç yerleştirilmişti. Saldırıya uğramaları halinde adamlardan biri çekici levhaya vurup alarm veriyor olmalı, diye düşündü Horace.

Nöbetçilerden biri, kulübeden çıktı ve muhafazasından aldığı yanan meşaleyi yüzlerini görebilmek için yukarı kaldırarak onlara yaklaştı. Halt, yüzü rahatlıkla seçilsin diye kukuletasını uysallıkla geriye itti.

“Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?” diye kaba bir şekilde gürledi adam. Horace yüzünü buruşturdu. Clonmelliler, insanı amma da sıcak karşılıyorlar, diye geçirdi içinden. Ancak kırlarda dolaşırken gördükleri manzara düşünülünce, bu durum pek de şaşırtıcı değildi.

“Bizler gezginiz,” dedi Halt. “Pazardan koyun satın almak için Dun Kilty’ye gidiyoruz.”

“Çobanlar hep böyle silahlı mı dolaşır?” diye sordu Halt’ uzun yayı ile Horace’ın belindeki kılıcı fark eden nöbet Halt, adama acı acı gülümsedi.

“Koyunlarını eve tek parça halinde götürmek istiyorlars evet,” dedi. “Yoksa bu günlerde olan bitenlerden haberin yok mu?”

Nöbetçi, yüzünü ekşiterek başını salladı ve “Var,” diye cevap verdi. Yabancı haklıydı. Son haftalarda Clonmel’de kanun ve düzen namına hiçbir şey kalmamıştı. Ufak tefek adam bir çoban olabilir, diye düşündü. Kimin nesi olduğu pek anlaşılmıyordu. Uzun boylu ise farklıydı. Çoban tarafından sürüsünü güvenle geri götürebilmesi için kiralanmış silahlı bir muhal olduğu anlaşılıyordu.

“Ateş başında biraz ısınıp yemek yiyecek, ardından da yolumuza gideceğiz. Craikennis’te bir han varmış diye duyduk. Nöbetçi, yabancıların köyün güvenliği açısından bir tehlike teşkil etmediklerine ikna olunca, onu başıyla onayladı. Gölgelere saklanmış bekleyen bir arkadaşları var mı diye karanlığa göz gezdirdi. Ama yol üstünde hiçbir hareketlenme görülmüş yordu. Geri çekildi.

“Pekâlâ. Ama sakın bela çıkarmayın. Başınızı derde sokarsanız, benim gibi bir düzinesini karşınızda bulursunuz.”

“Bizden kimseye zarar gelmez, dostum,” dedi Halt. “Han ne tarafta kalıyor acaba?”

Nöbetçi, köyün tek ana caddesini işaret ederek, “Yeşil Harpçı Hanı,” dedi. “Şu yol üzerinde, elli metre ötede.”

Adamlar geçebilsinler diye kenara çekildi ve yol arkadaşları, at sırtında Craikennis Köyü’ne girdiler.

Yeşil Harpçı Ham, ana caddenin ortasında yükseliyordu. Hiç de küçük bir yerleşim yeri olmayan köydeki elli, altmış kadar ev, ana caddenin ve caddeye bağlanan ara sokak ve geçitlerin etrafında toplanmıştı. Tek katlı, tuğladan binaların tümünün sazdan çatılan bulunuyordu. Halt ile Horace’ın alışkın olduklan evlere kıyasla daha küçük -daha alçak- görünüyorlardı. Horace, içeri girerken kapının üst tarafına çarpmamak için başını eğmesi gerekeceğini tahmin etti.

Han, doğal olarak köyün en büyük binasıydı. Aynı zamanda üç ya da dört yatak odası barındırmakta olduğunu belli eden dar üst kat pencereleriyle köydeki tek iki katlı yapıydı.

Yeşil Harpçı Ham'nın levhası, köyün ana caddesi boyunca esmekte olan rüzgârda sallanarak gürültüyle gıcırdıyordu. Yıpranmış levhanın üstündeki cüceyi andıran, yeşillere bürünmüş solgun bir şekil, küçük bir harpın tellerini tıngırdatıyordu. Levhayı inceleyen Horace, harpçının suratının hoşnutsuz bir tebessümle kıvrıldığını fark etti.

"Pek öyle dost canlısı bir tip sayılmaz, değil mi?" dedi.

Halt levhaya bir göz atarak, "O bir ***laechonnachie***," diye cevap verdi. Horace'm o da ne, dercesine baktığını fark ederek ekledi.

"Yani Küçük İnsan."

"O kadarını görebiliyorum," dedi Horace ama Halt, başını iki yana salladı.

"Bu ülkede Küçük İnsanlar'a dayalı çok sayıda batıl inanç bulunmaktadır. Büyülü varlıklardır, onlara bir tür peri de diyebilirsin. Kaçınılması gereken tiplerdir. Hoş olmayan bir espri anlayışlan vardır ve genellikle kindardırlar."

O sırada handan, koro halinde Will'in bir şarkısının na karatma eşlik eden sesler yükseldi. Genç Orman Muhafızı, Craikennis'e Horace ve Halt'tan bir saat önce varmıştı. Gürültülere ve artık kulaklarına gelmeye başlayan alkışlara bakılırsa, köylüler tarafından memnuniyetle karşılanmışa benziyordu.

"Ortalık alkıştan yıkılacağa benziyor," dedi Horace.

Halt, binaya bir göz atarak duvarların hiçbirinin usulünce inşa edilmediğini ve üst katın ana caddeye doğru bel vermekte olduğunu fark etti.

"Buranın yıkılması için çaba göstermeye gerek yok," diye mırıldandı. "Hadi. Bina henüz ayaktayken içeri girelim."

Hanın yanında bulunan bağlama kazığına yöneldi. Kazığa küçük bir arabaya koşulmuş olan ve etrafa ilgisizce bakan bir midilli bağlıydı. Arabada sürücü yeri dışında, arabanın her iki tarafına bakan iki yolcu bölmesi bulunuyordu.

"Amma da antika ha," dedi Vurucu' nun dizginlerini kazığa bağlayan Horace. Halt, doğal olarak Abelard'ın dizginlerini kazığın öte tarafına bırakmakla yetinmişti. Bir Orman Muhafızı atının bağlanmaya ihtiyacı yoktu.

Horace, etrafına bakındı. "Sence Çekici nerelerdedir?"

Halt, hanın arka tarafına açılan yan sokağı işaret ederek "Bana kalırsa ahırdaki sıcacık bölmesinde keyif çatıyordur," dedi. "Eğer Will handa bir oda tuttuysa, Çekici'yi sokakta bırakmamıştır."

"Haklısın," dedi Horace. "Hadi içeri girelim Halt. Açlıktan ölüyorum."

"Açlıktan ölmediğin bir zaman var mı senin?" diye sordu Halt ama Horace, hana doğru yürümeye başlamıştı bile. Tam kapıyı itip içeri girecekti ki Halt, kolundan tutup onu durdurdu.

Horace'ın sorgulayan bakışlarını görünce, durumu açıklamaya başladı.

"Will'in yeni bir şarkıya başlamasını bekle ki tüm dikkatler onun üzerindeyken rahatça içeri sızalım. Unutma, kulaklarını dört açıp çeneni kapalı tutacaksın. Konuşma işini bana bırak."

Horace, onu başıyla onayladı. Normalde çok hafif bir Hibemiya şivesiyle konuşan Halt'un aksam, ne zaman konuşsa artmaya başlamıştı. Halt belli ki yavaş yavaş gençliğinde kullandığı aksana geri dönüyordu.

Halt, Horace bunu ona söyleyince "Herkese yabancı olduğumuzu belli etmenin anlamı yok," demişti.

Will'in şarkı söyleyen sesiyle mandolasından çıkan notalar, kulaklarını bir kez daha doldurmaya başladı. Birkaç saniye sonra, tüm salonun nakarata katılmasıyla birlikte gürültüler de iki katına çıktı.

Halt, Horace'a başıyla işaret ederek, "Hadi gidelim," dedi.

Salona girip şömine ateşi ve içerideki otuz, kırk kişi nedeniyle oluşan sıcak hava yüzlerine çarpınca, birkaç saniye bocaladılar.

Will, şöminenin aydınlattığı bir noktada duruyor ve salondakileri şarkısına katılmaları için teşvik ediyordu. Salondakilerin cesaretlendirilmeye pek de ihtiyaçları yok, diye dalga geçti Halt içinden. Hibemiyalılar müzik dinleyip şarkı söylemeye bayılırlardı ve Will'in repertuvarı da hareketli şarkılarla doluydu.

Yol arkadaşları kapıda bir an için durduklarında ayağa fırlayan iki izleyici; bir kadın ve bir erkek, ahenkle dans etmeye başlamıştı.

Salondaki diğer izleyiciler ise teşvik edici naralar atıyor, dansçılara alkışlarıyla eşlik ediyorlardı. İki Orman Muhafızı şöyle bir bakıştıktan sonra Halt'un başıyl işaret ettiği, salonun arka tarafındaki bir masaya yöneldile Will, doğal olarak onları görmezden gelmişti. Salona girdiklerini yalnızca bir, iki kişi fark etmiş gibi duruyordu. Diğerleri kendilerini tamamen müzik ve dansa kaptırmıştı.

Ancak hancı, yeni müşterileri görmüştü. Ne de olsa bu tüf şeyleri fark etmek, adamın işiydi. Aradan fazla zaman geçmeden garson kız, müşterilerin arasından geçerek masalarına geldi. Halt, her ikisi için de kahve ve kuzu yahnisi sipariş etti, Başıyla onaylayan kız, kendilerini müziğe kaptırmış olan müşterilerin arasından tecrübeli adımlarla sıyrılıp gitti.

Şarkının sona ermesiyle birlikte dansçılar da yorgun argın sandalyelerine yığıldılar. Will, Halt'un önerisi üzerine kamptan ayrılırken kendine has alacalı pelerinini çıkarmış ve uzun, kalın bir yün ceket giymişti. Uzun yayı ile kılıfını da geride bırakmış, fırlatma bıçağıyla kılıfını kemerindeki çifte kından çıkarıp sadece uzun saks bıçağını bırakmıştı. Fırlatma bıçağını yeleğinin içine, sol kolunun hemen altına dikili olan kılıfa yerleştirmişti. Birkaç sene önce yeleğinin yaka kısmına dikili kılıf nedeniyle yaşadığı tecrübe, az kalsın felaketle sonuçlanıyordu çünkü.

Halt, doğal olarak Orman Muhafızı kıyafetlerini giymişti ve uzun yayını elinde taşıyordu. Herkesin her an bir olay çıkmasını beklediği kırsal kesimde, silahı fazla dikkat çekmiyordu. Pelerininin alacalı yüzeyi biraz olağandışıydı gerçi, ancak Halt, o kıyafetiyle bile bir oduncu ya da çiftçiyi andırıyordu. Horace da tozluk ve çizmelerinin üzerine sade bir deri ceket giymiş, kılıcı ile hançerini belindeki kemere saklamıştı.

Rüzgârın yakıcı soğuğunu engellemesi için sırtına bir pelerin atmıştı. Ancak Halt'un pelerininin aksine, onunkinde kukuleta bulunmuyordu. Başına, kulaklarına kadar indirmiş olduğu dar kesimli yün bir bere takmıştı. Üzerinde herhangi bir zırh ya da rütbesini belli eden bir simge taşımıyordu. Dışarıdan bakılınca, sade bir silahşor gibi görünüyordu.

Giymekte olduklan bu değişik kıyafetlere bakınca, hanın yeni müşterileriyle köye akşamın erken saatlerinde varmış olan ozan arasında bir bağlantı kurulması imkânsızdı. Ayrıca Halt'un yeniden kullanmaya başladığı Hibemiya aksam sayesinde, yabancı oldukları bile anlaşılmıyordu.

Yiyecek ve içecekleri masaya gelince, iştahla yiyip içmeye

başladılar. Horace, yemeğe kıtlıktan çıkmışçasına saldırmıştı. Halt,

tanışmalarının ardından geçen onca yıl boyunca genç adamın

olağanüstü iştahına iyi kötü alışmıştı. Horace bir yandan lezzetli

kuzu ve patates yahnisini kaşıklarken, diğer yandan da kalın ekmek

dilimlerini yemeğin suyuna bandırıyordu. Kendi ekmeğini

bitirdikten sonra Halt'un önünde kalan yarım dilime uzandı.

"Şunu yiyecek misin?"

"Evet. Çek elini."

Horace tam itiraz edecekti ki, Halt'un başını uyarırcasma iki yana salladığını görüp, durdu. Orman Muhafızı'nın yemek yiyormuş gibi yaparak diğer müşterilerin konuşmalarını dinlediğini fark etmişti. O sırada Will, programına kısa bir ara verdiği için müzik geçici olarak kesilmiş, herkes sohbete başlamıştı.

Yan masada üç adam oturuyordu ve dış görünüşlerinden köylü oldukları anlaşılıyordu. Tüccar olmalılar, diye düşündü Horace. O, masayı rahatlıkla görebilirken, sırtı masaya dönük oturmakta olan Halt ise adamların aralarında geçen konuşmaları duyabiliyordu. Gerçi bunun için çok da uğraşması gerekmiyordu.

Sıcak, dumanlı salonu kaplayan gürültülerden dolayı birbirlerini duyabilmek için yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Çok fena şeyler olmuş diye duydum," diyordu kel bir adam.

Gömleğinin önünü kaplayan un lekelerini fark eden Horace, adamın köyün ya değirmencisi ya da fırıncısı olduğunu tahmin etti. Halt'un bir kez daha başını uyarırcasma iki yana salladığını görünce, komşu masayı göz hapsine almış olduğunu fark etti. Horace bakışlarını tabağına çevirirken, Halt da ekmek dilimini kendine doğru çekti.

Gülümseyerek ekmeği aldı ve tabağını sıyırıyormuş gibi yapmaya başladı.

"Ben dört kişinin öldürüldüğünü duydum. Korkunç bir olay. Karımın kardeşi daha üç gün önce oradaydı. İki gün gecikmiş olsaydı, bugün o da ölmüş olacaktı."

Halt, kahvesini yudumluyormuş gibi yaptı. İçinden arkasına dönüp daha fazla bilgi edinmek için köylülere sorular sormak geliyordu. Ama o ana dek Horace ile birlikte salonda dikkat çekmeden oturmayı başarmışlardı. Köylüler bu meseleyi kendi aralarında rahatça tartışmaya isteklilerdi belki, ama yabancılar söz konusu olduğunda, işlerin değişeceğinden emindi.

"Şu Mountshannon'daki dindarlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu bir diğeri. Horace, çabucak adamın yüzüne baktı. Değirmenci ya da fırıncıya benzettiği kel adamdan birkaç yaş daha genç görünüyordu. Muhtemelen bir tüccardı. Adamda savaşçı tipi yok, diye düşündü Horace.

Masadakilerden küçümseme dolu homurtular yükseldi.

"Dindar sahtekârlar bana sorarsan!" dedi o ana dek konuşmamış olan üçüncü adam. Kel fırıncı da arkadaşına katılmakta gecikmedi.

"Evet ya! Mountshannon'ı koruyacaklarını iddia ediyorlar. Bu tür dindar gruplar da ne komik oluyor. Tanrıları onları koruyacakmış; birileri gelip kafanıza bir tane geçirinceye kadar korur belki."

"Yine de," dedi arkadaşlarının küçümsemelerine karşın ikna olmamışa benzeyen tüccar, "bu durum, Mountshannon'daki hayatın kazasız belasız geçtiği gerçeğini değiştirmiyor. Hele ki Duffy Geçidi'nde dört kişi ölmüş ve sağ kalanlar Tanrı bilir nereye dağılmışken..."

"Mountshannon'da en az yüz kişi yaşıyor," diye açıkladı kel adam. "Duffy Geçidi ise yalnızca üç, dört binadan oluşan bir yerleşim merkezi. Nüfusları bir düzineyi bile bulmuyor. Mountshannon gibi büyük köylerin korkmasını gerektiren bir şey yok."

"Ve Craikennis gibi," diye araya girdi onun gibi, dindarları küçümseyen arkadaşı.

"Öyle," dedi kel adam, "burada güvende olduğumuzdan eminim. Dennis ve adamları, köye gelen yabancıları göz hapsinde tutuyorlar."

Kel adam bunları söylerken başını kaldırdı ve yan masada oturmakta olan Halt ile Horace'ı fark etti. Çaktırmadan bir şeyler mırıldandığı arkadaşları da başlarım kaldırdılar ve arkalarında oturmakta olan yabancıları süzdüler. Bir an sonra öne doğru eğilip, kendi aralarında o gürültüde duyulmayacak kadar alçak sesle konuşmaya başladılar.

Halt, Horace'a şüpheyle bakınca Horace da hafifçe omuz silkerek cevap verdi. Karşı masadan artık başka bir şey öğrenemeyeceklerinden emindi.

Birkaç dakika sonra, yeni bir şarkının ilk notalarının duyulmasıyla beraber salonda bir hareketlenme oldu. Müşteriler sohbetlerini bitirerek şarkıyı dinlemek üzere arkalarına yaslandılar.

Tabakları toplamaya gelen garson kız biraz daha kahve isteyip istemediklerini sorunca Halt, başım iki yana salladı ve masaya bir avuç bozuk para bırakarak hesabı ödedi.

Ardından Horace'a başıyla işaret ederek, "Gitme zamanı," dedi.

Orman Muhafızları ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladılar. Kel adam birkaç saniye arkalarından baktı. Ardından da yabancıların herhangi bir tehdit oluşturmadıklarında karar kılıp, dikkatini müziğe verdi.

Dışarıda esen soğuk rüzgâr, atlarına binmeye çalışan Halt ile Horace'in içlerine işliyordu.

Horace, hafifçe titreyerek sıcak pelerinine sarındı. "Kendimize bir oda tutmalıydık," dedi. "Dışarısı çok soğukmuş."

Halt, başını iki yana salladı. "Bu şekilde bizi yarım saat içinde unuturlar. Handa kalsaydık, bizi daha fazla kişi fark edecek ve hakkımızda sorular soracaktı. Kamp ateşimizin yanında kısa sürede ısınırsın."

Horace, yüzüne çetin bir ifade yerleşen arkadaşına dönerek gülümsedi.

"İnsanlar tarafından fark edilmek o kadar kötü bir şey mi, Halt?"

Orman Muhafızı katı bir şekilde başım salladı. "Benim açımdan öyle."

Görev başındaki köylülere selam vererek nöbetçi kulübesinin yanından geçtiler. Bu kez nöbetçilerin hiçbiri, kulübedeki çelik parmaklıkta yanmakta olan ateşin başından ayrılıp bu soğuk havada yanlarına gelme ihtiyacı hissetmemişti. Halt'un öngördüğü üzere, Craikennis'teki varlıkları bir saat içinde unutulacaktı.

On Yedi

Ertesi sabah, Halt ile Horace kamp ateşinin etrafında otururlarken Abelard, birden mutlulukla kişnedi. Birkaç saniye içinde Will ile Çekici kampın kurulu olduğu açıklığa girdiler. Will, boyu bir, genişliği ise iki metreyi bile bulmayan minik çadırlara bir göz attı. Gece boyunca yağmur yağmış ve çadırların kenarlan nemlenmişti.

Will, "Sıcacık yataklarınızda uyudunuz galiba, ha?" diyerek sırıttı.

Halt homurdanmaya başladı. "En azından tahtakuruları tarafından yenmedik."

Will'in yüzündeki gülümseme biraz solmuştu.

"Evet, Yeşil Harpçı'nm bir bahar temizliğine ihtiyacı olduğunu itiraf etmeliyim. Gece boyunca bir, iki minik ziyaretçim oldu."

Konuşurken bir yandan da göğsünü kaşıyordu. Halt, gülümsemesini gizleyerek bakışlarını ateşe çevirdi.

Will, Çekici'nin eyer takımlannı çıkarıp atını otlaması için serbest bıraktı. Sonra da kahve cezvesinin közlerin arasında durmakta olduğu ateşin başında yerlerini almış olan arkadaşlarına katıldı.

"Ama yine de," diye devam etti, "Harpçı'da sıkı bir kahvaltı hazırlıyorlar. Pastırma, sosis, mantar ve taze ekmek. Tam da insanı soğuk bir sabaha hazırlayacak türden."

Kuru bir ağaç dalıyla kömürleri eşelemekte olan Horace'tan hafif bir inleme sesi geldi. Will, ses Horace'dan mı yoksa midesinden mi geldi, emin olamadı. Kamptaki sade kahvaltıları, ateşte ısıtılan hafif bayat pide ve kurutulmuş etten ibaretti.

"Az yemek, insanın karakterini geliştirir," dedi Halt düşünceli bir ifadeyle. Horace, kederle Orman Muhafızı'na bakıyordu şimdi.

Önceki gece midesine indirmiş olduğu koca bir porsiyon kuzu yahnisi, artık uzak bir hatıradan başka bir şey değildi.

"Aynı zamanda da acıktırır," dedi. Will, birkaç saniye daha bekledikten sonra merhamete gelerek, peçeteye sarılı kocaman bir paketi Horace'ın yanma doğru fırlattı.

"Neyse ki mutfakta çalışan kız, yolculuğum için yanıma biraz erzak verdi," dedi Will. "Kendisi bir müziksevermiş de."

Horace hevesle paketi açtığında, hâlâ sıcak olan yiyeceklerle karşılaştı. Ateşin yanında duran tabağını ağzına kadar doldurdu ve çatalına uzandı. Yanma gelip pastırma ve sosislerden payına düşeni alan ve yemeğine katık etmek için yumuşak, taze ekmekten bir parça koparan Halt'u fark edince durdu.

Will, sert bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak, "Az yemenin karakteri geliştirdiğini sanıyordum?" dedi.

Halt, ciddi bir tavırla başını kaldırarak "Benimki yeterince gelişti," dedi. "Hatta fazlam bile var. Karakteri gelişmesi gerekenler, siz gençlersiniz."

"Benimkini yarın geliştiririm," dedi Horace lokmasını yutarken. "Bu mükemmel bir yemek, Will! Bütün torunlarıma senin adını vereceğim!"

Will, arkadaşına gülümseyerek ateşin başına oturdu ve kendisine bir fincan kahve doldurdu. İçine bal da ekleyerek, keyifle kahvesini yudumlamaya başladı.

"Aaah!" dedi. "Handakiler pastırma ve sosis kızartmasını biliyor olabilir. Ama pişirdikleri kahve, seninkinin eline su dökemez, Halt."

Halt anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Ağzı, cevap vermesine engel olacak kadar doluydu. Tabağına almış olduğu yiyecekleri bitirdikten sonra arkasına yaslanıp kamını ovalamaya başladı. Ancak öne doğru eğilip bir diğer taze pastırma parçasını ağzına atmadan da edemedi.

“Handa kulağına bir şeyler çalındı mı bari?” dedi pastırmasını çiğnerken.

Will, başıyla onayladı. “Herkes, Duffy Geçidi adlı bir yere yapılmış olan saldırıdan söz ediyordu. Buradan on kilometre ötede, nehir kıyısında bulunan küçük bir yerleşim merkeziymiş.”

“Evet, onu biz de duyduk,” dedi Halt. “Mountshannon adlı bir köyden söz edildiğini duydun mu peki?”

Will, yanıt vermeden önce kahvesini bitirip fincanın dibinde kalan artıkları ateşe fırlattı.

“Evet. Birçok kişi oradan söz ediyordu. Dostlarımız, karargâhlarım Mountshannon’a kurmuşlar sanırım.”

“Biz de Dışarlıklıların Mountshannon’ı geçitte yaşanan olayların bir benzerinden koruma iddiasıyla öne çıktıklarını duyduk,” diye araya girdi Horace. Önceki gece konuşulanları tam olarak duyamamış olsa da, kampa vardıktan sonra Halt ile meseleleri enine boyuna tartışmışlardı.

“Benim de kulağıma aynı şeyler geldi. Halk, iddialann gerçekliği konusunda ikiye ayrılmış durumda,” dedi Will. Halt, cin gibi gözleriyle eski çırağına bir göz attı.

“Çoğunluk ne düşünüyor? Bir fikir edinebildin mi?”

Will omuz silkti. “Bence bire karşı iki. Konuştuğum ya da meseleyi tartışırken kulak misafiri olduğum birçok kişi, yerleşim merkezinin kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyor. Anladığıma göre Mountshannon, oldukça büyük bir köymüş. Ben şarkı söylemeyi bitirdikten sonra, bu konuda epeyce konuşuldu.”

Halt, hafiften kıkırdayarak, “Ozan kılığına girmenin faydaları işte,” dedi. “Karşındakiler, senin de onlardan biri olduğuna inanıyor. Yanındayken görüşlerini çok daha rahat açıklıyorlar. Peki, ya başka bir şey?”

Will, düşünmeye başladı. Sıradaki bilgiye Halt’un nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ama mesajı allayıp pullamanın da bir yolu yoktu.

“Genel kanı, Kral Ferris’in güvenilmez biri olduğu yönünde. Ona çok az saygı duyuyorlar. Hiç kimse onun Clonmel’i içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarabileceğine inanmıyor. Dışarlıklıların durumu çözebileceklerine inananlar, kralı oldukça sert bir dille eleştiriyorlar. Diğerlerini ikna edecek bir şey varsa, o da Ferris’in güçsüz ve etkisiz bir kral olması. Bu konuda herkes hemfikir.”

Sözlerine bir ara verip ekledi. “Üzgünüm Halt, ama insanlar böyle düşünüyor.”

Halt, omuz silkti. “Şaşırdığımı söyleyemem. Ferris, tüm y şamını yalnızca kral olmaya adadı, öyle ki bir kral gibi davranmayı ihmal etti. Bu, en başından beri böyleydi.” Hüzünlü bir sesle konuşuyordu.

Will, kardeşiyle ilgili bu olumsuz bilgi" Halt’a aktardığı için pişmanlık duydu.

Horace, kemirebileceği bir yemek artığı kalmış mı diye açık peçeteyi şöyle bir kontrol etti, sonra da rahatça yerine kuruldu.

“Halt,” dedi ciddi bir sesle, “bana kalırsa bize kardeşinle olan ilişkinden söz etmenin zamanı geldi artık.”

Kahvaltı hakkında sızlanırken kullandığı gamsız ses tonundan artık eser yoktu. Bu, önemli bir meseleydi. Aslında gönül alıcı bir ses tonuyla da konuşmuyordu. Burnunu Halt’un geçmişine soktuğunun farkındaydı, ama Will ile ikisinin, KraL Ferris ile kardeşinin ilişkisi hakkındaki gerçekleri öğrenmelerinin zamanı gelmişti. Orman Muhafızları, Clonmel sınırları içinde potansiyel bir tehlike altındaydı. Bu mesele hakkında bilgi edinmeleri önemliydi.

Zihni bunlarla doluyken, birden böyle düşünmeyi Orman Muhafızı arkadaşlarıyla geçirdiği zaman zarfında öğrenmiş olduğunu fark etti. Halt’un onu soğukkanlı, ciddi bakışlarla izlediğini gördü. Tecrübeli Orman Muhafızı’nın da onunla hemfikir olduğunu anladı.

“Evet. Haklısın,” dedi Halt. “Mevcut durumun gerisinde yatan tüm gerçekleri öğrenmelisiniz. Öncelikle bilmeniz gereken önemli bir şey var. Ferris ile ben yalnızca kardeş değiliz. Biz ikiziz. Dışarlıklıların Selsey’deki önderi, bu nedenle beni bir yerlerden hatırladığını sandı. Zira Clonmel’de zaman geçirmiş ve Ferris’i birkaç kez görmüş olmalı.”

Will, duyduğu haber karşısında şaşkına dönerek, “İkiz, ha?” dedi.

Akıl hocası, onunla geçirmiş olduğu tüm o yıllar boyunca, ikizi bir yana, bir kardeşi olduğundan bile bahsetmemişti.

“Tek yumurta ikizi,” dedi Halt. “Yedi dakika arayla doğmuşuz.”

“Sen mi küçüksün?” dedi Horace, başını iki yana sallayarak. “Ne garip, değil mi? O yedi dakika olmasa, Clonmel’in Kralı sen olacaktın, Ferris de...”

Nasıl devam etmesi gerektiğini bilemeyip sustu. “Ferris de bir Orman Muhafızı,” diyecekti, ancak Kral’ın kararsız, etkisiz biri olduğuna dair duyduklarından yola çıkarak, Ferris’in hiçbir zaman Orman Muhafızı olamayacağını kavramıştı.

Halt, genç savaşçının zihninde beliren soruyu fark etti. “Aynen öyle,” dedi usulca. “Ya Ferris ne olacaktı? Ama bir konuda yanlışın var, Horace. Aslına bakarsan önce doğan benim. Ferris, benim küçük kardeşim.”

Horace, duydukları karşısında kaşlarını çatmasına rağmen, sorulması gereken asıl soruyu Will sordu.

“Tamam da neler oldu? Büyük kardeş olarak tahta senin geçmen gerekmiyor muydu? Yoksa Hibemiya’da işler o şekilde yürümüyor mu?”

“Evet. İşler diğer her yerde olduğu gibi burada da o şekilde yürüyor. Ancak ben bir problemle karşı karşıyaydım. Kardeşim, o yedi dakikayı kafasına takmıştı çünkü doğuştan kazandığı hakkın elinden alındığına inanıyordu,” diye açıkladı Halt. “Yani benim tarafımdan.”

Horace, duyduklarına inanamayarak başını salladı. “Bu çok saçma. Önce doğmuş olman senin suçun değil ki.”

Halt, Horace’a dönerek kederle gülümsedi. Bu dürüstlük. Bu açıksözlülük. Sahtekârlık ve kıskançlıktan bu kadar uzak olmak. Horace’a benzeyen daha fazla ve kardeşime benzey daha az insan olsa, dünya ne harika bir yer olurdu, diye düşündü. Her ne kadar üzücü olsa da bu gerçeğin farkındaydı.

“Beni günah keçisi belledi,” dedi Halt. “Böylece beni öldürmeye kalkışmak, onun için kolay oldu.”

“Seni öldürmeye mi çalıştı?” dedi Will tiz bir sesle, duyduklarına inanamıyordu. “Öz kardeşini? ***İkiz*** kardeşini?”Î

“Ağabeyini,” diye ekledi Halt. Çok eskilerde kalan o günler aklına gelince, gözlerini ateşin dumanı tüten közlerine dikti “Biliyor musunuz, bu konuda konuşmaktan hoşlandığım pek de söylenemez,”deyince, Will ile Horace anında tepki verdiler.

“Konuşma öyleyse!” dedi Will.

“Bizi ilgilendirmez ki zaten,” diye arkadaşıyla hemfikir oldu Horace. “Boş ver, Halt.”

Ancak Halt bakışlarını yerden kaldırmış, bir Will’e bir Horace’a bakıyordu. Her ikisine de hayatım pahasına güveniyorum, diye düşündü. Ama ya öz kardeşime? Aklına gelen bu; düşünce üzerine kısa, acı bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Hayır. Benim geçmişimle yüzleşmem, sizlerin de bu meseleyi öğrenmeniz gerekiyor. Çok uzun bir süredir tüm bunlardan kaçıp duruyorum.” Onu dinlemekte isteksiz görünen dostlarını, bu sözleriyle rahatlatmaya çalıştı.

“Gerçekten de bunları öğrenmeniz lazım. İleride önemli olabilir. Elimden geldiğince hızlı ve acısız bir biçimde anlatıp kurtulayım şundan. Ferris tahta çıkmanın kendi hakkı olduğuna inanıyordu. Sebebine dair hiçbir fikrim yok. Ama o buna inanıyordu. Belki de ebeveynlerimizle arası daha iyi olduğu içindir. Bunun nedeni ise anne babamızın Ferris’in benden daha çok ilgiye muhtaç olduğunu düşünmeleriydi. Ne de olsa ben, bir gün Kral olacaktım. Muhtemelen bunun karşılığında Ferris’e de bir şeyler vermeleri gerektiğini düşündüler. Ayrıca Ferris arkadaş canlısı, neşeli ve içtendi. Bense... şey, ben de bendim işte.

“On altı yaşımızdayken beni zehirlemeye kalktı. Ama neyse ki zehrin dozunu tutturamamıştı ve bu durum, şiddetli bir hastalığa yakalanmamdan öteye gidemedi.” Halt acıyla sırıttı. “Bugün bile karides görmeye dayanamam.”

“Ama ya anne babanız... onlar bir şey yapmadılar mı?” diye itiraz etti Will.

Halt, başını iki yana salladı. “Bilmiyorlardı. ***Ben*** de bilmiyordum ki. Sonradan keşfettim. Yemeğin bozuk olduğunu ve hayatta kaldığım için şanslı olduğumu düşünmüştüm.

“Ferris, altı ay sonra şansını bir kez daha denedi. Şatonun avlusunda dolaşırken, bir kiremit yığını yarım metre arkama düştü. Kırılan parçalar, bacaklanmı çok kötü bir şekilde kesti.

Ancak asıl hedef bendim. Hemen tepemdeki surlara bakınca, Ferris'i gördüm. Geri çekilmesine rağmen, yeterince hızlı hareket edememişti.

"En kötüsü de, yüzündeki ifadeyi görmüş olmamdı. Kardeşi ölümden birkaç santimle kurtulan birinin yüzünde endişeli bir ifade görmeyi beklersiniz. Ferris ise öfkeden kuduruyordu.

"Elimde, beni öldürmeye çalıştığına dair sağlam bir kanıt olmadığını da unutmayın. O sıralarda annemle babam sürekli kavga ediyorlardı. Hiçbir zaman mutlu bir çift olamamışlar. Genç ve yaşam dolu Ferris, hayatlarındaki tek mutluluk kaynağıydı. Bir şekilde Ferris'i suçlama gücünü kendimde bulamadım. Bana inanan tek kişi, küçük kız kardeşimdi. O, nel olup bittiğini görebiliyordu."

Horace ile Will, şaşkın şaşkın bakıştılar. Birkaç dakika için de Halt hakkında son beş - altı senede öğrenmedikleri kadar çok şey öğrenmişlerdi.

"Bir de kızkardeşin mi var?" dedi Will.

Ancak Halt başım iki yana sallayarak, "Vardı," dedi. "Biri sene önce öldü. Sanırım bir oğlu var." Bir an susup kardeşi hakkında düşündükten sonra, kendini toparlayarak hikâyesine devam etti.

"Son denemesine ise kiremit olayından bir yıl sonra, babam ölüm döşeğindeyken girişti. Ferris elini çabuk tutması gerektiğinin farkındaydı. Alabalık avlıyorduk ve oltamın düğümlenen misinasını çözmek üzere teknenin kenarına doğru eğilmiştim. Birden sırtıma bir darbe alarak suya düştüm. Kendime geldiğimde, Ferris'in elindeki kürekle bana ulaşmaya çalıştığım fark ettim. Önce yardım etmek istiyor sandım. Kürek sertçe vücuduma çarpınca, neyin peşinde olduğunu anladım."

Aradan bu kadar yıl geçmesine rağmen, darbenin acısını hâlâ hissediyormuşçasına sağ omzunu ovuşturdu. Will ile Horace, olanları dehşetle dinliyorlardı. Fakat ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Halt'un bir şekilde hikâyesini bitirmesi, ruhunu bunca yıldır gizli tuttuğu karanlıktan arındırması gerektiğini her ikisi de fark etmişti.

"Bana bir kez daha saldırdı ama suya dalarak kıyıya doğru yüzdüm. Neredeyse kurtulamayacaktım ama kıyıya çıkmayı başardım. Ferris tekneyle arkamdan geldi ve sanki az önce beni öldürmeye çalışan o değilmiş gibi tüm bunların bir kaza olduğunda ısrar etmeye, iyi olup olmadığımı sormaya başladı."

Halt, yaşananlar aklına gelince kızgınlıkla söylendi. "O an, bu işin peşini asla bırakmayacağını anladım. Hayatımı kurtarabilmek için yapabileceğim iki şey vardı. Ya onu öldürecek ya da ülkeden kaçacaktım. Haklarımı ona bırakmaya karar versem bile bana asla güvenmeyeceğini biliyordum. İleride bir gün, tahtı ondan geri alacağımdan şüphelenecekti. Sanırım bu krallık meselesine benden daha fazla önem veriyordu. Kardeşinin hayatından bile fazla.

"Bunları Ferris'e de söyledim ve oradan ayrıldım." Karşısındaki endişeli, genç yüzlere bakıp gülümseyerek ekledi. "İşlerin geldiği noktaya bakınca, iyi ki de ayrılmışım diyorum."

İki çocuk da başlarım iki yana salladılar. Büyük önem verdikleri çetin suratlı Orman Muhafızı'na hissettikleri yakınlığı kelimelerle ifade edemezlerdi. Hemen sonra, bunu Halt'a

söylemelerine gerek olmadığını fark ettiler. Tecrübeli Orman Muhafızı, çocukların ona ne kadar düşkün olduğunun farkındaydı zaten.

“Bir şeyi fark etmiş olabilirsiniz,” dedi kamp ateşinin etrafındaki havayı yumuşatmaya çalışan Halt, “kraliyet aileleri ve babadan oğula geçen makamlardan her zaman uzak kalmaya çalışırım. İnsanın babasının kral olması, onun da mutlaka iyi bir kral olacağı anlamına gelmiyor. Çoğu zaman bunun tam tersi çıkabiliyor. Erak gibi insanların başa geldiği Skandiya yöntemini tercih ederim.”

“Ama Duncan iyi bir kral,” diye yanıtladı Horace usulca. Halt, bakışlarını Horace’a çevirerek başını salladı. “Evet, daima istisnalar vardır. Duncan başanlı bir kral ve kızı da mükemmel bir kraliçe olacak. Biz de bundan ötürü onlara hizmet ediyoruz. Ferris’e gelince, şu Tennyson denen adam, o Clonmel taht salonundan bağırta bağırta sürükleyip çıkar! bile üzüleceğimi söyleyemem. Ama o durumda Araluen te like altında kalacağı için kralın sırtını kollamamız gerekiyor.''

“Tatsız bir görev olsa da,” dedi Will.

“Bazen çoğunluğun yararına hareket etmemiz gerekir,'' dedi Halt. Ardından ayağa kalktı ve sohbet sırasında üstleri ne çökmüş olan kasvetli havayı dağıtırcasına üstündeki tozları silkeledi. Sonra daha canlı bir sesle sözüne devam etti.

“Aklıma gelmişken, yola devam etmemizin zamanıdır. Will senden Duffy Geçidi’ne gidip bu haydutların izini sürmeni istiyorum. Onları kamplarına kadar takip et ve neler bulabileceğine bir bak, bakalım. Mesela kaç kişiler, ne tür silahları var... Planlarına dair bir ipucu bulabilirsen çok iyi olur. Ama dikkatli ol. Gelip bir de seni kurtarmakla uğraşmayalım. Bu insanları sakın küçümseme. Eğitimsiz bir grup gibi görünüyorlar belki, ama bu işi yıllardır yapıyorlar ve çok tecrübeliler.”

Will, onu anladığını belli edercesine başını salladı. Eşyalarını toplamaya başladı ve ıslık çalarak Çekici’yi çağırdı. Hayvan, eyerinin takılması için öne çıktı.

“Sizinle burada mı buluşacağız?” diye sordu Will.

Halt, başmı iki yana salladı. “Hayır, Mountshannon’da buluşacağız. Horace ve ben de şu Tennyson denen herife bir göz atacağız.”

O Sekiz

Dufiy Geçidi, nehrin uzun bir kıvrım yaparak ağır ağır aktığı noktada yer alıyordu. Yüzlerce yıldır kıvrılarak akan su, nehrin kıyı kesimini aşındırmış ve zamanla genişlemesine yol açmıştı. Nehrin bir anda genişlemesiyle birlikte akış hızı ve derinliği azalan su, yolcular için bir geçiş noktası oluşturuyordu. Gezginlerin yolculuklarına bu noktada ara vermeleri için herhangi bir neden olmamasına rağmen, insanlar genellikle oturup manzaranın ve yemeklerinin tadını çıkarabilecekleri bir yer arıyorlardı. Söğüt ağaçlarının gölgesindeki çimlerle kaplı geniş ve düz kıyılarıyla Duffy Geçidi, bu anlamda ideal bir yerdi.

Her zaman olduğu gibi, rağbet gören mekânın etrafına gezginlerin ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri küçük bir yerleşim birimi kurulmuştu. Ağaçlar kesilmişti ve geçidin bir tarafında çeşitli binalar yükseliyordu.

Ya da bir zamanlar öyleydi. Will, atından inip ileriye doğru yürüdü ve etrafına bakındı. Bir zamanlar bina oldukları anlaşılan, yer yer hâlâ dumanı tütmekte olan kapkara yıkıntıları inceledi. Yolu oralara düşen gezginlere yiyecek ve içecek de temin eden, zamanla orasına burasına eklemeler yapılmış, tek katil derme çatma bir yapı, binaların en büyüğü olarak göze çarpıyordu. Will'in görebildiği kadarıyla burası, bir zamanlar yolcuf ların konaklaması için de kullanılıyordu. Fakat artık binanın yarısından fazlası çökmüş durumdaydı. Kalan kısmı, kapkara bir kül yığınından ibaretti. Sazlardan örülmüş çatı da doğal olarak; yanmıştı.

Çamur ve harçtan oluşan duvarlar ise binayı yalayıp geçen alevler nedeniyle bel vermiş ve çökmüştü. Ancak ahşap çerçevenin bir kısmı -yanık yatak, masa, sandalye ve diğer mobilya artıklarının üstünde tutarsızca sallanan kapkara kesilmiş kiriş ve kolonlardan oluşan iskelet yapı hasar görmemişti. Odalardan birinde, yansı yanmış birkaç fıçı duruyordu. Will, buranın susamış gezginlere birer bardak bira eşliğinde keyif çatma imkânı veren meyhane kısmı olması gerektiğini düşündü.

Salonun bir köşesi, bu tür bir yangının değişken doğasını ortaya koyarcasına, sapasağlam yerindeydi ve bir zamanlar bar olan devrik ve yanık tezgâhm arkasındaki rafta, kapkara olmuş birkaç şişe duruyordu. Will, kül ve yıkıntılann arasından dikkatle geçerek minik şişelerden birini kaldırdı. Mantan çıkarıp kokladı ve burnuna dolan ucuz konyak kokusu karşısında yüzünü buruşturdu.

Tıpayı yerine takıp şişeyi yerine koymak için hareketlendi ama o an aklına bir fikir geldi. Bulduklan, ileride işlerine yarayabilirdi. Bu düşünceyle, şişeyi iç ceplerinden birine soktu.

Sonra dışarı çıktı ve harap haldeki merkezi binanın etrafını dolaşarak tahrip olmuş diğer üç yapıyı inceledi. Ana binanın arkasında kalan kısım, bir zamanlar ahır niyetine kullanılmış olmalıydı. Binadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ana binanın bir kısmını kurtaran sağanak yağış bile alevleri tamamen söndürememiş, bina yanıp kül olmuştu.

"Muhtemelen her yanı hasırla kaplıydı," dedi Will kendi kendine. Kuru otlar, yağmurun alevleri söndürmesini engellemiş olmalıydı.

Harap olmuş ahırın gerisinde iki küçük bina daha yer alıyordu. Bir tanesinin önünde demirci aletlerinin -çekiçler, şişler ve kerpetenler- dağınık bir biçimde durmakta olduğu bir ocak vardı.

Bir nalbandın dükkân açması için çok mantıklı bir yer, diye geçirdi içinden. Yük arabalarını tamir ettirmek, atlarını nallatmak ya da teçhizatlarındaki çivi ve contaları sıkılaştırmak isteyen gezginlerden çok iş çıkıyor olmalıydı. Diğer bina, muhtemelen demirci ve ailesi tarafından konut olarak kullanılıyordu. Binadan geriye çok az şey kalmıştı. Minik yerleşim merkezi ıssız görünüyordu; terk edilmişti ve cansızdı.

Bu son kelime zihninden geçerken, bir başka şeyin -çürümekte olan bedenlerden gelen o tanıdık, mide bulandırıcı kokunun- farkına vardı. Nalbant dükkânının gerisine doğru birkaç adım atınca, hemen arkadaki minik otlakta bulunan hayvan leşlerini fark etti.

Birçoğu koyunlara aitti. Ama hemen yanlarında, sürüyü koruyan köpeğin tüylü ve toparlak leşi de vardı.

Saldırıdan hayatta kalanlar, dört kurbanın cesetlerini gömmüş ya da yanlarında götürmüş olmalıydı. Ancak hayvanların leşlerini gömmeyi ne gerçekten istemiş ne de buna zaman bulabilmişlerdi.

“Haksız da sayılmazlar,” dedi Will ve yanık ahşapla küllerden yayılan yoğun kokunun, çürüme kokusunu bastırdığı ana binaya yöneldi. Bir iz bulabilmek için etrafına bakındı. Nehre açılan dar yokuşun üstündeki çimlerde kocaman kırmızı-kahverengi bir leke görünce, birden durdu.

Kandı bu.

Aynı noktada başka izler de mevcuttu. Aradan birkaç gün geçtiği için ayak izleri ve nehirden yukarı çıkan nal izleri az olsa silinmişti.

Toynak izleri, yumuşamış zeminde kolaylıkla seçiliyordu, yürüyen bir hayvanın bırakacağı izlere göre çotöj daha derinlerdi. Görünüşe bakılırsa atlar, o noktadan dörtnala geçmişlerdi. İçlerinden biri ise kocaman kan lekesinin bulunduğu noktanın hemen yanından geçmişti.

Will, olanları gözünde canlandırabilmek için nehirden ana binaya doğru uzanan yola baktı. Birkaç atlının başını çektiği baskıncılar, nehri geçip dar yokuştan yukarıya, açıklığa doğru ilerlemişlerdi. Duffy Geçidi sakinlerinden biri, onları durdurmak -ya da diğerleri kaçmaya çalışırken oyalamak amacıyla üstlerine doğru koşmuş ve oracıkta katledilmişti.

Will, etrafı araştırmaya başladı. Kısa bir süre sonra, birkaç metre ötedeki uzun çimlerin altında bir orak buldu ve çizmesinin ucuyla tersini çevirdi. Orağın üzerinde, şimdiden birkaç pas lekesi oluşmaya başlamıştı. Başını iki yana salladı. Eğreti silahı elinde tutan kişinin kararlı baskıncıların karşısında pek bir şansı olmamıştı anlaşılan. Haydutlar hiç tereddüt etmeden zavallı adamı kesip biçmişlerdi. Muhtemelen bir kılıç ya dâ mızrak darbesi işi görmüştür, diye düşündü Will. Sahibine, kısa kulplu orağa kıyasla daha uzaktan saldırma imkânı tanıyan bir silah kullanılmış olmalıydı. Çaresiz ve cesur savunmacı, kendisini savunma şansını hiç bulamamıştı.

Will, toynak izlerini yokuş yukarı birkaç metre boyunca takip etti. Atlardan biri sağa sapmıştı. Peşinden gittiğinde, karşısına bir diğer kahverengi kurumuş kan lekesi çıktı. Toprağı yakından incelemek için bir dizinin üstüne çökünce, çim ve çamurların arasındaki belli belirsiz ayak izlerini seçebildi. Minik ayak izleriydi bunlar. Bir çocuğa ait olmalıydılar.

Gözlerini usulca kapadı. Sahneyi gözünün önüne getirebiliyordu. Atlarını çığlıklar atarak dörtnala süren adamlardan korkan bir kız ya da erkek çocuğu, saklanmak için ağaçlara doğru koşmaya başlamıştı. Haydutlardan biri, minik kaçağı takip etmek içindiğerlerinden ayrılmış ve kurbanını arkadan biçiver- mişti. Hiç acımadan. Merhamet etmeden. Çocuğun kaçmasına pekâlâ göz yumabilirdi. Bir çocuğun onlara ne zararı dokunacaktı ki? Ama bunu yapmamıştı. Sözde din adına sergilenen vahşetin boyutlarınıkavrayan Will’in dudakları, sertçe kıvrıldı.

“Tanrınıza sizi koruması için dua etseniz iyi olur,” dedi usulca. Ardından ayağa kalktı. Yerleşim biriminde yaşananları daha fazla incelemenin anlamı yoktu. Olayın genel hatlarını kavramıştı

artık. Detayları da hayalinde canlandırabiliyordu.Artık sıra katilleri, her ne cehennemde iseler, inlerine kadar takip etmeye gelmişti.

Çekici'nin sırtına atlayarak, minik midillisini nehre doğru çevirdi. Baskıncı grubu diğer yakadan gelmişti. Buradan ayrıldıktan sonra, yine aynı yöne doğru uzaklaşmış olmalıydılar. Su, Çekici'nin böğrüne ancak geliyordu ve nehirdeki akıntı şiddetli değildi.

Böylece Çekici, nehrin kum zeminini kolayca aşarak diğer kıyıya çıktı. Will yana doğru eğilerek kafilenin dönüş izlerini aramaya koyuldu. Çok geçmeden de izleri buldu. Tahminlerine göre, yirmi ya da otuz kişiden oluşan büyük bir gruptu. Son günlerde geçidi kullanmış olan en kalabalık grup oldukları için izleri de kolaylıkla takip ediliyordu. Zaten izlerini saklamaya da kal mamışlardı. Ancak Will'in yerinde Orman Muhafızları'nını sürme yeteneklerinden yoksun biri olsa, muhtemelen izlerden hiçbir şey anlamayacaktı. Ya da belki de baskıncılar, kimsenin izlerini sürmesini beklemiyordu.

Bu İkincisi daha yüksek bir olasılık, diye düşündü Will. Bakıncilar, aylardır hiçbir direnişle karşılaşmadan Hibemiya'yağmalıyor ve yerleşim birimlerini yakıp yıkıyorlardı. Kimi, senin onlar için tehdit oluşturmayacağına inanmaları çok nor maldı. Will, güneybatıya doğru giden toynak ve ayak izlerini takip ederken, yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

"Siz inanmaya devam edin," dedi birden. Efendisinin beklenmedik bir anda konuşması üzerine Çekici, merakla başım ona doğru çevirdi.

Will, hayvanın yelesini okşayarak, "Bir şey yok," dedi. "Aldırma bana."

Çekici başını hafifçe savurdu. Tamam. ***Konuşmak istersen***

İzlere bakılırsa, baskın müfrezesi dar bir patikadan geçmişti. Yerdeki tüm nal izlerini, nemli topraktaki her girintiyi araştırmaya gerek kalmamıştı. Yolun ikiye ayrılması halinde Will'in bunu yapacak bol bol vakti olacaktı. O an için izleri kolaylıkla takip edebiliyor ve büyük bir kafilenin geçtiğine dair işaretleri seçebiliyordu kırık ağaç dallan, çalılara takılan kumaş parçacıktan ve bir noktada gözüne çarpan kuru at dışkısı. Bu tarz belirgin izleri gözüm kapalı bile sürebilirim, diye düşündü.

Bir süre sonra yol ikiye ayrıldı ve Will, kafileden ayrılan küçük bir grubun soldan gittiğini fark etti. Zemin giderek yükselmeye ve etrafındaki sık ağaçlık seyrelmeye başladı. Will, az ileride bulunan bayırın tepesindeki sarp kayalıkları seçebiliyordu. Araştırmasının sonuna gelmekte olduğunu hissediyordu. Haydutların bayıra tırmanmayı isteyeceklerini hiç sanmıyordu.

Takip edildiklerini düşünmüyor olmaları, bu ihtimali ortadan kaldırıyordu. İzlerini yok etme zahmetine girmemişlerse, kapkara ve sağlam kayaların oluşturduğu bu korunaklı alana tırmanmaya da çabalamazlardı.

Çekici'nin dizginlerini çekerek, havayı şöyle bir kokladı. Hafif esinti, burnuna değişik bir koku getirmişti; pek beklenmedik, ortama uygun olmayan bir koku. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek havayı koklamaya devam etti. Birden bunun ne kokusu olduğunu anladı.

Duman... daha doğrusu ıslak kül kokuşuydu bu... Söndürülmüş bir kamp ateşinden geliyordu. İlerledikçe koku daha bir artıyor, yoğunlaşıyordu. Kokunun kaynağını yüz metre ötede, patikanın büyük bir açıklık haline geldiği noktada buldu. Baskıncıların gece o noktada kamp kurmuş oldukları anlaşılıyordu. Ateşlerden geriye dört adet siyah daire kalmıştı ve adamların battaniyelerinin altına girip uyudukları noktalarda çimler düzleşmişti. Bol miktarda hayvan dışkısı, kafileye ait olan yarım düzine atın ağaçlara bağlandığı yeri işaret ediyordu.

Will, bir ağaç köküne oturarak manzarayı izlemeye başladı. Çekici'nin zeki bakışları ona çevriliydi.

"Burada kamp kurmuşlar, dolayısıyla asıl gitmek istedikleri yerin çok yakınında olamayız," dedi. Az önce görmüş olduğu dik bayırı zihninden geçirince, bu düşünce aklına iyice yattı. Bayırla kamp yerinin arasında at sırtında yarım günlük mesafe vardı. Karanlık çökmeye başlayınca o an bulunduğu açıklık,' kamp kurmak için ideal bir nokta oluşturmuştu.

"En azından doğru yolda olduğumuzu biliyoruz," dedi. Bunun üzerine Çekici, başım hafifçe yana yatırdı.

Benim hiç şüphem yoktu ki.

Will, atma bakarak sırıttı. Çekici'nin dile getiremediği konuşmalarını ne kadar doğru yorumladığını bazen merak ediyordu. Diğer Orman Muhafızları da yalnız kaldıklarında midillileriyle konuşuyor mudur acaba, diye düşündü. Halt'un Abelard'la konuştuğundan şüphelense de bunu asla kanıtlayamamıştı.

Ayağa kalkarak gökyüzüne bir göz attı. Güneşin batmasına daha üç, dört saat vardı. İzler yolun devamında da bu kadar belirgin olacaksa, haydutların kampına akşam çökmeden varmaması için hiçbir neden yoktu.

At sırtında yola devam etti. Patika bir miktar genişledi. Her ne kadar yokuş yukarı çıkılsa da yol, geride kalan kısma göre daha az dolambaçlı hale geliyordu. Yavaş gitmesi için hiçbir neden yoktu.

İzlerin ne tarafa gittiğini görebiliyordu. Takip eden bir, iki saat boyunca baskıncı grubuna rastlama ihtimali sıfırdı çünkü aralarında en az iki günlük mesafe vardı. Bu nedenle Çekici'nin dörtnala giderek mesafeyi çabucak kat etmesine izin verdi. Güneş alçaldıkça, kara kayalıklar daha bir yakınlaşıyordu sanki.

Öğleden sonra güneş kayaların arkasına geçmiş, etrafındaki arazileri gölgelere boğmuştu. Will bayırla arasında yaklaşık bir saatlik mesafe kaldığına karar verince, Çekici'yi durdurdu ve sırtından inerek midillisini on dakika dinlendirdi.

Hayvanın içebilmesi için matarasından katlanabilen küçük deri kovasına bir miktar su doldurdu. Kendisi de bir yudum su içerek tütsülenmiş et diliminden bir parça ısırdı. Horace'ın kendi payına dair homurdanmalarını anımsayınca, usulca gülümsedi. Will, tütsülenmiş etin tadını çok seviyordu. Çiğneme işi ise başlı başına farklı bir meseleydi. Tadından hoşlanıyordu belki ama et parçası neredeyse eski bir çizme kadar sertti.

Will, yeniden Çekici'nin sırtına binerek atını harekete geçirdi. O noktadan itibaren ihtiyatlı bir hızda ilerleyecekti. O ana dek gördüklerine bakılırsa, karargâhlarını koruyan bir nöbetçi çemberiyle karşılaşma olasılığı çok düşüktü, ama dikkatli davranmaktan da zarar gelmezdi. Çekici'yi hafifçe dürtmesiyle birlikte midillisi, almış olduğu eğitim gereğince yumuşak ve dikkatli adımlarla ilerlemeye başladı. Toynakları, nemli toprağın üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Will'i uyaran şey, bir kez daha burnu oldu. Yanmakta olan taze odunların keskin kokusu, ağaçların arasından ona kadar geliyordu. Bir su yolunun sırtında yol alıyorlardı. Önlerindeki kara kayalıklar, olduklarından daha yakın sanki ellerini uzatsalar dokunabileceklermiş gibi görünüyorlardı. Will, zeminden yalnızca yüz ya da iki yüz metre yükseklikte olduklarını fark etti. Karşısına o güne dek çıkmış olan en yüksek tepe değildi bu kuşkusuz. Ama cephe kesimleri geçit vermeyen, parlak siyah kayalardan oluşuyordu. İncecik, dolambaçlı bir patika olmasa, zirveye tırmanmak imkânsızdı. Duman kokusu artık iyice keskinleşmişti.

Kulağına hafif mırıltılar gelir gibi oldu. Çekici'yi durdurarak, hayvanın sırtından aşağı indi.

Atına "Burada kal," dedi ve sessizce patikanın ön tarafındakidönemece doğru süzüldü. O sabah kamptan ayrılırken, Orman Muhafızı pelerinini yanma almıştı. Öğle güneşinin, görülmesini neredeyse imkânsız kılan ışığından yararlanarak, ağaçların arasından sessizce ilerledi.

Dönemece geldiğinde, ağaçlann gölgelerinde kalmaya özen gösterdi. Kendisini birden geniş su yolunun üzerinden, tepelerin dibindeki açık araziye bakarken buldu. Düzensiz çıkıntılar şeklinde kurulmuş olan çadırların arasında ateşler yanıyordu. Will, bulunduğu yerden çadırların arasında dolaşan ya da ateş başında oturan adamları görebiliyordu. Tahminlerine göre aşağıda yaklaşık yüz elli kişilik bir grup kamp kurmuştu. Silahlı bir grup. Craikennis ahalisinin baskın ihtimalini nasıl göz ardı ettiğini, kalabalık olmalarına güvenmelerini aklından geçirdi. Bu büyüklükteki bir birliğin Craikennis'e saldırması halinde, savunmacıların pek bir şansı olmayacaktı.

Sırtını bir ağaca verip yere çöktü ve bir saat boyunca, karanlık basıncaya kadar kampı inceledi. Bir süre soma kamptaki en büyük, merkezi çadırı fark etti. İçeri girip çıkan insanların yoğunluğuna bakılırsa, önderlerinin karargâhı burası olmalıydı. Hava kararırken, nöbetçi hatlarının oluşturulmasını izleme şansı da bulmuştu ki bu da önemli bir ayrıntıydı. Nöbetçiler, açıklığın yeniden ağaçlığa dönüştüğü noktaya yarım daire şeklinde yerleştirilmişti. Kendilerinden ne kadar emin olurlarsa olsunlar, bu tür bir birlik bile geceyi nöbetçisiz geçirmiyordu.

O sırada Will'in dikkatini, ağaçlığa yanındakilerden daha çok yaklaşmış olan bir nöbetçi çekti. Yüksek bir yerde durmakta olan Will, adamı rahatlıkla seçebiliyordu. Gözlemlerine göre nöbetçi, diğer arkadaşları tarafından da görülmüyordu.

Kendisine nöbet saatlerini geçireceği rahat bir yer bulmuş olmalıydı ya da muhafız komutanının gözünün her an üzerinde olmasını istemiyordu. Öyle ya da böyle, bir hata yapmıştı ve Will bu hatadan faydalanmak niyetindeydi.

On Dokuz

Will, Duffy Geçidi'ne gitmek üzere yanlarından ayrıldıktan sonra, Halt ile Horace, kampı toplayarak kuzeybatıdaki Mountshannon'a doğru giden anayola çıktılar. Yolda yalnızca birkaç kişi görmüşlerdi. Onlar da bitkin görünen, yaşlıca bir atın sırtındaki süvariyle bir katırın çektiği yük arabasının, yanı sıra yürümekte olan küçük bir tüccar grubuydu.

Halt, yanlarından geçtikleri tüccarları nazik bir şekilde selamladı. Ancak selamına bir karşılık gelmedi. Dört çift göz, atlıları şüpheli bakışlarla süzüyordu. Halt'un uzun yayıyla Horace'ın belinde asılı duran kılıcı ve bir savaş atına biniyor olması, onlardan şüphelemeleri için yeterliydi.

Kır sakallı Orman Muhafızı iç geçirirken, Horace sorun ne, dercesine Halt'a baktı. Duygularını bu kadar çabuk belli etmek, hiç de Halt'a özgü bir davranış değil, diye düşündü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Şey, sadece düşünüyordum da," dedi Halt. "Burası eskiden cıvıl cıvıl bir yerdi. İnsanlar, yolda karşılaştıklarında durup sohbet ederlerdi. Böylesine bir cadde oraya buraya giden, önemli işleri bulunan yolcularla dolu olurdu. Oysa şimdi ne hale geldiğine bir bak."

Upuzun, bomboş yolu işaret etti. Horace, bulundukları yolun her iki yönünde de birer kilometre öteyi görebiliyordu. Önlerindeki yol bomboştu. Arkalarında ise, hantal yük arabası ve dört eşlikçisi her geçen dakika küçülerek uzaklaşıyordu.

Mountshannon'a yaklaşırken, yoldaki trafiğin artmasını beklememeleri gerekiyordu anlaşılan. Geniş ve tozlu anayol, önlerinde bomboş uzanıyordu. Yolun her iki yanını kaplayan orman, yavaş yavaş açık çiftlik arazilerine dönüşüyordu. Bu kesimdeki tarlalar, Clonmel'e ilk vardıkları zaman yanından geçmiş olduklarına kıyasla daha iyi durumdaydı. Ayrıca çiftlikler de tamamen terk edilmemişti. Ara sıra gözlerine, avlularda dolanan insanlar çarpıyordu. Ancak çiftlikler, Orman Muhafızlarına artık tanıdık gelen bir şekilde barikatlarla korunuyordu ve çalışanlar da nadiren çiftlik binalarının uzağında dolaşıyordu.

"Burada işler o kadar da kötü görünmüyor," diye söze girdi Horace.

"Bu bölgede henüz bir baskın olayı yaşanmadı," diye hatırlattı Halt. "Mountshannon gibi büyük bir köyün yakınlarında yaşayan insanlar, kendilerini daha bir güvende hissediyorlar. Zaten çiftlikleri de terk etmemişler."

O sırada yanından geçmekte oldukları çiftlikten bir uyarı çığlığı geldi. O tarafa bir göz attıklarında, tarlalardan birinde saman balyalarını düzenlemekle meşgul olan iki adamın koşarak korunaklı avlu duvarlarının içine girdiğini fark ettiler. Halt, adamların yabalarını ellerinden bırakmadıklarını fark etti.

"Azıcık daha güvende hissediyorlar," diye tekrar etti. "Çok değil."

Mountshannon, Craikennis'e benzese de çok daha büyük, bir yerleşim merkeziydi. Köyün hanı ve büyükçe bir yerleşim merkezinde bulunabilecek demirci, tekerlekçi, nalbant, bıçakçı ve koşumcu dükkânlarıyla kasabalı hanımların kumaş, iplik ve kurutulmuş besin maddeleri; beylerin ise tohum, el aletleri ve bir çiftlikte işlerine yarayabilecek bin bir türlü ıvır zıvır bulabilecekleri dükkân, ana caddede bulunuyordu.

Dükkân, elbette ki idareten oradaydı; esas ticaret, her hafta kurulan pazarda dönüyordu. Ana caddeden iç kısımlara açılan minik geçitler, caddeye paralel ilerleyen arka sokakları birbirlerine bağlıyordu. Bu sokaklar, kasaba ahalisinin yaşamakta olduğu evlerle doluydu. Tıpkı Craikennis'te olduğu gibi, evlerin büyük bir kısmı tek katlıydı, çatıları sazdandı ve beyaz kille boyanmış ahşaptan inşa edilmişti. Nalbantın dükkânı da tıpkı han gibi iki katlıydı. Bir samanlık ve hemen yanında, caddede de saman balyalarını içeri taşımak için bir palanga* yer alıyordu.

* Bir halatla makaralardan oluşturulan, ağır cisimleri kaldırmaya ve sağa soladöndürmeye yarayan düzenek. (Ed. N.)

Yaklaşan atlıları, kasabanın girişinde sıkı bir sorgulama süreci bekliyordu. Barikat kurulmamıştı, ancak kasabanın yanından bir dere akıp gidiyordu ve derenin üstündeki köprünün başında bir nöbetçi noktası yer alıyordu. Craikennis'te olduğu gibi, içinde bir çift sandalye, yatak ve nöbetçilerin gece ısınabilmeleri için bir kömür mangalı barındıran basit bir çadır kuruluydu. Kalın sopalar ve kemerlerinde uzun hançerler taşımakta olan iki kasaba muhafızı nöbetteydi. Nöbetçiler, yola çıkarak atlıları şüpheli bakışlarla süzmeye başladılar. Halt, daha önce yapmış olduğu üzere kukuletasını geriye atarak yüzünü açığa çıkardı.

"Mountshannon'a ne amaçla geldiniz?" diye sordu uzun boylu nöbetçi. Horace, adamlan şöyle bir değerlendirdi. Her ikisi de irikıyımdı. Muhtemelen oldukça sıkı dövüşüyorlardır, diye geçirdi içinden. Ancak sıkılgan tavırlarından, bu işin esas meslekleri olmadığı açıkça anlaşılıyordu. Savaşçı değillerdi.

"Koyun satın almak istiyorum," dedi Halt. "Aslına bakılırsa tam olarak bir koç ve iki koyun. Sürümü yenilemem gerekiyor. Burada kesin bir pazar kuruluyordur, değil mi?"

Nöbetçi başıyla onaylayarak, "Cumartesi günü," dedi. "Bir gün erken geldiniz."

Halt omuz silkerek "Ballygannon'dan geliyoruz," dedi. Sözünü ettiği bölge, ülkenin Dışarlıklı faaliyetlerinin uzun süredir görülmekte olduğu güney kesimlerinde kalıyordu.
"Geç kalmaktansa erken gelmeyi tercih ederim."

Kasabanın adını duyan muhafızın yüzü asıldı. Herkes gibi onun da kulağına güneyde olup bitenlere dair dedikodular çalınmıştı. Ancak Halt, haftalardan bu yana gördüğü yolcular arasında o sıkıntılı bölgeyi aşmış olan ilk kişiydi.

"Ballygannon'da vaziyet ne âlemde?" diye sordu.

Halt, adama tatsız bir bakış fırlattı. "Dediğim gibi, amacım sürümü yenilemek. Hayvanlarım ecelleriyle ölmediler."

Muhafız, anlayışla başını salladı. "Doğru, güneyde olan bitenlere dair berbat hikâyeler duyduk." Bakışları artık Horace 'in üstündeydi. Craikennis'teki meslektaşı gibi o da geniş omuzlu genç adamın bir çiftçi ya da oduncu gibi durmadığını görebili yordu. Hem zaten belinde uzun bir kılıç taşıyordu ve eyerin gerisine de yuvarlak bir kalkan takmıştı.

"Peki, ya bu kim?', diye sordu.

“Yeğenim Michael. İyi bir çocuktur,” dedi Halt.

Diğer nöbetçi ilk kez lafa karışıp “Sen de çiftlikte mi çalışıyorsun, Michael?” diye sordu.

Horace, adama soğuk bir bakış atarak “Ben askerim,” dedi kısaca.

“Bir askerin pazaryerinde ne işi var?” diye sordu ikinci nöbetçi.

Halt, aceleyle cevabını hazırladı. Horace’in aksam yabancı olduğunu belli ediyordu ve delikanlının daha fazla konuşmasını istemiyordu.

“Ben buraya koyunları kazasız belasız eve götürmek için geldim,” dedi. “Michael da beni sağ salim eve götürmek için burada.”

Nöbetçi, İkiliyi birkaç saniye süzdü. Hikâyeleri kulağa mantıklı geliyor, diye düşündü.

“Eh, çocuk seni koruyabilecek gibi duruyor,” dedi. Yüzü, hafif bir tebessümle aydınlanmaya başlamıştı.

Horace, bir şey söylemedi. Adamın bakışlarını karşılamakla yetinip başını salladı. Güçlü kuvvetli, sessiz bir tip, diye düşündü nöbetçi. Nöbetçiler, tatmin olmuş gibilerdi. Halt ile Horace’a kasabayı işaret ederek yoldan çekildiler.

“Girin bakalım,” dedi ilk konuşan nöbetçi. “Ana caddede bir han var ya da eğer paramız cebimizde kalsın diyorsanız, köyün ucundaki pazaryerinde kamp kurabilirsiniz. Beladan uzak durun.”

Son cümlesi, aklına sonradan gelmiş gibi çıkmıştı ağzından. Bütün nöbetçiler böyle şeyler söyleme ihtiyacı hissediyor, diye düşündü Horace. Bastonlarına dayanarak yürüyen ihtiyarlar bile olsalar, nöbetçi yine de onları uyaracaktı.

Halt, gayrıresmi bir selam vermek üzere parmağını alnına dokundurdu ve Abelard’ı mahmuzladı. Birden durdu ve akima o an bir şey gelmiş gibi yaparak çadırlarına dönmekte olan adamlara seslendi.

“Bir şey soracaktım,” deyince adamlar arkalarına döndüler.

“Yolda Tennyson denen bir adamdan söz edildiğini duydum bir tür rahipmiş sanırım.”

Nöbetçiler, şüpheyle bakıştılar. “Evet,” dedi lider olan, “bir tür rahip ya, evet.” Sesinden durumla alay ettiği anlaşılıyordu.

“Burada...?” diye söze başladı Halt, ama ikinci adam daha sorusunu bile soramadan cevap verdi.

“Burada. Müritleriyle birlikte onlar da pazaryerindeler. Büyük ihtimalle bu öğleden soma onu vaaz verirken göreceksin.”

“Büyük ihtimalle,” diye araya girdi diğeri, artık alay ettiği açıkça ortadaydı, “onu ***her*** öğleden sonra vaaz verirken göreceksin.”

Halt, tarafsız yüz ifadesini koruyarak duydukları hakkında düşünüyormuş gibi yaptı. “Belki anlattıklarını biz de dinleriz.”

Horace’a bir göz attı. “Sıkıcı hayatımıza bir renk gelir, Michael.”

“Hayatınıza renk gelmediği gibi kulak zarlarınız patlar,” dedi ikinci nöbetçi.

“Bana sorarsanız, handa vakit geçirseniz daha iyi edersiniz.”

“Olabilir,” diye onayladı Halt “ama biz yine de vaazını dinleyeceğiz.”

Nöbetçilere bir kez daha başıyla selam verip Abelard’i mahmuzladı. Birkaç metre gerisinde beklemekte olan Horace da onun peşi sıra atını sürdü.

Yirmi

Will, güneş batmadan önce Çekici’nin yanına döndü ve patika boyunca geri giderek kamp kurabileceği bir yer aramaya başladı. Durdukları noktadan iki yüz metre kadar geride, patikanın yakınlarındaki bir açıklığı fark etti. Açıklığın hemen kenarında, gövdesini kaplayan yosunlara bakılırsa, yıllar önce devrilmiş olan bir ağaç bulunuyordu. Devrilirken çok sayıda minik komşusunu da beraberinde götürmüş ve ağaçların arasında bir açıklık oluşmasına neden olmuştu. Kamp kurmak için çok uygun bir noktaydı.

Patikadan fazla uzak değildi ve hemen hemen hiç fark edilmiyordu. Kendine bir kamp yeri anyor olmasa, Will bile açıklığı görmeden yanından geçip gidecekti. Yoldan öylesine geçen birinin burayı görmesi mümkün değil, diye geçirdi içinden.

Çekici’yi ağaçların ve patikanın ucunu belirleyen bel hizasındaki çalıların arasından geçirdi ve etrafına bakınarak açıklığı değerlendirmeye başladı. Patika, bulunduğu noktadan zorlukla görülüyordu ki bu, açıklığın da aynı şekilde patikadakiler tarafından görülmeyeceği anlamına geliyordu. Kendisini bir anda beş metreye dört metrelik bir açıklıkta bulmuştu. Kamp kurabilmesi için yeterdi de artardı bile.

Pek de kampa benzemeyecek ya, diye düşündü. Çadır kurmayacak, ateş yakmayacaktı. Ama açıklıkta Çekici’nin otlayabileceği kalın çimlerden bolca vardı. Zaten Will’in asıl amacı da Çekici’nin göz önünde olmayacağı bir yer bulmaktı.

Hayvana yeniden su verdi ve cam çekerse rahatça otlayabileceğim işaret eden “serbestsin” el hareketini yaptı. Minik midilli açıklıkta yürümeye, aşağı indirdiği burnuyla kuru otlan ölçüp biçmeye başladı. Buldukları hoşuna gitmiş olmalıydı ki, topraktaki kaim yeşil çimleri öbek Öbek koparıp atlara özgü homurtular eşliğinde çiğnemeye başladı.

“Üzgünüm ama eyerini çıkaramam,” dedi Will. “Hemen yola çıkmamız gerekebilir.”

Çekici, kulaklarını dikip zekâ pırıltılarının uçuştuğu gözleriyle sahibine bir göz attı.

Sorun değil.

Hayvan, Will’in iyi bir nedeni olmadıkça sevgili atının rahatını bozmayacağını tecrübelerinden biliyordu. Will, sırtını devrik ağaç gövdesine dayayıp dizlerini kamına çekerek yere oturdu.

Gözetleme noktasına gitmek için az zamanı kalmıştı. Nöbetçilerin hangi saatlerde değiştirildiğini gözlemek istiyordu. Seçmiş olduğu adamın yerine geçecek kişinin de aynı noktada nöbet tutmasını umut ediyordu. Bunun olmaması için hiçbir neden yok, diye düşündü, ama bu tür şeyler belli olmuyordu.

Son ışık da kaybolurken ayağa kalktı. Çekici hemen başını kaldırıp kulaklarını dikmiş ve Will'in, sırtına binmesi için hazır beklemeye başlamıştı. Ama Will, başını iki yana salladı.

"Burada kal," dedikten sonra tek kelimelik emrini de ekledi.

"Sessizce."

Çekici, verilen emri anlamıştı; Orman Muhafızı Birliği'nin midilli eğitmeni İhtiyar Bob tarafından ona öğretilmiş olan birçok emirden biriydi bu da. "Sessizce" emri, etrafında -ki bu durumda etraf patika oluyordu- sesler duyması halinde hayvanın olduğu yerde kımıldamadan donup kalması anlamına geliyordu. Böylece havanın kararmaya başlamasıyla birlikte, yoldan geçenlerin birkaç metre yakınlarında bir midilli bulunduğunu hiçbir şekilde anlayamamaları garantiye alınmış oluyordu.

Will, pelerinini omuzlarına alıp patikaya çıktı. Ağaçlığın kıyısına vardığında, durup yaklaşan biri var mı diye her iki yönü de kontrol etti. Ardından da patikayı hızla geçerek öteki taraftaki ağaçların arasına girdi ve yola paralel ilerlemeye başladı.

Etrafta hareketlerini izleyen biri olsaydı, tek görebileceği şey açıklıktan aceleyle geçip ağaçların arasına karışan gri bir gölge olacaktı. Somasında ise ses çıkarmadan ilerleyen Orman Muhafızı'na dair hiçbir ize rastlayamayacaktı.

Will, kendine önceden seçmiş olduğu avantajlı noktaya yerleşerek aşağıyı izlemeye başladı. Nöbetçi değişiminden bu yana üç saat bile geçmemişti ve orada bulunmadığı süre içinde başka bir değişimin olmadığını tahmin ediyordu. Alışkanlıkların kolay kolay değişmediğini ve nöbetlerin genellikle dört saat sürdüğünü biliyordu. Nöbet süresinin neden dört saat olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; ona kalsa üç saat olması gerekirdi. Karanlığı izleyerek geçirilen dört saatin sonunda, birçok nöbetçi uyuşmuş oluyordu. Üç saatlik nöbetler, gece boyunca daha fazla nöbetçi gerektiriyordu elbette, ancak Will'in de fark etmiş olduğu üzere, kampın etrafında laf olsun diye nöbet tutuluyordu. Haydutlar, kamplarına binlerinin saldırmasını ya da sızmasını hiç beklemiyordu.

Will'in, Dufify Geçidi'nde bulduğu, içi yarısına kadar dolü konyak şişesini yanında getirmiş olmasının nedeni de buydu. Şişenin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek amacıyla iç cebine şöyle bir dokundu. Düşman kampına girecekse, nöbetçilerden birini -muhtemelen gündüz gözetlediği adamı- etkisiz hale getirmesi gerekecekti. Gerekirse, şiddete başvurmaksızm fark edilmeden nöbetçi hattının gerisine de geçebilirdi. Fakat o durumda daha fazla vakit harcaması gerekecekti. Önündeki gibi açık bir alandan görülmeden geçmek, yavaş hareket ederek çok zaman kaybetmesine neden olacaktı. Aynca siluetinin, arkadaki kamp ateşlerinden yansıma riski de vardı.

Dolayısıyla içeri sızabilmenin en çabuk ve güvenli yolu, nöbetçilerden birini saf dışı bırakmak ve nöbetçi hattında bir gedik açmaktan geçiyordu. Ancak bu noktada, bir başka problem öne çıkıyordu. Will, düşmanın orada olduğunu öğrenmesini istemiyordu.

Baygın bir nöbetçi de binlerinin kampa sızdığını gösterirdi. Tabii nöbetçi sarhoşsa, işler değişirdi. Bir ağacın altında huzurlu bir uykuya dalmış, leş gibi konyak kokan bir nöbetçi, üstlerini saldırıya uğradığına ikna edemezdi.

Will, bakışlannı aşağı tarafında kalan karanlık gölgelere çevirdi. Önceki gözlemleri sırasında, onu konuşlandığı yere götürecek olan birkaç referans noktası belirlemişti. O noktanın etrafında gözüne hafif bir hareketlenme çarptı. Tepeden aşağı kayarak inmeye başladı.

Nöbetçi ile aynı hizada kalan bir noktaya basabilmek amacıyla yanlamasına hareket ediyordu. Kamptan yükselen sohbet mırıltıları, ara sıra atılan bir kahkaha ya da yaşanan bir tartışma sonucunda yükselen seslerle süsleniyordu. Bu da Will'in içeri sızmak için vakit kaybetmek istemeyişinin bir başka nedeniydi. Henüz herkes uyanık ve konuşuyor haldeyken, kampı Hırlamayı istiyordu. Sohbetlere kulak misafiri olabilirse, neler planladıklarına dair bir fikir edinebilirdi.

Bir kez kampa girdikten soma, ortalıkta rahatça dolaşabileceğinden emindi. Mantıksız görünüyordu belki ama içeri girmeyi başardıktan sonra kendisini saklamak için ne kadar az uğraşırsa, durdurulup sorgulanma ihtimali de o kadar azalacaktı. Ama esas tehlikeyi nöbetçi hattı ile kampın arasında kalan o ilk yüz metrelik açıklık teşkil ediyordu. Nöbetçi hattından kampa doğru yürümesi için hiçbir bahanesi yoktu. Gözleri, çadırların arasında yanan kamp ateşlerinden dolayı kamaşan haydutlar, onu büyük olasılıkla fark edemeyeceklerdi. Karanlıkta bekleyen ve arkasını dönüp ateşlere göz atan bir nöbetçi ise Will'in siluetini rahatlıkla seçebilecekti.

Bunları düşünürken, ayaklarının altındaki zeminin düzleştiğini hissetti. Nöbetçinin yakınlarında olduğunu biliyordu. Ağaçların arasından bir gölge gibi kayarak birkaç metre daha kat etti. Bir an sonra temizlenen bir boğaz ile birinin ayak sürüme seslerini duydu.

Adamla arasmda on metre bile yoktu. Yeterince yakınım, diye düşündü. Bir ağaç gövdesini nöbetçiyle arasına alarak pelerinine sarındı ve yerine yerleşerek beklemeye başladı.

Yaklaşık bir saat boyunca orada öylece oturdu. Kımıldamıyordu. Ses çıkarmıyordu. Kimselere görünmüyordu. Ara sıra nöbetçinin kımıldadığını ya da öksürdüğünü duyuyordu.
Adam ormandaki sessizlik nedeniyle açıkça duyulacak şekilde bir, iki kez esnedi. Will, kamptan gelen mırıltılara içinden dua etti.

Bunlar, o harekete geçtiğinde çıkaracağı muhtemel gürültüleri gizleyeceklerdi. Karanlıkta otururken, bunun almış olduğu eğitimin en zor kısmı olduğunu geçirdi aklından; ani bir kaşıntı ya da kramp giren bir kas nedeniyle hareket etme isteğini bastırıp kımıldamadan durmak konusunda kendini eğitmek. En başından itibaren rahat bir konum almak ve vücudun tamamen gevşemesini sağlamak, işte bu yüzden çok önemliydi. Ancak vücudun her anlamda rahat edebileceği konum diye bir şey -aynı pozisyonda yaklaşık bir saat boyunca oturulduğu sürece- bulunmuyordu.

İlk oturduğunda, altındaki zeminin yumuşak ve esnek olduğunu, dökülmüş yapraklardan oluşan kalın bir örtünün üstüne çöktüğünü sanmıştı. Ama artık bir ağaç dalının ya da taş parçasının kalçasına batmakta olduğunu fark ediyordu. Yana doğru eğilip elini kalçasının altına sokmak ve vücuduna batan nesneyi çıkarmak için can atıyordu ama içinden gelen bu isteğe karşı koydu. Bunu yaparken büyük ihtimalle hiç gürültü çıkarmayacaktı ama

yine de geri adım atmış olmak istemiyordu. Yoksa daha sonra, içinden yer değiştirmek gelecek, kendini bunun güvenli bir hareket olacağına kolayca ikna edecekti.

Bir sonraki sefer işler daha da kolaylaşacaktı. Sonuçta sürekli kımıldamaya başlayacaktı ve ne kadar az gürültü çıkarırsa çıkarsın, hareket etmek, yakalanmanın ilk adımıydı. Bu yüzden kımıldamadan oturmaya devam etti. Kalçasındaki rahatsızlığı aklından çıkarmak için elini yumruk yaparak parmaklarının ve kol kaslarının yaptığı baskıya odaklandı. Bu numara işe yaramıştı, en azından bir süreliğine. Ağaç dalının varlığını bir kez daha hissedince, kafasını dağıtmak için alt dudağını hafifçe ısırdı.

“Nihayet gelebildin! Nerede olduğunu merak ediyordum yahu!”

Will bir an için, kulağının dibinde sarf edilen sözlerin gerçekten de ona söylendiğini sandı. Bir an soma yeni nöbetçinin geldiğini ve dört saattir nöbet tutmakta olan arkadaşıyla konuştuğunu fark etti. Nöbetçi, ağaçların arasında diğerlerinden ayrı duracak şekilde bir yer bulmuştu kendine. Nöbeti devralacak arkadaşı, onu bulmakta zorlanmış olmalıydı.

“Nihayet gelebildin,” diyen nöbetçi, biraz alınmış gibiydi. Nöbetçilerin genel haliydi bu. Hepsi, nöbeti devralacak arkadaşlarının geç kaldığını düşünürdü. Will, kampa dönmeye hazırlanan nöbetçinin eşyalarını toplarken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Yeni gelen adam ise şikâyeti duymazdan gelerek “Kendine bulduğun bu kuytu mekân hiç de fena değilmiş,” dedi.

“Eh, en iyisi de Tully’nin görüş alanının dışında olması. Olur da yağmur yağarsa, ağaçlar seni koruyacaktır.”

Will, Tully’nin nöbetçi çavuş olduğuna karar verdi.

“Ben gidiyorum o zaman. Bu gece yemek nasıl?” dedi ilk nöbetçi.

“Hiç fena değil. Avcılar birkaç geyik ve kaz getirdiler. Aşçılar bir kez olsun etleri doğru dürüst pişirmeyi başarmışlar.”

Oradan ayrılmakta olan nöbetçi, memnuniyetle kıkırdadı. “Eh, yola koyulsam iyi olur. Açlıktan ölüyorum. Sen de keyfine bak,” diye ekledi alayla.

“Nazik dileklerin için teşekkürler,” dedi arkadaşı aynı ses tonuyla. Silah arkadaşı olabilirler ama tavırlarına bakılırsa, dost oldukları söylenemez, diye düşündü Will.

Nöbetçilerin konuşmasından yararlanarak **ayaklanmış** ve adamlara yaklaşmıştı. Onu görürler diye endişelenmiyordu pelerini ve etraflarını saran karanlık, o meselenin üstesinden geliyordu nasıl olsa. Yeni nöbetçiyle arasında artık üç metre bile yoktu.

Kukuletasıyla yüzünü tamamen kapatmış, deviricisini sağ eliyle kavramıştı. Bir yay çizecek şekilde yaklaşarak nöbetçinin arkasına geçti ve ağaçlardan birine yaslanıp ayrılan nöbetçinin uzaklaşmasını bekledi. Tam da beklediği gibi, yeni nöbetçi teçhizatını bırakıp manzaranın tadını çıkarmaya başlamıştı.

Tam zamanıdır, diye düşündü Will. Nöbetçi yerine yerleşmeden, zihni az önce yapmış olduğu sohbetle doluyken saldırmalıydı. Risk alarak ağacın yanından kafasını hafifçe çıkardı. Adamın sırtı ona dönüktü. Elinde bir mızrak, belinde ise ucu sivri bir topuz taşıyordu.

Muhtemelen gece hava soğuyunca çözüp sırtına alacağı pelerini, katlı bir halde yanında duruyordu. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeki yassı bir kayanın tepesine minik bir şişe ile kupa yerleştirilmişti. Will ileriye doğru hareketlenirken, adam da sağ elindeki mızrağıyla birlikte yassı kaya parçasının üstüne oturarak arkasına yaslandı ve dört saatlik can sıkıntısı ve rahatsızlığa katlanmaya mahkûm edilmiş bir kişiden bekleneceği üzere, usulca iç geçirdi.

Will, nöbetçinin kulağının arka tarafına deviricisiyle sert bir darbe vurdu. Adamın iç geçirmesi, bir anda boğuk bir hırıltıya dönüştü ve baygın nöbetçi, kayanın üstünden yanlamasına düştü.

Elinden bıraktığı mızrağı ormanlık zeminde neredeyse hiç ses çıkarmaksızın aksi yöne savrulmuştu. Will, deviricisini ihtiyaç olur diye hazırda tutarak baygın nöbetçinin yanında birkaç saniye bekledi.

Ancak nöbetçi, adamakıllı kendinden geçmişti. Kollan ve bacakları, kaslarında hiçbir hareketlenme olmadığını gösterircesine, garip bir açıyla uzanıyordu. Bu halde en az bir saat yatar, diye düşündü Will. Kampa bir göz gezdirmesi için yeterli bir süreydi bu. Ceketinin omuzlarından yakalayarak sırtüstü çevirdiği hareketsiz bedeni, bir ağacın yanına taşıdı. Baygın bir kişinin ne kadar ağır olabileceği gerçeği karşısında, her zamanki gibi şaşkınlığa düştü.

Adamı, ağaca hafifçe yaslanıyormuş izlenimi verecek şekilde oturttu, kol ve bacaklarını uykudaymış gibi görünecek şekilde ayarladı, ardından da konyağı adamın yeleğinin ön kısmına dökmeye başladı. Son olarak da adamın dudaklarını aralayarak, ağzına içkiden birkaç damla döktü. Sonra geri çekilerek, eserini izlemeye koyuldu.

Adam kendine gelip ortalığı ayağa kaldırsa bile içki kokan kıyafetleri, adamın üstlerine kendi hikâyelerini anlatacaklardı. Will, şişeciği boylu boyunca uzanan bedenin yanma fırlattı ve adamm pelerinini alıp ağaçlann arasından kampa uzanan açıklığa doğru süzülmeye başladı.

Sonra yere çömeldi ve hızla sürünmeye, dizlerinden güç alıp vücudunu dirsekleriyle çekerek ilerlemeye başladı. Çadır alanına vardıktan sonra, ilk birkaç sırayı geçinceye dek sürünmeye devam etti. Ardından da iki çadır arasında kalan gölgelerle dolu bir noktada dikkatle ayağa kalktı ve birkaç saniye boyunca bekledi.

Etrafta, binlerinin onu fark ettiğine dair hiçbir işaret görünmüyordu. Kukuletasını yüzünden çekti ve gölgelerden çıkarak gelişigüzel bir tavırla büyük çadıra doğru ilerlemeye başladı. Bir çadınn dışında ağzına kadar suyla dolu bir kova görünce, onu izleyen kimse var mı diye etrafına şöyle bir bakındı. Dikkatleri üstüne çekmediğinden emin olunca, kovayı kaptığı gi yoluna devam etti.

Birkaç metre ötede bulunan üç kişinin yanından geçti. Kovayı görünce, su getirmeye gittiğini sanmışlardı. ***Daima bi. şeyler yapıyormuş gibi görün,*** diye tembihlemişti ona Halt yıl lar önce. Etraftakileri orada olmanın bir nedeni bulunduğun inandırabilirsen, büyük ihtimalle seninle uğraşmayacaklardır.

Will kendi kendine, “Yine haklı çıktın, Halt,” diye mırıldandı ve kampın içlerine doğru ilerlemeye devam etti.

Yirmi Bir

Will tepeden kampı gözlerken, birkaç önemli noktayı aklına kazımıştı. Mutfak kısmı, düzensiz çadır topluluğunun ortasında yer alıyordu. Böyle bir yerleşim düzenini zaten bekliyordu. Bu kadar geniş bir kampta yemek ateşlerinin uç kesimde yer alması halinde, adamlardan bazılarının yemeklerini alabilmek için tüm kampı boydan boya geçmesi gerekecekti.

Mutfağın, kampın tam ortasında olması, herkes açısından en uygunuydu. Elbette içlerinden en şanslı olanları, çadırları aşçılara en yakın olanlardı. Ateşlerin hemen dibinde olanlar, sıcak bir yemek yeme şansına erişiyorlardı. Bundan dolayı kafilenin kıdemli üyelerinin çadırları, merkeze yakın noktalara kurulmuştu. Kampın uçlarında yaşayanlann yemekleri ise mutfaktan çadırlarına dönünceye kadar çoktan soğumuş oluyordu. Bu şekilde ateşlerden ormana doğru bir kıdem sıralaması söz konusuydu.

Bu ayrıntı, liderin çadırının konumunu da belirlemişti. Liderin sıcak yemek yiyebilmesi için ateşlere yeterince yakın, ancak gürültü ve dumandan etkilenmemesi için de yeterince uzak bir nokta seçilmişti.

Will, yemek ateşlerine doğru yürümeye başladı. Mutfağın yerini bulmak, hiç de zor **değildi.** Yüzden fazla adamı doyuracak kadar yemeğin pişmesi için çok sayıda büyük ateşin yakılması gerekiyordu. Ateşlerden fırlayan kıvılcımlar havalara sıçrıyor, parlak alevler kampın dört bir yanından görülebiliyordu.

Ateşlerin etrafını saran açık alana yöneldi. Aşçılar telaşla yemek hazırlıyorlardı. Nöbetçinin de söylemiş olduğu gibi, kazıklara geçirilmiş birkaç geyik gövdesi ateşlerin üstünde döndürülüyordu.

Küçük bir ateşte yavaşça dönmekte olan kazdan damlayan yağlar nedeniyle alevler oraya buraya sıçrıyordu. Ondan daha küçük olan başka ateşlerin üstlerine de geniş kazanlar yerleştirilmişti. Alevlerin ışığında yüzü kurşuni , bir renk almış olan ter içindeki bir görevli, Will’in bakışları altında kazanlardan birine bir kova dolusu soyulmuş patatesi boşalttı ve kaynar suyun üstüne sıçramaması için aceleyle geriye doğru sıçradı.

Will, yürümeye devam etmesinin çok önemli olduğunun farkındaydı. Orada öylece durup etrafına bakınması halinde, er ya da geç birileri onu fark edecek ve kim olduğunu öğrenmek isteyecekti.

Kukuletasını doğal olarak geriye atmıştı ve alevlerin titrek ışığında pelerininin alacalı renkleri pek de belli olmuyordu. Yayını ve kılıfını Çekici’nin yanında bırakmış, üstüne yalnızca çifte bıçaklarını almıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir kamp sakiniymiş gibi görünüyordu. Tabii öylece durup etrafında neler olup bittiğini izleyen bir başka kamp sakini yoktu. Patatesleri kaynar suya atan adama doğru ilerledi.

Aşçı, somurtkan bir ifadeyle yüzünü Will'e doğru çevirerek "Yemek hazır olduğunda size haber vereceğiz," dedi kabaca.

Askerler tarafından rahatsız edilmek, aşçıların alışkın oldukları bir durumdu. Ya yemek zamanında hazır olmazdı ya da hazır olsa bile askerler tarafından soğuk, fazla pişmiş veya az pişmiş bulunurdu. Ya da genel olarak tadı beğenilmezdi.

Will, boştaki eliyle sıraya girmeye çalışmadığını gösterdi ve su dolu kovayı havaya kaldırarak "John sana su getirmemi söyledi," dedi.

Emin olduğu iki şey vardı. Bu tür büyük bir kampta John adında yarım düzine adam olmalıydı. Ayrıca aşçılar, daima suya ihtiyaç duyarlardı. Ancak aşçının kaşları çatılmıştı.

"Ondan su istediğimi hatırlamıyorum," dedi. Will omuz silkerek elindeki kovayla birlikte arkasını döndü.

"Keyfin bilir," dediyse de aşçı onu anında durdurdu. İstememişti belki, ama er ya da geç suya ihtiyacı olacaktı. Will'in getirdiği kova, önlemini şimdiden almasını sağlayacaktı.

"Şuraya bırak öyleyse. Madem getirdin, alayım bari."

"Tamam," dedi Will ve kovayı yere bıraktı. Aşçı gönülsüzce de olsa onaylarcasına başını salladı.

"John'a teşekkür ettiğimi söyle," dedi.

Will, "Suyu kampın öteki ucundan buraya kadar getiren John değildi ama," diye söylendi küçümser bir tavırla.

"Doğru dedin." Aşçı, çocuğun ne demek istediğini anlamıştı.

"Yemek dağıtılırken bana bir görün. Senin için büyükçe bir tabak hazırlarım."

Will, elini alnına dokundurarak "Minnettar kalırım," dedi ve oradan ayrıldı. Birkaç adım soma dönüp arkasına bir göz attı, ancak aşçı çoktan işine dönmüştü. Bunun üzerine Will, hızlı adımlarla merkezi komuta çadırına doğru yürümeye başladı.

Otuz metre ötesindeki çadırı açıkça görebiliyordu. Diğer çadırlardan biraz uzakta, bir yükseltinin tepesinde durmakta! olan çadırın önünde kocaman bir ateş yakılmış, girişin her iki yanma birer nöbetçi yerleştirilmişti. Will'in bakışları altında çadıra yaklaşan üç adam, nöbetçiler kim olduklarını anlasınlar diye durakladıktan soma içeri girdiler. Kısa bir süre sonra üzerinde cam bardaklar ve bir şarap sürahisi bulunan tepsiyi ! taşımakta olan bir hizmetkâr belirdi.

Hizmetkâr; içeri girdikten! bir dakika kadar soma çadırdan çıktı. Will, açıklığın kıyısından yürüyerek uzak durmaya özen gösterdiği geniş çadırın arka tarafına dolandı. Göz ucuyla konumunu değerlendirdi. Ön girişe nöbetçi yerleştirilmişti. Ama çadırın arka tarafında muhafız olmadığından emindi. Neticede

öndeki o iki nöbetçi de güvenlik önleminden çok bir nüfuz göstergesiydi. Herhangi birinin komuta çadırına saldırma ihtimali çok düşüktü. Will yoluna devam etti. Açıklık sona ermişti.

Aralarında yalnızca birkaç metre bulunan çadırlar, girintili çıkıntılı hatlar halinde uzanmaya devam ediyordu. İçeride ya da dışarıda yere yayılmış, birbirleriyle sohbet etmekte olan birçok kamp sakinini barındıran, etekleri açık çadırların yanından geçti. Başlarım kaldırıp hafif bir merakla onu süzmeye başlayan bir gruba selam verdi. İçleri boş ve karanlık çadırların yanından geçmeye başlayıncaya kadar bekledi. Onu izleyen biri var mı, diye hızla etrafına bakındıktan sonra iki çadır arasında kalan gölgelik kısma daldı.

Arka tarafa, çadırların oluşturduğu diğer patikaya doğru emekledi. Kukuletasıyla bir kez daha başını örterek bütün vücuduyla yere uzandı ve geçmek zorunda olduğu diğer patikayı incelemeye başladı. Kampın bu tarafı, pek hareketli değildi. Emin olmak için birkaç dakika bekledikten soma ayağa fırladı ve patikanın diğer tarafında kalan iki çadır arasındaki geçide girdi. Çadırların bir tanesi doluydu ve içeride ışık vardı. İçerideki adam dolandıkça, gölgesi çadırın bezine vuruyordu.

Yeniden çadırların arka tarafına doğru yürümeye başladı. Önüne çıkacak olan patika boyunca bir miktar geriye doğru gitmesi halinde, komuta çadırının arkasına çıkacağını tahmin ediyordu. Biraz önce yaptığı gibi yolun boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra ayaklanarak rahat bir ifadeyle geldiği yoldan geri gitmeye başladı.

Komuta çadırı, bir kez daha görüş alanına girmişti. Diğerlerinden çok daha büyük olan çadır, kendine ait boş arazide yükseliyordu. Will tahmininde yanılmamıştı. Çadırların arasından geri dönerek büyük çadırın arkasıyla aynı hizaya çıkmıştı. Öteki tahmini de tutmuştu. Arka tarafta nöbetçi bulunmuyordu. Yine de çadırların arasından çıkıp, kimse onu fark etmeden konuşulanlara kulak kabartmak için büyük çadırın arkasına geçmesi, imkânsızmış görünüyordu. Bu yüzden hemen önündeki iki çadırın arasından sola saparak, bir somaki patikaya girdi.

Bir durum değerlendirmesi yaptı. Sıradaki patikada bulunan çadırlardan bazılarının önleri, kamp sakinleriyle doluydu. Ancak büyük çadırın dikili olduğu açık alana en yakın duran ikisinin içleri boş ve karanlıktı. Will hızla etrafına bakındı. Solundaki çadırın içi doluydu, ama çadırın eteği kapatılmıştı. Ön tarafındaki minik ocakta birkaç parça yakacak duruyordu. Çabucak o tarafa doğru yürüyüp eğilerek yığını omzuna attı. Dışarıdan bakanlara sırtında odun taşıyormuş izlenimi verecekşekilde çadırların arasında dolanmaya, oturmuş sohbet eden adamların yanlarından geçmeye başladı. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Sıranın sonunda yer alan çadıra vardığında, odun yığınını ateşin yanma bıraktı ve hızla çadırların arasından yan taraftaki karanlık bölgeye geçti.

Bir kez daha pelerinine sarınıp, kukuletasını başına geçirerek hızla yere uzandı. Dirseklerinden ve dizlerinden güç alarak boş ama aydınlanmamış bölgeye doğru bir yılan gibi birkaç metre sürüdü. Birkaç saniye sonra yaklaştığını gören var mı diye bakmak üzere durdu. Onu kimse görmemişti. Yönünü tayin etmek üzere başını yukarı kaldırıp ileriye doğru bir göz attı ve büyük çadırın arkasına doğru sürünmeye devam etti. Bakımsız çimlerin arasından bir sürüngen gibi kayıyor, pelerinindeki alacalı şekiller vücudunun hatlarının ortaya çıkmasını engelleyerek etrafındaki gölgelere ve düzensiz çukurluklara karışmasını sağlıyordu.

Dikkatle ilerlediği için komuta çadırının arkasına uzanan otuz metrelik yolu kat etmek on dakikasını almıştı. Bu sırada çadırların arasından çıkan bir grup, büyük çadıra doğru yürümeye başlamıştı.

Dört kişiydiler ve Will'in kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemeden donup kaldığı noktanın tehlike arz edecek kadar yakınına gelmişlerdi. Göğsünde bir davul gibi atmakta olan kalbinin gürültüsünün, adamların kulağına kadar gideceğinden adı gibi emindi. Bu işi kaç kez yapmış olursa olsun, her seferinde, birkaç metre ötelerinde kımıldamadan yatmakta olan düşmanlarını bu kez fark edeceklerine dair derin bir korkuya kapılıyordu. Adamlar sarhoştu ve engebeli zeminde hafifçe tökezleyerek yürürken bağıra çağıra konuşuyorlardı. Nöbetçilerden biri öne çıkıp durmaları için elini kaldırdı. Will, başını yana çevirdiği için olanları görebiliyordu.

"Hey siz, daha yakına gelmeyin!" diye seslendi nöbetçi. Mantıklı hareket eden bir insan, nöbetçinin ses tonundan bu emre uyulması gerektiğini anlardı. Fakat karşısındakilere mantıklı insanlar denemezdi. Adamlar sarhoştu.

Grup, yürümeyi kesti. Will, adamların oldukları yerde hafifçe sallandıklarını görebiliyordu.

"Padraig ile görüşçez," dedi içlerinden biri. Sarhoşluktan kelimeleri telaffuz edemiyordu.

Nöbetçi, başını iki yana salladı. "Yüzbaşı Padraig diyeceksin, Murphy. Yüzbaşının seninle konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Haklı bir şikâyette bulunçaz," diye devam etti Murphy denen adam. "Herkes gidip derdini Padraig'e anlatabilir. Biz burada hepimiz kardeşiz. Hepimiz eşitiz."

Arkadaşları da koro halinde aynı fikirde olduklarını belirttiler. Her biri öne doğru bir adım atınca, nöbetçi, mızrağını üstlerine doğrulttu. Yeniden durdular. O sırada çadırın içinden gelen bir ses, tüm dikkatleri üstüne çekti.

"Hepimiz eşit olabiliriz ama benim herkesten daha eşit olduğumu hatırlamakta fayda var. Quinn!"

Nöbetçi, doğrularak arkasına döndü ve çadıra bir göz attı. Sesin sahibi, belli ki bu canilerin lideri olan Padraig, diye geçirdi içinden Will. Tavizsiz, sert bir sesi vardı karşısındakilerin ona derhal itaat etmelerine alışkın bir adamın sesiydi bu.

"Emredin, Yüzbaşım!" diye cevap verdi nöbetçi.

"Şu sarhoş ahmaklara söyle, beni rahatsız etmeye devam ederlerse, kör bir bıçakla kulaklarını kesmeye başlayacağım!"

"Emredersiniz, Yüzbaşım!" dedi Quinn. Ardından da sesini alçaltarak sarhoşlara döndü. "Dediklerini duydun, Murphy! Yüzbaşı'yı kızdırmaman gerektiğini biliyorsun. Şimdi defolun buradan bakalım!"

Arkadaşlarının önünde geri adım atmak istemeyen Murphy, saldırıya geçecekmiş gibi şöyle bir sallandı. Ancak Will, adamın hallerinden köşesine sindiğini ve küçük bir isyankârlık gösterisinin ardından kaderine razı olacağını anlayabiliyordu.

“Öyle olsun,” dedi Murphy, “şanlı yüzbaşımızın istirahatini bozmak istemeyiz, öyle değil mi?”

Abartılı bir selam verip arkasını döndü ve arkadaşlarıyla birlikte yalpalayarak, çadırlara doğru yokuş aşağı yürümeye başladılar. Nöbetçinin tüm dikkatini sarhoşlara verdiğini fark eden Will, hızla ileriye atılarak çadırın arkasındaki karanlık gölgeliğe kaydı.

Konuşulanları daha rahat duyabilmek için kukuletasını geriye çekti ve kulağını çadıra yanaştırdı.

“...öyleyse Driscoll, yanına otuz adam alacak ve hava aydınlanır aydınlanmaz Mountshannon’a yollanacaksın. Vadideki yoldan gidin. Daha kestirmedir.” Konuşan kişi, az önce sarhoşları kulaklarım kesmekle tehdit eden Padraig’di.

“Otuz adam yetecek mi?” diye sordu ikinci bir ses.

Bir başkası sabırsızca cevabı yapıştırdı. “Planlarımızı uygulamak için yirmi adam yeterli. Ama otuz adamla tam bir gövde gösterisi yapabiliriz.”

Bu, Driscoll denen adam olmalı, diye düşündü Will. Padraig konuşmaya devam etti.

“Doğru. Geri kalanlarınız ise öğlene kadar kampı toparlayacak. Tepedeki patikadan Craikennis’e ineceğiz. Driscoll, bize öbür günün sabahında, Mountshannon kavşağında katılabilir. Ardından da Craikennis için hazırladığımız gösteriyi sergilemeye başlayacağız.”

Driscoll denen adam, hafifçe kıkırdadı. “Bana kalırsa, bir gösteriden fazlası olacak. Bizi kapı dışarı edecek kutsal adamları olmayacak.”

Bunun üzerine, diğerlerinden kahkahalar yükseldi. Will'in kaşları çatıldı. İçinde, önemli bir şeyi kaçırmış olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı. Bu nedenle çadıra biraz daha yaklaştı. Kulakları, bir sıvının dökülürken çıkardığı şırıltı ve kadeh tıngırtılarıyla doldu. İçeridekiler, kendilerine içki dolduruyorlardı. Bunu memnuniyet dolu bir, iki iç geçirme (şarabından büyük bir yudum alanların çıkaracağı türden memnuniyet dolu sesler) takip etti.

“İçki stokunu çok iyi durumda tutmasını başarıyorsun, Padraig,” dedi o ana dek duymamış olduğu bir ses.

“Birkaç gün içinde çok daha fazlası bizim olacak,” dedi Padraig.

“Şimdi, Driscoll ile buluştuktan sonra yapacaklarımıza gelince...”

Will, ne yapmayı planladıklarım asla öğrenemeyecekti, zira tam o anda kampın dışından bir alarm çığlığı yükseldi. Hemen sonra, öfkeli bir sesin feryadını takiben birileri çığlıklar atarak ormana uzanan açık araziye doğru koşturmaya başladı.

Will, neler olduğunu biliyordu. Baygın nöbetçi bulunmuş ve alarm verilmişti. O gece daha fazla bilgi elde edemeyeceğini fark etti. Çadırdan birkaç metre uzaklaştı ve tüm dikkatlerin çığlıkların yükseldiği noktaya çevrileceğini bildiği için yere çömelerek, bir kez daha çadırların arasına karıştı.

Dağınık asker gruplarını izleyerek, nöbetçi hattına doğru koşmaya başladı. Yanından geçtiği bir çadırın dışında istiflenmiş bir dizi mızrak dikkatini çekti. Diğerlerini gürültüyle devirerek bir tanesini kaptı ve kampı ormandan ayırmakta olan açık çim araziye doğru koşturdu. Bu sırada birkaç adamı geride bırakmıştı.

Karmaşanın hâkim olduğu kamp sakinlerini kendine getirmeye çalışan çavuşların gürleyerek verdikleri emirleri duyabiliyordu. Ancak o an için o şaşkınlık dolu anlar, tam da Will'in ihtiyacı olan şeydi.

"Buradan!" diye bağırarak ağaçların arasını, nöbetçiyi bayıltmış olduğu yerin elli metre kadar uzağını işaret etti. Ne kadar yaygara koparıp kendisini ortaya atıyormuş gibi görünürse, birileri tarafından fark edilme ihtimali de o kadar azalacaktı. Ormana doğru peşinden gelenler olduysa bile, birkaç dakika içinde izini kaybettireceğinden emindi.

Dönüp arkasına bir göz attı, ancak kimse onu takip etmemişti. Kopan yaygaraya nöbette uyuyakalmış bir askerin neden olduğuna dair haberler yayıldıkça, adamlar da yavaşlayıp durmaya başlıyordu. Hatta bazıları çoktan kampa dönmüştü bile. Will'in ormana daldığını hiç kimse fark etmemişti. Ağaçların kuytu köşeleri, birkaç saniye içinde onu yutmuştu sanki. Geriye yalnızca, artık ihtiyacı kalmadığı için bir tarafa attığı ve uzun çimlerin yan yarıya gizlediği mızrak kalmıştı.

Ağaçların arasından sessizce süzülürken, akima gelen fikirle gülümsedi. O akşam bazı kamp sakinlerinin keyifleri kaçacaktı. Mızrağın sahibi silahının başına neler geldiğini merak edecekti kaliteli mızraklar bir hayli pahalıydı. Yakacakların sahibi olan adam ise odunların arkadaşlarından biri tarafından çalındığını fark edince öfkesinden delirecekti.

Baygın nöbetçiye gelince... Will'in, üstlerini saldırıya uğradığına ikna etmesi gereken adamın haline imrendiği söylenemezdi.Özellikle de üstü başı konyak kokarken. Büyük ihtimalle ceza - hem de ağır bir ceza- alacaktı. Bu tür bir toplulukta, nöbet başında uyumanın cezası büyük olurdu.

Yani en azından üç haydudun akşamı zehir olacak, diye geçirdi içinden Will.

"Her şey hesaba katıldığında, iyi iş çıkardım," dedi kendi kendine.

Yirmi İki

Pazaryeri, köyün doğu ucunda bulunan geniş bir çayırdaydı. Alanın kuzeyinde ve güneyinde açık tarla arazileri -ekili ve sürülmüş tarlalar- yer alıyordu. Yakınlarda da birkaç küçük çiftlik göze çarpıyordu. Çayırın doğu kesimi ise ormanın yeniden başladığı yeri işaret eden kaim bir ağaç örtüsüyle kaplıydı.

"Bak burada kimler var," dedi Halt usulca. Horace, onun bakışlarını takip etti. Çayırın güneybatı köşesinde, beyaz ve geniş bir çadır yükseliyordu. Beyaz cübbeli birkaç şahıs çadırın etrafındadolanıyor, ateşi besleyerek yemek hazırlıyordu.

Horace, "Bunlar onlar mı?" diye sorunca Halt, başını evetanlamında bir kez salladı.

"Bunlar onlar."

Küçük çadırlarını, Dışarlıklıların uzağında kalan, yakılan ateşler nedeniyle kararmış taş çemberinin yanma kurdular.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Horace.

Halt, başını kaldırıp güneşe bir göz attı. Tahminlerine göre, öğlen vakti geride kalmıştı.

“Bir şeyler yiyeceğiz,” dedi. “Daha sonra da Tennyson’ı dinlemeye gideceğiz.”

Yemekten söz edilmesi üzerine, Horace’ın gözleri parladı. “İyi bir plana benziyor.”

Pazaryerinde toplanan insanlar, akşama doğru Dışarlıklıların kampına yönelmeye başlamıştı. Halt ile Horace da giderek kalabalıklaşmakta olan topluluğa karıştılar. Tennyson’ın adamlarının açık ve geniş bir tentenin altına yerleştirdikleri varillerden şarap ve bira doldurdukları kocaman kupaları tüm gelenlere ikram ettiklerini fark eden Halt, şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

“Al sana kalabalığı bir arada tutmanın bir yolu,” diye mırıldandı Horace’a. İçecek masasına yaklaşabilmek için birbirlerini itip kakmaya başlayan grubun etrafından dolaştılar. “Çekimser görünmeye çalış,” diye de ekledi Halt.

Uzun boylu savaşçının yüzü asıldı. “O dediğini nasıl yapacağım?”

“Burada olmak istediğinden pek de emin değilmişsin gibi davran,” dedi Halt. “Kararsızmış gibi.”

“Eh, burada olup olmamam gerektiğinden zaten emin değilim” dedi Horace.

Halt iç geçirerek, “Öyleyse şu kararlı adımlan atmayı kes,” dedi. “Birazdan ensene bir tane patlatacağımı düşünüyormuşsun gibi

görün. Bu işe yarar.”

“Gerçekten öyle mi?” diye sordu bıyık altından gülümseyen Horace. “Enseme bir tane patlatacak mısın yani?”

Halt, öfkeli bakışlarını genç adama çevirdi. Ama daha ağzını bile açamadan sözü, başka bir ses tarafından kesildi.

“Merhabalar, dostlarım! Merhabalar!” Eğitimli bir konuşmacının kalın, yankılı, güçlü ve iyi ayarlanmış sesiydi bu.

Halt ile Horace, başlarını çevirip üstlerine doğru gelmekte olan konuşmacıya bir göz attılar. Uzun boylu, iriyan adam yerlere kadar uzanan beyaz bir cübbe giyiyordu. Sağ elinde bir asa vardı. İki yanında, birkaç adım gerisinde kalsalar da, birbirlerine ürkütücü bir biçimde benzeyen iki adam bulunuyordu. Boylan iki metrenin epeyce üstünde olan adamların ikisi de birer devi andınyordu. Her ne kadar uzun boylu olsa da önderleri, yanlarında küçücük kalmıştı. Adamlann ikisinin de kafalan tamamen tıraşlıydı. Horace, devleri birkaç saniye inceledikten sonra dikkatini konuşmacıya verdi.

Adamın geniş bir yüzü, güçlü yüz hatları ve çıkıntılı bir burnu vardı. Gözleri, ürkütücü mavilikteydi. Çok uzaklara bakabildiği ve normal insanların göremediği şeyleri görebildiği izlenimini veriyordu. Horace, adamın bu bakışları dikkatle tasarladığına bahse bile girebilirdi. Yakından inceleyince, adamın iriyan ama biraz kilolu olduğunu fark etti. Bir savaşçı olmadığı anlaşılıyordu. Şapka takmamıştı. Omuzlarına kadar inen saçları, alnından geriye doğru taranmıştı ve bembeyazdı. Halt'un saçlan gibi hafifçe kırlaşmamışlardı, ama tek tük gri teller dikkat çekiyordu. Halt ile Horace'ı çabucak ölçüp biçen adam, Halt'un ekibin lideri olduğuna karar verdi.

"Kasabada yenisiniz," dedi. Sıcak bir ses tonuyla konuşuyor ve gülümsüyordu. "Gündüz geldiğinizi gördüm."

Başıyla adamı onaylayan Halt, bu gülümsemeye karşılık vermemişti. "Sayım yapıyordunuz herhalde?"

Horace, Halt'un liderliği ele almaşından memnun bir halde sessizliğini koruyordu. Orman Muhafızı'nın sıradan -ihtiyatlı ve yabancılara karşı kuşku dolu- bir taşralı rolüne büründüğünü fark etti. Ama bu tavırları, karşılarındaki adamı rahatsız etmişe benzemiyordu. Adam, Halt'un kısa ve kaba yanıtlarından memnun olmuş gibi duruyordu.

"Yok canım. Dostlarımı selamlamaktan daima kıvanç duyarım."

"Dost olduğumuzdan haberim yoktu," dedi Halt.

İriyan adamın tebessümü, tüm yüzüne yayıldı. "Bendeniz Altın Tann Alseiass'ın bir hizmetkârıyım. Ve onun öğretileri, tüm insanlığın benim dostum olduğunu söyler; benim de tüm insanlar için bir dost olmam gerektiğini."

Hâlâ etkilenmeyen Halt, omuz silkti. "Alseiass'ın adını da duymuş olduğumu söyleyemem," dedi. "Yeni bir tanrı sanının, değil mi? Cennetin bir diğer bölgesinden dünyamıza henüz inmiş olmasın sakın?"

Cübbeli adam, kalın ve tok bir sesle kıkırdadı. Horace, kim olduğunu bilmiyor olsa da adamın kendisini karşısındakilere hemen sevdirdiğini fark etti.

"Alseiass'ın ülkenin bu kısımlannda pek tanınmadığını itiraf etmeliyim," dedi adam. "Ama bu durum değişecek. Bu arada, benim adım Tennyson. Altın Tanrı 'nın bir rahibiyim. Bunlar da yine Alseiass'ın havarileri olan yardımcılanm Gerard ve Killeen."

Arkasında sessizce duran devleri işaret etti. "Sizlere kamp alanımıza hoş geldiniz demek isteriz."

Ne Gerard ne de Killeen sıcakkanlı görünüyorlar, diye düşündü Halt. Tennyson'ın sözlerinin gerisinde yatan mesajı görebiliyordu: Kamp alanıma hoşgeldiniz. Sorun çıkarmanız halinde bu iki evcil boksör ile görüşeceksiniz.

"Misafirperverliğimizin tadını çıkarın lütfen," diye yumuşak bir dille devam etti Tennyson. "Alseiass bizlere tüm varlıklarımızı dostlarımızla paylaşmamızı söyler." Yeniden gülümsedi. "Özellikle de yeni dostlarla."

Bu kez sıcak tebessümüyle hem Halt'u hem de Horace'ı kucaklamıştı. Ardından da tentenin ucundaki kürsünün etrafında toplanmakta olan topluluğa bir göz attı.

"Ahali beni bekliyor," dedi. "Gitmeliyim."

Elini kaldırıp havada bir tür kutsama olduğu anlaşılan bir kıvrım çizdikten soma arkasını dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yanındaki müritleriyle birlikte kalabalığın içinden geçmeye başladı orada burada bir, iki kelime etmek, insanlara gülümsemek ya da onları kutsamak üzere duruyordu.

"Tennyson buymuş demek," dedi Halt usulca. "Hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an tereddüt eden Horace, gönülsüzce "Aslına bakarsan, insanı etkileyen bir yanı var," diye yanıt verdi.

Halt başıyla onayladı. "Bence de."

Tennyson, meraklı kalabalıktan yükselen uğultular eşliğinde kürsüye çıktı ve etrafındakilere gülümseyerek, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. İzleyicileri, beklentiyle susmuşlardı. Tennyson, kimse sözlerini duymakta güçlük çekmesin diye tentenin dört bir yanında yankılanan tok sesiyle konuşmasına başladı.

Rolüne oldukça iyi hazırlanmış olduğu anlaşılıyordu. Sözlerine bir şakayla -felaketle sonuçlanan bir inek sağma denemesine dair bir hikâyeyle- başladı. Anlattığı türden çiftlik olayları, çadırın önünde toplanan köylülerin hayatlarının birer parçasıydı. Tennyson, kendi yeteneksizliğiyle dalga geçtikçe, meydandan kahkahalar yükseldi.

Ardından da konuyu ustaca herkesin farklı yetenekleri olduğuna ve hayatın anahtarının bu yetenekleri etkili bir biçimde kullanmaktan geçtiğine getirdi. Oradan da içinden geçmekte olduklan türden sıkıntılı zamanlarda insanların birlik olması gerektiğine atlaması, hiç de zor olmadı.

"Yollar, kötü yürekli kanun kaçaklarıyla dolu. Kara ruh Balsennis'in hizmetkârları onlar. Onun bu harika ülkenin insanlarım ümitsizlik ve kedere boğan, ölüme mahkûm eden elini, gittiğim her yerde görüyorum," dedi. "Onları mağlup etmek, ülkemizden sürmek için ihtiyaç duyduğumuz yardım elini bize kim uzatacak? Bu ülkeyi rayına tekrar nasıl oturtacağız? Kim bize yardım edecek?"

"Kral mı?" dedi kalabalığın kıyısından çekingen bir ses.

Halt, bunun Tennyson'ın adamlarından biri olduğundan emindi. İriyan konuşmacı yüzüne minik, kederli bir tebessüm yerleşmesine izin verdi.

"Kral diyorsunuz, ha? Eh, ülkesindeki işleri yoluna koyması ***gereken*** kişinin o olduğu konusunda sizinle hemfikirim. Ama bunu yapıyor mu sizce?"

Kalabalık öfkeyle mırıldanmaya başladı. Tennyson, köylülerin bam teline basmıştı. Ancak insanlann memnuniyetsizlikleri vücut bulup onunla hemfikir olabilecekleri kadar güçlü değildi. Kendi kendilerine ya da aralarında konuşurken Tennyson'la aynı fikirdelerdi. Ancak

görüşlerini açıkça belli etmeye henüz hazır değillerdi. Kralı ortalık yerde eleştirmek, tehlikeli bir yolun başlangıcı anlamına gelirdi.

Tennyson, memnuniyetsizliğin birkaç saniye boyunca artmasına izin verdikten soma sözlerine devam etti. “Ben onun bir önlem aldığını göremiyorum. Ülkemizi yok etmekte olan çapulcu ve haydutların hakkından gelmek üzere yola çıkmış birlikleri ortalarda göremiyorum. Ne de olsa, bunu yapacak kudreti var, öyle değil mi? Başka birine savunma amacıyla eğitimli savaşçı besleme izni veriyor mu peki?”

Kalabalığın birkaç noktasından aynı anda “Hayır!” feryatları yükseldi. Yine Tennyson’ın adamları, diye düşündü Halt. Gittikçe daha fazla kişi verilen cevaplara katılmaya başlamıştı. Birkaç kişi yumruklarım kaldırmış sallıyordu. Tennyson sessizliği sağlamak üzere elini kaldırdı ve yaygara bir süre soma kesildi.

“Bir kral, herhangi bir kral, kullarının sadakatini hak etmektedir. Bunu hepimiz biliyoruz...” diye konuşmaya başladı.

Topluluk bir kez daha onunla aynı fikirde olmayanlardan, Kral Ferris’in adına bahaneler bulduğunu düşünenlerden yükselen öfke dolu mırıltılarla doldu. Tennyson, sessizlik için bir kez daha ellerini kaldırdı. Kalabalık bu kez gönülsüzce de olsa sesini kesti.

“Ancak...” dedi ve daha da vurgulayarak tekrar etti, “ancak Sadakat her iki taraf için de geçerli olmalıdır. Kullar krallarına sadık olacaklarsa, krallar da kullarına karşı aynı sadakati hissetmelidir. Aksi takdirde...”

Sustu ve izleyicilerin başları, Tennyson’in nereye varmak istediğini görebilecekmişçesine öne doğru uzandı.

“Kral, sadık kullarını yarı yolda bırakmış demektir.”

Köylülerden, bu sözleri onaylayan uğultular yükseldi. Halt, Horace’a yaklaşarak kulağına, “Tehlikeli sularda yüzüyor,” diye fısıldadı. “Halkı ayaklanmaya teşvik ediyor. Kendinden çok emin olmalı.”

Horace başıyla onayladı ve dönüp aynı kısık sesle cevap verdi. “Senden duyduklarımdan, Tennyson’ın epeyce pratik yapma şansı bulduğu sonucunu çıkarıyorum.”

Kalabalık bir kez daha sakinleşir gibi olunca, Tennyson sözlerine devam etti.

“Kral Ferris, Clonmel halkını Balsennis’in kötü yürekli hizmetkârları olan kanun kaçaklan, haydutlar ve katillerin talanından korumak için şu ana dek parmağını bile kıpırdatmadı. Dufify Geçidi’ndeki insanlar için ne yaptı?” Susup beklenti dolu bakışlannı, önündeki yüzlerde gezdirdi. Yaklaşık bir düzine kişi aynı anda, “Hiçbir şey!” diye haykırdı.

Tennyson, elini kulağının arkasına koyup şaşkın bir yüz ifadesiyle başını hafifçe çevirdi.

“Ne dediniz?” diye sordu. Bu kez tüm kalabalık avazı çıktığı kadar bağırdı.

“HİÇBİR ŞEY!”

“Geçitte katledilen on iki yaşındaki zavallı, masum kızcağıza bir yardımı dokundu mu? Onun için ne yaptı?”

Cevap aynıydı: “HİÇBİR ŞEY!”

“Ferris, istese sizlere yardım edebilir. Ancak işin aslı şu ki, yardım etmeyi reddediyor!” diye gürledi Tennyson. “Bunu yapacak kudrete sahip ama kudretini sizin yararınıza kullanmayı istemesi gerekiyor. Fakat o ne yapıyor? Dun Kilty’deki şatosunun duvarlarının ardına saklanıp, hiçbir şey yapmamayı tercih ediyor. Ne de olsa, kuş tüyü yastıklar üstünde yediği önünde, yemediği arkasında. Ferris’in kimseye sadık olduğu falan yok!”

Son kelimeleri özellikle vurgulamıştı. Sözlerine ara verip bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. îlk tereddüdün ardından herkes ikili, üçlü gruplar halinde ikna olmuş bir şekilde başlarını sallıyordu. Tennyson ise hiçbir şey söylemiyordu. Bu kez sessizlik için elini de kaldırmamıştı. Öfkeli ruh hallerinin tavan yapmasına izin veriyordu. Bir süre soma kalabalık, Tennyson’ın susmalarını beklediğini fark ederek sessizleşti. Adam, az önceki acıklı gürlemeleri bir kenara bırakarak bu kez sakin ve herkesin duyabileceği bir sesle konuştu:

“Eğer o size sadakat göstermiyorsa, siz de ona sadakat göstermek zorunda değilsiniz.”

Kalabalığın sesi, bir kez daha yükseldi. Bu kez Tennyson da onlara katılmıştı.

“Ferris size yardım etmek için hiçbir şey yapmayacak. Yüzünüzü sizleri koruyacak olanlara dönmelisiniz!”

Bir anda kalabalığın farklı kısımlarından aynı talep dile getirilmeye başlandı. Aynı kavram ve sözleri kullanıyor olmaları, amma da şüpheli bir durum, diye düşündü Halt.

“Tennyson!” diye bağırıyorlardı ve çığlıkları kalabalığın dört bir yanma ulaşıyordu.
“Tennyson! Koru bizi!”

Ancak Tennyson, artık onları sakinleştirmek için elini kaldırmış, taleplere karşı başını iki yana sallıyordu. Sesler kesilince, kulakları çınlatan o berrak sesiyle yaygara koparanlara cevap verdi.

“Hayır! Hayır! Hayır! İnanın ki o kişi ben değilim, dostlarım. Ben sizleri koruyamam. Güvenliğiniz, Alseiass’ın gücünde yatıyor.”

Bunun üzerine kalabalığın sol tarafından hayal kırıklığıyla dolu iniltiler yükseldi. Hemen soma biri, “Peri masalları ve hurafelere kamımız tok bizim! Hayduttan durduracak şey tanrılar değil!” diye seslendi.

Konuşan kişiyi haklı bulan başkaları da görüşlerini dile getirmeye başladı. Fakat Halt, bu kişilerin grubun çoğunluğunu oluşturmadıklarını fark etti. Kalabalığın büyük bir kısmı kararsızca yerlerinde oturuyor, atılan her çığlıkta etraflarına bakınıyor, konuşmacıları inceleyerek söylediklerini değerlendiriyordu. Halt, bu insanlann henüz hangi tarafta yer alacaklarına karar vermediklerini fark etti.

“Biz silah ve asker istiyoruz! Boş vaatler değil, Tennyson!”

“Liderimiz sen ol!” diye seslendi üçüncü bir ses. “Seni takip edelim! Şu haydutlara yabancı bir tamının yardımı olmadan hadlerini bildirelim!”

Halt ile Horace, çoğunluğun bu son sözlere katıldığını görebiliyorlardı. Kalabalığın hangi tarafı seçeceğini bilemeyen büyük bir kısmı, bu yola destek vermeye hazırdı. Kırsalda kol gezen haydutlara karşı halka önderlik etmesi için Tennyson’a seslenmeye başladılar. Tennyson’in kudretli ve otoriter biri olduğunu görebiliyorlardı. Giderek daha fazla sayıda insanın katılmasıyla beraber tezahüratlar da daha gürültülü ve ısrarcı bir hal aldı.

“Tanrı yok! Kral yok! Tennyson! Tanrı yok! Kral yok! Tennyson!”

Tennyson, o anın heyecanı ve öfkesiyle birçoğu kıpkırmızı kesilmiş olan suratlara bakarak gülümsedi.

“Ey ahali, beni gururlandırıyorsunuz. Ama size söylüyorum, ben o kişi değilim!”

“Evet, öylesin!” diye bağırdı bir tek ses. Diğerleri de koro halinde gürültüyle onayladılar. Ama kalabalığın büyük bir kısmı sessizce yerlerine oturmuş, Tennyson’ın konuşmasını bekliyordu.

“Hayır. Lütfen sözlerime inanın. Ben bir savaş komutanı değilim. Sahip olduğum tüm kudret, Herkesi Gören Altın Tamı Alseiass’tan gelmektedir. İnanın bana.”

Halt yine Horace’a doğru eğilerek, “Adam bu işte gerçekten de çok iyi,” diye fısıldadı. “Dizginleri ele alıp liderliğe soyunabilirdi de.”

“Bunu neden yapmadı peki?” diye sordu Horace.

Halt, dalgın bir tavırla dudağını çiğnedi. “Şöhretinin birkaç yüz köylüyü kızıştırmaktan öteye geçmesi gerekiyor. Karşısına aldığı insan bir kral. Doğaüstü bir şeye, daha büyük bir desteğe ihtiyacı var. Halkın, onun tanrısına inanması gerek.”

Bu arada Tennyson, konuşmakta olduğu kürsüden inmiş ve kalabalığın ön saflarına yaklaşmıştı. Aralarında yürüdüğü köylülerle sıcak ve cana yakın bir ses tonu kullanarak konuşuyordu.

“Buraya ilk vardığımda, sizleri tanrımıza inanmaya zorlamayacağımıza dair söz vermiştim,” dedi makul bir ses tonuyla.

“Sözümden döndüm mü?”

Ellerini sorarcasına iki yana açarak bakışlarını bir taraftan diğer tarafa doğru gezdirdi. Halt ile Horace, adamla hemfikir olan köylülerin başlarım iki yana salladıklarını görebiliyorlardı.

“Hayır. Bunu yapmadım. Çünkü bu, Alseiass’m tarzı değildir. Kendisine zorla inanmanızı istemez o. Başka tanrılara inanmanız ya da hiçbirine inanmamanız halinde sizleri ayıplamaz. Sizlerin kendi hür iradenizle, bir şeye zorlanmadan karar verme hakkınıza saygı duymaktadır.”

“İlginç bir yöntem,” dedi Halt usulca. “Birçok gezgin vaiz, öğretilerinin benimsenmemesi halinde ortalığı yakıp yıkacakları tehdidinde bulunur.”

“Ama ben, Alseiass’ın kudretinden haberdarım,” diye devam etti Tennyson. “Ve size şu kadarını söyleyebilirim ki, müridi olsanız da olmasanız da sizi koruyacak güce sahiptir. Koruyacaktır da. Ben yalnızca ona ulaşabileceğiniz bir aracıyım. Alseiass’m sizleri sevdiğini unutmayın. Sevdiği için de benimle aynı fikirde olmama hakkınıza saygı duyuyor. Ancak ona ihtiyaç duymanız ve benim ona yakarmam halinde, hiç görmediğiniz bir kudretle yardımınıza koşacaktır.”

Tennyson aralarında dolaşırken, kalabalığın üzerine bir sessizlik çökmüştü. Ön sıralardakiler, yanlarından geçen rahibi görebilmek için başlarını çevirdiler.

“Kudreti ile şefkatine şahitlik edip bizlere katılmayı istemeniz halindeyse Alseiass, sizleri iki katı memnun edecektir.”

“İyi konuştun, Tennyson!” diye bağırdı bir kadın. Tennyson, dönerek kadına gülümsedi.

“Ama umut edelim ki iş o duruma gelmesin,” dedi.

“ Hep birlikte bu sevimli köyünüzün bir huzur barınağı olmasını ve Alseiass’m yardımına ihtiyaç duyulmamasım umut edelim.”

Mırıltılar yeniden başlamıştı.

Horace, etrafındakilerin ferahladıklarını hissedebiliyordu. Tennyson, ilgi çekici bir tek lifte bulunuyordu: Tanrıma inanmanıza gerek yok. Fakat tehlike kapınıza vardığında, sizi şu ya da bu şekilde koruyacaktır. Halk, iki durumda da kazanacaktı yani. Kalabalık yavaş yavaş dağılırken, Tennyson da insanlarla tek başına ya da gruplar halinde konuşmak üzere bir kez daha durdu.

Horace, Halt’la göz göze geldiğinde, “Sence bu güzel köyün huzurunu korumak için Alseiass’a yakarılacak mı?” diye sordu.

Halt’un ağzı, kuşku dolu bir tebessümle kıvrıldı.

“Yakarılacağına kalıbımı basarım.”

Yirmi Üç

Çekici, küçük açıklığa dönen Will’i kafasını hafifçe savurarak karşıladı. Will de atının yanına giderek yumuşak burnunu okşadı.

“Aferin oğluma,” dedi usulca. Will konuştuğuna göre kendisinin de ses çıkarmasında bir sakınca bulunmadığını fark eden Çekici, cevap olarak hafifçe homurdandı. Will bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra birkaç saatlik bir uyku çekebileceğinde karar kıldı.

Driscoll denen adam baskın grubunu şafakta yola çıkaracaktı. Ancak o kafile, kampın hemen yanındaki nehri aşıp tepelerin altında kalan düzlüklerin içinden geçen patikayı takip ederek Mountshannon’a gidecek, yani Will’i rahatsız etmeyecekti.

Diğer grup ise, Padraig’in emirleri doğrultusunda öğlen saatlerinde yola çıkacak ve Will’in üstünde bulunduğu tepedeki patikayı kullanacaktı. Ancak Will, hava aydınlanmadan önce

yola çıkmış olmayı istiyordu, dolayısıyla ona yetişme ihtimalleri bulunmuyordu. Kararını verdikten sonra birkaç saatlik bir uykuya hazırlanmaya başladı. Ne de olsa bütün günü ve gecenin de büyük bir kısmını ayakta geçirmişti.

Çekici'nin eyerini çıkardı. Minik midillisinin artık eyerin verdiği rahatsızlığa maruz kalmasına gerek yoktu. Çekici memnuniyetle şöyle bir silkinerek çimleri mideye indirmek üzere uzaklaştı. Will ağaçların arasından gökyüzüne bir göz attı. Yıldızlan net bir şekilde seçebiliyordu. Arada sırada yer değiştiren bir bulut, onların görünmelerini engelliyordu. Ama yağmur yağma ihtimalinin çok az olduğunu düşündüğü için eyerin arkasında sarılı halde duran tek kişilik küçük çadınnı kurma gereği görmedi. Bu gece açık havada yatacağım, diye geçirdi içinden.

Yemeğini soğuk soğuk yedi. Geride hiçbir iz bırakmak istemediği için ateş yakamıyordu. Sepsert kesilmiş kuru eti inatla çiğnerken tüm bunlar sona erip midesine sıcak bir yemek girince ne kadar mutlu olacağını hayal etti.

Patates olsa ne iyi giderdi, diye geçirdi aklından. Kabukları soyulmadan haşlanıp soma da tereyağı, tuz ve biberle harmanlanmış olsa. Kamı guruldayınca, elindeki iştah kesici kurutulmuş et parçasına hoşnutsuzlukla baktı. Günün erken saatlerinde etin tadı çok hoşuna gitmişti. Ancak takip eden saatlerde yemek çekiciliğini kaybetmişti sanki.

Padraig'in çadırında kulak misafiri olduğu bir mesele hâlâ aklını kurcalıyordu. Parçalardan biri yerine bir türlü oturmuyordu, ancak bunun ne olduğunu bulamıyordu. Birden zihninde her şey netleşti.

Duyduklarına bakılırsa, Mountshannon Craikennis'e göre çok daha geniş bir yerleşim merkeziydi. Ancak Driscoll büyük kasabaya yalnızca otuz adamla saldıracaktı. Ardından da Padraig'in önderliğindeki elli adamla buluşup Craikennis'e saldıracaklardı. Bu hiç de mantıklı değildi. Büyük birliğe esas Mountshannon'da ihtiyaçları olması gerekmiyor muydu? Yoksa yanlış mı duymuştu?

Matarasındaki soğuk sudan bir yudum aldı. Bir fincan sıcak, şekerli kahvenin hasretini çekiyordu. Hayır, yanlış duymadığından emindi. Mountshannon'a otuz adam gidecek, seksen kişilik birleşik güç ise Craikennis'e saldıracaktı. Tabii aslında Mountshannon'a saldırmayacaklarsa işler değişir, diye düşündü. Yoksa Driscoll, bir keşif birliğine mi liderlik edecekti? Ama aklından geçen bu düşünce karşısında başını iki yana salladı. Keşif için yarım düzine adam yeterliydi. Hatta daha azı bile.

Kapağını kapattığı matarasını yan tarafa bırakarak uzun uzun esnedi. Dinlenme kararı almasıyla beraber, bütün günün yorgunluğu ve stresi kendilerini belli etmeye başlamıştı. Bir an önce uyumak için can atıyordu. Battaniyelerini alarak açıklığı aştı. Soma ağaçların arasında, geniş bir çalılık sayesinde düşman gözlerden korunacağı bir noktada kendisine çabucak bir yatak hazırladı. Aklını kurcalayan meseleyi düşünmeden edemiyordu. Bir süre sonra bundan vazgeçti ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Yirmi Dört

Mountshannon'daki pazaryerinde pazar kurulmaya başlamıştı. Şafak söktükten hemen sonra, tezgâh sahipleri tentelerini kurup mallarını yerleştirmek üzere pazaryerine gelmeden önce aralıklarla sağanak yağmıştı. Ancak hava aydınlandıkça güneş de kendini göstermiş ve topraktaki nem de buharlaşmaya başlamıştı.

Horace ile Halt, kamp yerlerinde kahvaltı ederken bir yandan da hazırlıkları izliyorlardı. Pazaryeri yağmur dinmeye başladığı anda ilk gelenin malın iyisini kapacağından haberdar olan köylülerle dolmuştu. Bir süre önce Dışarlıklıların koca çadırı ile Horace ve Halt'un iki küçük çadırı dışında tamamen terk edilmiş bir görüntü sunan pazaryeri, artık tezgâhlar, insanlar, müzisyenler, hayvanlar, at arabaları ve yiyecek satıcıları ile tıka basa doluydu.

Tennyson ile müritleri kalabalıktan faydalanarak öğretilerinin tanıtımını yapıyorlardı. Her biri o tanıdık beyaz cübbelere bürünmüş küçük bir grup, halk şarkılarından oluşan, arada bir Alseiass'a okunan şükranlarla süslenen bir konser veriyordu.

Yaptıkları müzik kulağa hoş geliyordu. Horace, grubun şarkılarını birbiriyle uyumlu üç ayrı tondan söylediğini düşünüyordu. Bu düşüncesini Halt'a açtı. Orman Muhafızı omuz silkerek "Aynı anda anıran üç domuzdan farkları yok," dedi. "Daha gürültülü olmaları hariç."

Halt'un iyi bir müzik kulağı olduğu söylenemezdi. Horace, tecrübeli Orman Muhafızı'ndan yana dönerek sırıttı.

"Yine de oldukça iyiler. Yoldan geçen biri olsaydım gidip onları dinlerdim," diye itiraf etti.

Halt arkadaşına döndü. "Gerçekten mi?"

Horace kararlı bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Kesinlikle. Kaliteli müzisyenlerden oluşuyorlar, Halt."

Halt düşünceli bir ifadeyle onaylayarak "Sinsi demek daha doğru," dedi. "Ama onların yöntemi de bu. İnsanların zaaflarını böyle adım adım kullanıyorlar. Daima uysal bir görüntü çizip asla bir çatışma yaratmıyorlar. Ardından da tuzaklarını kuruyorlar."

"Eh, tuzak kurmada başarılılar. Önümüze attıkları yem de çok etkili," dedi Horace. Halt bir kez daha başıyla onayladı.

"Biliyorum. Onları bu kadar tehlikeli yapan şey de bu." Ayağa kalkarak pantolonundaki tozları temizledi. Çadırlarının dışındaki ıslak zemine bir bez sermiş olmalarına rağmen sırtı hâlâ bir parça nemliydi.

"Hadi, gel şu hayvanlara bir göz atalım. Neyse ki pazaryerine pek fazla kaliteli besi hayvanının geldiğini görmedim. Yoksa birkaç tanesini satın almak zorunda kalabilirdim."

"Satın aldığın hayvanlan yiyebiliriz de aslında," diye neşeli bir öneride bulundu Horace. Halt öfke dolu bakışlarını genç adama çevirdi.

"Seninleyken konu dönüp dolaşıp mutlaka bir şeyler yemeye geliyor, değil mi?" diye sordu.

"Ben büyüme çağında bir delikanlıyım, Halt," dedi genç savaşçı.

Halt homurdanarak pazaryerine doğru yürümeye başladı. Tezgâhların ve ağılların arasında dolanmaya başladılar. Pazarda çok sayıda tavuk, ördek ve kaz satılıyordu. Ayrıca oldukça besili domuzlar da sergileniyordu. Görünürde hiç büyükbaş hayvan yoktu yalnızca kötü görünümlü, çelimsiz birkaç koyun satılıyordu.

Horace bu durumu dile getirince, "Burada çiftlik avlusunda yetiştirilen hayvanlar satılıyor," diye açıkladı Halt. "Tavuklar, ördekler ve domuzların tamamı yalanlarda bulundukları için çiftçinin de hayvanlarıyla ilgilenmek için tarlalara çıkması gerekmiyor."

"Köylüler de bugünlerde evlerinden pek uzaklaşmıyorlar," diye meseleyi kavrayarak cevap verdi Horace.

"Aynen öyle."

Halt üç koyundan oluşan küçük bir ağılın yanında durdu. Hayvanların kürkleri çamura bulanmış ve keçe gibi olmuştu. Tezgâh sahibini başıyla selamlayarak ağıla girdi. En yakındaki koyunu yakalayıp dizlerinin arasına sıkıştırdıktan soma hayvanın çenesini zorlayarak ağzını açtı ve dişlerine bir göz attı. Karşı koyup debelenmeye başlayan hayvanı bir süre sonra bıraktı. Ellerindeki tozu silkeledikten sonra bir kez daha tezgâh sahibine bir göz atarak adamı başıyla selamladı. Ağıldan dışarı çıktı ve yollarına devam ettiler.

"Ee, sorun neydi?" diye sordu Horace birkaç saniye sonra.

Halt meraklı bakışlarını genç dostuna çevirdi. "Sorun derken?"

Horace parmağıyla küçük ağılı işaret etti. "Koyunlarm dişlerini diyorum. Yolunda olmayan bir şey mi vardı?"

Halt anladığını belli edercesine dudaklarını hafifçe büktü ve omuz silkti. "En ufak bir fikrim bile yok. Ben koyundan ne anlarım ki?"

"Ama demin..."

"Dişlerine şöyle bir göz gezdirdim. Köylüler koyunları bu şekilde inceliyor. Dişlerine bir göz atıyorlar. Ardından da başlarını iki yana sallayarak yollarına devam ediyorlar. Ben de öyle yapayım dedim."

Sustu ve birkaç saniye soma devam etti. "Satın almamızı mı isterdin?"

Horace her iki elini birden kaldırarak savunmaya geçti. "Yok canım. Sadece merak ettim."

"Güzel," diyerek gülümsedi Halt alaylı bir ifadeyle. "Bir an acıkmış olabileceğini düşündüm de."

Meyve tezgâhlarının birinden kendilerine birkaç elma satın aldılar. Sert, sulu ve taze elmaların tadı hafiften mayhoşa çalıyordu. Hapır hupur elmalarını yiyerek kamp teçhizatı ve mutfak aletleriyle dolu bir tezgâhı incelemeye başladılar.

"Kaliteli bir dilimleme bıçağı," dedi Halt. Tezgâhın sahibine fiyatım sordu ve birkaç dakikalık pazarlığın ardından sahte bir bezginlikle oradan aynlıyormuş numarası yaptı, daha sonra

adamın önerdiği yeni fiyatı beğenerek ince uçlu bıçağı satın aldı. Çadırdan ayrılırken Horace'a dönerek, "Etraftaki derelerden alabalık tutarız. Midemize farklı bir şey girmiş olur," dedi. Durup bakışlarım tezgâhların üstünde gezdirdi. "Alabalık yakalayacaksak badem de almalıyız."

"Balığa çıkmak ve balığı yakalamak birbirinden tamamen ayrı meseleler," dedi Horace. Halt, delikanlıyı dik bakışlarla süzmeye başladı.

"Balıkçılık yeteneğime kara çalmaya mı çalışıyorsun?"

Horace gözlerini Orman Muhafızı'nınkilere dikti. "Balık tutmaktan anlayan biri gibi durmuyorsun. Balık tutmak zarif bir spordur ve seni elinde oltayla ağırbaşlı bir biçimde oturmuş balık tutarken hayal edemiyorum."

"Yayımı kullanabilecekken neden oltaya tenezzül edeyim ki?" diye cevap verdi Halt. Horace'ın kaşları çatıldı.

"Balıkları ***okla mı*** avlıyorsun?" dedi. Halt başıyla onaylayınca da ikinci sorusunu sordu. "Bu pek de sportmence bir davranış olmuyor, değil mi?"

Araluen Şatosu'nun etrafında, genellikle kraliyet ailesinin de dâhil olduğu çok sayıda avcılık ve balıkçılık faaliyeti gerçekleştiriliyordu. Bunların tamamı katı gelenek ve kurallar çerçevesinde yapılıyordu. Horace'a alabalığın bir olta ile tutulması ve suni yem kullanılması -asla canlı hayvan kullanılmaması- gerektiği öğretilmişti. Zavallı hayvanları bir okun ucunda can verirken düşünemiyordu. Halt en azından canlı yem kullanmıyor, diye geçirdi aklından içlenerek.

"Ben sportmen falan olduğumu söylemedim ki zaten," dedi Halt. "Balık tuttuğumu söyledim. Balıkların bir kanca ya da ok tarafından öldürülmeyi umursadıklarını hiç sanmam. Zaten tadları da aynı oluyor."

Horace tam cevap verecekti ki aniden bir çığlık duyuldu. Oldukları yerde kalakalmışlardı. Halt'un eli içgüdüsel olarak kemerindeki saks bıçağına gitti. Horace'ın sol eli ise, ihtiyaç duyması halinde çabucak çekebilmesi için kılıcının kınını yakaladı.

Etraflarındaki insanlardan korku dolu uğultular geliyordu. İkinci bir çığlık daha duyuldu. Bu kez sesin hangi yönden geldiğini anlayabilmişlerdi pazaryerinin doğu sınırını çizen ağaçların içinden geliyordu. Konuşmaya gerek duymaksızın o tarafa doğru koşmaya başladılar. Bazı aileler şimdiden ters yöne, korunaklı köy meydanına doğru hareketlenmişti bile.

"Sanırım başlıyorlar," dedi Halt. "Başladıkları şey her ne ise."

Tezgâhların arasından ağaçlığa doğru yöneldiler. Halt bir an için aklından kamplarına dönüp yayını almayı geçirdi. Pazarda kendine hayvan arayan bir çobanın görüntüsüne pek de uymadığı için silahını yanında getirmemişti. Fakat soma oradan ayrılmamaya karar verdi. İçinden bir ses yayına ihtiyacı olmayacağını söylüyordu. Sebebini bilmiyordu ama öyle hissediyordu. Tezgâh yığınını geride bırakarak açık alana çıktılar.

"İşte, orada," dedi Horace, parmağıyla işaret ederek.

Ağaçların birkaç metre önünde silahlı bir adam duruyordu. Hemen arkasında, ağaçların belli belirsiz gölgeleri arasında yan gizlenmiş bir şekilde daha fazla sayıda adam seçilebiliyordu. Pazaryerinin kıyısıyla Halt ile Horace'm bulunduklan noktanın arasında üç adet köy muhafızı bekliyordu. Onlar da silahlıydılar, ancak silahlan (sopalar, mızrak sopasınm ucuna geçirilmiş bir orak ucu ve hafif paslı bir kılıç) ziyaretçilerin zincir zırhları, kalkanlan ve topuzlan karşısında yetersiz görünüyordu. Muhafızlardan biri, Araluenlilerin bakışlan altında ağaçların önünde durmakta olan adama meydan okurcasına seslendi.

"Daha fazla ilerlemeyin! Buraya girmeye hakkınız yok. Arkanızı dönüp yolunuza gidin!"

Yabancı, bir kahkaha attı. Ses tonunun sertliğinden eğlendiği için gülmediği anlaşılıyordu.

"Neye hakkım olup olmadığını sana mı soracağım, çiftçi bozuntusu! İstediğim yere istediğim gibi girer çıkarım. Adamlarımla ben yıkım ve karmaşa tanrısı yüce Balsennis'e taparız. Balsennis köyünüzün ona haraç ödemesi gerektiğine karar verdi."

Balsennis ismi duyulur duyulmaz pazaryerinden mırıltılar yükselmeye başladı. Tennyson'ın bu kötü yürekli ve karanlık tanrıdan söz ettiğini, Clonmel'i birbirine katan kanunsuzluk ve dehşetten onu sorumlu tuttuğunu hatırlamışlardı.

Daha fazla sayıda köy muhafızı kalabalığın içinden geçerek öne çıkmaya başladı. Adamların aceleyle hazırlandıkları belli oluyordu. Birçoğunun elinde derme çatma silahlar bulunuyordu. Öndeki ikilinin arkasında düzensiz bir hat oluşturdular. Toplamda on kişiydiler. Yabancıyı sayı üstünlükleriyle caydırmak istemişlerse bile, başarısız olmaya mahkûm gibi duruyorlardı. Adam bir kahkaha daha attı.

"Karşıma bunları mı çıkarıyorsunuz? Ucu keskin sopalar ve oraklarla donatılmış bir düzine köylü, ha? Çekil yolumdan, seni çiftçi bozuntusu! Ormanda tam seksen silahlı savaşçım var. Karşı koymanız halinde kadın, erkek, çocuk demeden tüm köyü katleder ve haracımızı alınz. Silahlarınızı bırakırsanız belki içinizden bazılarının yaşamasına izin veririz! Düşünmeniz için size on saniye veriyorum."

Halt Horace'a doğru eğilerek kısık bir sesle, "İnsanları sayı üstünlüğünle korkutacaksan, adamlarını neden ormanda saklarsın ki?" diye sordu.

Horace'ın kaşları çatıldı. O da aynı şeyi düşünüyordu. "Seksen adamım olsa, onları göz önüne sermek isterdim. O tür bir gövde gösterisi, birliğin hakkında atıp tutmana göre çok daha korkutucu olurdu."

"Yani büyük bir ihtimalle," dedi Halt, "seksen adamı falan yok."

"Muhtemelen. Ama yine de sayıları muhafızlardan fazla. Ağaçların arasında en az yirmi adam sayabiliyorum. Tabii," diye ekledi, "zaman verilmesi halinde büyük ihtimalle daha fazla muhafız toplanacaktır. Bunlar yalnızca şu an görevde olanlar."

"Katılıyorum. Öyleyse köylülere zaman tanımasının sebebi ne?"

"Zamanınız dolmak üzere, beyler! Kararınızı verin. Ya yolumuzdan çekilirsiniz ya da ölürsünüz!"

Kalabalığın içinde bir hareketlenme oldu. Halt o yöne baktıktan sonra başım hafifçe salladı.

“Evet. Böyle bir şeyin olacağından şüpheleniyordum.”

Halt’un bakışlarını takip eden Horace, beyaz cübbeler içindeki iriyarı Tennyson’m kalabalığı yarıp önlere doğru ilerlediğini fark etti. Yarım düzine müridi de peşinden geliyordu. Horace günün erken saatlerinde şarkı söyleyen, iki kadın ve dört erkekten oluşan grubu hemen tanıdı.

Birer devi andıran korumaları, karşı karşıya oldukları tehdide rağmen nedense Tennyson’ın yanında değildi. Beyaz cübbeli rahip, uzun ve kararlı adımlarla muhafızlar ile haydutların liderinin arasına geçti. Uç kısmında Dışarlıklıların garip çifte daireli sembolünü taşıyan asası elindeydi. Kalın ve etkileyici sesi, pazaryerinin dört bir yanından rahatça duyuluyordu.

“Seni uyarıyorum, yabancı! Bu köy dostluk tanrısı Altın Tanrıı Alseiass’m koruması altında.”

Haydut bir kahkaha daha attı. Ama bu kez sesinden durumdan büyük keyif aldığı anlaşılıyordu.

“Aman da kimleri görüyorum? Sopasına dayanan bir diğer şişko! Aman ne korktum!”

Haydut konuşurken adamlarından bazıları ağaçların arasından çıkarak liderlerinin arkasında bir çizgi halinde dizilmeye başlamıştı. Toplam on beş kişilerdi. Kahkahalara katılarak Tennyson’a hakaret ve küfürler yağdırmaya başladılar. İriyan rahip, kollarım iki yana açmış, kıpırdamadan duruyordu. Tüm hakaret ve ıslıklan bastıracak bir sesle konuşmaya başladı.

“Sizi uyanyorum. Sizler ve sahte tanrınız, Alseiass’ın kudreti karşısında duramazsınız! Çekin gidin buradan, yoksa sonuçlarına katlanırsınız! Alseiass’a yakarmam halinde daha önce hiç çekmediğiniz kadar şiddetli acılarla tanışırsınız.”

“Baksana sen, rahip bozuntusu, kılıcımı şişko gövdene saplarsam acı neymiş gören esas sen olursun!”

Haydut kılıcını çekti. Adamlan da çelik şıngırtılanyla önderlerini takip ettiler. Tennyson’ın hemen arkasındaki bir düzine muhafız öne doğru hareketlenecek oldu, ancak rahip bir el işaretiyle onları durdurdu. Kanun kaçaklan üstlerine doğru gelmeye başlamıştı.

Ağaçlann arasından kılıçları çekili halde daha fazla sayıda haydut çıkıyordu. Tennyson yerinden kımıldamadı. Dönüp usulca bir şeyler söylediği altı müridi, bir anda liderlerinin etrafında yarım bir daire oluşturacak şekilde dizüstü çökerek bir şarkı söylemeye başladılar. Şarkının sözleri yabancı bir dildeydi. Tennyson uzun asasını kaldırarak ucunu yaklaşmakta olan haydutlara doğru çevirdi.

Haydutlar ilerlemeye devam ediyordu. Müritlerin şarkısı birden tuhaf ve uyumsuz bir hale dönüştü tiz sesler kulak tırmalarken, kalın tonlar esrarengiz bir biçimde nabız gibi atıyordu sanki. Tennyson asasını havaya kaldırdı ve müritleri de şarkının o ana denk gelen notasını uzatarak bağırmaya başladılar.

Yaptıkları şeyin etkisi anında görüldü. Haydutlann önderi birden durdu ve görünmez bir rakip tarafından bir yumruk yemişçesine geriye savruldu. Adamları da el ve kollarının hâkimiyetini

yitirmiş gibiydiler; kendi etraflarında tuhaf daireler çizecek şekilde tökezliyorlardı. Bazıları boştaki ellerini bir darbeyi engellemek istermiş gibi havaya kaldırmıştı. Acı ve korku içinde bağırmıyorlardı.

Mürit korosu, nefes almak üzere ara verdikten sonra kaldıkları notadan başlayarak daha da yüksek bir sesle feryat etmeye devam etti. Tennyson adamlarına ayağa kalkmalarını işaret etti. Önlerine aldıkları görünmez tını duvarıyla birlikte tökezlemekte olan, düzensiz haydutlara doğru yürümeye başladılar.

Bu kadarı çok fazlaydı. Cesaretleri kırılan haydutlar, arkalarını dönerek şaşkınlık ve dehşet içinde kaçmaya başladılar. Güvenli bir yer bulabilmek için ağaçlara doğru koşarken birbirlerine çarpıyorlardı. Sonuncusu da gölgelerin içinde kaybolup gidince, Tennyson'ın çağrısıyla müritleri sessizliğe boğuldu. Rahip davetsiz misafirleri kovarken kendisini ağzı açık izleyen Mountshannon ahalisine döndü. Köylüleri kucaklarcasına iki yana açtığı kollarıyla gülümsedi.

"Mountshannonlılar, bizleri bugün burada kurtaran Alseiass'a şükredin!" diye gürledi.

Büyüsü sona ererken köylüler de etrafını sardıkları Tennyson'ın ve tanrısının adına tezahüratlar yapmaya başlamıştı. Rahip önünde diz çökmek, ona dokunmak, tezahürat yapmak ya da teşekkür etmek için çırpınan insanlara gülümsüyor ve onları kutsuyordu.

Arkada kalmayı tercih eden Halt ile Horace bakıştılar. Horace düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı.

"Haydutların bir anda tamamen etkisiz kılınmış olması ne garip," dedi. "Şu tuhaf şarkı sanki üstlerine bir duvar gibi çarptı, değil mi?"

"Öyle gözüktüğü kesin," diye arkadaşına katıldı Halt.

"Ama bir şey dikkatimi çekti..." diye devam etti Horace. "Tüm bu olanlar haydutların tökezleyip acı çekmelerine, dehşete düşerek zihinlerinin tamamıyla karışmasına neden oldu. Ama içlerinden biri bile kılıcını elinden düşürmedi."

Yirmi Beş

Will, Çekici'yi bütün gün sabit bir hızda koşturmuştu. Orman Muhafızlarının tempolu yürüyüş hızında ilerlemiyorlardı, ama Mountshannon yolunu geride bırakmışlardı.

Çekici'nin, sahibi emrettiği sürece bu hızı koruyacağını biliyordu. Öte yandan, köye muhtemelen Driscoll'un "gösteri" adını verdiği şeyi sahneye koyduktan sonra varacağının da farkındaydı. At sırtında da olsa tepedeki yol uzun ve dolambaçlıydı. Alt kesimdeki yolu takip eden otuz kişilik baskın grubunun önünde çok daha kısa bir mesafe vardı.

Köye bir saldın yapılmayacağına iyice ikna olmuştu. Haydutlar Mountshannon'ı şöyle bir dürteceklerdi, ama Will, bunu ne amaçla yapacaklarından emin değildi. Driscoll "kutsal adam" diye birinden söz etmişti ve Will de bunun Tennyson olduğundan şüpheleniyordu. Vaizin geniş kapsamlı planın neresinde yer aldığından ya da ne tür bir rol oynayacağından

emin değildi. Ama esas saldırının ertesi gün Craikennis'e yapılacağı gerçeği giderek su yüzüne çıkmaya başlıyordu.

Mountshannon'a ikindi vakti ulaştı. Köprünün başındaki muhafız kulübesinin bomboş olduğunu fark edince yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. Mountshannon sokakları da aynı şekilde terk edilmiş izlenimi veriyordu. Bir an akima en kötü ihtimal geldi. Ama atının sırtında ilerledikçe, köyün diğer ucundan yükselen gürültüler kulağına gelmeye başladı. Şarkılar söyleniyor, çığlıklar ve kahkahalar atılıyordu.

"Birileri eğleniyor olmalı," dedi Çekici'ye. "Yoksa Halt mu bu?"

Halt şarkı söylemeyi sevmez, diye cevap verdi hayvan.

Sesleri köyün ucuna dek takip etti. Tüm köy ahalisi koruyucu barikatın dışında bulunan ve üstüne bir pazaryerinin kurulu olduğu geniş bir çayıra toplanmışa benziyordu. Ama tezgâhlar ve ağıllar bomboştu. Çayırın güneybatı köşesine kurulan geniş bir çadırın önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Çekici'nin dizginlerini çekti ve olan biteni izlerken evlerden birinin korunaklı gölgesine sığınıp saklanmayı uygun gördü. Diğer köşede, Horace ile Halt'un kurmuş oldukları alçak çadırları seçebiliyordu. Ama dostları ortalarda yoktu.

Dikkatini yeniden büyük çadıra verdi. Çadırın etrafı kutlama halindeki bir dolu gürültücü köylü ile çevriliydi. Ateşlerin üzerinde etler kızarıyordu ve bir masanın üstüne yerleştirilmiş olan bira fıçısının ağzı açılmıştı. Köylülerin çoğu biradan paylarına düşeni tüketmiş gibi duruyordu.

Kalabalığın merkezinde beyaz cübbeli şahıslardan oluşan daha küçük bir grup görülüyordu. Omuzlarına dek inen kır saçlarıyla şu iriyarı adam Tennyson olmalı, diye içinden geçirdi Will. Adam ilgi odağıydı; durmadan birileri yanma geliyor, koluna dokunuyor, sırtına şaplaklar atıyor ve kızarmış et dilimlerinden sunuyordu.

"Burada bir şeyler olmuş," dedi Will kendi kendine. Ardından da topluluğun gerisinde durmakta olan Halt ile Horace'ı fark etti. Kır saçlı Orman Muhafızı da aynı anda bakışlarım çevirdi ve gözleri birbirini buldu. Will, Halt'un Horace'ı dürttüğünü ve dikkat çekmeden yaklaşık elli metre ötedeki iki küçük çadırı işaret ettiğini fark etti. Başıyla onaylayarak Çekici'yi küçük bir gezintiye çıkardı.

Köylüler tarafından fark edilme ihtimalini azaltmak için pazaryerindeki tezgâhların etrafından dolanmaya başladı. Ama zaten kimsenin ondan tarafa baktığı yoktu. Tennyson ve müritleri tüm dikkatlerin odağında yer alıyordu.

Kamp yerine vardı ve Çekici'nin eyerini çıkarıp hayvanı yukarıdan aşağıya kaşağılamaya başladı. Minik midillisi zor bir günü geride bırakmıştı ve bir parça ilgiyi hak ediyordu. Will çantasını karıştırıp bir elma buldu. Elmadan keyif dolu bir ısırık alan Çekici, meyvenin tadına ve ağzına yayılan özsu- yuna yoğunlaşarak gözlerini kapattı. Will midillisinin boynuna şefkatle bir şaplak attı.

Halt ile Horace kamp yerine döndüklerinde Çekici de burnunu sahibinin ceplerine sürtüyor, kendisine ikinci bir elma arıyordu. Will midillisinin inatçı ısrarları karşısında çantasının kayışlarım çözerek ikinci bir elma buldu.

“Atını şımartıyorsun,” dedi Halt.

Will’in dik bakışları eski ustasına çevrildi. “Esas sen kendi atını şımartıyorsun.”

Halt bir an düşündükten sonra basını sallayarak “Doğru diyorsun,” diye itiraf etti.

Horace atlara nasıl davranılmak tartışmasına katılmama kararı alarak, “Hoş geldin,” dedi.

Orman Muhafızları bir kez midillileri hakkında konuşmaya başladı mı, çenelerini kapamaları için büyük uğraşlar verilmesi gerektiğinin bilincindeydi. Will tutulan kol ve bacaklarındaki bağların çıtırdayıp gıcırdadığını duyabileceğini hayal ederek gerindi. At sırtında uzun bir zaman geçirmiş ve susamıştı. Kasları gevşeyince memnuniyetle inledi ve ateşin yanında baş aşağı durmakta olan kahve cezvesini anlamlı bakışlarla süzmeye başladı.

“Ben yaparım,” dedi Horace. Cezveyi yakınlardaki bir ağaca asılı duran mataradan doldurduktan sonra alevleri yeniden canlandırabilmek amacıyla ateşten arta kalan közleri üflemeye başladı. Birkaç çıra parçasının da yardımıyla ateşi yeniden yaktı ve cezveyi alevlerin hemen yanındaki sıcak kömürlerin arasına yerleştirdi.

Will ateş başındaki yumuşak zemine yerleşti. Sırtını rahatça yaslayabileceği bir ağaç kütüğü buldu ve hayatından memnun bir şekilde iç geçirdi. Yaklaşık yüz metre kadar ötelerindeki gürültücü kalabalığa doğru başını salladı.

“Dostumuz Tennyson burada sanırım.”

Halt başıyla onayladı. “Kendisi artık yerel bir kahraman.”

Will’in yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. “Kahraman mı dedin?” Halt’un alaycı ses tonunu fark etmişti.

Küçük keten bir torbadan bir miktar kahve çekirdeği çıkarmakla meşgul olan Horace, başını yukarı kaldırdı ve “Kendisi Mountshannon köyünü korkunç bir sondan kurtardı,” diye araya girdi.

Will neler oluyor, dercesine bir Horace’a, bir Halt’a bakıyordu.

“Birkaç saat önce haydutlar kasabaya saldırmayı denediler,” diye açıkladı Orman Muhafızı. “Şu gördüğün ormandan çıkan bir grup silahlı adam, onlara karşı koymaları halinde köylülerin başlanna türlü türlü belalar geleceğine dair tehditler savurdu. Dostumuz Tennyson ise sakin bir biçimde öne çıkarak haydutlara defolup gitmelerini emretti. Onlar da kendilerine söyleneni yaptılar.”

“Ama önce Tennyson’ın müritleri onlara şarkı söyledi,” diye hatırlattı Horace.

Halt başıyla onayladı. “Doğru. Birkaç mısra okumalarıyla birlikte haydutlar elleriyle kulaklarım kapayarak ortalığa savruldular.”

“Şarkı o kadar mı kötüydü?” diye ifadesizce sordu Will. Gün içinde neler yaşandığını tahmin edebiliyordu. Driscoll’un kutsal bir adamla ilgili esrarlı yorumları artık bir anlam kazanmaya başlamıştı.

“Horace’ın dediğine göre şarkı çok iyiymiş. Ama Tennyson’m bünyesinde barındırdığı saf güç ve tamısı Alseiass’ın kudreti, seksen kişilik bir birliği kovmaya yetti.”

“Otuz,” diye düzeltti Will ve arkadaşlarının sorgulayan bakışlarına maruz kaldı. “Yalnızca otuz kişiydiler. Başlarında da Driscoll adında bir adam vardı.”

“Eh, biz de zaten yalnızca otuz kişi ***gördük*** dedi Horace. “Ama ormanda saklı elli adamı daha olduğunu iddia etti. Böyle büyük bir kasabaya neden sadece otuz adamla saldırsın ki?”

“Kasabaya saldırmayacaklardı,” dedi Will. Halt meraklı bir ifadeyle öne doğru eğildi.

“Bundan emin misin?” dedi. “Yoksa tahminde mi bulunuyorsun?”

“Eminim. Dün gece liderlerinin çadırında konuşulanları dinledim. Mountshannon’a yapılacak bir saldırı planda yer almıyordu. Yapılacak şeyi bir ‘gösteri’ olarak adlandırdılar. Ama soma içlerinden biri Craikennis’te bundan fazlasını yapacaklarım, zira orada ‘onları kapı dışarı edecek kutsal adam olmayacağını’ söyledi.”

“Tennyson’m burada yaptığı şey de tam olarak oydu,” dedi aradaki bağlantıyı kavrayan Halt.

“Aynen öyle. Ama yarın seksen kişiyle Craikennis’e gidecekler. Diğer elli adamla buluşacak ve bu kez numara yapmayacaklar. Köyün altını üstüne getirecekler.”

Aklı Duffy Geçidi’ndeki manzaraya gidince birden yüzü düştü Will’in. Bu haydutların ne kadar acımasız olabileceklerinin farkındaydı.

Halt düşünceli bir ifadeyle sakalını kaşıdı. “Yani biraz önceki sahte saldırı yalnızca Tennyson’in kudretini ortaya koymasına yönelikti.”

“Ve köyü koruyabileceğine,” diye söze karıştı Horace. “Dün söylediklerini hatırlıyor musun? ‘Sizi kim koruyabilir?’ Belli ki sahte saldırı Tennyson’ın sözlerini -köyü yalnızca Alseiass’ın koruyabileceğini bunu da Tennyson aracılığıyla yapabileceğini kanıtlama amacı güdüyordu.”

Halt gözlerini kısarak, “Aynen öyle,” dedi. “Craikennis, Tennyson etrafta yokken yaşanacakların bir ispatı olacak. Haydutlar Mountshannon’a saldırıyor ve Tennyson onları köyden kovuyor. Bir gün soma, haydutlar Craikennis’e saldırıyor ve Tennyson köyde değil. Ortaya ne tür bir tablonun çıkacağı açıkça anlaşılıyor.”

“Köylüler katledilecek,” dedi Will usulca. “Craikennis, Duffy Geçidi’ne dönecek, ama kayıplar on misli olacak.”

“Benim anladığım şu,” dedi Halt, “bu Clonmel halkı için ibretlik bir durum olacak. Tennyson yanınızdaysa, güvendesiniz. Onsuz birer ölüsünüz.” Horace’a döndü. “Tennyson’ın ihtiyacı olduğunu söylediğim büyük patlama işte bu.”

Horace dostlarının sert ifadeli yüzlerini inceledi.

“Bir şeyler yapmamız gerek,” dedi. Haydutların çaresiz köylülere saldırması düşüncesi, öfkeden köpürmesine neden oluyordu. Horace, şövalye ilan edilirken, güçsüz ve savunmasızları koruyacağına dair ant içmişti.

Halt onaylarcasma başını salladı. “Atlannızı eyerleyin. Geri döneceğimizi düşünmeleri için çadırları burada bırakacağız. Tennyson’ın bir anda neden ortadan kaybolduğumuzu merak etmesini istemiyorum. Bu gece Craikennis’e ulaşmalı ve onları uyarmalıyız. Böylece savunmalarım organize etme şanslan olacak.”

“Ya biz?” diye sordu Will. “Çorbada bizim de tuzumuz olacak mı?”

Halt genç dostlarına şöyle bir göz attı. Will’in sert yüzünde kararlı bir ifade varken, Horace’in yüzü öfke ve hırsla kızarmıştı. Kır sakallı Orman Muhafızı başıyla onayladı.

“Evet,” dedi, “olacağını düşünmeyi tercih ederim.”

Yirmi Altı

Mountshannon’ı dolambaçlı bir yoldan terk ettiler. Halt, Tennyson’ın onları izletip izletmediğinden emin değildi. Ama eğer izletiyorsa, Dışarlıklıların gözcüsü, köyü güneybatı yönüne doğru terk ettiklerini raporlayacaktı. Köyün dışına çıkar çıkmaz ise bir dizi arka yol ve küçük patika aracılığıyla devasa bir çember çizerek doğuya, Craikennis’e uzanan yola çıktılar.

“Şu sahte saldırıyı yöneten adamın adı neydi?” diye sordu Halt.

“Driscoll,” dedi Will.

“Driscoll ve kılıksız adamlarına rastlamazsak iyi olur. Gözünüz yoldaki izlerde olsun.”

Will söylenenleri başıyla onayladı. Driscoll ile otuz adamının Craikennis’in birkaç kilometre dışında Padraig ve ana kafileyle buluşmak üzere onlarla aynı yönde ilerlediklerinin farkındaydılar. Ancak güneş yakında batacaktı ve Driscoll ile çetesi hâlâ ortalarda görünmüyordu. Halt haydutların farklı bir yol kullandıkları ihtimalini göz önünde tutuyordu.

Ay erkenden gökyüzünde belirince karanlık bastıktan sonra da at sürmeye devam ettiler. Halt köyden ayrılırken güneybatıya yönelerek kaybettikleri zamanı telafi etmek için grubu yoldan çıkardı ve kırların arasından kestirmeden Craikennis’e doğru ilerlemeye başladılar. Akşam saat dokuz sıralarında tarlaların ötesinden küçük köyün ilk ışıkları göründü. Üç yol arkadaşı atlarını durdurarak bir durum değerlendirmesi yaptılar. Küçük bir tepenin üstündeydiler ve Craikennis’ten ayrılan ana yolu -Padraig ile adamlarının ertesi gün gelmelerinin beklendiği yolu- görebiliyorlardı. Yol o an için bomboştu, kanun kaçakları ortalarda yoktu.

Halt memnuniyetle, “Oldukça tenha görünüyor,” dedi. “Ama gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın.” Topuğuyla Abelard’a şöyle bir dokununca midilli tınsa kalktı.

İki tarlanın daha içinden geçtikten soma ana yola çıktılar. Önceki gelişlerinde olduğu gibi nöbetçi kulübesinin önünde iki muhafız duruyordu. Halt karşılarına geçen sefer konuştukları nöbetçilerin çıkmasını umut ediyordu. Bu sayede kendilerini tanıtmaktan kurtulacak ve zaman kazanacaklardı. Ne yazık ki bu kez girişe farklı adamlar yerleştirilmişti. Nöbetçiler yola çıktılar ve içlerinden biri durmaları için atlılara doğru elini kaldırdı.

“Ahmaklar,” diye mınldandı Halt. “Buraya sorun çıkarmak için gelmiş olsak, şimdiye dek ikisini de ezip geçmiştik.”

Durmalarını işaret eden nöbetçi, öne çıkarak kuşkulu bakışlarla atlıları süzmeye başladı. Hiç de alelade gezginlere benzemiyorlar, diye düşündü. İki tanesinin sırtında alacalı, kapüşonlu pelerinler vardı, küçük ve tüylü atlara biniyor ve kocaman uzun yaylar taşıyorlardı. Diğer süvari ise daha uzun boyluydu ve tıknaz bir savaş atına biniyordu. Belinde uzun bir kılıç asılıydı ve eyerinin arka kısmına yuvarlak bir kalkan bağlıydı.

Savaşçılarla karşı karşıya olduğunu anlayan nöbetçi, birden sayı üstünlüğünün atlılarda olduğunu fark etti.

“Ne istiyorsunuz?” diye seslendi. Kararsızlığı, sesinin niyetlendiğinden daha tiz ve çatlak çıkmasına neden olmuştu. Atlıların lideri olan sakallı adam, öne doğru eğilerek kollarını eyer topuzuna dayadı.

“Niyetimiz size zarar vermek değil,” dedi.

Yumuşak ama insana güven veren bir sesle konuşuyordu. Ama bu durum, sözlerinin doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

“Daha fazla yaklaşmayın!” diye seslendi nöbetçi.

İçinden kulübeden çıkarken yanma mızrağını almış olmayı diledi. Diğer nöbetçinin mızrağı elindeydi, ancak onun üstünde yalnızca uzun kulplu, ağır bir topuz vardı.

“Yaklaşmayacağız,” dedi Halt uzlaşmacı bir ses tonuyla. “Burada beklemekten memnunuz. Ama komutanınızla görüşmemiz gerekiyor.”

“Ne... neyimizle?” diye sordu nöbetçi.

Adamın esas mesleği askerlik değil, diye içinden geçirdi Horace.

Halt talebini farklı kelimelerle dile getirdi. “Köyünüzün reisiyle. Ya da kıdemli bir muhafızla. Elinde yetki bulunan biriyle konuşmamız gerekiyor.”

Nöbetçi şüpheli bakışlarla Halt’u süzmeye başladı. Finneas’ı, yani diğer nöbetçiyi reisi alıp getirmesi için göndermesi halinde bu üç süvari karşısında tek başına kalacaktı. Bu fikir hiç hoşuna gitmedi. Ancak reisin yanımıza gelmesi halinde, en azından bu meseleyi başımdan atmış olacağım, diye düşündü. Kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra kararım verdi.

“Reis uykuda,” dedi sonunda. Adamın gerçekten uykuda olup olmadığını bilmiyordu. “Yarın gelin.”

“İnelim, gençler,” dedi Halt. Üçü birden, nöbetçinin kulak tırmalayıcı emirlerine rağmen atlarının sırtından yere atladılar.

“Hayır! Olduğunuz yerde kaim! Arkanızı dönün ve gidin buradan, duyuyor musunuz?”

Yabancıların, uyarılarına aldırmadığını fark eden nöbetçi, sözlerini yanda kesti. Atlıların lideri bir kez daha söz aldı.

“Silahlarımızı bırakıyoruz.” Önden giderek yolun yan tarafına geçti ve kirişini çıkardığı uzun yayını kenardaki çimlerin üstüne bıraktı. Genç okçu da onu takip etti. Uzun boylu delikanlı kemerindeki kını çözdü ve uzun süvari kılıcı da çimlerin üstündeki silahlara katıldı. Üç yabancı bunun üzerine yoldan ve silahlarından birkaç adım geriye çekildiler.

“İşte,” dedi Halt. “Hadi şimdi köyün reisini ya da muhafız komutanını çağırın buraya.” Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra durumun önemini vurgularcasına ekledi, ***“Lütfen. ”***

Nöbetçiler karşılıklı bakıştılar. Finneas tek omzunu aldırmazlıkla silkti. Yabancılara güvenebileceğini düşünüyordu. Arkadaşının canını sıkan şeyi fark etmişti.

“Git Conal’ı getir. Ben onlara göz kulak olurum.”

Kıdemli nöbetçi farkında olmadan derin bir oh çekti. Bu meseleyi üzerinden atmasını sağlayacak her yola razıydı. Kararını verdi. Ama soma bunun kendi fikri gibi gözükmesinin daha iyi olacağını düşündü. Emirleri veren kendisi olmalıydı.

“Pekâlâ. Sen onlan burada tut. Ben gidip Conal’ı getireyim.”

Finneas adama bakarak tek kaşım kaldırdı. Nöbet arkadaşının bu sahte kararlılığını yutmamıştı.

“Tamam, istersen öyle de yapabiliriz,” dedi alaycı bir dille.

“Conal’ı şafak sökmeden getirmeniz mümkün mü acaba?” diye bıkkın bir ses tonuyla sordu Halt. Nöbetçi elini topuzunun kulbuna koyarak öne doğru bir adım attı.

“Canım ne zaman isterse o zaman giderim!” diye hırladı.

“Ki şu an canın gitmeyi istiyor, değil mi?” diye araya girdi Finneas.

Kıdemli nöbetçi saygınlığını geri kazanmak üzere vücudunu dikleştirdi. “Şey... evet. Gidiyorum.” Arkasını dönerek hızla köye doğru yürümeye başladı. Yol boyunca birkaç kez dönüp arkasına baktı, ancak yabancılar yerlerinden kımıldamamıştı. Hemen yanlarındaki Finneas da rahat tavırlarla mızrağına dayanmış duruyordu. Arkasını dönüp hızlandı ve koşar adımlarla yürümeye başladı.

On beş dakika sonra yanında Conal’la birlikte geri geldi. Köyün reisi Conal’m, Horace ile birkaç gece önce sohbet etmiş oldukları adam çıkması Halt’u oldukça sevindirmişti. Adam, Halt’un üzerinde mantıklı ve uzlaşmacı bir izlenim bırakmıştı. Onunla uğraşmak, reisi getirmeye giden tedirgin nöbetçiye kıyasla kesinlikle çok daha kolay olacaktı.

Tabii bu durum, Conal'ın karşısındaki üç gezgine şüpheli bakışlar atmasını engellemiyordu. Halt, adamın önlem olarak silah kuşanmış olduğunu fark etti. Kemerinde bir kılıç ve uzun bir kama asılıydı. Tedirgin kıdemli nöbetçi yanlarına yaklaşırken aceleyle kulübeye girip mızrağını aldı. Conal önce Finneas'a, ardından da yolun öteki tarafında atlarınınyanında durmakta olan üç yabancıya bir göz attı.

"Eee, Finneas, bunlar da kim böyle?" diye sordu. Mızrağını yere dayayan Finneas'ın yüzü yabancılara dönüktü. Selam vermek amacıyla mızrağı hafifçe alnına dokundurdu.

"Gezginler, efendim," dedi sırıtarak. "Bana bir sorun çıkarmadılar."

Conal'm bakışları Halt ile Horace arasında dolaştı. "Siz, ikinizi tanıyorum ben," dedi ve Halt da başıyla onayladı. Muhafız komutanı ardından kaşlarını çatarak Will'e döndü. "Ya sen? Sen de önceki gece burada değil miydin?" Genç adamı bir yerden gözü ısırıyordu ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

"Handa şarkı söylüyordu ya, Conal," diye araya girdi Finneas.

Conal Will'i hatırlayarak hafifçe başım salladı.

"Tabii ya," dedi usulca. "Ama sırtında bu pelerin yoktu. Uzun yayın da yanında değildi. Neyin peşindesiniz böyle bakalım?"

Bu soruyu, bakışlarını yüzlerinde gezdirdiği üç yabancıya yöneltmişti. Şüpheli bir durum söz konusuydu ve bu tür şüpheler böylesine sıkıntılı zamanlarda görmezden gelinemezdi.
Elini kılıcının kabzasına götürdü. Bir an soma üçlünün silahlarının yolun yan tarafında durmakta olduğunu fark ederek bir miktar rahatladı. Yalnızca bir miktar. Bakışlarını Halt'a çevirdi.

"Sanırım sen kendine hayvan arayan bir çoban falan değilsin, öyle değil mi?" dedi. Sakallı adam sözlerini onaylarcasına başını salladı.

"Evet. Haklısın, değilim."

"Öyleyse geçen gece bana yalan söylediniz. Neden?"

Sert ve taviz vermeyen bir sesle meydan okurcasına sormuştu sorusunu. Halt yalancılıkla suçlanmaktan dolayı hiç de alınmamış gibi duruyordu. Makul, dingin bir sesle cevap verdi.

"Nereye geldiğimizden emin değildik," dedi. "Bildiğiniz gibi zor zamanlar yaşıyoruz."

"Bu doğru ve ortalıkta sinsice dolanıp kendilerine kimlikler uyduran kişilerin de sıkıntılarımıza çözüm buldukları söylenemez," diye yanıt verdi Conal. Sesi biraz öfkeli çıkıyordu.

Kulağına arkasından gelen ayak sesleri çarpınca hemen başını geriye çevirdi. Bir düzine nöbetçinin hızlı adımlarla ana caddeyi geçerek yanlarına gelmekte olduklarını görünce rahatladı. Conal, nöbetçi noktasındaki yabancıların varlığını haber alır almaz, oğlunu kasaba muhafızlarını uyandırmaya göndermiş, silahlarını kuşanarak ona katılmaları emrini iletmişti. Adamları yanma varınca durumun kontrolünü iyice eline aldığım hissetti. Sayı üstünlüğü kendi tarafındaydı.

Horace bir iç geçirdi. Doğrudan konuya girmesini severdi ve bu kelime oyunları canını sıkmaya başlıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte Craikennis'e yardım etmek için buradalardı, gecenin bir yansı sokak ortasında atışmak için değil. Conal durumu fark ederek yüzünü Horace'a çevirdi.

"Bir şey mi söyleyecektin, ufaklık?" diye emredercesine sordu.

Halt yüzünü astı. "Yerinde olsam, o 'ufaklık' kelimesini bu kadar rahat bir şekilde kullanmazdım," dedi uyanrcasına. Ama Conal bu sözlere aldırmadı. Horace zaten cevabını vermeye girişmişti bile.

"Evet. Bir şey söyleyeceğim. Arkadaşlarım ve ben buraya size yardım etmek için geldik. Suçlama ve hakaretlerle bizi burada biraz daha tutacaksanız, yolumuza gidecek ve sizi haydutlarla başbaşa bırakacağız."

Bu kadar genç biri için fazlasıyla kendinden emin konuşuyor, diye düşündü Conal, son duydukları karşısında kaşları çatılmıştı.

"Haydutlar mı? Hangi haydutlarmış bunlar?"

"Seksen kişilik bir grup bu yöne doğru geliyor. Kasabanızı haritadan silmek amacıyla yarrn saldırıya geçecekler. Sizi uyarmaya ve yardım önermeye geldik. Ama eğer isterseniz yatağınıza dönebilirsiniz. Biz de yolumuza devam ederiz. Bize göre hava boş."

Halt, Horace'a yan yan baktı. Genç adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Halt, "Sanırım 'hava hoş' diyecektin," diye düzeltince Horace başını ondan yana çevirdi.

"Her neyse. O benim ne dediğimi anladı."

Conal gerçekten de anlamıştı. Craikennis o ana dek hiç rahatsız edilmemişti. Ancak Clonmel'in güneyinde başıboş dolaşmakta olan haydut ve kanun kaçakları mevcuttu ve bela bir haritanın üstüne dökülen mürekkep gibi azar azar kuzeye doğru yayılıyordu.

"Sizin de onlardan biri olmadığınızı nereden bileyim?" diye sordu ve sorar sormaz da pişman oldu. Haydut olmalan halinde bunu asla itiraf etmezlerdi ki. Ayrıca böyle bir soru sormuş olması kendi kararsızlığını ortaya koymaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Kimsiniz ki siz?" diye öfkeyle, hatasını düzeltmek üzere ekledi.

"Bizler Araluen Krali'nin Orman Muhafızlarıyız," dedi Will ile kendisini işaret eden Halt. "Ve hemen yanımdaki bu uzun boylu, kızgın genç adam da bir Araluen Saray Şövalyesi."

Orman Muhafızları'nın kim olduklarına dair hiçbir fikri olmadığı için Conal kaşlarını çatmıştı. Tahminlerine göre oduncu ya da izci olmalılardı. Ama bir şövalyenin ne olduğunu biliyordu ve uzun boylu yabancı, tüm gençliğine rağmen, bir savaşçı olduğunu ortaya koyuyordu.

"Araluen kralınızın burada bir yetkisi bulunmuyor. Burada Kral

Ferris hüküm sürmektedir -yani güya öyle," dedi Conal.

Çok ilginç, diye aklından geçirdi Will. Kullandığı ses tonundan Conal'in Kral'dan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Durumu fark edip etmediğini anlamak üzere Halt'a bir bakış attı. Ancak Halt'un suratı ifadesiz bir maskeyi andırıyordu.

"Öyle de olsa, üçümüz de eğitimli birer savaşçıyız ve işinize yarayabiliriz," dedi Halt.

Conal kulağını kaşıyıp tırnaklarını şöyle bir inceledikten sonra cevabını verdi. "Doğru. Ben de, eğer köye bir saldırı olacaksa, silahlı üç savaşçıyı içeri kabul etmenin pek de akıllıca bir hareket olmayacağını düşünüyorum."

"Öyleyse bizi içeri almayın," diye atıldı Halt. "Şuradaki ağaçların arasına kamp kurarız. Yarın bir saldırı olmazsa, yolumuza gideriz. Olursa, desteğe ihtiyacınız olabilir."

"Üç kişi seksen adama karşı ne kadar işimize yarar ki?" diye sordu Conal. Soruyu biraz olsun zaman kazanmak için sormuştu.

Yabancıların köyün aceleyle inşa edilmiş savunma barikatının dışında beklemelerinde öyle esaslı bir tehdit görmüyordu.

"Bu, o üç kişinin kim olduğuna bağlı," dedi grubun birkaç gece önce çalgıcı kılığında köye girmiş olan üçüncü üyesi.

Sakallı adam çocuğa dönerek gülümsedi. "İyi söyledin, Will," dedi usulca. Ardından da Conal'a döndü: "Ne yardımda bulunabilirsek bulunalım, tek başınıza kalmanızdan iyidir. Benim esas amacım savunmanızın yeterli olmasını, adamlarınızın durumdan haberdar olarak silah kuşanmış halde beklemelerini sağlamak. Kanun kaçakları sizi gafil avlayacaklarını sanıyorlar. Sizi hazır ve onları bekler bir halde bulmaları havalarının epeyce bozulmasına yol açacaktır."

Conal duyduklarını düşünerek usulca başıyla onayladı.

"Dediklerin aklıma yattı," dedi. "Adamların şafakta hazır olmalarını sağlarım. Zaten her gün yaptığımız şey."

Halt acı acı gülümsedi. "Öyleyse yarın da yapın. Ama büyük ihtimalle o saatte saldırmayacaklardır." Yeniden gülümsedi.

"Düşman sizin şafakla birlikte hazır olacağınızı tahmin ediyordur. Birçok yerleşim yerindeki muhafızlar tıpkı sizdeki gibi şafak zamanı hazırda beklerler. Benim tahminime göre, saldırı gerçekleşmeyince savunmanızı gevşetmenizi bekleyeceklerdir. Onların yerinde olsam, köylülerin gevşediği, sabah görülen işlerden dolayı yorgun düştüğü ve öğlen yemeğini dört gözle beklemeye başladıkları gün ortasında saldırırdım."

Conal sakallı adamı şöyle bir süzdü. Bir savaşçı için oldukça ufak tefek biri, diye aklından geçirdi. Ama adamın güven ve otorite dolu bir havası vardı. Birden, içten içe bir dövüş yaşanacaksa, adamm karşı tarafta olmasındansa kendi tarafında savaşmasını istediğini fark etti.

"İyi bir tavsiye," dedi. "Herkesin hazır olmasını sağlarım. Siz ne tarafta olacaksınız?"

Halt, Craikennis'in kuzeyindeki ormanı işaret etti. "Ağaçların arasında yatacağız. Soma da dış kesimdeki şu alçak tepede konuşlanacağız."

Conal öne doğru bir adım atarak Halt'a elini uzattı. Kendisini bir garip hissediyordu, zira bu adam köyünü uyarmaya gelmiş ve o ana dek kimse ona itimat etmemiş, dahası adam şüphe dolu bakışların hedefi olmuştu.

"Sana bir teşekkür borcum var," dedi.

Halt adamın elini sıkarak,"Bana yarın teşekkür edersin, tabii hâlâ hepimiz hayatta olursak," dedi. Ardından da yoldaşlarıyla birlikte silahlarını çimenlikten alarak atlarına binip kuzeydeki tarlalara doğru yol almaya başladılar.

Yüz metre kadar gitmişlerdi ki, Horace Vurucu'yu mahmuzlayarak Abelard'ın yanına geldi.

"Halt?" dedi ve Orman Muhafızı başını çevirdi.

"Canını sıkan bir şey mi var?"

"Evet. Şimdi fark ettim de, kamp malzemelerimizin tamamını Mountshannon'da bıraktık," dedi Horace.

Halt derin bir iç geçirdi. "Evet. Aynı şey benim de aklıma geldi tam da adama ağaçların arasında geceleyeceğimizi söyledikten sonra."

Horace gökyüzüne bir göz attı. Kara bulutlar hızla ilerliyor üstlerinden geçtikleri yıldızları örtüyordu.

"Sence bu gece yağmur yağacak mı?" dedi.

"Muhtemelen," diye sıkıntılı bir cevap verdi Halt.

Yirmi Yedi

O gece yarısından hemen sonra on beş dakika boyunca sağanak yağdı. Ancak kamp yeri Halt ile Horace'm gözlerinde canlandırdıkları kadar berbat bir hale gelmemişti. Ağaçların arasına giderken yaptıkları konuşmada Will'in çadır ve kamp malzemelerinin yanında olduğunu unutmuşlardı.

Çadırlar her ne kadar tek kişilik tasarlandıysa da, ikinci bir kişi de içeri sığışabiliyordu. İçlerinden biri her an nöbet tuttuğu için bir sorun çıkmamıştı. Son nöbet Will'e denk gelmişti. Şafak usulca kırlara yayılıp ağaç ve çalılıkların arasındaki kuşlar uyanırken, Halt'un alçak çadırdan emekleyerek çıktığını fark etti.

Tecrübeli Orman Muhafızı sıkıntı dolu bakışlarla dizlerindeki ıslaklığa bir göz attı. Islak zemine kurulu bu tür alçak bir çadırdan pantolonunu ıslatmadan çıkmanın imkânı yok, diye düşünüyordu. Gerinerek pelerinine sarınmış bir halde yolu gözlemekte olan Will'in yanma doğru yürüdü.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu.

Will başını hayır anlamında sallayarak, “Şimdilik yok,” dedi. Ardından da ekledi, “Şafakta saldırmaları beklenen bir durum olacağı için muhtemelen öğlene dek saldırmazlar demiştin ya?”

Halt, Will’in matarasındaki soğuk sudan bir yudum alıp ağzında çalkaladıktan soma tükürdü.

“Demiştim. Ama bekleneni yapmaya da karar verebilirler,” dedi.

“Haa, yani bu bir onlar benim A ’yı yapacaklarını sandığımı düşünecek ve B ’yi yapacaklar, çünkü bunu düşünecekleri aklıma gelmeyecek, ama ne düşündüklerini bildiğimi zannedip A ’ya da dönebilirler, çünkü onların böyle düşüneceklerine dair bir fikrim olmayacak meselesi,'' dedi Will.

Halt eski çırağını sessiz bakışlarla süzdü. “İçimden sana bütün bunları tekrar söyletmek geçiyor.”

Will sahte bir hüzünle sırıttı. “Yapabileceğimi sanmıyorum.”

Halt oradan uzaklaşarak kahve cezvesini bulmak üzere Will’in çantasını karıştırmaya başladı.

“Küçük bir ateş yakmamızın bir sakıncası olmaz,” dedi.

“Ağaçların arasından görülmesine imkân yok. Duman kokusu alırlarsa da bunun Craikennis’ten geldiğini düşüneceklerdir.”

Halt’un sözleri Will’i neşelendirdi. Kampta ateş yakamayacaklarını düşünmüştü. Sıcak bir kahve içme fikri onun için tatlı bir sürpriz olmuştu. Birkaç dakika soma Horace da emekleyerek çadırdan çıktı. El ve ayaklarının parmak uçlarında hareket ediyor, dizlerinin ıslak zemine değmemesine özen gösteriyordu. Halt çevik bir hareketle sıçrayarak doğrulan çocuğa kaşlarını çatarak bir göz attı.

“Gençlerden nefret ediyorum,” dedi kendi kendine.

Horace yanlarına geldi ve koyduğu bir fincan kahveyi Will’e götürdükten sonra kendisine de bir fincan doldurdu. Sert ve nemli zeminde geçirilen gecenin ardından kaslarını gevşeten, sıcak ve iç açıcı kahvelerini yudumlamaya başladılar. Halt’un kendisini toplaması diğerlerine göre biraz daha uzun sürüyordu. Kır sakallı Orman Muhafızı, bir kez daha genç insanlara sövdü. Horace ve Will akıllıca davranarak Halt’un bu halini görmezden geliyorlardı.

Birkaç dakika soma Horace dayanamayarak, “Bugün ne yapacağız, Halt?” diye sordu.

Halt, ağaçlığın birkaç metre ötesindeki tepeciği işaret etti.

“Şuraya konuşlanacağız. Will ile ben Padraig’in adam sayısını azaltıp azaltamayacağımıza bir bakacağız.” Eski öğrencisine bir göz attı. “Sakın kendini riske atma, ama elinden geldiğince adamları yaralayacak ya da dövüş dışı kalmalanna neden olacak atışlar yap.”

Will’in gözlerindeki soruyu fark ederek devam etti. “Biliyorum, bu adamların hepsi birer katil ve ölümcül atışlar yapmaktan kesinlikle çekiniyor değilim. Ama her bir yaralı, yanında birini daha dövüş dışı bırakacaktır. .. yaralarıyla ilgilenilmesi gerektiği için.”

Horace gülümsedi. “Bir an yaşlandın da duygusallaşıyorsun sandım, Halt.”

Orman Muhafızı bir şey söylemeden sert bakışlarla Horace’ı süzmeye başladı. îriyan savaşçı “yaşlandın” ifadesini kullandığı için pişman olmuştu. Son haftalarda Halt’un, yaş meselesi söz konusu olduğunda epeyce huysuzlaştığım fark etmişti.

“Affedersin,” diye mırıldandı Horace. Halt ona cevap vermeden öfkeyle homurdandı. Horace nasıl olduysa birden kemer tokasının ayara ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. Halt, çocuğun birkaç saniye acı çekmesine izin verdikten soma peşi sıra gelmesini işaret etti.

“Senden atma binip hazırda beklemeni istiyorum, Horace. Ama ben sana sesleninceye dek ayak altında durma. Ayrıca şunu da kalkanının üstüne geçirmeni istiyorum.”

Eyer çantalarını karıştırıp bulduğu kalın ve katlı bohçayı genç adama uzattı. Horace bohçayı açınca karşısına ucunda bir ip bulunan, kalkanından biraz daha büyük yuvarlak bir nesne çıktı.

Kalkanın üstüne geçirildiğinde ip büzülerek nesnenin kalkana yapışmasını sağlıyordu. Horace, şövalyelerin zaman zaman bu şekilde nişanlarını ve kimliklerini gizleyerek turnuvalarda yarıştıklarını biliyordu.

Ancak bu kaplamanın yüzeyi boş değildi. Tam ortasında, alt taraftaki üçte birlik kısmı her iki yöne doğru birkaç santim çıkıntı yapan düz, siyah bir çizgiyle kesilmiş, kırmızımsı turuncu bir daire yer alıyordu. Horace’ın gözü şekli bir yerden ısırıyordu, ama ne olduğunu çıkaramamıştı.

“Gündoğumu Savaşçısı’nın sembolü,” dedi Halt. Horace başını anlamadım, dercesine yana eğince Orman Muhafızı devam etti.

“Hibemiya efsanesinin kahramanlarından biridir. Efsaneye göre, krallıkların varlığı tehlike altına girdiğinde Gündoğumu Savaşçısı doğudan yükselecek ve krallıkların düzenini yeniden sağlayacaktır.”

“Sen de benim bu efsanevi savaşçı olmamı mı istiyorsun?” dedi

Horace. Halt “gündoğumu” kelimesini telaffuz ettiği an sembolün ona neyi hatırlattığını kavramıştı.

Halt başıyla onayladı. “Senin efsanen bugün, Craikennis köyünü iki yüz kişiden kurtarınca başlayacak.”

“Seksen kişi,” dedi Will. Kaplamayı kalkanına tutturan Horace’ı izlemek üzere yanlarına gelmişti. Horace’ın her zamanki yeşil meşe yaprağı sembolünün üstü bu yolculuk için boyanmıştı ve kalkanının üstü boştu.

Halt sözünün kesilmesi üzerine başını kaldırdı.

“Ben hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde iki yüz olacaklar,” dedi.

“Hatta sana Gündoğumu Savaşçısı’na övgüler düzen bir türkü bile yazdırabiliriz.”

Horace, “Bu çok hoşuma gider,” diyerek sırıttı. Will’in ona attığı dertli bakışları görmezden gelerek devam etti. “Ama gerçekten de, Halt, bu efsane ve mitlerin konumuzla ne alakası var?”

“Anlayacakları dilden konuşacağız. Tennyson, ulu Altın Tanrıı Alseiass’ın desteğine sahip. Alseiass’ın Krallığın tek umudu olduğunu, bu kanun kaçakları karşısında tek güvenceleri olduğunu söylüyor. İnsanlar da verdiği mesajlara inanıyor. O yüzden biz de Gündoğumu Savaşçısı’m yanımıza alacak ve bir diğer seçenek olarak sahneye çıkaracağız. Er ya da geç, Tennyson’m bize meydan okuması gerekecek. Bunu yaptığında da onu buradan kovacağız.”

“Bütün bu deli saçmaları olmadan adamı yakalayıp ortadan kaldırsak?” diye sordu Will.

“Yapabiliriz. Ama onun kudretini, insanlann üstündeki etkisini kırmalıyız. Dışarlıklı efsanesini yok etmeliyiz. Ve bunu herkesin önünde yapmalıyız. Aksi takdirde, bir şehit olarak algılanacak ve müritlerinden biri yerini alarak bu lanet olası faaliyetlere devam edecektir.

“Dışarlıklıların planlan ortada bir otorite boşluğu bulunduğu için işliyor. Kral zayıf ve dirayetsiz olduğu için Tennyson halkı etrafına toplayarak, güçlü bir liderlik sözüyle boşluğu doldurmak üzere öne çıkabiliyor. Hem Tennyson hem de Alseiass’ın itibarını sarsmalı ve insanlara elle tutulur, canlı bir seçenek önermeliyiz ki bu da Gündoğumu Savaşçısı oluyor.”

“Yani benim bir tarikatım mı olacak diyorsun?” diye sordu Horace. Halt gönülsüzce de olsa başıyla onayladı.

“Bir tür. Evet.”

Horace’ın yüzü aydınlandı. “O zaman siz ikiniz işe huzurumda biraz daha saygılı davranarak başlayabilirsiniz.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Will.

Ancak arkadaşının sözlerini bir kez daha duymazdan gelen Horace’m yüzü daha da aydınlanmıştı. “Sizlerin yardımcılarım olmanız fikri hoşuma gitti,” dedi. Halt ile Will bakıştılar.

“Şansını zorlama,” dediler aynı anda.

Sabah böylece gelip geçti. Will, güneş altında kuruyan çadırını kamp malzemelerinin büyük bir kısmıyla beraber paketledi. Yalnızca temel yemek pişirme aletlerini ve elbette daima yanlarında tuttukları kahve cezvesini kaldırmamıştı.

Yol arkadaşı bu işlerle meşgulken, Horace da silahlarını temizleyip kılıcının zaten bir jilet gibi keskin olan ucunu bir taşa sürterek keyifli vızıltılar eşliğinde bilemekle meşguldü. Hemencecik sırtına geçirebilmek üzere zincir zırhı ile miğferini hazırladı ve Vurucu’yu eyerledi. Koşum takımlarının her bir santimini dikkatle kontrol etti ama hayvanın vücudunu saran kayışları o an için açık bıraktı. Bekleme halindelerken hayvancağızın rahatını bozmanın gereği yoktu.

Takip eden birkaç saat boyunca yakınlardaki köyde hareketlenmeler görüldü. Barikatın dışındaki nöbetçi noktası boşaltılmıştı, ancak barikatın gerisinde eskiye göre çok daha fazla sayıda muhafızın bulunduğunu görebiliyorlardı. Alçak sesli vızıltılar tarlalardan

kulaklarına kadar geliyordu. Parlak sabah güneşi, arada sırada kılıçların keskin yanlarından ya da bir yerden diğerine gitmekte olan bir savunmacının miğferinden yansıyordu.

“Conal uyarını ciddiye almış gibi görünüyor,” dedi Will.

Bütün sabahı yolu gözleyerek geçirmiş olan Halt, sırtını bir ağaca verip çömelerek köye bir göz attı ve başıyla onayladı.

“Bende mantıklı bir adam izlenimi bıraktı,” dedi. “Umarım elini hemen belli etmez. Padraig bütün garnizonun onu beklediğini öğrenmese daha iyi olur.”

“O kadarı biraz fazla iyimserlik olabilir,” dedi Will. “Conal büyük ihtimalle bu tür bir güç gösterisinin dövüşe engel olacağına inanıyordur.”

“Ama olmayacak,” dedi Halt sert bir sesle.

“Bunu sen ve ben biliyoruz,” dedi Will. “Ama ya Conal?”

Ancak tüm o şüpheciliğine rağmen Conal da düşmanını gafil avlamanın değerini ve saldırının kaçınılmaz olduğu gerçeğini kavramış gibi duruyordu. Güneş öğlen olduğunu belli edercesine en tepeye ulaştığında, barikatın ardında görülebilen faaliyetlerde belirgin bir azalma vardı. Görev başındaki nöbetçiler düşmanın gelip gelmediğini kontrol etmek üzere derme çatma duvarın üstüne çıkmıyordu. Kimse gevezelik de etmiyordu artık.

Kasaba dışarıya sakin ve huzurlu bir görüntü sunuyordu. Ortalıkta ne bir muhafız görünüyordu ne de Craikennis’in bir saldırı beklediğine dair bir işaret vardı. Dışandan bakan bir gözcü, köylülerin öğle yemeğini yemekle meşgul olduklarını, hatta bazılannm yemekten soma küçük bir şekerleme ya- pacaklarını düşünecekti. Güneş artık ortalığı kavuruyordu ve sinekler tembellikle vızıldıyordu. Hatta ana yolun bir kısmı sıcak nedeniyle hafifçe puslanmıştı. Huzurlu, sakin, normal bir taşra günüydü. Ta ki Halt konuşuncaya kadar.

“İşte geliyorlar.”

Yirmi Sekiz

Will ile Horace, Halt’un yaslanmakta olduğu ağacın yakınlarında şekerleme yapıyorlardı. Tecrübeli birer savaşçı oldukları için gergin bir biçimde çarpışmayı beklemenin onlara hiçbir faydası olmadığını biliyorlardı. Dahası, enerjilerini saklamaları ve fırsatını buldukları an dinlenmeleri gerektiğinin farkındalardı. Halt’un sözleri irkilip uyanmalarına ve ellerinin içgüdüsel bir biçimde silahlarına gitmesine neden oldu.

“Sakin olun,” dedi Halt. “Bunlar yalnızca keşif kolu.”

Yüz metre ötede yolun küçük bir tepeyi aştığı noktayı işaret etti. Görüş alanlanna birden kamburlarını çıkarınca görünmeyeceklermiş gibi sinsi sinsi hareket eden üç adam girmişti. Durup sessiz görünen kasabayı dikkatle izlemeye başladılar. İçlerinden biri ellerini gözlerine siper etti. Craikennis’te yaprak bile kıpırdamıyordu. Köylülerin onları fark etmediğine karar verdiği anlaşılan keşif lideri, bakışlarını yeniden yola çevirerek elini o ana dek ortaya çıkmayan silah arkadaşlarına doğru salladı.

Haydutlar yavaş yavaş tepeyi aşarak görüş alanına girmeye başlamıştı. Yolun her iki yanı boyunca birer sıra halinde ilerliyorlardı. Grup hareket ettikçe ağaçların orada onları gözetleyen üçlü, uzaktan silah ve teçhizat şıngırtılarını duyabiliyordu. Padraig ile dört kıdemli komutanı at sırtında olmalarına rağmen, haydutların büyük bir kısmı yaya ilerliyordu. Komutanları taşıyan atlar Horace'ın dövüş için yetiştirilmiş devasa savaş atının aksine ufak tefeklerdi.

Horace aceleyle ağaçların araşma girerek Vurucu'nun vücudunu saran kayışlan sıkıştırdı. Çatışmanın yaklaşmakta olduğunu fark eden kocaman beygir, beklenti dolu hareketlerle ayak değiştiriyordu. Başlığını sıkıca tutan sahibi tarafından yatıştınlıp okşanırken başını savurmaya ve usulca homurdanmaya başladı. Vurucu da tıpkı efendisi gibi savaşmak üzere yetiştirilmiş ve eğitilmişti. Horace kamında o tanıdık sıkışmayı hissedebiliyordu artık. Korkmuyordu.

Damarlarını dolduran adrenalin sayesinde beklenti ve endişe dolu bir enerjinin vücudunu kapladığını hissediyordu. Vurucu'nun sırtına binip düşmana saldırınca rahatlayacağının farkındaydı. Gerilmesine neden olan şey, bu bekleme anlanydı. Eski Orman Muhafızı, çırağını tepeciğin avantajlı bir noktasına götürürken, Horace, Halt ile Will'in onunla aynı hisleri paylaşıp paylaşmadıklarını merak etti. Sonra usulca gülümsedi. Her ne kadar tam teşekküllü bir Orman Muhafızı olsa da, Horace'm akimda Will daima Halt'un çırağı olarak kalmıştı. Will'in de bu konuda ondan farklı düşünmediğini biliyordu.

"Zirvenin hemen aşağısında duracağız," diyordu Halt. "Yalnızca kafalarımız ve omuzlarımız görüş alanında olacağı için büyük bir ihtimalle oklann hangi yönden geldiğini ve kaç kişi olduğumuzu asla anlayamayacaklar."

"Ya da kaç kişi olmadığımızı," diye önerdi Will. Halt birkaç saniye düşündükten sonra bu fikri onayladı. "Ya da olmadığımızı," dedikten sonra Vurucu'yla yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşan Horace'a bir göz attı. "Horace oldukça sakin görünüyor."

Will bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Her zaman öyledir. Bunu nasıl başarıyor, bilmiyorum. Böyle anlarda benim mideme kramplar giriyor."

Endişeli ruh halini itiraf etmekten yana kesinlikle utanıp sıkılmıyordu. Halt, savaştan önce tedirginlik yaşamayanların bunu yürekli oldukları için değil, kendilerine aşın güvendikleri ya da budala oldukları için yaptıklarım ona uzun zaman önce öğretmişti. Her iki durumun da ölümcül sonuçlan olabiliyordu.

"Sırtını kollaması için güvenebileceğin biri," diye onayladı Halt, sonra da başıyla düşmanı işaret etti. "Baksana. Hazırlanıyorlar."

Kanun kaçaklan ilerlemeyi köyün elli metre ötesinde kesmişti. İki uzun hat oluşturacak şekilde yan yana dizilmeye başlıyorlardı. Padraig ile refakatçileri adamların arkasında yer alıyordu. Köyden alarm sesleri duyuldu ve birileri bir çanı çalmaya başladı.
Barikatın tepesinde bir adam belirdi. Will ile Halt o mesafeden bile Conal'ı seçebiliyorlardı.

"Orada kalın!" diye seslendi Conal. "Daha yakına gelmeyin!"

Köyün içinden gelen panik ve alarm sesleri giderek şiddetleniyordu. Alarm çanı tıngırdamaya devam ediyor, muhafızlar barikattaki yerlerini almaya başlıyordu. Ancak sayıları

acınacak derecede azdı ve dışarıya etekleri tutuşmuş gibi bir görüntü veriyorlardı. Padraig belli ki işini iyi biliyordu ve müzakere yoluyla hiçbir şey elde edilemeyeceğinin farkındaydı. Yalnızca savunmalarını oturtmaları için köylülere zaman vermiş olacaklardı.

Kılıcını çekerek yukarı kaldırdı. Tüm açıklık boyunca yankılanan bir sesle "İleri!" diye bağırdı.

Adamları harekete geçerek sabit bir hızla yürümeye başladılar. Bu noktada koşturmanın bir anlamı yoktu. Barikata vardıklarında nefeslerinin kesilmesini ve yorgun düşmeyi istemiyorlardı.

Halt ile Will, çatışma hattını hem yandan hem de önden denebilecek bir konumdan görebiliyorlardı. Cephe ateşi için mükemmel bir pozisyondaydılar. İki sıra halindeki haydutların adımları barikata yaklaştıkça hızlandı.

"Üç atış," dedi Halt aceleyle. "Öndeki sıranın ortasına nişan alın."

Arkalarındaki Horace, ardı ardına hedeflerine altı ok gönderen Orman Muhafızlarını hayranlıkla izliyordu. Okların tamamı birkaç saniye içinde yola koyulmuştu. Birkaç saniye sonra ise ilerlemekte olan gruptan altı adam vurularak düştü. İki tanesi sesini bile çıkaramamıştı. Silahlan ellerinden düşen diğerlerinden ise acı dolu çığlıklar yükselmeye başladı. Bir tanesi omzundaki oku çıkarmak isterken etrafında bir daire çizerek tökezledi ve dizleri üstüne çökerek acıyla inlemeye başladı.

Vurulanların yan ve arka tarafında yer alan haydutlar şaşırarak durdular. Bir hat halinde yapılan taarruz sekteye uğramış, olan bitenden haberleri olmayan kanat birlikleri yollanna devam ederken, merkezdekiler tamamen durmuştu.

"Sol cephe," dedi Halt ve uzun yaylardan bir kez daha o dehşet dolu şarkılar yükseldi. Beş haydut daha devrildi. Will kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. İkinci atışı hedefini bulmamıştı. Yanındaki adamın vurulduğunu fark eden hedefi, içgüdüsel bir hareketle kalkanını kaldırmış ve Will'in oku kalkandan sekmişti. Will öfkeyle bir atış daha yaptı ve kalkanın tepesinden bir yay çizerek aşağı inen ve hedefini bulan ok adamı devirdi.

Will önce hedefini kaçırmasına rağmen, ikinci denemesinde görevini başarıyla yerine getirmişti. Hattın sol kanadı bütünüyle durmuş ve tehlikenin ne yönden geldiğini anlamaya çalışan adamlar etraflarına bakınmaya başlamışlardı. Bu da yalnızca sağ kanadın ilerlemekte olduğu anlamına geliyordu. Mesafenin kalan son birkaç metresini kükremeler eşliğinde koşarak aştılar.

Ve birden, aynı şekilde öfke ve meydan okuma dolu kükreyişlerle silahlarını arabalar, kütükler, masalar, saman balyaları, kalaslar ve garip mobilya parçalarından oluşan uyduruk barikatın tepesine tırmanmaya çalışan haydutlara doğru savuran, beklenmedik ve kalabalık savunmacı grubuyla karşı karşıya geldiler.

Bazı savunmacıların ellerinde eğreti silahlar bulunuyordu. Mızrak ve kılıçların arasında uçlarına orak ve tırpan takılı uzun sopalar da seçiliyordu. Will'in gözüne çok sayıda yaba da çarptı. Ama eğreti olsun ya da olmasın, barikatın üstünden aşmak zorunda kalan saldırganlara karşı oldukça etkili oluyorlardı.

Birliğin kalanından ayrı düşen sağ kanat, barikatı aşmayı denerken ağır yaralanmıştı. Birlik, barikatın üstünde ve yerde yatan çok sayıdaki ölüyü bırakarak geri çekildi. Tüm hattın eşgüdümlü bir biçimde hedefe saldırması yerine tek başlarına, savunması kuvvetli bir pozisyona saldırmanın bedelini ödemişlerdi.

Adamlarına öfkelenen Padraig, atını hızlandırarak birliğin kalan kısmına yürümeye devam edip arayı kapatmaları emrini verdi. Okların sol taraftan geldiğini fark etmişti ama o cephede gözüne bir okçu grubu çarpmamıştı. Ok yağmuru sırasında vurulan adam sayısına göre yaptığı tahminler uyarınca, ağaçların koruması altında ok fırlatmakta olan en az yarım düzine okçu olmalıydı. Kıstığı gözlerine, minik bir yükseltinin tepesinde belli belirsiz bir hareketlenme çarptı. On saniye sonrasında, hattın ortasında bulunan üç adam daha vurularak düştü.

Grubun arka cephesindeki bir düzine adamdan oluşan ekibe seslendi. Hepsinin elinde birer kılıç ya da topuz, çoğunun da birer kalkanı vardı. Manganın komutanı ne yapalım, dercesine ona doğru dönünce, Padraig kılıcıyla tepeciği işaret etti.

“Okçular. Şu tepenin ardındalar. Temizleyin onları!”

Okçuların hafif silahlar kuşandıklarını biliyordu. Zaten gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya gelmeleri halinde genellikle kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırdıkları gibi kaçarlardı. Kalkanlarıyla korunmakta olan silahlı bir grubun saldırısına kesinlikle karşı koyamayacaklardı. Bir düzine adam hattan ayrılarak liderlerinin arkasında bir araya geldi. Padraig’in ileriyi işaret etmesiyle birlikte öfkeyle bağırarak tepeciğe doğru koşmaya başladılar.

Halt, Padraig’in durup onlara doğru baktığını ve adamlarını üstlerine gönderdiğini görmüştü. Henüz panikleyecek bir durum yok, diye düşündü.

“Komuta kademesi,” dedi Will’e. “İndir onları.”

Genç Orman Muhafızı oklarını Padraig ile subaylarının üstüne ardı ardına gönderirken, Halt da bu zamanı üstlerine doğru koşan mangadakileri avlamakla geçirdi. Kalkanları vücutlarının yalnızca bir kısmını koruyabiliyordu. Kanun kaçakları düşmanlarının nişancılığından habersizdi. Halt baldır, kalça ya da omzuna saplanan okun, koşmakta olan bir adamı ölümcül bir yara almış gibi dövüş dışı bırakacağının farkındaydı. Haydutlar ardı ardına vurularak devrilmeye ya da sendelemeye başladı.

Will’in ilk okunun hedefinde Padraig vardı. Ancak o gün genç Orman Muhafızı’nın şanssızlığı üstündeydi. Oku tam bırakırken önderine bir şey söylemek üzere atıyla aralarına giren teğmenlerden biri vurularak düştü. Padraig’in sapasağlam durduğunu gören Will, bir küfür savurdu. Bu sırada adamın etrafındaki subayları hedef alan üç atış daha yapmıştı.

Padraig birkaç saniye içinde kendisini sürücüsüz atlarla çevrili bir biçimde yapayalnız bulmuştu. Komutanları çimlerin üstünde kıvranıyorlardı. Durumu gözden geçirdikten soma atının sırtından yere atladı ve hayvanı kendine siper etti.

Will bir diğer atışa hazırlanırken, Halt onu durdurdu. “Okunu sakla,” dedi Orman Muhafızı. Aklına Padraig’in çaresine bakmanın daha iyi bir yolu gelmişti. Ayrıca önlerinde daha acil bir sorun vardı.

Geriye kalan yedi kanun kaçağı üstlerine geliyordu. Halt dönüp Horace'a koşmakta olan adamları işaret etti.

"Horace! Bunları sana bırakıyorum!" Ardından da Will'e dönerek, "Horace'ın sırtını kolla," diye ekledi.

Horace'ın davetiyeye ihtiyacı yoktu. Topuklarını Vurucu'nun böğrüne geçirmesiyle birlikte güçlü savaş atı öne atıldı ve toynakları zeminde gümbürdeyerek hız kazanmaya başladı. Ağaçların arasından hızla çıktığında yaklaşan kanun kaçaklarının bakışlarını üstüne topladı. Hayvanın açık ağzına ve binicisinin elindeki uzun, parlak kılıca takılarak panikle durdular.

Gerilemeye başlasalar da çok geç kalmışlardı. Vurucu, hızla çarptığı haydutlardan birini bir tarafa savurdu, diğeriniyse ezip geçti. Horace sağındaki adama bir darbe vurduktan sonra diğer taraftan gelen tehlikeyi sezerek sağ diziyle Vurucu'nun kaburgalarına bastırdı.

Savaş atı derhal tepki vererek arka bacakları üstünde şaha kalktı ve yarım daire çizecek şekilde döndü. Horace'a saldırmak üzere olan kanun kaçağına omzuyla bir tane yapıştırdı ve adamın birkaç metre geriye savrulmasına neden oldu.

Vurucu yeniden dört ayak üstüne bastığında, bir diğer kanun kaçağı öne çıkmış, iki eliyle birden yakaladığı uzun kulplu bir topuzu ölümcül bir darbe vurmak üzere başının üstüne kaldırmıştı bile. Ancak Horace'ın refleksleri son derece hızlıydı. Savurduğu kılıcıyla adamı omzundan, zincir zırhlı yeleğinin dış tarafından yaraladı. Kanun kaçağı geriye doğru tökezledi ve yaradan fışkıran kanı durdurmak isterken topuzunu düşürdü.

Horace arka cephesini temizlemek üzere Vurucu'yu döndürdü. Hayvanın parlak ön toynakları, herhangi bir potansiyel saldırganın kafasını koparmaya hazırdı. Ama buna ihtiyaç yoktu. Altıncı kanun kaçağı göğsüne saplanan kara oka inanmaz gözlerle bakarak diz üstü çökmüştü bile. Başı göğsüne doğru düştü. Sağlam kalan tek adam, bir kısmı kımıldamadan yatan, diğerleri ise emekleyerek bu korku dolu hayvan ve binicisinden çaresizce uzaklaşmaya çalışan dağınık gruba şöyle bir göz gezdirdikten soma arkasını dönerek kılıcım yere attı ve koşarak kaçmaya başladı.

Horace atını bir kez daha döndürdü; ne yapması gerektiğinden emin değildi. Tepeciğe bir göz atınca Halt'un, hâlâ binemediği atının arkasına saklanır vaziyette bekleyen Padraig'i işaret ettiğini gördü.

"Önderlerini ele geçir!" diye bağırdı Halt. Çabucak dönüp köye bir göz attı. Haydutlar ilk bozgunun ardından toparlanmıştı. Çok fazla adam kaybetseler de savunmacıları oldukça zorluyorlardı. Halt her şeyin Padraig'de bittiğini fark etti. Onun yenildiğini, öndersiz kaldıklarını fark etmeleri halinde kanun kaçakları muhtemelen çil yavrusu gibi dağılacaklardı.

Horace kılıcını anladım dercesine sallayarak Vurucu'yu bir kez daha çevirdi. Haydutların liderinin atının arkasında oklardan saklandığını görebiliyordu. Horace, Padraig'in barikatta yaşanan dövüşe de katılmadığını fark ederek küçümseme dolu bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Topuklarıyla atma dokunmasıyla birlikte hızla kanun kaçağına yaklaşmaya başladı.

Padraig yaklaşan toynak seslerini duyabiliyordu. Yedi adamını nispeten rahat bir biçimde darmadağın eden Horace'ı korkuyla izlemişti. Gündoğumu sembolünü taşıyan savaşçı artık onun peşine düşmüştü. Ok yemeyi göze alıp atının sırtına atlamaya ve hayvanı döndürüp güneye doğru dörtnala kaçmaya karar verdi.

Ancak Vurucu, süratlenmesi uzun sürse de haydudun atından hızlıydı ve aradaki mesafeyi rahatlıkla kapatabiliyordu. Padraig toynak seslerinin yaklaştığını duyuyordu. Korkuyla dönüp arkasına baktığında genç savaşçının neredeyse ensesinde olduğunu gördü.

Takipçisinin yalnızca bir delikanlı olduğunu fark ettiğinde biraz şaşırdı. Genç görünümlü, sakalsız bir yüzü vardı. Belki de o yedi adamı şans eseri dağıtmıştır, diye düşündü Padraig. Ne de olsa adamları eğitimli savaşçılardan değil, canilerden ve eşkıyalardan oluşuyordu. Buna karşılık Padraig ise askeri eğitim almıştı. Kılıcını çekip kalkanını sol koluna alarak takipçisiyle yüzleşmek üzere atını döndürdü.

Horace, Vurucu'yu avının birkaç metre ötesinde dizginlerini çekerek durdurdu. Adamın öfkeden parlayan gözlerini ve kuşanmış olduğu kılıcıyla kalkanını fark etti. Padraig ne yaptığının farkında, diye düşündü.

"Kılıcını at ve teslim ol. Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim," dedi Horace.

Padraig söylenerek atını öne doğru sürdü ve kılıcım yukarıdan aşağıya doğru savurdu. Vurucu kolayca yana çekildi ve Horace kılıcı kalkanıyla savuşturdu. Karşılık olarak savurduğu şiddetli darbe Padraig'in kalkanına çarptı. Haydut neredeyse atının sırtından düşüyordu ama toparlanarak hayvanı hantalca döndürmeyi başardı. Sonra da genç adamın üstüne körlemesine saldırdı. Horace kılıcı ve kalkanıyla darbeleri rahatça savuşturuyordu. Padraig'in bu şekilde kendini yormasından memnundu.

Padraig nihayet geri çekildi. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyor, yüzünden ter damlaları akıyordu. İnanmaz gözlerle rakibine baktı. Horace atının sırtında rahat bir biçimde oturmaya devam ediyor, zorluk çekmeden nefes alıp veriyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi Horace sakin sakin. "At kılıcını."

Padraig'in çileden çıkmasına neden olan şey de rakibinin bu soğukkanlı tavrı oldu. Haydut öne doğru atıldı ve kılıcıyla havada sert bir yay çizdi. Horace darbeyi kılıcıyla karşılarken aklına Redmont Şatosu'ndaki akıl hocası Sör Rodney'nin yıllar önce söylediği sözler geldi.

Bütün rakiplerine teslim olma seçeneğini sun, ama asla risk alma. Bir düelloda işler her zaman tersine dönebilir. Açık kalmış bir kayış, kesik bir dizgin, savunmanı aşacak şanslı bir darbe. Sakın riske girme.

Horace iç geçirdi. Padraig'e iki kez teslim olma şansı tanımıştı. Rodney haklıydı. Daha fazlası budalalık olacaktı. Hiberniyalının darbesini savuştururken kılıcını hızla kaldırdı ve yukarıdan aşağıya dört seri kesme darbesi vurdu. Kılıcı adamın siper aldığı kalkanına ardı ardına çarparak eğilip bükülmesine neden oluyordu. Sonra birden, dördüncü darbenin sesi henüz kulaklardayken Horace Vurucu'yu hızla sola doğru döndürdü ve bundan aldığı güçle kılıcını

Padraig'in açıktaki kaburgalarına doğru savurdu. Darbe hedefini bulurken çıkan kesme sesleri, Horace'a bunun ölümcül bir darbe olduğunu söylüyordu. Padraig şaşkın bir yüz ifadesiyle öylece durdu. Birkaç saniye sonra yüzündeki ifade kaybolarak atının sırtından yana devrildi.

Barikatların önündeki dövüş devam ededursun, arka cephelerde bulunan saldırganların bazıları dönerek düelloyu izlemeye başlamıştı. Önderleri süvarinin vurduğu ezici darbe sonucunda yere düşmüştü. Gözleri, yeni emirlerini öğrenmek üzere liderlerinin yardımcılarım aradı. Ama onlar da Will in ok yağmuru altında ya ölmüş ya da yaralanmıştı.

Arka sıradakiler yavaş yavaş çatışma hattından uzaklaşmaya, güneye doğru kaçmaya başladılar. Bu durum birkaç dakika içinde tüm birliği etkiledi ve kanun kaçakları, birliğin yarısını ya yerde ya da barikatın üstünde ölü veya yaralı bir halde bırakarak önderleri olmadan kaçmaya başladılar.

Craikennis çatışması sona ermişti.

Yirmi Dokuz

Savaş sonrası görüntülerin daima insanı kendine getiren bir yanı var, diye geçirdi içinden Horace. Barikatın tepesinde ya da hemen önündeki toprakta doğalarına aykırı, tuhaf bir şekilde yatmakta olan cesetler, dev bir el tarafından dikkatsizce öteye beriye saçılmış gibi duruyorlardı. Yaralılar ya sessizce ağlıyor ya da onlara yardım edilmesi veya hayatlarının sona erdirilmesi için yalvarıyorlardı. Bunların kimileri biraz önce köylerine saldırmış oldukları insanların tekrar üzerlerine atılmalarından korkuyor, bir kısmı da sürünerek ya da ağır aksak adımlarla başansız kaçma denemelerinde bulunuyordu.

Craikennisliler ise yenilgiye uğrattıkları adamların arasında dolaşıyor, fazla ciddi bir yarası olmayanları köy muhafızlarından oluşan korkunç bakışlı bir grubun gözetimi altına topluyorlardı. Kadınlar ağır yaralılarla ilgileniyor, kesikleri bandajlayıp temizliyor ve seslenenlere su getiriyorlardı. Savaş insanın ağzını ve boğazını amma da kurutuyor, diye düşündü genç savaşçı.

Will haydutlann silah ve zırhlarını toplayan bir köylü grubunu denetliyordu. Köylülerden birinin Halt'un ve onun oklarını toplamalarını isteyip istemediklerini sorması üzerine Will hemen başını hayır anlamında salladı. Ne de olsa okların yansı kırılmış olmalıydı ve üzeri kanla kaplı bir oku temizleyip yeniden kullanmaktan da iğreniyordu. Zaten eyerlerinin arkasında bağlı duran kutularda yeterli miktarda yedek oklan bulunuyordu. Bir köylü kadının, kafasını özenle kucakladığı bir kanun kaçağına bardaktan küçük yudumlar halinde su içirişini izledi. Acıklı bir inleme koyuveren adam, bardağı ağzından çekmemesi için güçsüzce kadınm elini aramaya koyulmuştu. Ama harcadığı çaba takatini aşıyordu ve eli cansız bir biçimde yana düştü.

Ne garip, diye düşündü Will, en kötü yürekli, en kanlı haydut bile yaralanınca hıçkıran küçük bir çocuğa dönüşebiliyordu. Halt, Conal ve köyün reisi Tenence ile konuşuyordu.

"Size bir teşekkür borçluyuz, Orman Muhafızı," dedi muhafız komutanı. Halt omuz silkerek Horace'ı işaret etti. Genç savaşçı, Halt'un verdiği talimatlara uyarak, Halt ile Will'in çatışma

sırasında konuşlandıkları yüksek tepeciğin zirvesinde, Vurucu'nun sırtında oturuyordu. İkindi güneşi beyaz renkli kalkan kaplamasının üstünde parlıyor, yükselen güneş sembolünü vurguluyordu.

"Teşekkürü Gündoğumu Savaşçısı'na etmelisiniz," dedi Halt.

Terrence'ın gözleri onun kim olduğunu bilircesine parlıyordu şimdi. Halt, yaşlı reisin kadim Hibemiya hikâye ve efsanelerine aşina olduğuna dair tahminlerinde haklı çıkmıştı.

"Yani bu...?" Terrence efsanevi ismi telaffuz etmeye çekinerek sustu.

"Ya kim olacaktı ki?" diye sordu Halt. "Kalkanındaki yükselen güneş sembolünü görüyorsunuz. Dokuz kanun kaçağını doğradıktan sonra önderlerine ulaştığına şahit oldunuz ki onun da hakkından gelmesini bildi." Horace'ın saldırdığı grupta aslında yedi kişi vardı ama Halt rakamları bir miktar abartmakta bir sakınca olmadığının farkındaydı.

Terrence elini gözlerine siper ederek doru savaş atının üstündeki uzun boylu şahsa bir göz attı. Heybetli bir görüntüsü olduğu kesin, diye içinden geçirdi. Horace ise şaşkınlık içindeydi. Dövüş soması temizliğine katılmak için can atıyordu. Ancak Halt, Vurucu'nun sırtına binerek tepeciğe doğru at sürmesini ve orada beklemesini söylemişti.

"Esrarengiz bir hava takın," diye de talimat vermişti.

Horace başıyla onayladıktan soma kaşlarını çatarak, "Bunu nasıl yapacağım?" diye sormuştu. Halt sıkıntılı bir ifadeye bürününce aceleyle eklemişti, "Şey, eğer istediğin şeyi başaramazsam bana kızacağım bildiğim için en iyisi sorayım dedim."

"Pekâlâ. Söyleyecek çok şeyin varmış ama hiçbirini dile getirmeyecekmiş gibi görün," demişti Halt. Horace'm gözlerindeki tereddüdü fark edince ise hızla talimatlarını değiştirmişti. "Unut bunu. Birileri bayat bir balığı burnunun dibine sokmuş gibi görün."

"Bunu yapabilirim," demiş ve atını sürmüştü Horace. Giderken dudaklarını tiksintiyle büzme denemeleri yapmıştı.

Hâlâ tepeciğin üstündeydi ve Halt'un bulunduğu yeri işaret ettiğini fark etti. Terrence adlı yaşlıca reisin birden onunla ilgilenmeye başladığını görebiliyordu. Hangi konuda konuştuklarını merak ederek iç geçirdi. Halt, istediği zaman gerçek bir üçkâğıtçıya dönüşebiliyor, diye düşündü. Muhtemelen o anda da Horace'ın onaylamayacağı işler çeviriyordu. Konuşma sırasında gerçekle çok az ilgisi bulunan sözler sarf ettiğinden de emindi.

Halt barikatın orada Horace'ın kimliği hakkında açıklamalarda bulunmaya devam ediyordu.

"Şu eski efsaneyi bilirsiniz," dedi Terrence'a dönerek. Adamın hikâyeyi bildiğinden emindi, ama yine de dile getirmeye karar vermişti. "Altı krallığın varlığı tehlike altına girdiğinde, Gündoğumu Savaşçısı doğudan gelecektir."

O konuşurken Terrence da başıyla onaylıyordu. Halt çabucak Conal'dan yana bir bakış atarak reise göre daha genç bir adam olan muhafız komutanının gözündeki şüpheli ifadeyi fark etti. Aldırmadı. Çok da önemli değildi. Conal gibi gerçekçi bir adamın eski hikâye ve efsanelere

inanmasını zaten beklemiyordu. Ancak Conal en azından Horace'ın ne kadar kabiliyetli bir silahşor olduğunu görmüştü. Savaşçının yetenekleri karşısında etkilenmişti.

"Sizin şu... Gündoğumu Savaşçısı ne tür bir teşekkür bekliyor?" diye sordu Conal. "Bir tür maddi karşılık mı?" Süvarinin unvanını dile getirmeden önce hafifçe duraksaması, efsaneyi zerre kadar umursamadığının bir göstergesiydi. Halt'un Savaşçı'nın adına bir tür para talebinde bulunmasını bekliyor olmalıydı.

Halt gözlerini kaçırmadan ve kırpmadan adamın bakışlarını karşıladı.

"Teşekküre gerek yok. Yalnızca Gündoğumu Savaşçısı'nın Clonmel'i düzene sokmak üzere döndüğünü duymayan kalmadığından emin olun," dedi.

Conal'ı yüzüne şaşkınlık dolu bir ifadenin yerleştiğini fark edince içten içe hafifçe tebessüm etse de dışarı belli etmedi. Conal'ın hikâyelerine inanıp inanmamasının bir önemi yoktu. Halt yakınlarda çalışmakta olan birkaç köylünün sözlerini duyduklarını ve savaş atının sırtındaki uzun boylu savaşçıyı ilgiyle izlemeye başladıklarım fark etmişti. "Gündoğumu Savaşçısı" ifadesinin kısık sesle birkaç kez tekrarlandığını duydu. Dedikodular sayesinde birkaç gün içinde Gündoğumu Savaşçısı'nın ortaya çıktığını duymayan kalmayacaktı.

Halt bu tür söylentilerin bir baronluk ya da eyalet sınırları içinde nasıl olup da o kadar hızlı bir şekilde yayıldığını öteden beri merak etmişti. Ancak aynı şeyin bir şekilde burada da gerçekleşeceğinden adı gibi emindi. İhtiyacı olan şey de zaten buydu. Dedikodular ne kadar uzağa yayılırsa, gerçeklerin de o kadar abartılacağının farkındaydı. İçinde bulundukları haftanın sonunda, açık bir arazide Padraig'in birliğine tek başına karşı çıkan ve gösterişli kılıcını üç kez savurup tüm haydutları kesip biçen Gündoğumu Savaşçısı'nın hikâyesinin konuşulmaya başlayacağına dair bahse girebilirdi.

"Merak etmeyin," dedi Terrence inançlı bir sesle.

Conal, Halt'un suratını inceliyordu. Önceki gece tanıştıklarında, içgüdülerine güvenerek bu kır sakallı yabancıya güvenmiş ve güveni boşa çıkmamıştı. Halt'un sözünü ettiği söylentinin yayılmasında hiçbir kötülük görmüyordu. Budala bir adam değildi ve elçisi aracılığıyla, tanrılarının kanatları altına girilmesi halinde güvenlik ve koruma önermekte olan bir tarikatın Clonmel'den geçmekte olduğuna dair dedikodular duymuştu. Halt'un bu tarikatın faaliyetlerini baltalama amacı güttüğünden şüpheleniyordu. Sebebini bilmiyordu.

Fakat alacalı pelerini içindeki ufak tefek adama güveniyor ve ondan hoşlanıyordu. Hikâye ve efsanelere ayıracak zamanı yoktu belki, ama kendini kaybetmiş dini tarikatlara tahammülü hiç yoktu.

"Olur, hallederiz," diyerek aynı fikirde olduğunu belli etti.

Bakışları, Halt'unkilerle birleşti ve karşılıklı gizli bir ittifak mesajı paylaşıldı. Orman Muhafızı başım sallayarak şükranlarını belirtti. Conal konuşmaya devam etti. "Geceyi bizimle geçirecek misiniz? Bu kez barikatın içinde yeriniz hazır," diye gülümseyerek ekledi.

Halt başını iki yana salladı. "Teklifiniz için teşekkürler. Lâkin Mountshannon'da işlerimiz var."

Doğal olarak Craikennis'e komşu köyde yaşananlara dair bir haber ulaşmamıştı. Ama haydut çetesi artık yenilgiye uğratılıp dağıtıldığına göre, birkaç gün içinde yollar yine gezginlerle dolacaktı. Halt Tennyson'm yokluklarında neler yaptığını ve o gün orada olan bitenleri haber alıp almadığını merak ediyordu.

Köylülerle tokalaşarak yan yana sessizce otlamakta olan Abelard ile Çekici'nin yanlarına döndü. Birkaç metre ötesinde bulunan Will ile göz göze geldi. Başını belli belirsiz sallamasıyla beraber Will aceleyle yanma geldi. Birlikte Horace'm onları beklemekte olduğu tepeciğe doğru at sürmeye başladılar.

"Horace neden böyle esrarengiz bir havaya büründü?" diye sordu Will. Halt'un dudaklarına minik bir tebessüm yerleşti.

"Biri ona bozuk balık vermiş," dedi. Will'in şaşkınlıkla sorduğu sorudan memnun olmuştu. Bazen bu gençleri meraktan çatlatmak gerek, diye düşündü.

Mountshannon terk edilmişti. Geride kalan ve ayak altından çekilmek için can atıyormuş gibi görünen yaşı geçkin (seyahat edemeyecek kadar yaşlı ve güçsüz) köylülerin sayısı yarım düzineyi bile geçmiyordu. Köyün çıt çıkmayan ana caddesinde at süren Araluen atlılarını, yolun her iki yanındaki sürgülenmiş pencerelerle kilitli kapılar karşıladı. Tek tük de olsa, pencerelerden birinde bir kişi gözlerine çarpıyor ama o da görünmek istemediği için hemen geri çekiliyordu. Akşamın çökmesine az kalmıştı ve batmakta olan güneşin eseri olan uzun gölgeler, köydeki terk edilmişlik havasını daha da güçlendiriyordu. Halt, Abelard'ı dürterek tırısa kaldırdı ve yolun başını çekti. Pazaryerine geldiklerinde alanın bomboş olduğunu fark ettiler.

Pazaryerindeki tezgâhlar yok olmuştu. Tennyson'm karargâh olarak kullandığı geniş beyaz çadır da ortalarda gözükmüyordu. Orada son zamanlarda birilerinin yaşadığına dair tek işaret, kocaman ve boş arazinin uzak köşesine kurulu iki küçük yeşil çadırdan ibaretti. Alanın ortasındaki is lekeleriyle kaplı çember, orada devasa bir ateşin yakılmış olduğunu gösteriyordu. Buranın etrafını saran çimler birkaç yüz ayak tarafından çiğnenerek dümdüz edilmişti.

"Sizce burada neler olmuş?" diye sordu Will, kararmış çemberi işaret ederek. Halt zemini birkaç saniye boyunca süzdü.

"Bana kalırsa köylüler onları kurtardığı için Alseiass'a şükranlarını sunmuşlar."

"Yani eğer isteseydim Craikennis'te bir ateş yakıp parti verebilir miydim?" diye Sordu Horace. Orman Muhafızları'nın bakışları bir anda üstünde toplandı. Horace özür dilercesine omuz silkti. "Şey, onlara köylerini kurtardığımı söyledim, demiştin."

"Söyledim de," diye cevap verdi Halt. "Ne olmuş?"

"Yani... çektiğim sıkıntılar nedeniyle birazcık övgüyü hak ettimdiyordum. Şöyle bir ateş yakılsa, belki bir ziyafet verilse... Sadık hizmetkârlarımın da karınlarının iyice doyduğundan emin olurdum," diye azametli bir el hareketiyle Orman Muhafızları'nı işaret ederek sözlerini bitirdi. Bir an soma sırıtarak yaratmış olduğu o görkemli havayı bozdu.

Halt anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak Abelard'ı çadırlara doğru sürdü.

"Yalnızca esrarengiz davranmaya çalışıyordum!" diye arkasından seslendi Horace.

O akşam, kamp malzemelerini toplayarak at sırtında köye döndüler ve karanlık hanın kapısını çaldılar. Yoğun çabaları sonuçsuz kaldı. Horace sokağa doğru gerileyerek yüksek sesle gürledi.

"Hey handakiler! Orada birileri var mı? Hey!"

Ani gürültü nedeniyle Will ile Halt irkilmişlerdi.

"Şunu yapmadan önce bizi uyar, olur mu?" dedi Will yüzünü asarak.

Horace gücenmiş bir ifadeyle arkadaşına bakarak, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

Fakat handan bir karşılık gelmemişti. Rahat bir gece geçirmek üzere içeri girip girmemeyi düşündükleri sırada, kulaklarına arkadan gelen ayak sesleri çarptı. Vücuduna bir eşarp sanlı, yaşlılıktan kamburu çıkmış bir kadın, bunca gürültüyü kimin kopardığını merak ederek hanın hemen yanındaki kulübeden dışarı çıkmış, ayaklannı sürüyerek yürüyordu. Nemli, soluk gözleriyle bir göz attığı yabancıların onun için bir tehlike oluşturmadıklarında karar kıldı.

"Gittiler. Herkes gitti," dedi.

"Nereye gittiler?" diye sordu Halt. Kadın belirsiz bir el hareketiyle kuzeyi işaret etti.

"Dun Kilty'ye giden tamı elçisini takip edeceklermiş, öyle dediler."

"Dun Kilty mi?" diye sordu Halt. "Kral Ferris'in şatosuna mı?"

Kadın Orman Muhafızı'm yorgun, bilge gözlerle süzerek başıyla onayladı.

"Evet, orası. Elçi..."

"Tennyson'ı mı diyorsun?" diye araya girdi Will.

Sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmayan kadın, kaşlarını çattı.

"Evet. Elçi Tennyson. Tanrısının Krallığa yeniden barış getireceği yerin orası olduğunu söylüyor. Mountshannon halkına onu takip etmeleri çağnsında bulundu ve o avanaklar da gittiler."

"Ama sen gitmedin," dedi Halt.

Kadın uzun bir süre karşısmdakileri sessizce süzdükten sonra,

"Hayır," dedi. "Bazılarımız hâlâ eski tanrılara tapınıyoruz. Tanrıların iyi ve kötü günleri bizleri sınamak için gönderdiklerini biliyoruz. Yalnızca iyi gün vaat eden bir tanrıya güvenmem ben."

"Neden ki?" Horace daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi duran kadına nazikçe ısrar etti. Kadının Horace'a çevrilen bakışlarında artık kesinlikle bilgece bir haya vardı.

“Eşit miktarda iyilik ve kötülük getiren bir tanrı senden fazla bir şey istemez,” dedi. “Belki bir, iki dua etmeni. Belki de arada sırada adına bir hayvan kurban etmeni. Ama ya sadece iyi gün vaat eden bir tanrı?” Başını iki yana sallayarak kötülüğe karşı koruma işaretini yaptı. “O tür bir tanrı senden sürekli bir şeyler talep edecektir.”

Kadının gözler önüne serdiği, senelerin tecrübesiyle gelen bilgelik ve bilgeliğin getirdiği şüpheci yaklaşım karşısında, Halt’un onaylarcasma başını sallayıp gülümsemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Korkarım haklısınız, anneciğim,” dedi kadına.

Kadın aldırmaz bir tavırla omuz silkti. Övgü dolu konuşmalara karnı toktu.

“Haklı olduğumun farkındayım,” dedi ve ekledi, “Hanın yan tarafında hiç kilitlemedikleri küçük bir kapı var. Oradan içeri girebilirsiniz. Böylece kapılan yumruklayıp ortalığı ayağa kaldırmayı da kesersiniz belki.” Hanın yanında bulunan dar sokağı işaret ettikten sonra yavaşça arkasını döndü ve kulübesine, yaktığı ateşin sıcaklığına doğru ağır ağır yürümeye başladı. Akşamüzeri havası yaşlı kemiklerine hiç de iyi gelmiyordu. İnsanın, hayatının bu evresinde ateşe yakın durması gerek, diye düşünüyordu.

Üçlü, kapıyı bulduktan soma hana girdi. Halt bir ateş ve birkaç mum yakarken, Horace yiyecek bir şeyler bulabilmek için kileri araştırmaya gitti. Will de atlan ana binanın arkasında bulunan ahıra yerleştirmeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra, üçü birden ateşin etrafına rahatça oturmuş, birazcık bayatlamış ekmek ve peynirin yanında birkaç dilim kaliteli köy jambonu ile yerli elmalardan yapılma bir pastayı yiyor ve her zamanki gibi kahve içiyorlardı. Halt gözlerini boş salonda gezdirdi. Normal şartlar altında salonun müşterilerle dolup taştığının farkındaydı.

“Demek oluyor ki harekete geçmişler,” dedi. Genç yol arkadaşları, sorgulayan gözlerle ona bakınca açıklamaya başladı.

“Tennyson’m planının son aşaması Dışarlıklılar her zaman aynı stratejiyi uygular. Artık elinin altında haydutların karşısında korkuyla diz çökerek tabanları yağladıklarına dair şahitlik edecek çok sayıda köylü var. Muhtemelen müritlerinin güneyde daha önce ***kurtarmış*** olduğu köylerden binlerini getirmelerini de sağlamıştır. Köyden köye dolaşacaklardır. Takipçileri her geçen gün artacaktır. Tennyson’ın tarafına geçen kişi sayısı arttıkça, yaşanan korkunun boyutu da büyüyecektir.”

“Ve sonunda,” dedi Will, “Dun Kilty’ye varacak ve Kral’ın kudretine meydan okuyacaklar.”

Halt başıyla onayladı. “Bunu elbette doğrudan yapmayacak kadar akıllılar. Tennyson ilk başta Kral’m adına hareket ediyormuş gibi yapacak. Ama yavaş yavaş, ona bağlı olan kişi sayısı arttıkça, Kral saf dışı kalacak ve Tennyson tüm ipleri eline geçirecek.”

“Kral hakkında söylenenlere bakılırsa, işin o raddeye varması pek uzun sürecek gibi durmuyor,” dedi Horace. “Görülen o ki zaten saf dışı kalmak üzere.” Halt’un kardeşi hakkında konuştuğunu fark ederek tereddüt etti ve beceriksizce ekledi.

“Affedersin, Halt. Öyle demek...”

Ne diyeceğini bilemeden cümlesini yarıda bıraktı, ancak Halt küçük bir el hareketiyle özür dilemesine gerek olmadığını belli etti.

“Önemli değil, Horace. Kardeşimi benim de pek el üstünde tuttuğum söylenemez. Halkın da benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.”

Will, Halt’un anlattıklarını düşünerek dalgın bakışlarını şömineye çevirdi.

“Craikennis’e yapılan saldırıyı püskürtmüş olmamız onu durdurmayacak mı?” diye sordu.

Halt başını iki yana salladı. “Onu yalnızca yavaşlatacak. Ama Tennyson’ın planına ciddi bir darbe vurmak için bu yeterli değil. Saldırı ve katliam zincirinin tek bir halkasını kırdık. Mountshannon halkının yaşadığı korkuyu ve ona olan hayranlıklarını hâlâ kendi yararına kullanabilir. Elbette Craikennis’in istila edilmesi çok işine gelirdi, ama bu üstesinden gelemeyeceği bir engel değil.”

“Tabii biz onu üstesinden gelemeyeceği bir hale sokmazsak,” dedi Horace dalgınlıkla. Halt, Horace’a dönerek gülümsedi. Genç savaşçı meselenin özünü kavramasını iyi biliyor, diye düşündü. “Aynen öyle. Büyük ihtimalle Craikennis’te neler yaşandığını bile henüz bilmiyordur. Horace, Padraig’in işini bitirdiği sırada çatışma alanından kaçanlardan biri olsaydım eğer, gidip de Tennyson’ı bu mesele hakkında haberdar etmek için hiç acele etmezdim. Tennyson tarzı insanların, kendilerine kötü haber getiren kişileri cezalandırmak gibi berbat bir huyu var dır. Yani yoluna devam edip peşine daha fazla kişi taktıkça, katliam dedikodularının arkasından gelmesini bekleyecektir. Eğer gelmezse, bunu çok da umursamayacaktır. Ama Gündoğumu Savaşçısı’nın zaferini etrafa yaymamız halinde, olayın çehresi değişecektir. Dun Kilty’ye Gündoğumu Savaşçısı’nın tam iki yüz kana susamış haydudu tek başına yenilgiye uğrattığına dair haberlerle varmamız halinde, bunu konumuna karşı bir meydan okuma olarak görecektir. Bizi göz ardı etmek gibi bir şansı olmayacaktır.”

Will kaşlannı çatarak, “Bu bizim açımızdan iyi mi peki?” dedi.

Halt eski çırağını birkaç saniye boyunca bir şey söylemeden süzdü.

“Hem de çok iyi,” dedi. “Tennyson’la yüzleşmeyi iple çekiyorum.”

Sandalyesinde arkasına yaslanarak gerindi. Uzun bir gün oldu, diye düşündü. Önlerinde daha birçok uzun gün olacaktı.

“Hadi biraz dinlenelim,” dedi Halt. “Will, senden yarın Tennyson’ın peşinden gitmeni ve gözünü üstünden ayırmamanı istiyorum. Horace ve beni daha önce gördü ama seni tanımıyor. Yine ozan kılığına girebilirsin.”

Will tamam dercesine başını salladı. Tennyson’ı takip eden dağınık kafileye katılması oldukça kolay olacaktı. Bir ozan olarak aralarında rahatlıkla dolaşabilecekti.

“Dışarlıklıların her zamanki stratejilerini takip etmesi halinde, Tennyson taşradaki yerleşim merkezlerini dolaşarak destekçi toplayacak ve bir hafta soma falan Dun Kilty’ye varmış olacaktır. Yine de sen neler çevirdiğine dair bir fikir edinir edinmez gelip bizi bilgilendir.”

“Sizi nerede bulacağım?” diye sordu Will, ama içten içe cevabı biliyordu. Halt’un sözleri şüphelerini doğruladı. “Dun Kilty’de olacağız. Kardeşimle tekrar bir araya gelmemizin zamanıdır.”

Otuz

Dun Kilty etkileyici bir şatoymuş, diye içinden geçirdi Horace. Etrafı surlarla çevrili bir şehrin içinde, adını aldığı sarp kayalıkların üstüne inşa edilmiş olan şato, bazı noktalarda yüksekliği on metreyi bulan gri renkli, kalın duvarlarıyla civardaki diğer yapıların arasından bir dev gibi yükseliyordu.

“Pek de aceleyle inşa edilmiş gibi durmuyor,” dedi Halt’a dönerek. Tüccarlar, yiyecek tezgâhları, iş başındaki zanaatkârlar ve inşaat malzemelerinden sebzeye, et parçalarından taze gübreye dek ağzına kadar dolu el arabalarını itmekte olan insanların bulunduğu sokağı tırmanıyorlardı. Horace tıkış tıkış arabadaki bir parça gübrenin etlere süründüğünü biraz da endişelenerek izledi. O gece balık yemeye karar verdi.

“Burası aslında kadim bir kale,” dedi Halt. “Araluen Şatosu’ndan birkaç yüzyıl önce inşa edilmiş. Etrafında bir kasaba yokken de buradaydı.”

Bundan oldukça etkilenen Horace, dudaklarım büzdü. Ancak Halt’un, “Kışın cehennem gibi soğuk ve rüzgârlı bir yere dönüşür,” demesiyle bu etki yerle bir olmuştu.

İki gün önce Will ile yollarını ayırarak atlarını Dun Kilty’ye doğru sürmüşlerdi. Halt’un tahmin ettiği üzere, Craikemıis çatışmasının sonuçlarına dair belirsiz dedikodular hızla yayılmıştı. Halt dedikoduların yayılma hızı karşısında bir kez daha şaşkına düşmüştü.

Etrafta Tennyson’m Mountshannon’a yapılan saldırıyı savuşturduğuna dair dedikodular da dolanıyordu. Halt bu meselelerden söz eden kişilerin kararsızlıklarını görebiliyordu. İnsanlar hangi bayrağın altında toplanmaları gerektiğinden emin değillerdi.

Dışarlıklıların köyleri ve yerleşim birimlerini ülke boyunca hüküm sürmekte olan kanun kaçaklarına karşı koruma becerilerine dair dedikodular bir süredir ortalıkta dolaşıyordu. Diğer krallıklardan bile haberler gelmişti. Gündoğumu Savaşçısı ise henüz yeni bir hadiseydi. Ancak ülkede oldukça iyi bilinen bir efsaneydi ve ahali yüzünü ne tarafa döneceğini şaşırmıştı. Genel bir “bekleyelim, görelim,” havası hâkimdi ki Halt’un gerçekleşmesini umut ettiği şey de tam olarak buydu.

Önceki gece, ana yolun kenarındaki kamplarında işe koyulmuştu. Horace onun kalemler, mürekkep, parşömenler ve balmumu mühür plakalarından oluşan malzemelerini çıkardığım görünce kederle bir iç geçirmişti. Halt bir kez daha “yaratıcı belgeleme” adım verdiği şeye girişmek üzereydi. Horace ise bu işleri sahtecilik olarak görüyordu. Halt’un sahtekârlık yetenekleri Horace’in açık sözlü, dürüst ruhunu geçmişte dehşete düşürmüştü. Dalavereye alıştım artık, diye düşündü Horace. Beni artık o kadar da rahatsız etmiyor.

Kim bilir kaçıncı kez, ahlâkındaki düşüşün Orman Muhafızları ile fazla vakit geçirmiş olmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Halt başım kaldırıp genç adama bir göz attı ve yüz ifadesinin arkasında yatan sebepleri anladı.

“Yalnızca Duncan’ın vermiş olduğu bir ***Geçiş İzni.*** Kraliyet taht odasına girmene müsaade edilmesini talep ediyor,” dedi. “Ferris’e ulaşmamızı sağlayacak.”

“Gidip Ferris’e döndüğünü söyleyemez misin?” dedi Horace.

“Seni görmeyi kabul edecektir herhalde?”

Halt durumu düşünürken dudaklannı büzmüştü. “Belki,” dedi.

“Tabii beni oracıkta öldürtmek de işine gelebilir. Bu yöntem daha güvenilir. Hem geri döndüğümü yüzüne söylemek için doğru anı beklemek istiyorum.”

“Sanırım haklısın,” diye onayladı Horace. Sahte bir referans mektubu taşıma fikrinden hâlâ pek hoşlanmıyordu. Halt’un belgenin altındaki yumuşak balmumu parçacığına Araluen kraliyet mührünün bir kopyasını bastırışım izledi.

Halt ondan yana dönerek, “İstemeye fırsatımız olsa Duncan bize bu izni zaten verecekti,” dedi. “Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum.”

Horace, Halt’un küçük deri kesesine soktuğu mührü işaret ederek, “Olabilir,” dedi, “ama bunun sende olduğundan haberi var mı?” Halt hemen bir cevap vermedi. “Pek sayılmaz, ama bilmezse bundan bir zarar da görmez. Daha da önemlisi, ben zarar görmem.”

Araluen’de Kral’in mührünü kullanmak bir yana, bir kopyasını bulundurmanın cezası bile ölümdü. Duncan elbette Halt’un daha Önce birçok kez mührünü kopyalamış olduğundan haberdardı. Farkında değilmiş numarası yapmanın herkesin yararına olacağına karar vermişti. Halt, mürekkebin kuruması ve balmumunun sertleşmesi için belgeyi şöyle bir salladıktan soma dikkatle yerine koydu.

“Şimdi sıra kalkanında,” dedi.

Bez kalkan kaplaması Horace’ın Padraig karşısında vermiş olduğu mücadele sırasında fena halde yırtılmıştı. Kalıcı bir kaplamaya ihtiyaçları vardı. Halt öğleden soma geçtikleri köyden boya ve birkaç fırça almıştı. Gündoğumu sembolünü Horace’ın kalkanına çizmeye başladı. Horace, odaklanırken Halt’un dilini çıkardığım fark etti. Bu hali kır saçlı Orman Muhafızı’nı şaşırtıcı bir biçimde genç gösteriyordu.

Halt, güneşi temsil eden dörtte üçlük çemberin alt kısmına yatay bir siyah çizgi çekerken,“İşte!” dedi. “Hiç de fena olmadı.”

Kalkanı Horace’ın görebilmesi için yukarı kaldırdı. Genç savaşçı başıyla onayladı.

“İyi iş çıkardın,” dedi. “Galya’da kalkanıma çizmiş olduğun yıllanmış meşe yaprağına göre daha havalı.”

Halt sırıttı. “Evet. Onu aceleyle çizmiştim. Biraz kaba bir şekildi, değil mi? Bu çok daha iyi oldu. Unutma ki çember ve düz çizgiler bir yaprak resmine göre çok daha kolay çiziliyor.”

Kalkanı kuruması için bir ağaç köküne yasladı. Sabah olduğunda boya kurumuştu. Yola koyuldular, Horace bir kez daha Gündoğumu Savaşçısı’nın sembolünü taşıyordu.

Dun Kilty’nin içinden geçerlerken, sembolü görenlerin mırıldandıklarını duyuyor, kalkanı işaret ettiklerini görüyorlardı. Halk sembolü fark etti ve ne olduğunu da anladı, diye düşündü Halt.

Horace, aklım kurcalayan bir meseleyi dile getirme zamanının gelmiş olduğuna karar verdi.

“Halt,” dedi, “merak ediyordum da...”

Cümlesine bu şekilde başlamış olduğu için bir anda pişman oldu, zira Halt’un yüzüne genç yol arkadaşları tarafından ona bir soru sorulduğunda takındığı o çilekeş bakış yerleşmişti. Halt’un bir cevap vermesini beklemek yerine sorusunu bitirmeyi tercih etti.

“Şatoda seni tanıyacak birileri çıkar diye endişeleniyor musun?”

“Tanıyacak mı?” dedi Halt. “Delikanlılığımdan bu yana şato sakinlerinden hiçbiri beni görmedi ki.”

“Şey, seni görmediler belki. Ama sen ve...” Tereddüt ederek Halt’un Ferris ile arasındaki ilişkiye sokak ortasında değinmenin pek de akıllıca bir hareket olmadığında karar kıldı, “...kim olduğunu biliyorsun... siz ikizsiniz, değil mi? Yani muhtemelen birbirinize çok benziyorsunuz. Birilerinin, ‘Hey, bakın... ismi lazım değil... gri bir pelerin giymiş dolaşıyor,’ diye ortaya çıkmasından endişelenmiyor musun?”

“Haa, neden söz ettiğini anladım. Öyle bir şeyin olacağını sanmam. Ne de olsa, pelerinimin kukuletası yüzümün büyük bir kısmını saklıyor. Ayrıca insanların bakışları daha çok senin üstünde olacak, benim değil.”

“Sanırım haklısın,” diye itiraf etti Horace. O meseleyi göz önünde bulundurmamıştı.

Halt devam etti. “Zaten ismi lazım değille aramızda büyük farklılıkar bulunuyor. Benim çember sakalım var, o ise keçisakalı bırakıyor. Ayrıca bıyığı da benimkinden küçük.” Horace’ın sorgulayan bakışlarını fark edince açıkladı. “Arada sırada buraya geliyordum. Kimseye söylemeden.”

Horace anladığım gösterircesine başıyla onayladı.

“Hem o saçlarım arkaya doğru tarıyor,” diye devam etti Halt, “buna karşılık benimkiler ise...” Doğru kelimeyi arayarak tereddüt etti.

“Dağınık ve bakımsız?” Horace kendisini tutamamıştı. Halt’un saç kesimi hassas bir meseleydi ve her zaman çok sayıda eleştiri alırdı. Orman Muhafızı sert bakışlarını Horace’ın üstüne dikti.

“Yardımın için sağ ol,” dedi. Bir sessizliğin ardından soğuk bir sesle ekledi, “Sorun çıkacağını sanmam. Kimse bir kralın senin de nazikçe dile getirdiğin üzere ‘dağınık ve bakımsız’ olmasını beklemeyecektir.”

Horace cevap verip vermemeyi düşündü. Sessiz kalmak daha akıllıca bir hareket olacaktı. Şato kapılarına uzanan dik, kıvrımlı bir patika boyunca atlarını sürmeye devam ettiler. Yavaş bir tempoyla ilerliyor, yayaların yanından geçiyorlardı. Şatoya onlardan başka yaklaşan atlı bulunmuyordu. Bu durum ahalinin dikkatini çekmişti.

“Mağrur bir ifade takın,” dedi Halt bıyık altından. “Araluen Kralı adına resmi bir görevle geldin buraya.”

“Sahte bir görevle geldim aslında,” diye aynı kısık sesle cevap verdi Horace. “Mağrur bir ifade takınmamı gerektirecek bir durum söz konusu değil.”

“Bunu asla öğrenemeyecekler. Taklitçilikte üstüme yoktur.” Halt bu durum onu memnun ediyormuş gibi konuşuyordu. Horace arkadaşını dik bakışlarla süzdü.

“Bu pek de öyle gurur duyulacak bir şey değil, biliyorsun,” dedi.

Halt neşeyle sırıtarak, “Yanında olmayı seviyorum, Horace,” dedi. “Bana ne kadar yozlaşmış bir ruhum olduğunu hatırlatıyorsun. Şimdi mağrur bir ifade takın.”

“Esrarengiz gözükmeyi tercih ederim. O duruşu artık becerebildiğime inanıyorum,” dedi Horace.

Halt, şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı. Horace büyürken bir yandan da ona olan güveni artıyor, diye geçirdi içinden. Delikanlıyı şaşırtmak artık eskisi gibi kolay değildi. Hatta bazen Horace’ın eskiden ona yapılan türden şakaları denemeye başladığından şüpheleniyordu. Aklına etkileyici bir cevap gelmediği için homurdanmakla yetindi.

Şatonun kapılan açıktı. Sonuçta şehir acil bir tehlike altında değildi ve şatonun avlusu bir an kovanı gibi meşguldü. Yük arabalan, el arabaları, sırtlannda balyalar taşıyanlar içeri girip çıkıyordu. Doğal olarak, bir kraliyet şatosunda düzenli bir biçimde gıda malzemeleri ile şarap ya da bira gibi içeceklere ihtiyaç duyuluyordu. Aynca bu tür kadim şatolardaki tamirat işleri hiçbir zaman bitmiyordu. Tedarikçilerle işçiler ve tüccarlar bir araya gelerek kıpır kıpır bir insan selini oluşturuyordu.

Etrafta gördükleri, Horace’a düzeni bozulmuş bir kannca yuvasını hatırlatmıştı. Kapılar her ne kadar açık olsa da girişin her iki yanında muhafızlar bekliyordu. Süvarileri görür görmez öne çıkarak mızraklanyla yolu kapadılar ve kim olduklannı anlayıncaya kadar da geçmelerine izin vermediler. Halt’un önünde bulunan ve bir an önce içeri girip işlerini halletmek için can atan birkaç kasabalı, mızrakları kenara iterek içeri girdiler.

“Ya size yurdunuzda ne denmektedir?” diye sordu muhafızların uzun boylu olanı.

Horace tebessümünü gizledi. Clonmel’de işler gösteriş dolu bir resmiyetsizlikle yürüyordu. Araluen Şatosu muhafızları şatoya gelenleri basmakalıp muhafız hitap sözleriyle karşılardı: ***Dur ve kimliğini belirt.***

“Araluen Krallığı şövalyesi, doğudan gelen Gündoğumu Savaşçısı Sör Horace, Yüce Kral Duncan’ın Kral Ferris’e gönderdiği mesajları taşımaktadır,” diye cevap verdi Halt. Yüzü adeta bir maskeye dönüşen Horace, dümdüz öne doğru bakıyordu. Kral Duncan ***Yüce Kral Duncan'*** ken Ferris, yalnızca ***Kral Ferris'*** ti demek. Halt, kelime oyunlarıyla üstünlük kurmaya çalışıyor, diye geçirdi içinden.

Horace kayıtsız yüz ifadesini koruyordu, ancak kalabalığı tarayan gözleri tetikteydi. Halt’un ***Gündoğumu Savaşçısı'nâm*** söz etmesi üzerine birkaç kişinin durup onları gözlemeye başladığını fark etti. Ancak muhafız, Horace’m unvanından etkilenmemiş gibi duruyordu. Muhafızların etki altında kalmaları zaten nadir görülen bir durum, diye düşündü Horace. Adam elini Halt’a doğru uzattı.

“Ya belgeleriniz? Dediğiniz kişiler olduğunuzu gösteren bir belge var mı yanınızda acaba?”

Hibemiyalıların oynak bir konuşma tarzları var, diye içinden geçirdi Horace. Ama yine de zırhlı eldiveninin içine uzanarak Halt’un bir gece önce hazırlamış olduğu Geçiş İzni’ni çıkardı. Belge önce Halt’a, oradan da muhafıza uzatıldı. Horace başını öteye çevirerek esnedi. Bunun duruma uygun bir hareket olduğuna inanıyordu mağrur birinin takınacağı bir tavır. Ya da esrarengiz birinin.

Muhafız belgeyi dikkatle inceledi. Elbette yazılanları okuyamıyordu, ancak Araluen kraliyet arması ile mührü oldukça resmi ve etkileyici bir görüntü sunuyordu. Nöbetçi arkadaşına döndü.

“Geçebilirler,” dedi. Belge yeniden önce Halt’a, ardından da Horace’a uzatıldı. Nöbetçiler mızraklarını geri çekerek, Halt ile Horace’m avluya girmelerine izin verdiler.

Atlarını şatonun idari işler kısmının bulunduğu merkezi hisara doğru sürdüler. Bir kez daha, bu sefer nöbetçi çavuşu tarafından belgeleri kontrol edildi. Horace Halt’un haklı çıktığını düşünüyordu. Çok az kişinin gözleri Orman Muhafızı’nın üstündeydi. Dikkatler daha çok, vücudunun her yanını kaplayan zırhı ve sırtına bindiği gösterişli savaş atıyla çok daha etkileyici bir görüntü sunmakta olan şövalyeye odaklanıyordu. Bir süre sonra Halt’un neye benzediği sorulsa, hiçbir muhafızın bunu anlatabileceğini sanmıyordu.

Atlarım hisarın dışında bıraktılar ve bir diğer muhafız tarafından içeriye, Ferris’in kabul salonunun bulunduğu üçüncü kata alındılar. Burada bir kez daha -bu sefer cana yakın, genç bir adam olan başdanışman tarafından durduruldular. Horace adamı dikkatle inceledi. Kralın başdanışmanı bir savaşçıyı andırıyordu. Belinde kullanmasını biliyormuş gibi durduğu uzun bir kılıç taşıyordu. Boyu neredeyse Horace kadar uzun olmasına rağmen omuzları onunkiler kadar geniş değildi. Koyu renkli kıvırcık saçları zayıf, zeki yüzünü çevreliyordu. Belki biraz yorgun denebilecek bir tebessüm takınmıştı.

“Hoş geldiniz,” dedi. “Araluenli kuzenlerimizi görmek bizi daima mutlu etmiştir. Benim adım Sean Carrick.”

Halt, kukuletasının derinliklerinden genç adamı ilgiyle izliyordu. Carrick kraliyet ailesinin soyadıydı. Bu genç adam Ferris’in bir akrabası olmalıydı. Çok mantıklı, diye düşündü. Krallar güvenilir konumlara genellikle aile içinden atama yaparlardı. Bu durum, genç adamın aynı zamanda Halt’un da akrabası olduğu anlamına geliyordu.

Horace elini öne doğru uzatarak, “Horace,” dedi. “Araluen Saray Şövalyesi. Kraliyet Muhafızları bölük komutanı, Kraliyet Prensesi Cassandra’nın şampiyonu.”

Sean Carrick hafif bir tebessümle Halt’un bir kez daha sunduğu belgeye bir göz attı. “Fark ettim,” dedi. Ardından da başım hafifçe yana eğerek ekledi, “Ama ben Gündoğumu Savaşçısı adlı birine dair dedikodular duymuştum?”

Anlamlı bakışlarım Horace’ın cübbesine çevirerek sorusunu iyice vurguladı. Halt, kalkana çizdiği resme ek olarak Horace’a giymesi için üstünde aynı gündoğumu sembolünü taşıyan yeni bir keten cübbe vermişti.

“O isimle de çağrıldığım oldu,” dedi Horace. Kimliğini ne doğruluyor ne de yalanlıyordu. Sean verilen cevabı beğenerek başıyla onayladı. Karşısındaki uzun boylu savaşçının hafifçe arkasında durmakta olan ormancıya bir göz attı ve kaşları çatıldı. Adamı bir yerden gözü mü ısırıyordu acaba? İçinden bir ses daha önce görüşmüş olduklarını söylüyordu.

Malum soru gelmeden Horace üstünkörü bir biçimde, “Bu da benim adamım Michael,” dedi. Önceki günlerde kendisinin bu ismi kullandığım hatırladı. Dilden dile yayılan bir isim, diye aklından geçirdi kendi kendine gülümseyerek.

Sean Carrick, Halt’u akimdan bir anda çıkararak başıyla onayladı. “Elbette.” Masasının ardındaki kocaman çifte kapı lara bir göz attı. “Şu an KraPın yanında kimse bulunmuyor. Sizi kabul etmeye hazır olup olmadığını kontrol edeyim.”

Özür dilercesine gülümsedikten soma usulca içeriye girdi ve kapıları arkasından kapattı. Birkaç dakika soma dönerek ilerlemelerini işaret etti.

“Kral Ferris sizi kabul edecek,” dedi. “Yalnız silahlarınızı burada bırakmanızı rica edeceğim.”

Mantıklı bir talepte bulunmuştu. Horace ile Halt tüm silahlarını adamın kocaman masasına bıraktılar. Horace, Halt’un fırlatma bıçağının kınının boş olduğunu, ancak silahın masanın üstünde bulunmadığım biraz da endişeyle fark etti. Şüphe dolu düşünceleri aklından çıkardı. Halt ne yaptığını biliyordur, diye düşündü kocaman çifte kapılara doğru yürürlerken.

Carrick onları taht odasına aldı. Bir taht odası için küçük bir yer, diye düşündü Horace, ama aslında daha önce görmüş olduğu tek taht odası Duncan’a aitti. Araluen taht odası yüksek tavanlı uzun bir salondan oluşuyordu. Hibemiya taht odası ise kenarları en fazla on metre uzunluğunda, kare şeklindeki bir yere sıkışmıştı. Uzak köşede, bir platformun ve basit ahşap bir tahtın üstünde Kral Ferris oturuyordu.

Sean Carrick takdimini yaptıktan soma geri çekildi. Araluen’den neden bir heyet gönderildiğini ve kendisinin meseleden neden daha önce haberdar edilmemiş olduğunu merak eden Ferris, İkiliyi meraklı gözlerle süzüyordu. Yaklaşmalarını işaret etti. Horace önden yürümeye başladı, Halt da birkaç adım gerisinden onu takip ediyordu.

Horace yaklaşmakta oldukları Clonmel Kralı’nı incelemeye başladı. Halt’a benzediği açıkça görülüyor, diye içinden geçirdi. Ama aralarında farklılıklar da yok değildi. Ferris’in yüzü daha dolgundu ve bu da yüz hatlarının o kadar belirgin durmamasına yol açıyordu. Karnını doyurmaktan hoşlanan bir adam olduğu anlaşılıyordu. Vücudu da bu durumu belli ediyordu.

Sırım gibi incecik bir vücudu olan Halt'a karşılık kof görünümlü ikizinin fazla kiloları göze çarpıyordu.

Saç ve sakalları da birbirinden farklıydı. Halt'un belirttiği üzere, Ferris'in keçisakalı vardı ve bıyığı da düzgünce kırpılmıştı. İyice geriye taranmış saçları, şakaklarının etrafını saran deri bir bantla tutturulmuştu. Simsiyah saç ve sakalı, onu kır saçlı ve kır sakallı ikizinden en az on yaş daha genç gösteriyordu. Horace adamı yakından incelediğinde saç renginin doğal olmadığına karar verdi.

Fazla parlak ve pürüzsüz görünüyordu. Ferris saçını boyuyor olmalıydı. Gözlerde de farklılıklar vardı. Halt'un şaşmaz, tereddütsüz bakışlarına karşın Ferris uzun süreli göz teması kurmakta zorlanıyormuş gibi duruyordu. Gözlerini hemen kaçırıyor ve her daim bir sorun çıkmasından endişe ediyormuşçasına salonun arka kısımlarını taramaya başlıyordu.

Kapının usulca tıkırdayarak kapanmasıyla Carrick odayı terk etmiş oldu. Kral Ferris ile başbaşaydılar artık. Gerçi Horace, Kral'ın güvenliğinden sorumlu en az bir düzine adamın gözetleme deliklerinden odayı izlediklerine emindi.

Ferris, Horace'ın yanındaki pelerinli, kukuletalı adamı işaret ederek konuşmaya başladı.

"Sör Horace," dedi. Horace hafifçe irkildi. Adamın sesi Halt'un sesinin aynısıydı. Gözleri kapalı olsa kimin kim olduğunu ayırt edebileceğinden şüpheliydi. Ancak Ferris'in daha belirgin bir Hibemiya aksanıyla konuşmakta olduğunu fark etti.

"Adamınızın hiç mi terbiyesi yok? Kral'ın önünde başını kapalı tutmak münasip bir davranış değildir."

Horace kararsız bakışlarını Halt'a dikti. Ancak Orman Muhafızı kukuletasını çıkarmak üzere hareketlenmişti bile. Horace bakışlarını bir kez daha Kral'a çevirdi. Adamın kaşları çatılmıştı. Kaba kıyafetler içindeki bu adam ona bir yerden tanıdık geliyordu, ama onu nereden tanıdığını...

"Merhaba, kardeşim," dedi Halt usulca.

Otuz Bir

Altın Tanrı Alseıass'ın elçisi ve Dışarlıklıların lideri Tennyson, öfkeden çılgına dönmüştü. Başı önde, bakışlarını kaçıran ve ayaklarına kapanan adamı sert bakışlarla süzüyordu.

"Yenilgiye uğramışlar da ne demek?" Son kelimeler ağzından zehir saçarcasına tükürüklerle çıkmıştı. Önünde iki büklüm vaziyette bekleyen adam geriye doğru iyice büzüştü. İçinden Craikennis yenilgisini önderine raporlama isteğine karşı koymuş olmayı diliyordu. Padraig'in adamlarından biriydi ve Tennyson'ın onu bu bilgi için ödüllendireceğini umut etmişti.
Ama artık yalnızca iyi haber getirenlerin ödüllendirildiğini öğrenmişti. Kötü habercilerin sonu ise küfür ve hakaretlerden ibaretti.

"Efendim," dedi titrek sesiyle, "bizi bekliyorlardı. Saldıracağımızı haber almışlardı."

“Nasıl?” diye gürledi Tennyson. Çadırın Alseiass sunağının bulunduğu iç salonunda bir oraya bir buraya yürüyordu. Yolunun üstünde bulunan alçak bir ayak taburesini hışımla tekmelemesiyle tabure korkudan sinen haberciye savruldu. “Nereden bilebilirler? Onlara kim söylemiş olabilir? Bana ihanet eden de kim?”

Sesi öfkeden yükselmişti. Sorusunun cevabını aklından geçirdi. Padraig hiçbir zaman zeki biri olmamıştı. Fakat işini iyi bilirdi ve düşmanlarının saldırıdan haberdar olmaması için gerekli önlemleri aldığından da emindi. Zaten köyün saldırıyı öğrenmek için pek fırsatı da olmamıştı. Ama bir şekilde kulaklarına haber ulaşmıştı.

Saldırıya katılan seksen kişilik birliğin desteğini kaybetmişti artık. Barikatın önünde can vermeyen askerleri de ya ele geçirilmiş ya da çaresizce öteye beriye dağılmıştı. Üstesinden gelemeyeceği bir mesele değildi bu. Artık peşinde yeterli kişi vardı. Kanun kaçakları görevlerini yerine getirmiş, etrafa korku ve belirsizlik yayarak Tennyson’m, Krallığın tek kurtarıcısı olarak ortaya çıkmasını sağlamışlardı. Ancak Craikennis’te planladığı katliam, son darbeyi indirebilmesi için çok önemli bir adımdı. Şimdi bu fırsat elinden kaçmıştı. Talihsiz haberci başını kaldırdığında önderinin yüzünün öfkeden buruştuğunu gördü.

“Efendim,” dedi, “belki de onlara bunu Gündoğumu Savaşçısı söyle...”

Daha fazla konuşamadan Tennyson tepesinde bitmişti. O gülünç ifadeyi duyar duymaz suratı kararmış ve mosmor kesilmişti. Habercinin savaşçıdan ilk söz edişi değildi bu. Tennyson sağlı sollu yumruklarla öfkesini çıkarırken zavallı habercinin burnu kanamaya başlamıştı. Sert darbelerden korunmak üzere yattığı yerde iyice büzüştü.

“Gündoğumu Savaşçısı diye bir şey yok! Öyle biri yok diyorum sana! O ismi bir daha huzurumda kullanırsan, seni...”

Tennyson birden durdu. Göz kamaştırıcı öfkesi geldiği gibi bir anda kayboluvermişti. Şu ahmak Hibemiya hurafesi başıma bela olabilir, diye düşündü. İnsanların Gündoğumu Savaşçısı’na inanmaya başlamaları halinde konumu zarar görecekti. Zihni bir makine gibi çalışıyordu. O ana dek Craikennis’te bir katliam yaşanmadığını bilen tek kişi kendi- siydi. Katledilen birileri oldu aslında ama köylüler değil, diye düşünerek yüzünü ekşitti.
Hızlı hareket etmesi halinde, etrafa köyün yerle bir edildiği ve tüm köylülerin öldürüldüğü dedikodusunu yayma şansı vardı. Gerçekler ortaya çıktığında nasılsa çoktan sağlamlaştırmış olacağı konumu bir zarar görmeyecekti. Yanında her biri Krallığı kasıp kavurmakta olan haydutları dize getirebilecek kudrete sahip olduğuna dair yemin etmeye hazır bekleyen dört yüz takipçisi bulunuyordu.

Yani şu Gündoğumu Savaşçısı’ndan söz edilmesini kesinlikle engellemem gerekiyor, diye bir karara vardı. Habercinin onu korkuyla izlediğini fark etti. Adamın burnundan hâlâ kan akıyordu ve yumruklarının hedefi olan bir gözü şişmiş, kapanmak üzereydi. Tennyson gülümseyerek öne doğru bir adım attı ve elini uzattı. Yumuşak ve kısık bir sesle, adamın gönlünü alırcasına konuşmaya başladı.

“Üzgünüm dostum. Beni affet lütfen. Alseiass’ın iradesi inkâr edildiğinde öfkeden deliye dönüyorum, hepsi bu. Sana asla vurmamalıydım. Affedebilecek misin beni? Lütfen.”

Adamın ellerini elleriyle yakalayarak gözlerini gözlerine dikti. Haydut bozuntusu ürkekçe de olsa gevşemeye başlamıştı. Gözlerinden hâlâ korkmakta olduğu anlaşılıyordu, ama giderek azalan bir korkuydu bu. Tennyson adamın ellerini bırakarak Alseiass'a yapılmış küçük bir bağış yığınının durduğu noktaya döndü. Birbirine tutturulmuş kaim altın bileziklerden oluşan bir zinciri seçti. Elinde çevirdiği mücevher, ışığı yansıtarak parıldıyordu.

"Al, bunu pişmanlığımın bir simgesi olarak kabul et. Bana bu haberleri getirdiğin için teşekkür ederim. Kendi içinde zor bir karar vermiş olmalısın."

Haydutun gözleri bütünüyle zincire kilitlenmişti. Birbirine bağlı altın bilezikler zengin ve parlak renklerle kendi etraflarında usulca dönüyordu. Onun gibi bir adam için bir servet demekti bu. Zinciri elinden çıkarması halinde yıllarca refah içinde yaşayabilirdi. Tennyson'm bıraktığı mücevheri yakaladı. Ağırlığı karşısında şaşkına dönmüştü. Bunun karşılığında birkaç ezik ve kanayan bir burun nedir ki, diye düşündü.

"Teşekkür ederim, efendim. Yapmam gerekeni..."

"Sen görevini yerine getirdin dostum. Alseiass ve bana karşı olan görevini. Şimdi söyle bana. Adın nedir senin?"

"Kelly, efendim. Şaşı Kelly derler bana."

Tennyson tiksintisini belli etmemek için çaba harcayarak haberciye bir göz attı. Lakabın sebebini anlayabiliyordu. Haydutun gözleri farklı yönlere bakıyordu.

"Pekâlâ, Kelly. Seni Alseiass'm Dostu ilan ediyorum. Buraya gelirken pek bir şey yememiş olduğunu tahmin ediyorum, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim. Yemedim."

Tennyson hayırsever bir tebessümle başını salladı. "Öyleyse, Alseiass'm Dostu Kelly, çadırıma git ve hizmetçime sana yiyecek ve şarap servis etmesini söyle. En kaliteli şaraptan."

"Çok teşekkür ederim efendim. Şunu söylemeliyim ki..."

Tennyson elini kaldırıp adamı susturdu. "Hiç önemi yok. Ayrıca söyle onlara, yaralarınla da ilgilensinler." Tennyson kolundan çıkardığı kaliteli ipek bir mendille sözde endişeyle Kelly'nin yüzündeki kanı silmeye başladı. Büyük bir kısmını temizlediğine ikna olarak, rahatlatıcı bir tebessüm takındı. "Hadi git bakalım."

Elini hem kutsama hem de huzurundan kovma anlamına gelebilecek şekilde salladı. Alseiass'm Şaşı Dostu Kelly aceleyle çadırdan dışarı çıktı. Tennyson yeniden çadırı arşınlamaya başladı. Birkaç dakika sonra içteki bölmeyi ana çadırdan ayıran perdenin dışına konuşlanmış devasa fedailerinden birine seslendi.

"Gerard!"

Perde aralandı ve dev içeri girdi. İkiziyle beraber batı adalarından gelmişlerdi. Her ikisi de son derece zalim birer katildi.

“Lordum?” dedi Gerard.

“Şu yeni gelenlerin liderini bulup yanıma getir.”

Neden söz edildiğini anlamayan Gerard, kaşlarını çattı. “Yeni gelenler mi dediniz, Lordum?”

Tennyson, Gerard’ın budalaca tavrı karşısında bağırma isteğine karşı koydu. Sabrını koruyarak yumuşak bir sesle konuştu. “İki gün önce aramıza katılan üç kişiden söz ediyorum. Cenevizalılardan.”

Gerard’ın yüzü bir anda aydınlandı. Selam vererek Tennyson’ın kiralamış olduğu üç Cenevizalınm önderini bulmak üzere aceleyle çadırdan dışarı çıktı. Esasen Sakin Deniz’in kuzey kıyılarındaki bir doğu memleketinden gelmekte olan Cenevizalılara artık ana kıtadaki tüm büyük krallıklarda rastlamak mümkündü. Paralı askerlerden oluşan bu halkın her bireyi üzerinde bir tatar yayı ile seçkin hançerler taşırdı. Cenevizalıların tamamı aynı zamanda zehirler hakkında geniş bilgi sahibi olan etkili birer suikastçıydı. Tennyson bu tür yeteneklere sahip insanları el altında tutmanın bir gün işine yarayabileceğine karar vermişti. Hizmetleri pahalıydı, ancak takip eden günler boyunca büyük bir ihtimalle ortadan kaldırılması gerekecek birden fazla muhalifle karşılaşacaklardı. Ya da gereğinden fazla bilgiye sahip birileri...

Craikennis’teki yenilgiden haberi olan bir asker gibi. Aslında konuyla ilgilenme işini ikizlere de devredebilirdi, ama Tennyson meselenin gizlice ve ustalıkla halledilmesi gerektiğini düşünüyordu. İriyarı adalıların pek de bu şekilde hareket ettikleri söylenemezdi. Tennyson, Gerard yanında Cenevizalıyla dönünceye dek çadırın dışında bekledi ve genç bir ozanın şarkılarına kulak vermekte olan, aralarına yeni katılmış birkaç müridini izledi. Kaşları çatıldı. Şarkıcı da yenilerden olmalı, diye içinden geçirdi. Çocuğu daha önce görmemişti. Tennyson ne kadar küçük bir izleyici grubu olursa olsun, kendinden başka birinin müritleri üstünde bu şekilde egemenlik kurmasını istemiyordu. Ertesi sabah Alseiass’ın ağzından bir ferman yayınlamaya ve Altm Tann’ya övgüler dizen ilahiler dışındaki tüm müzikleri yasaklamaya karar verdi. Gerard’ın yanında Cenevizalı ile çıkagelmesi üzerine aklını çalgıcıdan uzaklaştırdı.

“Teşekkürler, Gerard. Gidebilirsin,” dedi. Gerard tereddüt etti. Genellikle kardeşiyle birlikte önderlerinin adımlarını takip eder, varlıklarıyla Tennyson’m otoritesine otorite katarlardı. İriyarı fedaisinin kararsızlığını fark eden Tennyson’ın alnı öfkeyle kırıştı.

“Yürü,” diye buyurgan bir sesle emrini tekrar etti. İriyarı adam uysallıkla alnına dokunarak selam verip çadıra girdi ve Tennyson’ı Cenevizalı ile baş başa bıraktı. Esmer tenli, zayıf bir adam olan Cenevizalı, uzun bir tüyün süslemekte olduğu geniş kenarlıklı bir şapka takıyordu. Tennyson bunun Cenevizalıların milli şapkaları olduğunu biliyordu. Adam vücudunu sıkıca saran, dar deri kıyafetlere bürünmüştü ve suratına da ukala bir tebessüm kondurmuştu. Tennyson adamın parfüm kullandığından emindi.

“Sinyor?” diye sordu Cenevizalı.

Tennyson gülümsedi ve adama yaklaşarak kolunu omzuna attı. Dışarlıklıların liderinin müritlerine dokunması onlara ne kadar değer verdiğinin bir göstergesiydi.

“Luciano, adın buydu, değil mi?”

“Evet. Bana Luciano derler, sinyor.”

“Seninle biraz yürüyelim, Luciano.” Kolunu omzundan çekmeden kısa boylu adamı çadırın dışına çıkardı. Arka taraftaki ozanın şarkısını bitirdiğini ve izleyicilerden kopan alkışları duyabiliyordu. Birkaç saniyeliğine yüzü asıldı. Müzik yasağına dair fermanı o gece dua sırasında kesinlikle yayınlayacaktı. Diğer meseleye dönerek yeniden gülümsemeye başladı.

“Benim için yapabileceğin bir şey var, dostum.” Luciano bir cevap vermeyince devam etti. “Çadırımda Kelly adında bir adam var. Şaşı gözlü, ufak tefek, çirkin bir şey. Hizmetkârlarım onu besliyor ve yaralarıyla ilgileniyorlar. Zavallı adamın yüzünde çürükler var.”

“Evet, sinyor?” Luciano tecrübeli bir paralı asker ve suikastçıydı.

Tennyson’ın sesindeki sahte kaygının ötesini görebiliyordu. İşverenlerin bir Cenevizalıya üçüncü bir kişiden söz etmesinin altında genellikle bir tek neden yatardı.

“Çadırımdan çıktığında onu takip et ve etrafta kimsenin olmadığı bir anı bekle.”

“Sonra ne yapayım, sinyor?” Ancak Tennyson’m ne istediğini çoktan anlayan Luciano’nun suratı sinsi bir tebessümle kırışmıştı bile.

“Sonra onu öldür, Luciano. Senden onu öldürmeni istiyorum.”

Tennyson, Luciano’nun tüm yüzüne yayılan tebessümüne aynı şekilde karşılık verdi. Karşılıklı bakışarak birbirlerini anladıklarından emin oldular.

“Ah, bir konu daha vardı, Luciano,” diye aklına gelen düşünceyle ekledi Tennyson. Cenevizalı bir şey söylemedi ama yüzüne meraklı bir ifade yerleşmişti.

“Bu şahsın üstünde altın bir zincir bulacaksın. Onu benden çaldı. İşin bittiğinde zinciri bana geri getir.”

“İsteğiniz yerine getirilecek, sinyor,” dedi Luciano. Hâlâ gülümsemekte olan Tennyson, memnuniyetle başını salladı.

“Biliyorum,” diye cevap verdi.

Otuz İki

Ferris’in suratı bembeyaz kesilmişti. Horace, adamın yüzündeki renk değişimini ve elinin yaşadığı şokun etkisiyle istemsizce boğazına gittiğini gözlemledi. Kral ilk andaki şaşkınlığın ardından kendisini toplayarak öne doğru bir adım attı ve önünde durmakta olan kır sakallı, sert çehreyi incelemeye başladı.

“Kardeş mi?” dedi. “Ama sen...” Durdu ve kendine bir kez daha hâkim olmak, gizemli ve ağırbaşlı bir hava takınmak için çaba harcadı. “Benim kardeşim yok. Uzun seneler önce öldü o.”

Konuştukça sesindeki kararlılık da artıyordu. Sağ eliyle hafifçe işaret etmesiyle birlikte arkalarındaki devasa kapılar açıldı ve Horace’m kulağına taş zeminde hızla ilerleyen ayak

sesleri gelmeye başladı. Sean Carrick ve küçük bir asker mangası taht odasına girmişti. Görünmeyen muhafızlar konusunda haklıymışım, diye aklından geçirdi Horace.

“Majesteleri, her şey yolunda mı acaba?” diye sordu Sean Carrick.

Halt dönüp silahlı adamlardan oluşan gruba bir göz attı. Ferris’e bir adım yaklaştı. Kral da içgüdüsel bir şekilde aynı hızla gerilemeye başladı. Birden bu hareketiyle dizginleri Halt’a bırakmakta olduğunu fark etti ve kımıldamayı kesip temkinli bakışlarla Halt’u izlemeye başladı. Halt yalnızca kardeşi ve Horace’in duyabilecekleri kadar alçak bir ses tonuyla konuştu.

“Eğer korktuysan, kardeşim, Sean’ın kalmasına izin ver. Ne de olsa sözlerimi duyma hakkına sahip. Ama konuşacaklarımızı dinlemelerini istemiyorsan -ki istediğini hiç sanmıyorum- adamlarını bizi görebilecekleri ama duyamayacakları bir yere, dışarıya gönder.”

Ferris bakışlarını önce Halt’a, ardından da kapıda hazır bekleyen silahlı adamlara çevirdi. Halt ile Horace’ın silahsız olduklarını fark etti. Kendi kılıcı ise belinde asılıydı. Sean Carrick de aynı şekilde silahlıydı ve Ferris başdanışmanının son derece yetenekli bir silahşor olduğunu biliyordu. Sean’ı o görevde tutmasının nedenlerinden biri de buydu. Uzun süredir bastırmakta olduğu yılların suçluluğu ve korkuları artık zihninin yüzeyine doğru tırmanmaya başlamıştı. Halt’un anlatmayı planladığı şey her ne ise, içinden bir ses askerlerinin bunu duymasını istemeyeceğini söylüyordu. Bunun ona hiçbir şekilde faydası olmayacaktı. Birden kararını verdi.

“Sean!” diye seslendi. “Adamları görev yerlerine gönder ve yanıma gel!”

Carrick tereddüt edince Ferris dönerek doğrudan adamına baktı.

“Dediğimi yap,” diye emretti.

Carrick bir, iki saniyelik ikinci bir tereddüdün ardından adamlara dönerek başıyla işaret verdi. Manga dışarı çıkıp kapıları kapatana kadar bekledi, soma da uzun adımlarla Kral’m yanma geldi.

“Ferris Dayı,” dedi Halt’un şüphelerini doğrulayarak, “sorun nedir? Bu adam da kim?”

Sean, kaşlarını çatmış Halt’a bakıyordu. Diğer üç kişinin, yani yüz yüze duran Halt ve Ferris ile bir, iki adım arkadaki Horace’ın konumlarına bakıldığında, Araluen şövalyesinin grubun önderi değil, diğerinin takipçisi olduğu anlaşılıyordu. Sean bir kez daha ufak tefek adamı bir yerlerden tanıdığı hissine kapıldı.

Halt dönüp genç adama bir göz attı. “Dayı mı?” dedi. “Öyleyse sen Caitlyn’in oğlu olmalısın?”

Sean başıyla onayladı. “Annemi nereden tanıyorsun?” diye koruyucu ve hafif kavgacı bir ses tonuyla sordu. Kederle bir iç geçiren Ferris, arkasını dönerek başını ellerinin arasına aldı ve tahtın yanındaki alçak bir sıraya çöktü.

“Annen benim kardeşimdi,” dedi Halt. “Ben de senin dayımın. Adım Halt.”

“Hayır!” diye hararetle karşı çıktı Sean. “Halt Dayım öldü. Öleli yirmi yıldan fazla oluyor!” Sözlerini doğrulaması için Kral’a döndü. Ancak Ferris’in yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı ve başını yukarı kaldırıp Sean’ın gözlerine bakmayı reddediyordu. Hemen önünde yaşanan sahneyi inkâr ediyormuşçasına başını sürekli iki yana sallıyordu. Tereddütleri artmaya başlayan Sean, alacalı pelerini içindeki ufak tefek, tıknaz adamı daha yakından incelemeye başladı.

Adamın çember sakalı tüm yüzünü kaplıyordu. Bıyığı da oldukça kalındı. Ama şu karmaşık saçlar Ferrisinkiler gibi geriye taransa...

Sean başmı iki yana sallamaya başladı. Yüz hatları aynıydı, ama yabancının suratı daha oturaklı bir görüntüye sahipti. Ferris’in hatları yüzünün şişmanlığı nedeniyle bir parça gölgelenmişti. Sean yüz hatlarının zaman içinde değiştiğinin farkındaydı. İnsan suratı adeta yılların izlerini bıraktıkları bir tuvali andırırdı. Yılların etkileri çekip alındığında, yirmi yılı aşkın süre boyunca yaşanan aşırılıklar, mutluluklar, acılar, başarılar ve hayal kırıklıkları çıkarıldığında, karşısındaki bu iki yüzün birbirinin aynısı olduğunu fark etti. Hele ki bakışlarını yüzlerden gözlere kaydırdığında...

O gözler! Tıpatıp aynı gözler. Ama bir açıdan da farklıydılar. Ferris’in gözlerini birkaç saniyenin ardından tereddütlü bir biçimde kaçırdığını biliyordu. Kullarından ısrarla onunla göz göze gelmemelerini talep etmesinin nedeni de buydu. Ama bu yabancı şaşmaz ve tereddütsüz bakışlara sahipti. Sean Carrick başka bir şey, gerilerde kalmış alaycı bir şakacılık da görüyordu o gözlerde.

“İncelemen bitti mi?” diye sordu Halt.

Sean hafifçe geriledi. Tam olarak ikna olmamıştı, ancak gözleriyle şahit olduğu gerçekleri zihninin inkâr etmesi mümkün değildi. Ferris’e döndü.

“Majesteleri?” dedi. “Söyleyin bana.”

Ancak Ferris derin bir iç çekip beceriksiz bir şekilde elini sallamakla yetindi. Sean Carrick o an gerçeği anladı. Ferris birkaç saniye sonra şüphelerini tek kelimeyle doğruladı.

“Halt...” diye konuşmaya başladı. Sonunda başmı kaldırmış, kardeşine bakıyordu. “Hiçbir zaman sana zarar vermeyi istemedim. Buna inanmalısın.”

“Ferris, sen yalancı herifin tekisin. Bana zararın âlâsını vermek istedin. Beni öldürmeye çalıştın.”

“Hayır! Bizi terk ettikten sonra seni bulmaları için peşinden adamlarımı gönderdim!” diye itiraz etti Ferris. Halt, kısa ve hiç de eğlenceli olmayan bir kahkaha attı.

“Eminim göndermişsindir! Başladığın işi bitirmeleri emriyle beraber!”

Bu kadarı Sean’a fazla gelmişti. Daha önce hiç kimse Kral’la bu ses tonunda konuşmamıştı. Yılların alışkanlığıyla duruma müdahale etme ihtiyacı hissetti. Öne doğru hareketlenerek Ferris ve Halt’un aralarına girdi ve gözlerini yabancınınkilere kilitledi. İkisi de geri adım atmıyordu.

“Kralla bu şekilde konuşamazsın,” dedi şiddetle. Halt çocuğun bakışlarını birkaç saniye boyunca karşıladıktan soma usulca cevabını verdi.

“Gerçek Kral ile konuşan kişi ben değilim.” Parmağını küçümseme dolu bir hareketle kardeşine doğru salladı. “O.”

Karşısındaki adamın dile getirdiği şey, öyle korkunç, Sean’ın doğduğundan beri bildiği her şeye öylesine tersti ki, genç adam yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Ancak duydukları doğru olmalıydı. Eğer bu adam gerçekten de Halt ise, Clonmel’in gerçek Kralı oydu ve Ferris de onun haklarını gasp etmişti. Hiçbir taç giyme ve takdis töreni bu gerçeği değiştiremezdi. Halt’un gözlerine kilitlenen bakışlarını bir kez daha Ferris’e çevirdi ve sözde Kral’ın gözlerini kaçırmasıyla birlikte, Sean’m aklındaki son şüphe kırıntısı da kaybolup gitti. Bu, gerçekten de Clonmel Kralı Halt’tu.

“Majesteleri...” diyerek Halt’un önünde dizüstü çökmeye başladı. Orman Muhafızı hızla yaklaşarak kolundan yakaladığı çocuğu durdurdu ve yukarı kaldırdı. Ferris’ten boğuluyormuş gibi bir ses geldi. Halt’un önünde diz çökmeme itiraz etmemiş olması çok önemli, diye düşündü Sean.

“Çok naziksin,” dedi Halt, “ama bu saçmalıklara ayıracak zamanımız yok. Gerçekten de Krallık konumuyla hiç ilgilenmiyorum. Hayatımı çalışarak kazanmayı tercih ederim. Ferris, seninle konuşmamız gerekiyor.”

Ferris bir kaçış yolu arıyormuşçasına çılgın bakışlarını oda boyunca gezdirdi. İşlediği suçların cezasını çekmek, üzere olduğunun farkındaydı. Ondan dolayı Halt’un aksi bir ses tonuyla sarf ettiği sözler karşısında oldukça şaşırmıştı.

“Tanrı aşkına, Ferris! Buraya tahtını elinden almaya gelmedim ben! Tam tersine, onu elinde tutabilmen için yardım etmeye geldim!”

“Elimde tutmak mı?” dedi Ferris şaşkın şaşkın. Olaylar onun için fazla hızlı gelişiyordu. “Kime karşı?”

“Önce şöyle bir oturalım hele, olur mu?” Halt, yan tarafta dikkatini çeken alçak sıralardan birini alıp tahtın yanına getirdi ve Horace ile Sean’a da aynı şeyi yapmalarım işaret etti. Ne yapacağım bilemeyen Ferris, öylece durmuş onları izliyor, saten gömleğinin kollarını yoluyordu.

Halt, “Sen de geç şu tahtına. Eminim bu çok hoşuna gidecektir,” diyerek Sean’a döndü. “İçeri kahve servisi yapılmasını sağlayabilir miyiz acaba?”

Sean tedirgin görünüyordu. “Burada kahve içilmez. Kral.. kendi kendini düzeltti, “... yani Ferris Dayı kahveden hiç hoşlanmaz.”

“Tahmin etmeliydim,” diyerek somurtan Halt, Horace’a bir göz atarak küçümseme dolu bir hareketle dudağını büktü. Bunun
üzerine Horace, sırıtmadan edemedi. Halt kardeşinin kahveden hoşlanmamasına tahtını elinden zorla almış olmasına kıyasla daha çok kızmıştı. Her zamanki Halt, diye düşündü genç savaşçı.

“Neyse, boş verelim,” diye devam etti Halt. “Bu işi elimizden geldiğince çabuk bitireceğiz. Ferris, Dışarlıklılar adında bir gruptan söz edildiğini duymuşsundur herhalde?”

“Evet...” Ferris’in kafası karışmıştı. Konuşmanın buraya gelmesini beklemiyordu. “Bir tür dinleri var. Fikrimi soracak olursan zararsızlar.”

“Zararsızlarmış. Bir kere din min söz konusu değil, adamlar bildiğin sahtekârlar. Ve senin de karşılarında güçlü bir biçimde durman lazım. Clonmel’i ele geçirmek üzere şehre varmak üzereler.”

“Ele geçirmek mi? Bu çok saçma! Sen nereden biliyorsun ki?”

Ferris bu fikre açıkça karşı çıkmıştı. Halt dik bakışlarla kardeşine bakıyordu artık. Sean Kral’in birkaç saniye soma, her zamanki gibi gözlerini kaçırdığım fark etti.

“Başlarındaki adamın konuşmalannı dinledim. Ahaliyi tahrik edip isyana kışkırtıyor.”

“Saçmalık!” Ferris kendini sağlama alınca güveni de geri gelmişti. “Tennyson basit bir vaiz, hepsi bu. Bana zarar vermek aklından bile geçmez.”

“Tennyson mı?” dedi Halt. Ferris’in isme aşina oluşu dikkatini çekmişti. “Onu tanıyor musun?” Birden durumu kavrayarak gözleri parladı. “Onunla irtibat kuruyordun, değil mi?”

Ferris tam bir cevap verecekken tereddüt etti. Halt bastırdı.

“Değil mi?”

“Onunla... görüştük. Bana güvence vermek üzere bir heyet göndermişti.”

“Ne zaman?” Sean kendini durduramamış, soru dudaklarının arasından kaçıvermişti. Kral’ın başdanışmanı olarak Ferris’i görmeye gelen tüm heyetlerden haberi olurdu. Tennyson denen bu adamın Ferris’le görüştüğünden ilk kez haberi oluyordu. Ferris ağırbaşlı ve otoriter tavrını korumaya çalışarak Sean’a döndü.

“Seni ilgilendiren bir mesele değildi, Sean. Gizli bir ziyaretti.”

Bahanesinin ne kadar uyduruk olduğunu kelimeler ağzından çıktıktan soma kendisi de anlamıştı. Bu sözleri uzun ve çirkin bir sessizlik takip etti.

“Bir anlaşmaya vardınız mı bari?” diye sordu Halt. Ama Ferris soruyu doğrudan yanıtlamadı.

“Halt, adam adeta harikalar yarattı. Kanun kaçakları ve haydutlar taşra vilayetlerini kasıp kavuruyor ve onları durdurmaya gücüm yetmiyordu.”

“Bir şeyi yapmayı istemediğinde gücünün yetmediğini iddia edersin zaten,” dedi Halt tiksintiyle. “Gerçek şu ki, kanun kaçakları vatandaşlarını öldürüp soyarken burada öylece oturup dalga geçiyordun, değil mi?” Bir cevap beklemeden hızla Sean’a döndü.

“Hiçbir şey yaptı mı? Kanun kaçaklarını avlamaları için birliklerini gönderdi mi? Büyük kasaba ve köylerin garnizonlarını güçlendirdi mi? Hatta ve hatta, harekete geçeceğine ve kanun kaçaklarının faaliyetlerini kınadığına dair bir açıklamada bile bulundu mu?”

Sean Kral’a bir göz attıktan sonra Halt’a döndü.

“Hayır,” dedi. “Yanıma bir devriye birliği almayı teklif ettim ama...”

Kendisini bir garip hissederek sustu. Yola çıkmak istemişti ancak Ferris buna karşı çıkmıştı. Şimdi bu gerçeği dile getirmek Kral'a karşı sadakatsizlikmiş gibi geliyordu. Ama işin aslı, Kral bu konuda ne bir şey yapmış ne de bir şey yapmayı denemişti. Sean usulca başım iki yana salladı. Halt omuzlarını düşürerek kederle bir iç çekti. Soma öfkeli bakışlarım Ferris’e dikti. Kral hemen açıklama yapmaya koyuldu.

“Anlamıyor musunuz? Tennyson’ın habercisiyle görüşmeyi de bu nedenle kabul ettim ya zaten. Haydutları durdurabilecek güce sahip. Kanunsuzlukları sona erdirebilir o!”

“Çünkü haydutlar da bizzat onun emrindeler!” Halt o kadar sert bir biçimde ayağa kalkmıştı ki üstünde oturduğu sıra arkaya devrilmişti. “Bu kadarını anlayamadın mı, seni yüce ahmak?”

“Onları... Tennyson mı kontrol ediyor?” Ferris’in yüzü şaşkınlık dolu bir ifadeyle buruşmuştu.

“Elbette! Önce istediklerini yaptırıp daha sonra haydutları bir gövde gösterisiyle kovalıyor ve ülkede bunu yapabilecek kudrete sahip tek kişiymiş gibi davranıyor. Halkı sana karşı kışkırttığını kulaklarımla işittim, Ferris! ‘Kral sizi koruyabilecek mi?’ diye soruyor kalabalıklara. İnsanlar da hep bir ağızdan ‘Hayır!’ diye ortalığı inletiyor. ‘Sizi koruyabilecek biri var mı?’ diye sorduğunda ise tek umutlarının Tennyson olduğunu haykırabilmek için halk birbirini eziyor. Umutları sen değilsin. Hak-hukuk değil. Tennyson! Ferris, adam Clonmel’i ele geçirmeyi planlıyor. Tıpkı diğer beş krallıkta yaptığı gibi.”

“Hayır! Benim güvende olacağımı söyledi. Kral olarak kalacakmışım! Dedi ki...” Ferris gereğinden fazlasını söylemiş olduğunu fark ederek sustu. Halt’un ona küçümseme dolu bakışlar atmasına alışıktı. Artık aynı bakışı Sean ve Horace’ın gözlerinde de görüyordu.

“Kral olarak kalacakmışsın ha,” dedi Horace. “Tennyson’ın kuklası olacaktın yani. O da bir yandan insanlarının kanını emmeye devam edecekti.”

“Onlar Ferris’in insanları değil,” diye düzeltme yaptı Halt. “O halkı hak etmiyor. Halkın da Ferris gibi birini hak etmediği ortada. Ayağa kalk, Ferris. Ayağa kalk ve yüzüme bak.”

Kral isteksizce kalkarak kardeşiyle yüz yüze geldi. “Tennyson’ı durdurup ahlaksız tarikatına son vermenin bir yolu var. Yetkili birinin onun karşısına çıkıp eylemlerini kınaması gerekiyor. Başarılı olmasının nedeni kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edememesinde yatıyor. Çıkanlar da anında ortadan kaldırılıp öldürülüyor. Ama sana o şekilde davranamaz.”

“Bana mı?” Ferris duydukları karşısında dehşete düşmüştü. “Benden ne yapmamı bekliyorsun ki?”

“Sesini yükselt! Krallığının kontrolünü eline al ve insanlarına bu şarlatanın karşısında bir seçenek sun! Tennyson’ın tarikatına bir darbe vur. Güçlerini azalt ve onlan yok et. Ne de olsa tüm varlıkları bir yalana dayanıyor. Halkına bir başka yalan öner.”

“Ne?” diye sordu Ferris. “Benim önerebilecek ne yalanım var ki?”

“Otorite sahibi olduğun yalanı,” dedi Halt alaycı bir dille. “İşte onunla kimseyi inandıramazsın. Ama neyse ki şanslısın, biz senin için hayali bir kahraman yarattık.” Horace’ı işaret etti. “Gündoğumu Savaşçısı.”

“Ama o bir efsanedir!” diye bir çığlık attı Ferris. Halt acı acı güldü.

“Elbette Öyle! Tıpkı Herkesi Kucaklayan Altın Dışarlıklı Tanrısı Alseiass gibi o da bir efsane. Gündoğumu Savaşçısı’nı kendi efsanene dönüştür. Onu Clonmel'e hukukun üstünlüğünü yeniden getirmesi için çağırdığın şampiyonun ilan et.

“Senin adına işin arka planını hazırladık bile. Gündoğumu Savaşçısı birkaç gün önce Craikennis adlı köyde boy gösterdi. Kanun kaçaklarından oluşan üç yüz kişilik bir grubu yok etti.

“Üç yüz mü?” dedi Horace dehşet içerisinde. “Biraz abartmış olmuyor musun, Halt?”

Orman Muhafızı omuz silkerek, “Dedikodu ne kadar abartılı olursa, insanların inanması da o kadar kolay olur,” dedi. Ama Sean Craikennis adının geçmesi üzerine derhal tepki vermişti.

“Dediği doğru, Majesteleri. Dün pazaryerinde kulağıma şu Gündoğumu Savaşçısı hakkında anlatılan dedikodular geldi. Craikennis’te yaşanan bir çatışmadan da söz ediliyordu.”

Bir birine, bir diğerine bakan Ferris, kararsızca, aciz bir el hareketi yaptı.

“Bilemiyorum. Ben... bilemiyorum.”

Halt ona biraz daha yaklaştı, öyle ki Ferris ile aralarında yalnızca birkaç santim vardı.

“Dediğimi yap, kardeşim. Sesini yükselt ve Tennyson ile tarikatının aleyhinde konuşmaya başla. İnsanlarını, başlarında Gündoğumu Savaşçısı’nın bulunduğu askerlerinle koruyacağını ilan et. Söz veriyorum, sana her türlü desteği vereceğiz.”

Ferris’in tereddüt ettiğini görünce son kozunu da oynadı. “Dediklerimi yaparsan taht için hiçbir hak iddia etmeyeceğime dair and içiyorum. Dışarlıklıları ve Tennyson’ı yok eder etmez Araluen’e döneceğim.”

Son sözleri Ferris’i can evinden vurmuştu. Ferris bir, iki saniye boyunca onlarla hemfikir olacakmış gibi bir görüntü sergiledi, ama kararlılık hiçbir zaman adamın karakter özelliklerinden biri olmamıştı. Bir karar verebilmek için hâlâ bocalıyordu.

“Bu konuyu düşünmem gerek. Birkaç güne ihtiyacım var. İçeri böyle bir anda girip benden...” Tereddüt edince Halt cümlesini onun yerine tamamladı.

“Karar vermeni mi? Yok canım, o tür meselelerin seni zorladığından eminim. Neyse. Düşünmek için bir günün var.”

“İki gün,” diye anında cevabı yapıştırdı Ferris. Ardından da yalvarırcasına ekledi, “Lütfen Halt, göz önünde bulundurmam gereken çok fazla şey var.”

Halt başını iki yana salladı. Ferris bu mesele hakkında ne kadar çok kafa patlatırsa, yan çizmek üzere kendine bir yol bulma ihtimali de o kadar artacaktı. Tennyson’la yeniden irtibata geçmeyi de deneyebilirdi.

“Bir gün,” dedi kesin bir ifadeyle. Ses tonu Ferris’e bu tartışmanın sona erdiğini söylüyordu. Kral’m omuzları yenilgiyle düştü.

“Öyle olsun,” diye mırıldandı.

Halt boyun eğmiş gibi görünen adamı birkaç saniye boyunca inceledi. Ferris’in gözü korkmuş gibiydi, ama Halt kardeşine hâlâ hiç güvenmiyordu. Sean’a döndü.

“Çevireceği herhangi bir dümeni önleyeceğine dair söz verir misin?”

Sean anında başını sallayarak onayladı. “Elbette. Verdiği sözü tutması için elimden geleni yapacağım,” dedikten sonra şunu da eklemeyi unutmadı. “Dayı.”

Kelimeyi duyan Halt’un yüzü sert bir tebessümle kaplandı. Birkaç saniye boyunca Sean’ı inceledi. Delikanlının gözleri temiz ve dürüst bakıyordu. Yüzüne güvenilir bir hava hâkimdi. Genç adama içinin ısındığını fark etti. Halt hayatını ailesine ne olup bittiğini öğrenemeden geçirmişti. En azından içlerinden biri doğru düzgün bir insan olup çıkmış, diye düşündü. Odada bulunan diğer akrabasına acıdı.

“Bu benim için yeterli güvence.” Bakışlarını yeniden Ferris’e çevirdi. “Yarın öğle vakti cevabım almak üzere döneceğiz. Hadi gidelim, Horace.”

Arkalarım döndüler ve çizmeleri döşeme taşlarının üstünde tıngırdayarak çifte kapılara doğru yürümeye başladılar. Neredeyse kapılara varmışlardı ki Ferris’in attığı çığlık onlan durdurdu.

“Bekleyin!” diye seslendiyordu Ferris. Dönüp yeniden yüz yüze geldiler. “Ya cevabım... hayır olursa?”

Halt kardeşine dönerek gülümsedi. En azından gülümsemeyi andıran bir şeydi yüzündeki. Horace’a kalırsa daha çok avını korkutmak üzere dişlerini gösteren bir kurdu andınyordu.

“Olmayacak,” dedi Halt.

Otuz Üç

Will, sırtını bir ağacın gövdesine vermiş oturuyor, Çekici ’nin koşum takımını tamir ediyordu. Sert deri kayışa soktuğu çuvaldızın sivri ucu başparmağına batınca irkildi.

“Bunu yapmayı bırakmam gerek,” dedi kendi kendine. Belki de daha fazla zarar görmemek için elindeki işe odaklanması yeterli olacaktı. Fakat kesik kayış, Tennyson’m müritlerinin bulunduğu geniş kampı rahatça inceleyebilmesi için gerekli bahaneyi oluşturacaktı.

Gruba iki gece önce katılmıştı. Karanlık bastıktan sonra kampa varmış ve kampın etrafındaki koruma hattında bulunan nöbetçilerden biri tarafından sorguya çekilmişti. Kendisini gezgin bir ozan olarak tanıtmış ve Alseiass’ın takipçilerine katılmak için can attığını belirtmişti. İkna olmuş gibi görünen nöbetçi, homurdanarak içeri girmesine izin vermişti.

Tennyson’m sancağı altında neredeyse dört yüz kişi toplanmıştı. Bunun büyük bir kısmını, Mountshannon ahalisinin hevesle anlattıkları hikâyeleri dinledikten sonra yol üstündeki köylerden katılanlar oluşturuyordu. Bazıları ise Tennyson’ın gruplar halinde dolaşan kanun kaçaklarını daha önceden korkutup kaçırdığı güneydeki köylerden çağrılmıştı. Sahte elçi bu köylerin her birinde birkaç yandaşım bırakmış ve Dun Kilty’ye doğru nihai yürüyüş başladıktan soma, bu adamlar ikna edebildikleri köylülerle birlikte gruba katılmaları için çağrılmıştı.

Ancak bir de Tennyson’m beyaz cübbelerinden tanınan yardımcılarının oluşturduğu güvenilir bir çekirdek grup söz konusuydu. En tanınmışlarını da önderlerinin yanından asla ayrılmayan iki dev fedai oluşturuyordu. Suratsız yabaniler, diye içinden geçirdi Will. Altın Tamı Alseiass anlaşılan devleri yoldaşlarına karşı sahte bir sevgiyle donatmamıştı.

Kampın nüfusu arttıkça Tennyson da vaazlar vermeye devam ediyor, Kral’m kararlı davranıp faaliyete geçmek konusundaki eksikliğini vurguluyor ve Clonmel’in sıkıntılı halinden dolayı suçu doğrudan Kral’ın üstüne atıyordu. Bu oturumların her birinde adamları kalabalığın içinde dolaşıyor ve Alseiass’a sunulmak üzere altın ile mücevher topluyorlardı.

Dışarıdan gelen biri olarak -Will bu kelimenin Dışarlıklı kelimesiyle benzediğini fark ederek gülümsedi kampta bulunan gruplar arasındaki keskin ayrımı görebiliyordu. Bir tarafta ateşli, umutlu tavırlarıyla yeni gelenler vardı. Tennyson’ı takip etmeyi seçen bu geniş kitle, tanrısıyla birlikte adamı yeni bir barış ve refah umudu olarak görüyordu. İkna olan yeni köylülerin kampa varışıyla bu gruptaki insanların sayısı giderek artıyordu. Öteki tarafta ise altınları toplayan, Tennyson’ı koruyan ve Alseiass’ın elçisine karşı çıkan kişilerin icabına bakan -Will bundan emindi- tutarlı bir beyin takımı yer alıyordu.

Bu ikinci gruba önceki gün dikkat çekici üç yeni üye katılmıştı. Siyah ve dar deri giysiler içindeki adamların mor renkli soluk pelerinleri ve aynı renkte geniş siperlikli, tüylü şapkaları bulunuyordu. Esmer adamların yabancı oldukları ortadaydı. Köylü grubuna katılmak üzere gelmiş basit seyyahlara benzemiyorlardı.

Sırtlarında birer tatar yayı vardı ve Will’in dikkatle gözlemlediği üzere, her biri üstünde -kemer kılıflarında, çizmelerinde ve sol kollarının altında olmak üzere- en azından üçer hançer taşıyordu. Tehlikeli kişiler oldukları anlaşılıyordu. Hal ve tavırlarından silah kullanma becerilerine güvendiklerini belli eden bir özgüven okunuyordu. Will, adamların kim olduklarına ve nereden geldiklerine dair merak içindeydi. Amaçlarının ne olduğunu o kadar da merak etmiyordu. Tennyson’m kiralık katilleri olduklarının farkındaydı.

Will, günün erken saatlerinde beyaz çadırın yakınlarında şarkı söylediği sırada, yabancılardan birinin ormana doğru ilerleyen hırpani kılıklı bir adamın peşinden gittiğini fark etmişti.

Yabancı on beş dakika soma dönerek rapor vermek üzere doğrudan Tennyson'm çadırına yönelmişti. Will, ormanın kıyısında güneş batmcaya dek beklemesine rağmen önden giden adam geri dönmemişti.

Birkaç metre ötesinde yüksek sesle konuşulduğunu fark edince başını kaldırdı. Beyaz cübbeli beyin takımının bir üyesi, gelişigüzel bir biçimde kurulmuş çadır ve barakaların arasında dolaşıyor, etrafındaki insanlara emirler veriyordu. Will ayağa kalktı ve söylenenleri duyabilmek amacıyla çadır alanına yaklaştı.

"Bu gece duadan soma çadırlarınızı toplayın. Eşyalarınızı arabalarınıza ve atlarınıza yerleştirip yarın kamptan ayrılmaya hazır olun. Tennyson saat onda herkesin harekete hazır olmasını istiyor! Hadi bakalım! İşleri yarma bırakmayın! Bu gece bitirin, gerekirse açıkta yatarsınız!"

Köylülerden biri öne çıkarak saygılı bir tavırla beyaz cübbeli adamın yanma yaklaştı.

"Nereye gidiyoruz efendim?" dedi ve etraftakilerden yükselen yarım düzine ses soruyu tekrarladı. Haberci bir an için sırf inat olsun diye cevap vermeyecekmiş gibi bekledi. Bir an sonra aldırmazlıkla omuz silkti. Gidecekleri yeri gizli tutmanın bir anlamı yoktu.

"Doğrudan Dun Kilty'ye yürüyeceğiz. Kral Ferris'e gününü göstermenin zamanı geldi!" dedi. Adamı duyan kamp ahalisinden bir onay uğultusu yükseldi.

Çok ilginç, diye içinden geçirdi Will. Çadırların arasından geçerek, küçük çadırını kurmuş olduğu ve Çekici'nin de yalanlarda otladığı yerleşim alanının ucuna doğru ilerledi. Çadırı çabucak söküp kaldırdı. Çekici meraklı bakışlarla efendisini süzüyordu.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedi Will. Her şeyin sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti. O gece açıkta uyumaktan yana bir sıkıntısı yoktu. Gökyüzüne bir göz attı. Rüzgârla sürüklenen bulutlar arada sırada yıldızların önünü kapatıyordu. Yağmur yağması ihtimali vardı ama ne de olsa pelerini su geçirmiyordu ve rahatı yerinde olacaktı.

"Hey, sen!"

Kaba ve aşırı yüksek ses irkilmesine neden olmuştu. Arkasını dönünce tüm benliğini bir panik dalgası kapladı. Tennyson'ın fedailerinden -Gerard ya da Killeen- biriydi karşısındaki. İkizleri birbirlerinden ayırmanın imkânı yoktu.

Çam yarmasını andıran adam parmağıyla Will'i işaret etti. "Şu şarkıcı sensin, değil mi?" dedi meydan okuyan bir sesle. Will kararsızca başını sallayarak onayladı.

"Evet, gezgin bir âşığım," dedi işin nereye varacağım merak ederek. Fedai kelimenin anlamını bilmiyor gibiydi. "Bir ozanım. Müzisyen ve şarkıcıyım."

Bildiği kelimeleri duyan fedainin yüzü aydınlandı. "Hayır, artık değilsin," dedi. "Tennyson kampta şarkı söylenmesini yasakladı. .. Alseiass ilahileri hariç. Onlardan hiç bildiğin var mı?"

Will başını iki yana salladı. "Maalesef, hayır."

İriyan adam kötü kötü gülümseyerek, “Senin adına maalesef, çünkü burada işin bitti,” dedi. “Tennyson akşam duasının ardından lavtanı ona götürmeni istiyor.”

Will aklından karşısındaki mankafaya çaldığı aletin lavta değil bir mandola olduğunu söylemenin bir anlamı olup olmayacağını geçirdi. Yoktu.

“Tennyson... benim çalgımı mı istiyor?”

Fedainin kaşları çatıldı. “Ben de öyle demedim mi? Bundan sonra müzik yapmak yok ve lavtanı bize teslim edeceksin! Anlaşıldı mı?”

Will emri ve ne anlama geldiğini düşünerek tereddüt etti. Fedai bu kez daha yüksek ve beklenmedik bir sesle yeniden konuştu.

“Anlaşıldı mı?”

“Evet, elbette. Müzik yapmak yok. Lavtamı... size teslim edeceğim. Anladım.”

Gerard ya da Killeen memnun kalmışçasma başım salladı.

“Güzel. Sakın unutma.”

Arkasını döndü ve kasıla kasıla yürümeye başladı. İriyan vücudu bir noktaya kadar çadırların tepesinden hâlâ seçilebiliyordu. Will sanlı yüküne ve yumuşak deriden biçimli kutusunun içindeki mandolasına bir göz attı. Araluen’in usta lavtacısı Gilet’in imzasını taşıyan zarif çalgı, Will’e Macindaw Şatosu Lordu Orman tarafından hediye edilmişti. Tennyson’a teslim etmesi halinde mandolasını bir daha göremeyeceğinden emindi.

Hem zaten Tennyson’m planlanna dair öğrenebileceğimi öğrendim, diye düşündü. Sahte elçi doğrudan Dun Kilty’ye yürüyordu. Esasen zafer dolu bir ilerleyişle taşradan daha fazla sayıda adam toplamayı içermekte olan planını kısa kesme kararı almıştı. Ne de olsa daha fazla adama ihtiyacı yoktu. Şimdiden yüzlerce takipçisi bulunuyordu.

Sonra bir de şu yeni gelen üç kişi -tatar yaylılar- vardı. Halt’un bu konuda bir an önce bilgilendirilmesi gerekiyordu. Will eski akıl hocasının adamların kim olduklarına -ya da en azından nereden geldikleri ve amaçlarının ne olabileceğine- dair bir fikri bulunduğundan emindi.

Netice itibarıyla Alseiass’ın müritlerinin yanından ayrılma zamanının geldiğine karar vermişti. Dilini şaklatmasıyla birlikte, otlarla ilgili düşüncelerini bir anda unutan Çekici tınsa kalkarak hemen yanına geldi. Will atını hızla eyerleyip çantasını, mandola kutusunu ve kamp malzemelerini bölmelerine sokarak kayışlarını sıktı. Uzun bir kauçuğa sanlı yerdeki yığını çözerek içindeki uzun yayı ile kılıfını çıkardı. Kirişi yayma takıp kılıfın kayışını omzundan geçirdi ve Çekici’nin sırtına atladı.

Saklanmak için hiçbir denemede bulunmaksızın hızla kampın uç kısmından geçti. Bu hareketiyle şüphe uyandıracağının farkındaydı. Etrafındaki çadırların sayısı azalmaya başladıkça atım tırısa kaldırdı. Dış çemberde yer alan nöbetçilerden biri elini kaldırarak yoluna çıkınca duraksadı.

“Bir dakika! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“Ayrılıyorum,” dedi Will. Adam tam sağında duruyordu ve o da sağ çizmesini usulca üzengiden çıkardı.

“Kimse ayrılmıyor,” dedi nöbetçi. “Kampa dön bakalım.”

Adamın elinde bir mızrak vardı. O ana dek yere dayayarak tuttuğu silahı, şimdi Will’in yolunu kesmek için kaldırmıştı.

“Hayır. Gitmem gerek,” dedi Will cana yakın bir sesle. “Zavallı yaşlı teyzem gönderdiği mektupta diyor ki...”

Sol diziyle hafifçe bastırarak Çekici’ye konuştuğu adama biraz daha yaklaşması mesajını verdi. Halt’un öğretisini hatırlayabiliyordu: ***Birini şaşırtmak istiyorsan, harekete geçinceye dek onunla konuşmaya devam et.*** Teyzesi hakkında boş boş konuşmaya devam ederken nöbetçinin yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görebiliyordu. Adam sözünü kesip kampa dönmesini emretmek üzere nefes almıştı ki, Will sağ ayağını yukarı kaldırdı ve çizmesinin tabanını adamın suratına sertçe yapıştırdı.

Nöbetçi tökezleyip devrilirken Will de Çekici’yi dörtnala koşturmaya başladı. Sersemleyen nöbetçi ayağa kalkıp elinden fırlayan mızrağını bulduğunda, Will ile Çekici akşamın karanlığında gözden kaybolmuştu bile. Orada olduklarını belli eden tek şey, hızla uzaklaşan toynak seslerinden ibaretti.

Otuz Dört

H alt ve Horace, Vurucu ile Abelard’ın sabırla onları bekledikleri avluya döndüler. Atlarına binip şatodan çıkarken Halt derin düşünceler içindeydi. Horace bu duruma hiç şaşırmamıştı. Halt konuşmaya en müsait durumda bile sessiz kalmayı tercih ederdi. Bugün de aklını kurcalayan birçok mesele vardı. Horace, uzun bir aranın ardından hain kardeşiyle yeniden bir araya gelmenin gaynresmi akıl hocasına -zira o da Halt’tan çok şey öğrenmişti ve daha da öğrenmeye devam ediyordu- neler hissettirdiğim anlamaya çalışıyordu.

Madalyonun diğer yüzünü dikkate alınca yüzüne küçümseme dolu bir tebessüm yerleşti. Muhtemelen Halt’un canı yaşananlar nedeniyle çok sıkılmıştı. Ancak görüşme Ferris açısmdan bunun on katı zor geçmiş olmalı, diye düşündü. Kral’ın tavırları düşüncesinde haklı olduğunu kanıtlıyordu. Kral akima düşer düşmez Horace, dilinin ucuna gelen soruyu bir anda soruverdi.

“Ona güveniyor musun Halt?”

Halt başını kaldırarak Horace’tan yana döndü. Verdiği cevap genç savaşçıya onunla aynı şeyleri düşünmekte olduğunu söylüyordu.

“Ferris’e mi? Günahım kadar bile güvenmem,” dedi acı bir sesle.

“Ama Sean’a güveniyorum. Ferris’i yola getirecek, sözünü tutmasını sağlayacaktır.”

“O iyi birine benziyor,” diye onayladı Horace. “Ama bu dediğini gerçekten de yapabilecek mi? Ne de olsa Ferris ülkenin kralı. Canı ne isterse yapabilir, değil mi?”

Fakat Halt başını iki yana sallıyordu. “Bu bir kral için bile o kadar kolay bir şey değil. Özellikle de bu kral için,” diye ekledi.

“Ferris, Sean’a ihtiyacı olduğunun farkında. Çocuğa bel bağlamış durumda. Şato muhafızlarının Ferris’i zerre kadar umursadıklarını düşünmüyorsun, değil mi? Kral dışarı çıkmalarını söylediğinde Sean başıyla onaylayıncaya dek bir tanesi bile yerinden kıpırdamadı, fark etmedin mi? Bizi kandırması ya da bir dolap çevirmesi halinde Ferris, Sean’ı kendinden uzaklaştırmış olacak. Ama şu anda ona ihtiyacı var.”

“Sanırım haklısın,” dedi Horace.

Halt bu konularda daima ondan daha bilgili olmuştu. Horace tüm askerler gibi politikadan nefret ediyor ve elinden geldiğince uzak durmaya gayret ediyordu. Orman Muhafızları ise, pek çok kez şahit olduğu üzere, bir ülkeyi yönetmenin parçası gibi gözüken gizli kapaklı işler, entrikalar ve kaçamak manevralara son derece aşinaydılar. Halt tatmin olduysa, diye düşündü Horace, bu benim için yeterlidir. O an için önünde ilgilenmesi gereken daha acil meseleler bulunuyordu. Öğle yemeği gibi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu. Halt daldığı hayallerden uyanarak başını kaldırdı.

“Sanırım kendimize rahat bir han bulacağız,” dedi. Horace başıyla onayladıktan soma akima bir şey takıldı.

“Ya Will ne olacak? Bizi bulacağı yeri nereden bilecek?”

Halt güven verircesine, “İdare edecektir,” diyerek kaskatı kesilmiş sırt ve omuz kaslarını esnetti. “Şu hanı bir bulalım hele. Seni bilmem ama ben birkaç saatlik bir uyku çeksem hiç de fena olmaz.”

Horace onaylarcasına başını salladı. “Evet, leziz bir yemek ve yumuşak bir yatakta çekilecek birkaç saatlik bir uyku mucizeler yaratabilir.”

“Sanırım ben yemek faslını atlayacağım,” dedi Halt.

Horace dehşete düşerek Halt’a bir göz attı. Böyle bir şeyin akıldan geçirilmesini bile anlayamıyordu. Dun Kilty Şatosu’nun bulunduğu tepenin eteğinde kendilerine uygun bir han buldular. Han, birçoğu gibi iki katlı olmasına rağmen benzerlerine kıyasla çok daha genişti. Normalden uzun tavan yüksekliği Horace’m Mountshannon ile Craikennis hanlarında tecrübe ettiği o sıkışıklık hissine kapılmasını engelliyordu. Tavan kirişlerinin altında eğilip bükülmeden ayakta durabileceğini fark ettiği an rahat bir nefes aldı. Hibemiya’da seyahat etmeye başladıklarından beri, alçak tavan kirişlerine kafasını birkaç kez çarpmışlığı vardı.

Yatak odaları üst katta yer alıyordu. Hanın geniş ve havadar odalarının, ardına dek açılarak rüzgârı içeri davet eden ve her iki yönden bir ana cadde manzarası sunan pencereleri vardı.

Horace'ın yaptığı gibi pencereden dışarı sarkılması halinde, hemen yukarıdaki tepede bulunan şato bile görülebiliyordu.

Yataklardaki çarşaflar temizdi ve battaniyeler havalandırılmıştı. Halt uzun meslek hayatı boyunca çarşaflarında kendinden önce yatan kişinin izlerini taşıyan müesseselerde konaklamak zorunda kalmıştı. Beğeni dolu bakışlarını odada gezdirip döşeği kontrol ettikten soma yüzü iyice güldü.

"Tutuyoruz," dedi kendilerine odayı gösteren hancı kadına.

Kadın da başıyla onayladı. Farklı bir şey olmasını zaten beklemiyordu.

"Kaç gece kalacaksınız?" diye sordu hancı kadın.

Halt birkaç saniye düşünerek, "Bu gece ve yarın gece," dedi.

"Daha fazla da kalabiliriz, ama şimdilik iki günümüz kesin."

Kemerinde asılı duran kesesine uzanarak iki gecenin parasını kadına peşin ödedi. Hancı kadın geniş gövdesinden beklenmeyecek zariflikte bir reverans yaptıktan soma parayı önlüğünün ceplerinden birine sokuşturdu.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi. Halt kadını başıyla selamladı.

Kadın yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle olduğu yerde durmaya devam ediyordu. "Başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Hayır. Böyle iyiyiz," dedi Halt.

Ancak Horace sözünü keserek, "Meyhanede hâlâ yemek servis ediyor musunuz?" diye sordu. Kadının yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı.

"Elbette ediyoruz, genç adam! Bir atı bile yiyebilecekmiş gibi duruyorsun!"

Halt'un ağzı, ister genç ister yaşlı, ister iri ister ufak tefek olsun, tüm kadınların Horace 'ın kamım doyurmak için can atmaları gerçeği karşısında, bir kez daha açık kalmıştı.

"Bifteği tercih ederim," diyerek sırıttı genç savaşçı.

Hancı kadın kıkırdarken dolgun gerdanı da sallanıyordu. "Elbette, genç efendi! Eva'ya sizin için bir tane kızartmasını söylerim."

"Belki ben de biraz acıkmışımdır," dedi Halt hırçınlıkla. Aç falan değildi. Yalnızca ne olacağını görmek için öyle söylemişti. Tahmin ettiği üzere, sözlerine aldırış eden olmamıştı. Hancı kadın Horace'a bakarak gülümsemeye devam ediyordu.

"Hazır olduğunuzda aşağı inersiniz, genç efendi," dedi heyecanla.

Halt omuz silkerek pes etti. Kendini yatağa bırakıp ellerini başının arkasına koydu ve memnuniyetle bir iç geçirdi. Hancı kadın Halt'a buz gibi bir bakış attı.

“Çizmelerini yataktan çek!” dedi sinsice. Halt da hızla denileni yaptı.

Kadın burun kıvırarak arkasını dönerken, “Bahse girerim ki yerimde Horace olsa böyle söylemezdin,” diye mırıldandı Halt.

Kadın yüzünde şüphe ifadesiyle geriye dönerek, “Ne dedin sen?” diye sordu.

Halt hayatı boyunca Wargallar’m, korkunç Kalkara’nın, gözlerini kan bürümüş Skandiyalılar’ın ve taarruza kalkmış Temuçi süvarilerinin karşısına kılı bile kıpırdamadan çıkmıştı. Ama huysuzbir hancı kadın bunların hepsinin ötesinde, apayrı bir meseleydi.

“Hiçbir şey,” dedi uysalca.

Horace bir saat sonra midesi tıka basa dolu döndüğünde, Halt yataklardan birine uzanmış uyuyordu. Horace kapıyı kilitleyip sürgüsünü çekti. Orman Muhafızı’nın yatağın ucunda yan yana duran çizmelerini ve döşeğin ters çevrildiğini fark edince gülümsedi.

Halt usulca horluyordu. Bu durum Horace’ın ilgisini çekti. Düşman bölgelerde kamp kurduklarında Halt’un horladığını daha önce hiç duymamıştı. Orman Muhafızı daima bir kedi gibi hafif bir uyku çeker, en küçük gürültüde uyanırdı. Belki de düşman topraklarmdayken Halt hiçbir zaman kendine derin bir uyku çekemiyor ve horlama şansını bulamıyordu.

Horace esnedi. Yatağına yayılmış dinlenen Orman Muhafızı’nı görünce ne kadar yorgun olduğunu fark etmişti. Son birkaç gün oldukça yoğun geçmişti ve Mountshannon’daki terk edilmiş handan bu yana doğru düzgün bir gece uykusunun keyfini sürmemişti. O zamandan beridir sürekli at sırtında seyahat etmişlerdi. Diğer yatağa oturup çizmelerini çıkardı ve uzandı. Haftalar boyu soğuk, inatçı toprağın üstünde uyuduktan soma yumuşak yastık ve döşek kendisini cennetteymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Uyuyakalırken bile hâlâ yatağın ne kadar rahat olduğunu düşünüyordu.

Birden biri öksürdü.

Şaşkınlıkla yatakta doğrulan Horace, birkaç saniye boyunca nerede olduğunu anlayamadı. Akşamın karanlığı Dun Kilty’nin üstüne çökerken pencerenin dışındaki ışıklar da azalıyordu. Halt’a bir göz attı. Orman Muhafızı ellerini başının arkasına kavuşturmuş, hâlâ uyuyordu. Horace loş ışıkta Halt’un gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordu, ancak Orman Muhafızı gözlerini açmadan konuşmaya başladı.

“Çok fena öksürüyorsun,” dedi.

“Uyuyan Güzel ile çirkin kız kardeşine rastladığımı sanmıştım,” dedi diğer ses, “uykularından uyandırmak için onlara gerçek birer aşk öpücüğü vermeyi bekliyordum. Affedin beni.”

Horace sesin geldiği yöne döndü. Pelerinli ve kukuletalı bir siluet, odanın en karanlık köşesinde oturuyordu... Will’di bu.

Halt alaycı bir sesle cevap verdi. “Uyumak mı? Merdivenleri paldır küldür çıkıp tek bacaklı bir dansöz gibi kapıya çarptığından bu yana uyanığım ben. O kadar gürültüde kim uyuyabilirdi ki?”

Ben mesela, diye içinden geçirdi Horace. Birden kapıyı arkasından kilitlemiş olduğunu hatırladı ve Will'in kapıyı nasıl açtığını düşünmeye başladı. Çok da aldırmadı. Will bir Orman Muhafızı'ydı. Orman Muhafızlarının buna benzer yetenekleri bulunuyordu. Will bir kahkaha atarak Halt'un sözlerine karşılık verdi.

"Uyanıkken ne garip sesler çıkarıyorsun sen öyle," dedi dalga geçtiği anlaşılan bir sesle. "Adına ne diyorlar onun? Hah, evet, horlama. Oldukça yeteneklisin. İnsanların çoğu ancak uykudayken horlayabilir."

Halt doğrularak bacaklannı yataktan sarkıttı ve kollarım yukarı kaldırıp gerinerek silkelendi.

"Şey, elbette horluyormuş numarası yaptım," dedi. "Orada ne kadar zaman boyunca oturacağını görmek istedim."

"Ne kadar oturdum peki?" diye meydan okurcasına sordu Will.'

Halt başını kederle iki yana sallayarak Horace'a döndü. "Horace, yaşlandığında sen sen ol, sırtına bir çırak yüklemelerine izin verme. Tam bir başbelası olmalarının yanı sıra belli ki her an ustalarının zayıf artlarını kolluyorlar. Eğitim sırasında insanın canını sıktıkları yetmezmiş gibi mezun olduklarında da iyice çekilmez bir hale geliyorlar."

"Aklımda bulunsun," dedi Horace ağırbaşlı bir sesle.

Ancak Halt'un Will'in sorusuna cevap vermekten kaçındığım fark etmişti. Genç Orman Muhafızı da bu durumun farkında olmasına rağmen akıl hocasının meseleden sıyrılmasına izin vermişti. Halt yatakların arasındaki masada bulunan fenerle uğraşmaya başlamıştı. Sonunda fenerin zayıf ışığı odayı aydınlatınca merakla Will'e doğru döndü.

"Seni bu kadar çabuk beklemiyordum," dedi. "Ters giden bir şey mi oldu?"

Will omuz silkerek, "Pek sayılmaz," dedi. "Tennyson çalgıcıları kampında istemediğine karar verdi ve mandolama el koymak istedi, ben de..."

"Neyine?" diye kaşlarını çatarak sordu Halt.

Will öfkeli bir iç geçirdi. "Lavtama."

Halt anladığını belli ederek başını salladı. "Haa. Tamam. Devam et."

Will şüpheli bakışlarını Horace'a çevirdi. Genç savaşçı anlayışla gülümsedi.

"Ben de," diye devam etti Will, "oradan ayrılmaya karar verdim. Zaten kampı toplamakla meşguller ve doğrudan buraya yürüyecekler."

Halt düşünceli bir tavırla sakalını okşadı. "Bunu beklemiyordum," dedi. "Birkaç gün daha dolaşıp kendisine destekçi toplar sanıyordum."

"Onlara ihtiyacı yok. Yanında dört yüz kadar adam olmalı. Ayrıca, bana kalırsa Craikennis'ten gelen haberler korkmasına neden oldu. Birkaç gün önce kampa bir haberci ulaştı ve

getirdiği haberler Tennyson'ı gerçekten de altüst etti. Aslına bakarsan, bana kalırsa haberciyi adamlarına öldürttü."

"Çok mantıklı," diye araya girdi Horace. "Gündoğumu Savaşçısı'nın zaferine dair haberlerin yayılmasını istemeyecektir."

"Evet. İstemeyecektir," dedi Halt. "Yanında dört yüz kişi mi var demiştin?"

"En az," dedi Will. "Tabii bunların çoğu eğitimli savaşçılardan değil, köylülerden oluşuyor. Ama bir de beyin takımı var; Killeen ve Gerard adlı o iki çam yarması da bu gruba dâhil."

"Yine de dört yüz kişilik bir gücü yabana atmamak gerekir. Ferris'in, karşılarına yüz, yüz elli askerden fazlasını çıkarabileceğini sanmam. Krallarına sadakat göstermeyi tercih etmeleri halinde tabii."

"Ferris'le işler nasıl gitti?" diye sordu Will. "Bu kadar zaman sonra seni gördüğüne memnun oldu mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Halt duygusuzca. "Tennyson'la irtibat halindelermiş. Tahtı satmayı düşünüyordu."

"Artık düşünmüyor mu?" diye sordu Will.

"Sanırım Halt onu farklı düşünmeye ikna etti," diyen Horace'ın dudaklarına sert bir tebessüm yerleşmişti. "Yarın gidip kararını öğreneceğiz."

Will başım tereddütle iki yana salladı. "İşi son dakikaya bırakmış olursunuz. Dışarlıklıların yann şehre varma ihtimalleri çok yüksek."

"Bu da işleri iyice zorlaştırır," dedi Halt. "Ama o konuda elimizden bir şey gelmez. Alelacele karşısına çıkmam halinde Ferris ayak direyecektir. Özellikle de paniklediğimizi zannederse."

Birkaç saniye sessizce düşündükten sonra devam etti. "Hayır. Planımıza sadık kalacağız. Will, şimdilik seni gözlerden uzak bir yerde saklayacağız. Burada kalırsın."

Will omuz silkti. "Nasıl istersen. Bunun özel bir sebebi var mı acaba? Yoksa benden utanıyor musun?" diye şakacı bir sesle ekledi.

Halt'un yüzüne, başka birinin atacağı kahkahaya eşdeğer, hafif bir tebessüm yerleşti. "Her zamankinden fazla değil," dedi. "Hayır. Ama Ferris şu ana dek yalnızca Horace ve beni gördü. Şimdi yanımızda üçüncü bir kişiyle huzuruna çıkarsak durumdan şüphelenecektir." İç geçirdi. "O adamı her şey şüphelendirir. Hem seni yedekte tutmak ileride işimize de yarayabilir. Elinin altında her an kullanabileceği bir kozunun olmasından kimseye zarar gelmez."

"Yani o koz ben miyim şimdi?" dedi Will, sırıtıyordu. "Koltuklarım kabardı, Halt. Bana bu gözle baktığından haberim yoktu."

Halt bitkin bakışlarla Will'i süzdü. "Soytarı demek sanırım daha doğru olurdu."

“Nasıl istersen.” Will’in aklına bir şey gelmişti. “Hey, unutmadan, Tennyson’in üç yeni adamı var. Mat mor pelerinler ve geniş, tüylü şapkalar giyen, derilere bürünmüş yabancılar. Tatar yayları ve nahoş görünümlü bir dizi hançerleri var... ve silahlarını kullanmasını biliyormuş gibi duruyorlar.”

Eşkâlleri dinlerken Halt’un yüz ifadesi giderek ciddileşiyordu. Silahların adı geçtiğinde başını salladı.

“Cenevizalılar,” dedi usulca.

Horace duydukları karşısında yüzünü buruşturdu. “Nevizalılar?” diye sordu. Daha önce o kelimeyi hiç duymamıştı.

Halt başını iki yana salladı. “Siz savaşçılar, Savaş Okulu’nda coğrafya dersi almıyorsunuz, değil mi?”

Horace aldırmazlıkla omuz silkti. “O konulara pek meraklı değiliz. Bizler önderimizin düşmanı işaret ederek, ‘Git şunu patakla,’ demesini bekleriz. Coğrafya ve benzeri karın ağrılarını Orman Muhafızları’na bırakırız. Kendinizi bizden üstün hissetmeniz hoşumuza gidiyor.”

“Git şunu patakla, ha,” dedi Halt. “O kadar çetrefilsiz bir hayat sürmek çok rahat bir şey olmalı. Bu yabancılar Toskana’nın Ceneviza şehrinden geliyorlar. Her biri paralı asker ve aynı zamanda profesyonel birer suikastçıdır. Şehirdeki başlıca iş kolu budur. Silahlarına ek olarak genellikle kurbanlarını zehirlemenin bir düzine yolunu da bilirler. Tennyson üç Cenevizalıyı kiraladıysa, işler iyice ciddiye biniyor demektir. Cenevizalılar ucuza iş yapmaz ve genellikle belalı tiplerdir.”

Will anladığını ifade edercesine başını sallayarak, “Cenevizalılar. O kadarını ben de tahmin etmiştim,” dedi.

Horace arkadaşına bezgin bir bakış atarak, “Hiçbir fikrin yoktu,” dedi.

Will yüz ifadesinin değişmesine engel olamadı. “Olabilir. Ama belalı tipler olduklarını anlamıştım,” dedi.

Halt’un cevabı tebessümünün sönmesine neden oldu.

“Hem de ne bela. Baş belaları. Karşınıza çıkmaları halinde çok dikkatli olun, her ikiniz de.”

Otuz Beş

''Yapamam,” dedi Ferris.

Halt’un kardeşini süzen gözleri bir anda öfkeden karardı. Ferris, bu bakışlardan korkarak devasa ahşaptan güç alacakmış gibi tahtına sindi.

“Yapmayacağım,” diye yineledi aksi aksi. “Yapamam. Beni bunu yapmaya zorlayamazsın.”

“Bundan o kadar emin olma,” dedi Halt, Horace ve Sean’a doğru bir göz atarak. Genç savaşçının yüzüne küçümseme, yeğeninin suratına ise hayal kırıklığı dolu bir ifade hâkimdi. Ancak Ferris haklıydı. Halt, Tennyson’a karşı gelmesi için onu zorlayamazdı.

“Bunu neden yapmalıymışım ki, ha Halt? Senin dediklerini neden yapacakmışım? Bu işten çıkarın nedir?”

Kelimeler ağzından çıkarken Ferris’in gözleri şüpheyle kısılmıştı. Onun dünyasındaki insanlar yalnızca şahsi çıkarları için hareket ederlerdi. Tennyson’ı sahtekâr ilan etmesinden Halt’un ne tür bir çıkarı olduğunu merak ediyordu. Birden sorusunun cevabı gözlerinin önünde belirdi. Kardeşinin gizli amacını anlamasıyla birlikte yüreklenerek tahtından usulca kaydı ve öne çıkarak Halt ile yüz yüze geldi.

“Şimdi anlıyorum. Tennyson’m karşısına çıkmamı istemenin nedeni, beni öldürmelerini istiyor olman. Derdin bu, değil mi? Pis işlerini onlara yaptıracak ve bir anda ortaya çıkıp tahtımı ele geçireceksin. Bahse girerim Tennyson’m şartlarını da anında kabul edersin sen.”

Kardeşinin suratını birkaç saniye boyunca inceleyen Halt, her an hareket halindeki gözlerin arkasındaki çarpık zihni görebiliyordu. Tiksinti dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“O şekilde düşünebilirdim, Ferris. Eğer sen olsaydım. Ama beni aslında dışarıdaki insanlar ilgilendiriyor,” dedi Halt, aşağıda kalan şehri işaret ederek. “Sana Kral diye hitap edenler liderlik edip onları koruyasın diye sana güvenenler. Tanrı yardımcıları olsun, zira senden onlara hiçbir fayda yok.”

“Lütfen, Majesteleri,” dedi öne çıkan Sean. “Lütfen, tekrar düşünün. Halt haklı. İnsanlarınızın size ihtiyacı var. Onlara öncülük edecek birine ihtiyaçları var. İpleri eline alacak birine.”

Ferris yeğenine dönerek alaycı bir kahkaha attı. “Bugün ‘Lütfen Majesteleri’ olduk, ha Sean? Dün ***ona*** Majesteleri demeye can atıyordun ama? Hainliklerini fark etmiyorum sanma. Sen de onların tarafındasın.”

Sean dayısına bu kadar yakın olmak kendisini kirli hissetmesine neden oluyormuşçasına geri çekildi. Kısık ve öfkeli bir sesle konuştu.

“Size karşı asla bir sadakatsizlik yapmadım, Majesteleri. Asla!”

Kızgınlığı öylesine belirgindi ki Ferris yeğenini endişeli gözlerle izlemeye başladı. Belki de biraz fazla ileri gitmişti. Sean’a ne kadar ihtiyacı olduğunun farkmdaydı. Yine de esas mesele hakkında geri adım atmayı reddediyordu.

“Fazla tepki vermiş olabilirim,” dedi uzlaşmacı bir ses tonuyla.

Bir an sonra Halt’a döndü ve sesi sertleşti. “Ama benden istediğin şeyi yapmayacağım. Tennyson’a muhalefet edilmesini istiyorsan, işin riskini de sen sırtlanacaksın. Meydana çık ve insanları şu saçma Gündoğumu Savaşçısı’nın peşine tak.”

“Eğer iş o noktaya gelirse, bunu yaparım,” dedi Halt. “Ama ben bir yabancıyım. Sen ise Kral'sın. Durum daha...”

Ferris'in araya girmesi nedeniyle sözlerini bitiremedi. "Doğru. Kral benim. Bililerinin bu küçük ayrıntıyı hatırlamış olmasına sevindim. Kral benim ve kararlarımı da kendi başıma vereceğim."

Mağrur ve kararlı bir görüntü sunmak için çaba harcayarak vücudunu dikleştirdi. Ama diğerleriyle temas kurmayı reddeden, sürekli hareket halindeki gözleri her zamanki gibi Ferris'i ele veriyordu.

Halt içinden sövdü. Gözdağı vererek Ferris'i Tennyson'ın karşısına çıkartabileceğini sanmıştı. Ancak Kral'ın, teklifini gurursuzca reddedişi planlarının altüst olması anlamına geliyordu. Kral'ın otoritesi olmaksızın Dışarlıklılara gösterilecek direnç zayıf kalacaktı. Halk, Mountshannon ve yanm düzine farklı köyü haydutlardan kurtaran kişinin, yetenekli bir konuşmacı ve kalabalıkları galeyana getirmek konusunda bir usta olan Tennyson'm karşısında bir yabancı ile genç bir savaşçının tarafında yer almayacaktı. Üstelik Tennyson'm peşinden yüzlerce kişilik fanatik bir takipçi ordusu geliyordu.

Halt zihninde Artmalar kopmasına rağmen bu durumun yüzüne yansımasına izin vermiyordu. Son bir ikna denemesinde bulunmak üzere nefes aldı. Ne diyeceğini kendisi de bilmiyordu, söylenecek her şey çoktan söylenmişti. Kapının dışında bir gürültü kopunca söze giremeden durdu. Kapılardan biri açıldı ve muhafızlardan biri içeri girerek odanın diğer ucunda bulunan küçük gruba doğru koşturmaya başladı. Halt adamın Ferris'e değil Sean'a rapor verdiğini fark etti. Bu durum protokolün gereği de olabilirdi, muhafızın sadakatinin kimden yana olduğunu gösteren bir işaret de.

"Sör Sean, dışarıda bir haberci var. Acil bir durum olduğunu iddia ediyor. Şu adamı görmek istiyor." Halt'u işaret etti.

Sean Halt'a döndü. "Bir mesaj mı bekliyordunuz?"

Halt tereddüt etti. Gelen kişi yalnızca Will olabilirdi. Nöbetçiye döndü. "Kıyafetleri benimki gibi mi?" dedi alacalı pelerini ile içleri boş çifte kınlan -daha önceki gibi silahlarım dışarıda bırakmışlardı- işaret ederek.

Nöbetçi başıyla onayladı. "Öyle. Tıpatıp aynı, efendim."

Halt, Sean'a dönerek, "Evet," dedi, "bekliyordum. Konuştuğumuz meseleye dair önemli haberler getirmiş olmalı." Will'in neden peşlerinden geldiğine dair hiçbir fikri bulunmuyordu. Önemli bir şeydir herhalde, diye geçirdi içinden.

Sean başıyla nöbetçiye işaret ederek, "İçeri alın," dedi.

Nöbetçi geriledi ve birkaç saniye soma Will odaya girdi. Çocuğun giydiği kukuletalı pelerini, mat kahverengi ve yeşil renkli tunikle tozluklan fark eden Ferris, homurdanmaya başladı.

"Sen de kendi müridini yanında getirmişsin, ha?" diye dalga geçti. "Bana kalırsa Tennyson'ı takip edenlerin sayısı seninkilerden fazla."

Will meraklı bakışlarla Kral'ı inceliyordu. Tıpkı Horace'ın önceki gün yaptığı gibi, Halt'la aralarındaki benzerlik ve farklılıkları görebiliyordu. Bir an sonra kralı boş verip Halt'a döndü.

“Geldiler,” dedi açıkça. Horace işin ciddiyetini bir an için kavrayamadı, ama Halt Will’in neden söz ettiğini derhal anlamıştı.

“Tennyson mı?” diye sordu. Will başıyla onayladı.

“Kamp kurmakla meşguller. Tennyson saat üçte ahaliye hitaben bir konuşma yapacağını ilan etti.”

Halt bakışlarını hızla taht odasındaki on iki saatlik su saatine çevirdi. Saat bire gelmek üzereydi. İçten içe köpürüyordu, ancak demin yaptığı gibi duygularını kontrol ederek yüzüne ya da hareketlerine yansımalarına izin vermedi.

“Pekâlâ,” dedi. “Teşekkürler, Will. Gözünü üstlerinden ayırma. Başka bir gelişme olursa beni bilgilendir.”

Will başıyla onayladı. Sorgulayan gözlerini Ferris’e, ardından da Halt’a çevirdi. ***Burada işler nasıl gidiyor?*** diye soruyordu adeta. Ancak Halt başını hızla iki yana sallayınca aklındaki soruyu dile getirmemesi gerektiğini anladı. Her şeyin yolunda gitmediği sonucuna vardı.

“Tamam, Halt. Ben pazaryerinde olacağım. Büyük çadırlarını oraya kuruyorlar.”

Arkasını dönerek hızla odayı terk etti. Kardeşinin sert yüz hatlanna bir göz atan Halt’un benliği hiç de aşina olmadığı bir hisle -başarısızlıkla- kaplandı. Fakat şansını yeniden denemesi gerekiyordu.

“Ferris..diye söze başladı. Ferris dudak bükerek, “Majesteleri demen gerekiyor sanırım,” dedi. Halt’un bu kez vicdanına seslenmeyi deneyeceğini hissetmişti.

Hatta yalvaracaktı bile. Kontrolün elinde olduğunu çok iyi bildiği için kendine olan güveni tekrar yerine gelmişti. Halt’un bakışları öfkeli bir hal aldı, ancak ağzını açıp bir şey söyleyemeden refakatçisi olan genç savaşçı araya girdi.

“Majesteleri,” dedi Horace. Uzlaşmacı, hatta saygı dolu bir ses tonuyla konuşuyordu, “Bu sorunu çözmenin bir yolunu biliyorum sanırım hepimizin yararına olacak bir çözüm, bilmem anlatabildim mi?”

Başparmağıyla işaret parmağını, evrensel çıkar işaretini Ferris’in çok iyi bildiği o hareketi-yapacak şekilde birbirlerine sürttü. Kral söyleyeceklerini dinlemek üzere Horace’a döndü. Ancak Halt, Horace daha ileri gidemeden müdahale etti.

“Boş ver, Horace. Faydası yok,” dedi yorgun bir sesle.

Horace alt dudağını büzüp düşünceli bir yüz ifadesi takındıktan sonra karşısındakini inceden inceye küçük gören bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Halt, şu şeref ve sorumluluğa dair zırvaları kes artık. Şansını denedin ama başaramadın. ' Bu gerçekle yüzleş ve hayatına devam et. Ben şu Gündoğumu Savaşçısı saçmalığını bir fırsat olarak görüyorum. Ceplerimizi doldurma fırsatını neden kaçıralım ki?” Kral’a döndü. “Siz bizden de fazlasını kazanacaksınız, Majesteleri.”

Ferris başıyla onayladı. Horace onun en iyi anladığı dilden, kişisel çıkar dilinden konuşuyordu. Halt'un öfkeli cevabı ikna olmasına yetti.

"Horace, kes sesini! Konumunu unutuyorsun! Buna hakkın..."

Horace sözünü keserek, "Yeter artık, Halt! Bir kez olsun yöntemlerinin işe yaramadığını kabul et," dedi.

Halt sustu, ama genç yoldaşını ters bakışlarla süzerken öfkesi yüzünden okunuyordu. Söyleyecek söz bulamadı, diye içinden geçirdi Ferris memnuniyetle. Horace yeniden Kral'a döndü.

"Ne dersiniz, Majesteleri? İlgileniyor musunuz?"

Ferris gülümseyerek başıyla onayladı. İlgisini çeken şey yalnızca para kazanma vaadi değildi. Kardeşinin alt edilmesine, ona karşı çıkan yandaşının karşısında geçirdiği öfke nöbetine şahit olmak ona yetmişti.

"Anlat bakalım," dedi. Arkasını dönen Halt'un öfke dolu uyarıları kulağına gelmiyordu bile. Horace'ın beklenmedik müdahalesi karşısında Sean'm yüzüne yerleşen hayal kırıklığını görebiliyordu. Hak ettiğini bulmuştu. Sean bir idealistti ve hayatın gerçekleri hakkında bir şeyler öğrenme vakti gelip çatmıştı. Horace gözlerini iri, yankılı taht odasında gezdirerek yan taraftaki küçük perdeli kapıyı fark etti.

"Sizinle özel görüşebilir miyiz, Majesteleri? Acaba...?" Yan taraftaki odayı işaret etti.

"Soyunma odam," dedi Ferris ve odaya doğru yürümeye başladı.

"Orada rahatsız edilmeden konuşabiliriz." Rahatsızlıktan söz ederken anlamlı bakışlarını Sean ile Halt'un üstüne çevirdi. Horace yüzünde yılışık bir gülümsemeyle Sean'ı dirsekleyerek kralı takip etti. Sean başını iki yana sallayarak ümitsizce Halt'a döndü. Orman Muhafızı önüne bakıyordu, ancak Kral ve Horace perdenin içinden geçer geçmez başmı kaldırarak Sean'ın bakışlarını karşıladı. Genç Hibemiyalı Halt'un sırıttığını görünce şöyle bir irkilmişti.

Konuşmaya çalışsa da elini kaldıran Halt tarafından susturuldu. Bir, iki saniye sonra bir yumruk sesi ve devrilen mobilyaların gürültüsü tarafından kesilen acı dolu bir çığlık duyuldu. Perdenin ardından Horace'ın sesi duyuldu.

"Halt, buraya gelebilir misin?"

Sean, odanın karşı tarafına, perdenin arkasına geçen Orman Muhafızı'm takip etti. Soyunma odası Kral'ın devlet törenlerinde giydiği resmi cübbelerinin saklandığı minik bir ardiye odasından ibaretti. İçeride geniş bir elbise dolabı, birkaç sandalye, bir tuvalet masası ve ayna bulunuyordu. Köşede bir şömine vardı. Kral baygın bir halde yere uzanmıştı. Hemen yanında ters dönmüş bir sandalye yatıyordu. Horace sağ elini sallıyor, hırpalandığı anlaşılan eklem yerlerini ovuşturuyordu.

"Horace Altman," dedi Halt, "sen ne yaptın böyle?"

Horace resmi kıyafetlerle dolu elbise dolabını işaret etti. “Seni Kral ilan ediyorum,” dedi. “Giyinmeye başla.”

Otuz Altı

''Çıldırdın mı sen?” diye sordu Halt. Horace cevap vermeyince devam etti.

“İkimize bir bak. Benzerlik var, hatta oldukça güçlü bir benzerlik. Ama birbirimizin bir kopyası değiliz.”

Sean öne atılarak soyunma odasının zemininde hareketsiz yatan Kral’ın yanma diz çöktü. Nabzının attığını fark edince rahatladı. Başını kaldırıp karşılıklı bakışmakta olan -Halt’un öfkeli ve şaşkın haline karşılık Horace soğukkanlılığını koruyordu- Araluenlilere bir göz attı.

“Bayılmış,” dedi.

Horace Sean’a bir bakış fırlattı. “Bu senin açından bir sorun mu yaratıyor?”

Sean birkaç saniye düşündü. “Pek sayılmaz. Ama uyandığında sizin açınızdan yaratabilir. Muhafızları yağmur gibi üstünüze yağdıracaktır. O noktada sizi koruyabileceğimden emin değilim.”

Horace omuz silkti. “Bir şey olmaz. Buradan diğer Kral ile birlikte çıkıp gideceğim.” Halt’u işaret etti. Orman Muhafızı bir kez daha isteksizliğini belli etti. Horace gerçeklerle yüzleşemiyormuş gibi duruyordu.

“Horace, Ferris’e iyice bir göz at. Sonra da dönüp bana bir bak.”

“Baktım bile,” dedi Horace sakin sakin. “Tek yapmamız gereken şey, saçlarını yüzünden çekmek ve onun taktığı şu deri alın bandı ile tutturmak...”

“Clonmel kraliyet tacı o.”

Sean araya girme ihtiyacı hissetmişti. Horace başını çevirip Sean’a bir göz attı. “Daha iyi ya. İnsanları yanıltmamıza faydası dokunur.”

“Sakallarımızın birbirinden bütünüyle farklı olduğunu fark etmiş miydin?” dedi Halt alaycı bir ifadeyle. Horace başıyla onayladı.

“Neyse ki seninkiler daha gür. Yola çıktığımızdan beri uzattığını fark ettim.”

Halt omuz silkti. “Kasıtlı yaptım. İnsanların Ferris’le aramızdaki benzerliği fark etmelerini istemedim.”

“Şey, artık fark etmelerini istiyoruz. O yüzden sakalının bir kısmını kesmemiz gerekiyor. Tersi olsa durum biraz daha zorlaşırdı. Surata sakal yapıştırmak pek kolay bir iş değil.”

“Yani beni tıraş etmeyi mi planlıyorsun?” dedi Halt. Yıllardır ilk kez, gelişen olaylar karşısında gafil avlanmıştı.

“Halt, görmüyor musun? Bu mükemmel bir fırsat! Kral’ın halk içine çıkarak Tennyson ile Dışarlıklıları suçlamasına... ve Gündoğumu Savaşçısı’nı göreve çağırmasına ihtiyacımız var. Bunu yapan kişinin Kral olması gerektiğini biliyorsun. Ferris’in taleplerimizi reddettiğini de. Eh, biraz uğraşırsak seni ona benzetebiliriz. Şu cübbelerden birini giy, şu deri zımbırtıyı da başına tak bakalım...” İtiraz etmek üzere ağzını açan Sean’a bir göz attı.

“Tamam, kraliyet tacını... bahse girerim aradaki farkı kimse anlamayacaktır. Herkes görmeyi beklediği şeyi görecek. Hep öyle demez miydin?”

Haklıydı da. Halt başarılı bir kılık değiştirme operasyonunun insanların karşılarında o kişiyi görmeyi beklemelerinden geçtiğini çok iyi biliyordu. Clonmel halkından çok az kişi Kral’ı burnunun dibinden görme şansına sahip olmuştu. Ama Halt bir noktaya takılmıştı.

“Yani beni tıraş etmeyi mi planlıyorsun?” diye tekrar etti.

Horace başıyla onaylayarak Sean’a döndü. “Hançerime ihtiyacım olacak. Ortalığı ayağa kaldırmadan gidip getirebilir misin?”

Sean, Horace’m bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. “Benden çevirdiğiniz bu oyunu desteklememi mi bekliyorsun?” Horace tereddütsüz cevap verdi. “Evet. Çünkü bunun tek şansımız olduğunun farkındasın. Ayrıca onun,” parmağını baygın yatan Ferris’e doğru salladı, “bu ülkeyi Tennyson ile haydutlarına satmak için can attığını da biliyorsun.”

Kararlı tavırları aslında bir maskeden ibaretti. Kelimeler ağzından çıkarken genç Hibemiyalı hakkında düşündüklerinin doğru çıkmasını umut ediyordu. Başdanışmanın yanında gözükmesi, büyük ihtimalle Ferris kılığındaki Halt’un Kral olarak kabul görmesine katkıda bulunacaktı. Sean’ın yanlarında olmaması halinde, taht odasının kapıları önünde bekleyen nöbetçileri bile geçemezlerdi.

Sean’ın kararsızlığı sürüyordu. Ancak Ferris’i yerde baygın yatarken gördüğü anda muhafızlara seslenmeyerek Araluenlilere destek olmaya zaten çoktan karar verdiğini fark etti.

“Haklısın,” dedi. “Bıçaklarınızı getiririm. Muhafızlardan bir ustura istesem durumu fazla belli etmiş olurum herhalde, ha?”

“Hançerim yeterli olacaktır. Ucu yeterince keskin,” dedi Horace.

Ama Sean arkasını dönüp gitmeye yeltenince Halt duruma itiraz etti.

“Hançer olmaz. Saks bıçağımı getirin. Onun ucu saçımı kesmeye yetiyor. Tıraşı da onunla yapabiliriz.”

Horace edindiği bu bilgi karşısında büyülenmiş gibi Halt’u izliyordu.

“Demek doğruymuş,” dedi. “Saçını gerçekten de saks bıçağınla kesiyormuşsun.”

Araluen çevrelerinde uzun zamandan bu yana tartışılan bir meseleydi bu. Ama artık Halt tarafından doğrulanmıştı.

Orman Muhafızı cevap verme gereği görmeden, “Bir kâse de sıcak su getir,” diyerek konuşmasına devam etti. Sonra da Horace’a döndü. “Beni kuru kuru tıraş etmene izin vermem.”

“Sen şunu çay yap,” diye düzeltti Horace. “Bir fincan sıcak çay getir. İnsanlar neden sıcak suya ihtiyacımız olduğunu merak edebilir. Ama bir çay fincanı o meseleyi halleder.”

Sean tereddüt etti. “Yüzünü çay ile mi tıraş edeceksin?”

“Yüzümü kesinlikle çayla falan tıraş etmeyeceksin,” diye ekledi Halt. Ama Horace onu yatıştırmak istercesine elini salladı.

“Çay dediğin şey zaten temelde sıcak sudan ibaret. Ayrıca çay tanelerini yüzünün sakalla örtülü noktalarını karartmak için de kullanabiliriz.”

Sean bir birine bir diğerine baktıktan sonra onaylarcasma başını salladı. Horace haklıydı. Halt’u tıraş ettiklerinde yüzünün güneş ve rüzgârdan yıllardır korunmakta olan kısımları açığa çıkacaktı. Bir şekilde gizlemezlerse beyaz kalan kısımlar parıl parıl parlayacaktı.

“Saks bıçağı ve çay,” diye mırıldandı Sean, tuhaf bir alışveriş listesini tekrar ediyordu sanki. Ardından da soyunma odasından hızla dışarı çıktı.

“Ferris’in saçlarının benim yaşımı belli eden kır saçlarıma kıyasla simsiyah olduğunu göz önüne aldın mı?” diye sordu Halt.

“Saçını boyuyor,” dedi Horace. Halt kızgınlıkla patladı.

“Elbette ki boyuyor! Ama çayın saçımın rengini değiştirmek konusunda bir işe yaramayacağını düşünüyorum. Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı?”

“Kurum kullanacağız,” dedi Horace. “Şömine bacasının içinde bolca kurum vardır. Alıp saçına süreceğiz. Yüzün için bir parçasını çaya da karıştırabiliriz.”

Halt, uzanarak Ferris düştüğünde devrilen sandalyeyi düzeltti.

Kaderine razı olarak kendini sandalyenin üstüne bıraktı.

“Bu iş her geçen dakika daha da keyifli bir hale geliyor,” dedi somurtkan bir ifadeyle.

Bir saat sonra, taht odasının kapıları gürültüyle açıldı. Dış salondaki altı muhafız Sean’ın kapıda belirmesiyle birlikte esas duruşa geçtiler.

“Kral pazaryerini ziyaret etme kararı aldı,” diye ilan etti Sean.

“Refakat konumuna geçin.”

Muhafızlar koşuştururken, karmaşık sırmalar ve saf kürklerle süslü yeşil satenden kalın pelerininin etekleri yerleri süpüren Kral da taht odasından çıktı. Kral yerlere dek uzanan pelerinin yüksek yakasını yukarı kaldırmıştı. Yabancı ziyaretçilerinden biri ona eşlik ediyordu. Diğer yabancı ortalarda gözükmüyordu, ancak nöbetçilerin, yokluğunu fark etmiş olsalar bile

bu konu hakkında fikir yürütecek zamanları yoktu. Kafileyle aralarında gerektiğinde müdahale edip Kral'ı koruma altına alabilecekleri kadar yakın, ancak konuşulanları duyamayacakları kadar uzak bir mesafe bırakarak, ikisi önde dördü arkada olmak üzere hizaya geçtiler.

Sean önden gidiyor, Kral ile Horace da yan yana peşi sıra yürüyordu. Sean Halt'un makyajının çok başarılı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Halt'un baca kurumuyla koyul tulan saçları ortadan ikiye ayrılmış, çay sayesinde düzleşmiş ve kraliyet tacının altında kalacak şekilde geriye taranmıştı. Kral'm yüzüne yakından bakan birinin, kurum, toprak ve çay tortularından oluşan bir karışımın, Horace'm, saks bıçağıyla giriştiği beceriksiz tıraş etme girişimleri sonucu çenenin alt kısımlarında ortaya çıkan pembe cilde gelişigüzel bir biçimde sürülmesinden kaynaklanan koyulukları fark etmesi işten bile değildi. Karışım aynı zamanda, saks bıçağı Halt'un karmaşık sakallarını doğru dürüst kesemediği için yüzünde açılan yarım düzine minik kesik ve sıyrığın gizlenmesine de katkıda bulunuyordu. Horace kurum ve çaydan oluşan yoğun bulamacın, kanamayı oldukça etkili bir biçimde durdurduğunu kısa sürede keşfetmişti.

"Sana bunu ödeteceğim," demişti Halt, iğrenç karışımı canını yakan sıyrıklara sürmekle meşgul olan Horace'a. "Kurum iğrenç bir şey. Muhtemelen yüzüm iltihaplı yaralarla kaplanacak."

İşine odaklanan Horace, "Muhtemelen," diye cevap vermişti.

"Neyse ki bize yalnızca bugünlük lazımsın."

Ancak bu fikir Halt'u hiç de rahatlatmıyordu.

Ferris'in doğrudan yüzüne bakılmasını istemediğini yıllar boyu tüm kullarının kafasına kazımış olması da ekmeklerine yağ sürüyordu. Birçok kişi, hatta şato ahalisinin büyük bir kısmı bile Kral'm yüz hatlarını daha önce detaylı bir biçimde inceleme fırsatı bulamamıştı. Kral'ı genel hatlarıyla tanıyorlardı ve Halt'un görüntüsü, konuşmaları ve hareket ediş tarzı da o tabloya son derece uyuyordu.

Taht odası muhafızlarından ikisinin başını çektiği kafile, hisar kulesinden avluya çıktı. Abelard ile Vurucu kapıya yakın bir noktada duruyorlardı. Vurucu'nun dizginleri bir halkaya bağlanmıştı. Abelard elbette kendisine ihtiyaç duyuluncaya dek olduğu yerde öylece duruyordu.

Kafile belirdiğinde başını kaldırıp usulca kişneyerek yeşil renkli garip bir pelerin giyen ve yüzünde çamur lekeleri bulunan efendisine ***merhaba*** dedi. Halt çatık kaşlarıyla atma bir göz attı ve yalnızca dudaklarını oynatarak "kes sesini" dedi. Abelard bir at ne kadar omuz silkebilirse yelesini o ölçüde savurarak arkasını döndü.

Halt, Horace'tan yana dönerek "Atım beni tanıdı," dedi suçlarcasma. Duyulmaması için bıyık altından konuşuyordu. Horace iri savaş atının yanında durmakta olan ufak tefek tüylü midilliye bir göz attı.

"Benimki tanımadı," diye cevap verdi. "Yani durum yarı yarıya."

“Beni tatmin etmek için bundan fazlası gerek,” diye cevap verdi Halt.

Horace tebessümünü gizleyerek, “Endişelenme,” dedi. “Muhtemelen kokunu almıştır.”

“Kokumu ben bile alabiliyorum,” diye ters ters cevap verdi Halt.

“Çay ve kurum kokuyorum.”

Horace cevap vermemenin daha akıllıca olacağında karar kıldı. Küçük kafile yokuştan kasabaya doğru iniyordu. Halt kasabaya yaklaşırlarken, insanların yollarından çekilip başlarını eğmek ve Kral geçerken hafifçe eğilerek selam vermek dışında en ufak bir heyecan ya da tezahürat gösterisinde bile bulunmadıklarını fark etti.

Elleri ve ağzı bağlı,soyunma odasındaki elbise dolabında yatan Ferris, halkına kendisini sevdirmek adına pek bir şey yapmamışa benziyordu. Kasabaya doğru ilerlediler. İnsanlar yollarından çekilmeye Halt bunu saygıdan mı yoksa etraflarını saran silahlı adamlardan dolayı mı yaptıklarını ayırt edemiyordu- devam ediyordu. Her iki ihtimalin de söz konusu olduğundan şüphe ediyordu. Bir yan sokağa döndüler. Halt ilerideki açıklığı seçebiliyordu. Yüzlerce sesten çıkan uğultu kulaklarına dek geliyordu.

Tennyson’ın geniş bir kalabalığa hitap etmekte olduğu pazar yerine yaklaşıyorlardı.

“Bizsiz başlamışlar,” dedi Halt.

“Varsın başlasınlar,” diye cevap verdi Horace, “ama bitiren biz olacağız.”

Otuz Yedi

Will pazaryerinde toplanan kalabalığın arka taraflarında duruyordu. Tennyson’ın yandaşlan saatlerdir önderlerinin kalabalığa sesleneceği ***an için*** hazırlık yapıyorlardı. Yüksek bir sahne inşa edilmiş, meydanın bir yanma kocaman bir ateş yakılmıştı. Belden yukansı çıplak ve terden parlayan iki Dışarlıklı, bir koyunun geçirilmiş olduğu kazığı ateşin üstünde çevirmekle meşguldü. Kazık döndükçe hayvanın vücudundan ateşe dökülen yağ damlaları, alevlerin cızırtılar eşliğinde harianması na neden oluyor ve tüm pazaryerini dumana boğuyordu.

Kızarmış etin kokusu henüz yemek yememiş olan Will’in karnını guruldatmıştı. İşin başındaki Dışarlıklı arada sırada etten parçalar kesiyordu. Bir diğeri tabak olarak kullanmak üzere pidelerden parçalar koparıyor ve etli ekmekler bekleme halindeki kalabalığa dağıtılıyordu. Köylüler kupa ve kadehlerini yeni açılan şarap ve bira fıçılarından doldurmaya davet ediliyordu. Ortama neredeyse bir panayır yerini andıran neşeli bir manzara hâkimdi. Yiyecek ve içecekler oldukça lezzetliydi. Kasabadaki tekdüze yaşama adeta keyifli bir ara verilmişti. Pazaryeri neşeli sohbetlerin uğultularıyla kaplanmıştı.

Bir süre sonra Tennyson konuşmasına başladı. İlk başlarda neşeli ve sıcak bir dil kullanıyor, genellikle kendi başından geçen gülünç maceraları anlatarak kalabalığı eğlendiriyordu. Çok başarılı bir oyuncu, diye düşündü Will. Müritleriyle beraber taşradan geçerken yaşadıkları, birbirlerini kollayıp tanrılarına tapındıkları mutluluk dolu günlerden söz etti. Sahneye çıkarak yanma dizilen bir düzine Dışarlıklının oluşturduğu koro, Tennyson’ın işareti üzerine şarkılarını söylemeye başladı.

Söyledikleri sevilen yerel şarkılar karşısında izleyiciler vücutları ve ayaklarıyla tempo tutmaya ve bir süre sonra, Tennyson'ın yüreklendirmesiyle, nakaratlara katılmaya başladılar. Koro daha sonra Alseiass'a ithafen neşeli bir ilahi söyledi. İlahinin akılda kalan, kalabalığın rahatça katılabileceği bir nakaratı vardı. Katıldılar da.

Koro daha sonra sahneden indi ve şarap dağıtımı yeniden başlarken Tennyson da daha az neşeli bir ruh haline büründü. Yetenekli bir konuşmacıydı. Hedefine doğru adım adım ilerliyordu; ilk önce son aylarda Clonmel'i sarmışa benzeyen kötülüğü Alseiass ile takipçilerinin benimsemekte oldukları basit, neşeli hayatın yüz seksen derece zıttını işaret eden o karanlık bulutu tarif ederken özlem dolu bir hava takındı. Duffy Geçidi'nde yaşanan katliam benzeri dehşet hikâyelerini aktarırken sesi önce hayal kırıklığı, ardından da öfkeli bir ton aldı.

Kalabalığın büyük bir kısmı detaylardan haberdar değildi, ancak ortalıkta Krallığın güneyindeki yarım düzine köy ve kasabada yaşanan korkunç olaylara dair dedikodular dolaşıyordu. Adı geçen köylerin isimleri tanıdık geliyordu. Dedikodu denen şey doğası gereği kesin olmadığı için, Tennyson olayları abartıp süslüyor, Clonmel ahalisinin çektiği acılar karşısında samimi bir öfke gösterisi sunarken kasvetli bir dehşet resmi çiziyordu.

Will kalabalığın ruh halindeki değişimi hissedebiliyordu. Tennyson ölümlerin, saldırıların, kundaklama vakalarının kuzeye, Dun Kilty'ye doğru yaklaşmakta olduğunu işaret ederken, dinleyicilerin arasında da görünmez ve henüz tanımlanmamış bir korku dalgası dolaşıyordu. Kadehlerdeki şaraplar tüketildikçe kalabalığın tedirginliği artıyordu. Tennyson birbiri ardına dehşet hikâyelerini sıraladıkça, beyaz cübbeli müritleri de sözlerini tekrarlamaya başlamıştı. Bir süre sonra, kanatları altına yeni giren grubun üyeleri öne çıkarak sözlerinin doğruluğuna şahitlik etmeye başladılar.

"Elçi Tennyson son derece haklı!" diye çığlık atıyordu yenilerden biri. "Carramoss'taydım," (ya da Dell, Clunkilly, Rorkes Nehri veya Tennyson her nereden söz ettiyse) "ve anlattıklarına bizzat şahit oldum!"

"Bu ülke kötülüğün pençesi altında," dedi vaazının zirve noktasına ulaşan Tennyson. "Kara ruhlu Balsennis'in çehresine bürünmüş bir kötülük! Bu ülkenin sıradan insanlarını yiyip bitiren ve onları yok etmeleri için karanlık ordularını devreye sokan çürümüş bir ruh o! Yaptıklanna daha önce de şahit olmuştuk, değil mi, ey dostlarım?"

Soruyu hemen arkasındaki çekirdek kadronun oluşturduğu müritlerine sormuştu. Sözlerini onaylayan cevap, koro halinde geldi. Tennyson daha sonra, sesini yükselterek konuşmasına devam etti.

"Balsennis durdurulmalı! Kötü yürekli müritleri mağlup edilmeli! Bunu sizin adınıza kim yapacak? Sizi bu saldırılardan kim koruyacak? Sancağını kuşatan haydutlarla, canilerle, katillerle ve kanun kaçaklarıyla kim yüzleşecek? Kim onları mağlup ederek gerisin geri gönderecek?"

Kalabalık içinde huzursuz mırıldanmalar yaşandı. Bu soruya verecekleri bir cevapları yoktu.

"Balsennis'e karşı koyup sizi onun karanlık ve kötülük dolu eylemlerinden koruyacak kudrete kim sahip?"

Tennyson bir kez daha kalabalığın içinde belirsiz bir havanın dolaşmasına ve mırıltılara izin verdi. Ardından da öne çıkarak etkileyici, kalın sesini yükseltti.

“Kralınız mı?”

Sessizlik. Halk aralarında bakışıp ardından da gözlerini kaçırırken, insanı tedirgin eden garip bir sessizlik oldu. Hiç kimse Dun Kilty Şatosu burunlarının dibindeyken Kral’ın aleyhinde konuşan ilk kişi olmak istemiyordu. Ancak içten içe herkes cevabın hayır olduğunu biliyordu. Tennyson’ın gür sesi bir kez daha yükseldi.

“Kralınız...” ‘Kral’ kelimesini sarf ederken sesindeki tiksinti açıkça belli oluyordu, “kullarının ıstırabını azaltmak için şu ana dek herhangi bir adım attı mı?***Attı mı?”***

Sesinin şiddeti, yüzünde beliren ihtiraslı ifade insanlardan bir cevap talep ediyordu. Kalabalığın arkalarından birkaç tereddütlü ses yükseldi.

“Hayır!”

Açılışın yapılmasıyla beraber buna başkaları da katıldı ve bir süre sonra dört bir yandan Kral Ferris’i eleştiren çığlıklar atılmaya, sesler giderek yükselmeye başladı.

“Hayır! Hayır! İnsanları acı içindeyken Kral hiçbir şey yapmıyor!”

“Kral görkemli şatosunda güvende! Ya diğerlerimiz?”

O yükselen ilk sesler muhtemelen Tennyson’ın, beyaz cübbelerini çıkanp sırtlarına basit köylü kıyafetleri geçirerek kalabalığın içine karışmış müritlerinden geliyordu, diye düşündü Will. Ancak Kral'ı kınayan çığlıklar artık koro halinde Dun Kilty halkının gırtlaklarından yükseliyordu. Tennyson sessiz olunması için ellerini kaldırdı ve gürültüler yavaş yavaş kesilince yeniden söz aldı.

“Mountshannon’a yapılan saldırıyı bertaraf eden kimdi? Kral mıydı?”

Bir kez daha hep bir ağızdan atılan “Hayır!” çığlıkları, pazaryeri boyunca yankılandı. Bunların etkisi azalırken Tennyson bir başka soru sordu.

“Öyleyse kim? Mountshannonlılan kurtaran kim?”

Hemen arkasında bulunan bir grup Mountshannon köylüsü, hep bir ağızdan bir haftadır geçtikleri kasaba ve yerleşim merkezlerinde çalıştıkları cevabı hevesle haykırdılar.

“Alseiass!” diye bağırdılar. “Alseiass ve Tennyson!”

Dun Kilty ahalisi de bu çığlıklara katıldı ve pazaryerinin etrafındaki binalardan yankılanarak şiddetlenen tezahüratlar, bir süre sonra meydanda dalgalanan tek bir uzun çığlığa dönüştü: “Alseiass-ve-Tennyson-son-Alseiass-seiass-Tennyson-son- Alseiass.”

Will’e sanki dört bir yandan dalgalanarak yankılanan bu haykırışlar, insanları büyülüyor gibi geliyordu. Tezahüratlara katılıp meydanı kaplayan gürültü, yankı ve karışıklığa katkıda bulunmalarını sağlıyordu sanki. İşler çok tehlikeli bir hal alıyor, diye içinden geçirdi. Daha

önce hiç böyle kitlesel bir cinnete şahit olmamıştı. Tam ortasında durduğu grubun çirkin, uzlaşmaz, derin baskısını hissediyordu.

Tennyson bir kez daha ellerini havaya kaldırdı. Dört bir yandan yankılanan feryatlar yavaş yavaş azalmaya başladı.

“Craikennis kapılarında kötülüğün karşısında kim durdu?” diye sordu Tennyson. Bu kez, kalabalığın içine yerleştirdiği müritleri cevap veremeden, Will şansını denemeye karar verdi.

“Gündoğumu Savaşçısı!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Meydan bir anda sessizleşti. Etrafındaki insanlar dönüp Will’e bakıyordu. Gafil avlanan Tennyson, birkaç saniyeliğine ne diyeceğini bilemedi. Will fırsatı kaçırmadı.

“Oradaydım ben! Parlak kılıcıyla düşmanlarını yok etti! Hepsini püskürttü! Yüzlerce haydut bir tek adam tarafından mağlup edildi kudretli Gündoğumu Savaşçısı!”

Meydan boyunca “Gündoğumu Savaşçısı” ifadesinin ağızdan ağıza tekrarlanmakta olduğunu fark etti. Zira Craikennis’te olup bitenlere dair dedikodular Dun Kilty’ye kadar varmıştı. Kasabayı kimin kurtarmış olduğu konusunda kafalar karışmıştı. Ancak Tennyson parmağıyla Will’i işaret ederek bağırmaya başladı.

“Gündoğumu Savaşçısı diye biri yok! O bir efsane!”

“Ben gördüm onu!” diye ısrar etti Will, ancak Tennyson yüksek bir sahnede bulunmanın ve eğitimli bir konuşmacı olmanın avantajına sahipti.

“Yalan!” diye gürledi. “Altın Tanrı Alseiass’tı o!”

Etrafındaki beyaz cübbelilerden bir kez daha hep biri ağızdan, “Alseiass! Şükür sana Alseiass!” nidaları yükseldi. Tennyson parmağıyla Will’i işaret etmeye devam ediyordu. Genç Orman Muhafızı, Tennyson’ın kendisini kalabalığın arasındaki müritlerine gösterdiğini fark etti. Her an göğsüme; bir bıçak saplayabilirler, diye düşündü.

“Yalan söylüyor!” diye devam etti Tennyson. “Alseiass’m gazabı yalancı şahitlik yapanların üstüne olur!”

Will hızla etrafına bakındı. Gözüne sağ tarafında, kalabalığın arasından geçerek üstüne doğru gelmekte olan mat bir morluk çarptı. Yaklaşan şekli çaktırmadan izlemeye başladı. . Geniş siperlikli şapkası başında yokken bile Cenevizalıyı tanımıştı.

Adamın bacağı hizasında tutmakta olduğu hançerin parıltısı gözüne çarptı.

“Gündoğumu Savaşçısı!” diye bir kez daha feryadı bastı. “Bizi kurtarabilir! Gündoğumu Savaşçısı’na şükürler olsun!”

Birkaç kişinin ona katılmasıyla beraber çığlığı meydana yayılmaya başladı. Gözleri Tennyson’ın üzerinde olan Will, adamın başım kalabalıkta ona yakın duran birine doğru salladığını gördü. Sağ tarafına döndü. Cenevizalı tepesine binmek üzereydi. Will, avının onu fark ettiğini kavrayan yabancının gözlerindeki şaşkınlık ve sıkıntı dolu ifadeyi görebiliyordu.

Hemen ardından sağ ayağının etrafında dönerek yukarı kaldırdığı dirseğini hızla savurdu ve burnunu kırdığı suikastçının sersemleyerek etrafındaki insanlara doğru savrulmasına neden oldu. Burnundan kanlar fışkıran Cenevizahnın hançeri tıngırtıyla yere düştü. Hançeri fark eden civardakiler birbirlerini itekleyerek geri çekilmeye ve etraftakileri ikaz etmeye başladılar.

Bu kadarı yeterliydi. Tennyson'ın onu göremeyeceği şekilde eğilerek kalabalığın arasından geçti ve yaklaşık on beş metre ötedeki bir noktada yeniden ayağa kalkarak feryat etti: "Gündoğumu Savaşçısı'na şükürler olsun!"

Bir an sonra olduğu yerde yeniden çökmüş ve Tennyson nerede olduğunu anlayamadan kalabalığın arasında ilerlemeye başlamıştı bile. Tennyson adamının geriye doğru savrulmasıyla sonuçlanan ani hareketlenmeleri izlemiş, ancak ipleri eline geçirmesine engel olan o lanet oyunbozanı gözden kaçırmıştı. Ses kalabalığın bir başka yerinden bir kez daha çınlayınca saldırıya geçmeyi seçti.

"Gündoğumu Savaşçısı mı?" diye alayla gülümsedi. "Neredeymiş o? Dediğin kadar güçlü müymüş, görelim bakalım. Hadi, çıkar onu karşımıza. Gündoğumu Savaşçısı diye bir şey yok!"

Dalkavuklan efendilerinin sözlerini tekrarlayarak Gündoğumu Savaşçısı'nın öne çıkarak kendisini göstermesini talep ediyorlardı. Ama kalın bir ses cevabı yapıştırdı. Kalabalığın ön tarafında, Tennyson'ın üstünde durduğu sahnenin hemen altında bir hareketlenme yaşandığı görülüyordu.

"Gündoğumu Savaşçısı'nı mı görmek istedin, seni sahtekâr? İşte burada! Ve ben de onun yanındayım!"

Şaşkına dönen en az yüz kişi aynı anda bağırdı. "Kral!" Yeşil sırma pelerini içindeki tıknaz bir adam, yanında cübbesinin üstünde bir gündoğumu sembolü taşıyan geniş omuzlu bir savaşçı ve birçoklannın Kral'm başdanışmanı olarak tanıdığı ince yapılı, esmer Sean Carrick ile birlikte bir itiş kakışın ardından sahneye tırmandı.

Pazaryerinde toplananlardan aynı anda şaşkınlık nidaları yükseldi. Sahneye çıkanın Ferris olduğunu hepsi fark etmişti. Kendisine eşlik eden ve sahneye çıkarak etrafını saran yarım düzine saray muhafızı da kuşkulannı doğruluyordu. Will gözlerini kıstı. Geriye doğru taralı siyah saçları, tıraşlı suratı ve kraliyet cübbesini görebiliyordu. Ama bir şekilde bunun Ferris olmadığını biliyordu. Halt kardeşinin yerine geçmiş olmalıydı. Tam zamanıydı, diye düşündü. Cübbeli adam kim olduğunu resmen ortaya koyunca haklı olduğunu anladı.

"Sizi kim koruyacak, ha?" diye gürledi Kral. "Ben koruyacağım! Taşra panayırlarından fırlamış bu üçüncü sınıf tiyatrocu, bu şarlatan değil! Görünmez bir tanrıdan söz ediyor. Benim yanımdaysa kadim bir efsanenin ete kemiğe bürünmüş hali bulunuyor! Gündoğumu Savaşçısı!"

İşaret etmesiyle birlikte çeliğin deriye sürtünmesinden çıkan tıngırtı eşliğinde çektiği kılıcını başının üstüne kaldıran Horace, göğsünde taşımakta olduğu turuncu renkli parlak gündoğumu sembolünü gözler önüne serdi.

“Gündoğumu Savaşçısı!” Sözcükler meydan boyunca ağızdan ağıza yayılıyordu. Horace geri çekildi ve kılıcını kınına sokarak dikkatlerin bir kez daha Halt’un üstünde toplanmasını sağladı.

Halt, öfkeden yüzü kırışan Tennyson’ı işaret ederek, “Bu adam,” diye devam etti, “bir yalancı ve hırsızdır. Tatlı sözlerle sizi kandırıp sahip olduğunuz her şeyi elinizden alacak. Ve bunu sahte bir tanrı adına yapacak!”

“Alseiass kesinlikle sahte değildir,” diye söze karışacak oldu Tennyson.

“O zaman onu yanımıza çağır! ” diye gürleyerek Tennyson’ın sözünü kesti Halt. Her ne kadar pek sevilmese de, Kral hâlâ Kral’dı. Halt da Kral rolünü oynarken otoriter bir insana dönüşüvermişti.

“Tıpkı benim efsanevi koruyucumuzu çağırdığım gibi sen de onu çağır! Gündoğumu Savaşçısı’m sordun ve işte o burada! Şimdi ben de senden hakkında bol bol gevezelik ettiğin şu sahte tanrıyı görmeyi talep ediyorum! Çağır onu yapabilirsen tabii!”

Kral’dan yana dönen kalabalık da onun çağrısını yinelemeye başlamıştı. Halt bu durumun yarattığı fırsatı kullanarak meydan okurcasına toplananlara hitap etti.

“Bu sahtekâr size sözünü etmeden önce kaçınız şu ‘Altın Tanrı’nın adını duymuştu?” diye emredercesine sordu. Cevap gelmeyince gürleyerek sorusunu tekrar etti. “***Eee?*** Kaçınız?” Toplananlar önlerine bakmaya başlamıştı. Halt bir kez daha konuştu.

“Peki, ya kaçınız daha önce Gündoğumu Savaşçısı’ndan söz edildiğini duymuştu?”

Bu kez kalabalıktan tek tük “evet-evet” mırıldanmaları duyuldu.

Bu seslere yavaş yavaş başkaları da eşlik etmeye başladı. Alseiass varlığından yeni haberdar oldukları ve tanımadıkları bir varlıktı. Ancak Gündoğumu Savaşçısı efsanesini her biri adı gibi biliyordu. Isırdığı dudakları öfkeli bir çizgi haline dönüşen Tennyson, öne çıkarak kalabalığın susması için ellerini kaldırdı.

“Kanıt!” diye bağırdı. “Kanıt görelim! Herkes üzerinde güneş sembolü bulunan bir gömleği giyip efsanevi bir savaşçı olduğunu iddia edebilir! Kanıt istiyoruz!”

Önce onaylama dolu birkaç ses yükseldi, ardından da daha

fazlası bunlara katıldı. Kararsız bir hayvan sürüsü gibiler, diye düşündü Will. Körlemesine içgüdüleriyle hareket ettikleri için görüşleri sürekli değişiyordu.

“Kanıtlayın!” diye bağırıyordu halk.

Sessiz olunması için ellerini kaldırma sırası artık Halt’a gelmişti.

“Ne kanıtı istiyorsunuz?” diye bağırdı. “Gündoğumu Savaşçısı Craikennis köyünü kurtardı! Tam iki yüz elli adamı parlak kılıcıyla alt etti!”

“Bunu gören oldu mu peki?” diye aceleyle üsteledi Tennyson.

“Buradakiler görmediler! İddia ettiğin gibi kudretli bir savaşçıysa, bırak da kendisini en doğru alanda kanıtlasın! Dövüşte!”

Kalabalık artık iyice tahrik olmuştu. İkiliden hangisine inandıklarını bilmiyorlardı belki, ancak her biri ölümüne bir düello izlemek için can atıyordu. Hayatlarının en keyifli günlerinden birini yaşıyorlardı.

“Dövüşle karar verilsin!” diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Gürültü, Halt bir kez daha ellerini kaldırıncaya dek yayılarak arttı. Sesler kesilince Halt Tennyson’a döndü.

“Senin şampiyonun kim?” diye sordu.

Tennyson gülümseyerek, “Bir değil, iki kişiler,” dedi. “Adamın, ikizlerim Gerard ve Killeen’le karşılaşsın bakalım!”

Kolunu etkileyici bir hareketle savurarak adalı devleri işaret etti. İkizlerin sahneye çıkmasıyla birlikte adamların boyutlarını fark eden topluluk, kendinden geçmişçesine ulumaya başladı.

Halt, gürültülerin kesilmesi için bir kez daha bekledi. “İki rakiple birden dövüşmesini mi bekliyorsun?” diye sordu.

Tennyson kalabalığa doğru dönerek yeniden gülümsedi.

“İki yüz elli kişiyi alt eden bir savaşçı için iki kişi nedir ki?” diye sordu ve kalabalıktan adamın sözlerine katıldıklarını belli eden haykırışlar geldi.

Halt tereddüt etti. Kendilerine meydan okunmasını ve bir düello isteneceğini tahmin ediyordu, ancak Horace’m, tüm yeteneklerine rağmen bu iki devle aynı anda başa çıkabileceğine ihtimal vermiyordu. Bu zorlu durumdan kendine bir çıkış yolu ararken Horace bir kez daha öne çıktı. Tennyson’a tehlikeli sayılabilecek kadar yaklaştı. Kendi kendini elçi ilan eden adamı bakışlarıyla hafifçe gerilemeye zorladı. Ancak o küçük adım bile Horace’m egemenliğini kurmasına yetmişti.

“Dövüş istiyorsun ha, seni korkak sahtekâr!” Hiç de bağınyormuş gibi durmuyordu ama sesi kalabalığın dört bir yanına ulaşıyordu. “Dövüş dediğin teke tek yapılır!”

Will bir kez daha söze karışıp kalabalığın Horace’a destek vermesini sağlama zamanının geldiğine karar verdi. Meydandakilerin o an ne söylenirse desteklemeye hazır bir halde olduklarını fark etmişti.

“Haklı!” diye feryadı bastı. “Teke tek dövüş!”

Etrafındakiler çığlığına katılınca içten içe rahatladığını hissetti.

“Teke tek dövüş! Teke tek dövüş!” Tam da beklediği üzere, kalabalık bir adalet gösterisi peşinde değildi. Teke tek düellonun bire ikilik bir döyüşe göre daha uzun süreceğini biliyorlardı.

Horace'm sesi bir kez daha meydanda çınladı. Bakışları Tennyson'm gözlerine kilitlenmişti.

"Şişko fedailerinin her ikisiyle de dövüşeceğim!" dedi. "Sırayla. Önce biriyle, ardından da diğeriyle. Onları yenecek ve eğer cesaretin varsa senin karşına çıkacağım!"

Tennyson'ı göğsünden sertçe iterek beyaz cübbeli adamı bir adım gerilemeye zorladı. Horace'ın hemen arkasındaki adalı devler önderlerini korumak üzere öne atıldılar. Ancak ikizler daha bir adım bile atamadan olduğu yerde geriye dönen Horace karşılarına çıktı.

Kendine ait bir iradesi varmışçasına hareket eden kılıcının parlak ucu öndeki fedainin boğazına dayanarak devlerin oldukları yere çakılıp kalmalarına neden oldu. Savaşçının göz kamaştırıcı sürati karşısında kalabalıktan hayranlık nidaları yükseldi. Birçoğu genç adamın kımıldadığını bile görememişti. Önce Tennyson'la yüz yüzeydi. Bir an sonra ise kılıcıyla adalıları tehdit ediyordu. Will birden kalabalığın desteğini arkasına almanın başka bir yolu olduğunu fark etti.

"İki dövüş!" diye bağırdı. "Bir yerine iki dövüş olsun!"

Kalabalık yine çağrısına katılmayı tercih etmişti. Ortalık bir yerine iki kez kan gölüne dönecekti. İntikam peşindeki yan sarhoş grup için bu durum iki katı eğlence anlamına geliyordu. Tennyson öfkeden kızarmış bir suratla kalabalığı süzüyordu. İtiraz edecek gibi oldu, ancak artan gürültüler nedeniyle sesini duyuramadı.

"İki dövüş! İki tane dövüş izleyelim! İki dövüş! İki dövüş! İki dövüş!"

Sesler bölünemeyen, ahenkli ve ısrarcı bir tezahürata dönüşmüştü. Tennyson bu tür kitlelerin dilinden anlardı. Bu sersemce tezahürat ardı ardına yinelendikçe kalabalığın fikrini değiştirmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Ellerini kaldırınca tezahürat kesildi. Kalabalık beklenti dolu bakışlarla adamı izliyordu.

"Öyle olsun!" diye kabullendi. "İki dövüş!"

Kalabalık bir kez daha coşkuyla gürleyerek tezahürata başladı. Halt endişeli bakışlarım Horace'a çevirdi. Horace ise güvenle başını salladı.

"Sorun yok... Majesteleri." Son kelimeyi sırıtarak telaffuz etmişti.

Otuz Sekiz

Kalabalık onay dolu feryatlarla çalkalanırken Tennyson da Halt'a yaklaştı. Horace, bir adım gerisindeki Sean ile birlikte sahte Kral'ın yan tarafını kollamak üzere hareketlenecek oldu. Ancak Halt istifini hiç bozmadan elini kaldırarak savaşçıları durdurdu.

"Bir şey mi diyecektin, rahip?" diye sordu.

Tennyson'm kaşları bir an için çatıldı. Kral'ın görüntüsü zihninde belli belirsiz bir çağnşım yapmıştı, ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Bir anlık dikkat dağınıklığını bir yana bırakarak yeniden öfkeli tavrını takındı.

"Bir anlaşma yapmıştık, Ferris," dedi kısık bir sesle.

Halt bir kaşını kaldırarak, “Ferris mi?” dedi. “Bir krala bu şekilde mi hitap ediyorsun? Sanırım ‘Majesteleri’ demek istemiştin.”

“Seninle işim bittiğinde Kral falan olmayacaksın. Hiç kimse benimle yapmış olduğu anlaşmayı bozamaz. Gündoğumu Savaşçısı ’nı yok edecek ve ardından da seni küçük bir kız gibi bağırtarak tahtından çekip alacağım.”

Tennyson şaşırmış ve öfkeden deliye dönmüştü. Dun Kilty’ye yürümesinden aylar önce casuslarından almış olduğu istihbaratlara istinaden karşısında tereddütlü, kuşku dolu ve zayıf bir kral bulmayı bekliyordu. Karşısına çıkan bu zorlu adam onu gafil avlamıştı.
Kral, Tennyson’m tehditlerini ne bir korku ne de bir zayıflık belirtisi göstererek karşılıyordu.

“Cesurca sözler bunlar, Tennyson, özellikle de dövüşün hiçbir aşamasına katılmayacak biri için. Ah, sanırım beni tahtımdan çekip alan da bizzat sen olmayacaksın, değil mi? Bak sana bir şey söyleyeyim senin gibi ciğeri beş para etmeyen herifler krallarla anlaşma falan yapamazlar. Sizler ancak kralın emirlerini yerine getirmek için yaşarsınız. Onları tehdit de edemezsiniz. Planlarını bozacak ve kokuşmuş tarikatını da ortadan kaldıracağım. Son olarak da şu titrek, şişko bedenini kırbaçlayarak seni bu ülkeden kovacağım. Ve senin aksine, dostum, bütün bunları bizzat ben yapacağım!”

İki senedir, yani Hibemiya adasının istikrarını yok edip adayı ele geçirmek için seferber olduğundan bu yana, Tennyson’m karşısına onu tehdit etme cesaretini gösterebilen hiç kimse çıkmamıştı. Hiç kimse tarafından böylesine aşağılanmamıştı. Sahte elçi, bir adım önünde bulunan koyu renkli gözlerdeki sert ifade karşısında korkudan hafifçe ürperdi, O gözlerde kuşku yoktu. Bu adamı sindirebileceğine dair hiçbir işaret yoktu. Tam tersine, biraz önce söylediklerini yapacağına dair bir kararlılık vardı.

Kısa bir bocalama anı yaşayan Tennyson’m aklından Clonmel’den ayrılıp diğer beş krallıktaki nüfuzlu konumu ile yetinmenin daha mantıklı bir karar olup olmadığı fikri geçti. Ancak karşısındaki adamın bununla tatmin olmayacağını hissediyordu. Bu batağa artık her ikisi de saplanmıştı ve mesele dövüş yoluyla çözülmek durumundaydı. İri yapılı yardımcılanna, ardından da Kral’m bir adım gerisinde duran kaslı genç savaşçıya bir göz attı. Killeen ve Gerard’ın karşısında hiçbir insan evladı duramaz, diye düşündü. Ancak genç adam bu gerçek karşısında hiç de endişeliymiş gibi görünmüyordu.

Horace göz göze geldiği Tennyson’a şöyle bir sırıttı. Tennyson sanki genç adamı daha önce bir yerlerde görmüştü. Ama önceki karşılaşmalarında üstü başı tozlu, lekeli ve kaba kıyafetler içindeki kiralık korumaya pek dikkat etmemişti. Zincir zırhı ve Gündoğumu Savaşçısı cübbesi içindeki genç adam, bambaşka bir insan olup çıkmıştı.

“Dövüş üç gün sonra yapılacak,” diye bildirdi Halt, tüm kalabalığın duyabileceği bir şekilde konuşmuştu. Zamanlamanın uygun olup olmadığını Horace’a sormasına gerek yoktu. Horace’in daima dövüşe hazır olduğunu biliyordu. Tennyson bakışlarını Horace’tan ayırarak bir kez daha Halt’a çevirdi.

“Kabul,” dedi.

Kalabalık bir kez daha tezahüratlara boğuldu. Bu tür bir düello tatil yapmaları anlamına geliyordu -en az bir kişinin ölümüne şahit olacak olmaları da işin cabasıydı.

Sean, Halt'un işaretiyle askerlere Kral'ın etrafını sarmalan emrini verdi. Ardından da sahneden inerek alkışlar eşliğinde kalabalığın arasından geçip şatoya uzanan tepeyi tırmanmaya başladılar. Bu sırada kulaklanna kasaba boyunca çınlayan bir tezahürat takıldı.

"Yaşasın Ferris! Kralımız sen çok yaşa! Yaşasın Ferris! Kralımız sen çok yaşa!"

Horace çaktırmadan Sean'a bir göz attı.

"Halkın sadakatini kazanmanın yöntemi önlerine birkaç ceset atmaktan geçiyormuş meğer."

"En azından Ferris'in artık geri adım atma şansı kalmadı," diye cevap verdi Sean. "Yoksa oradaki güruh onu parçalarına ayırır."

Şatoya geri dönüp taht odasına çıktılar. Sean taht odasının dışında nöbete geçen askerlerden bir tanesine içeri sıcak su, sabun ve birkaç havlu getirilmesini emrederek geniş iç salona girmekte olan Halt ile Horace'ı takip etti.

Halt hızlı adımlarla küçük soyunma odasına yöneldi. Sean ile Horace'a dışarıda kalmalarını işaret ederek, kalın perdeyi yana çekip içeri girdi. Girer girmez Ferris'i saklamış oldukları geniş dolaptan belirsiz, boğuk gürültülerin geldiğini duydu. Dolabın kapısını açarak elleri, kolları ve ağzı bağlı olan kardeşini yakasından tuttu ve odanın zeminine bıraktı. Kıpkırmızı kesilen Ferris, patlak gözleriyle kardeşine hakaretler yağdırıyordu. Ancak ağzı tamamen kapalı olduğu için, tek duyulan şey boğuk, anlaşılmaz homurtulardı. Halt sırmalı pelerininin altında taşımakta olduğu kalın, parlak saks bıçağını çıkararak Ferris'in burnuna doğru uzattı.

"İki seçeneğin var, kardeşim. Ya iplerini ya da gırtlağını keseceğim. Seçim senin."

Ferris'in çırpınışları öncekinden de şiddetlenmiş, elleri ile ayaklarını bağlayan ipleri çılgınca zorlamaya başlamıştı. Halt bıçağı yüzüne iyice yaklaştırınca aniden durdu.

"Böylesi daha iyi," dedi Halt. "Şimdi sesini kes yoksa ölürsün. Anlaşıldı mı?"

Korkudan fal taşı gibi açtığı gözleriyle Ferris, başını çılgınlar gibi evet anlamında sallıyordu.

"Aferin, öğreniyorsun," dedi Halt. "Şimdi seni bağlarından kurtaracağım. Ve sessiz kalmaya devam edeceksin. Herhangi birine seslenmeye bile kalkarsan seni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Halt birkaç saniyeliğine geri çekilerek Ferris'in durumu anlayıp anlamadığını kontrol etti. Ferris, Halt hayatını bağışladığı için konuşmamaya dünden razıydı. Halt'un yerinde kendisi olsa, kardeşini öldürmek konusunda en ufak bir tereddüt yaşamayacaktı. Halt ipleri özenle kesti ve Ferris etine batan bağların yarattığı sıkıntılı halden kurtuluncaya dek bekledi. Kral başını kaldırarak kardeşine bir göz attı. Gözlerine kin dolu bir ifade yerleşmişti.

"Bunu ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun? Paçayı kurtaramayacaksın, Halt!" dedi.

Ancak Halt, Ferris'in tüm nefretine karşın alçak bir sesle konuştuğunu fark etmişti. Sertçe gülümsedi.

"Kurtardım bile, Ferris. Bu işe boğazına kadar batmanı garanti altına aldım bile."

“Batmak mı? Nasıl? Neye batmışım?”

“Gündoğumu Savaşçısı’m Tennyson’m iki yandaşıyla yapacağı dövüşte destekleyeceksin. Bunu senin adına tüm kasabanın önünde ilan ettim. Bu sayede halkın gözdesi haline geliverdin,” diye tatlılıkla ekledi.

“Öyle bir şey yapmayacağım!” dedi Ferris. Sesi yükselmeye başlamıştı, ancak Halt’un kaşlarını hafifçe çatmasıyla beraber kendine geldi. “Dövüşü iptal edeceğim!”

“Halk seni parçalara ayırır,” diye uyardı Halt. “Bu fikirden çok hoşlandılar. ‘Kralımız sen çok yaşa,’ diye attıkları çığlıkları duymalıydın. Gerçekten de çok etkileyiciydi. Herhalde bu sözleri daha önce hiç duymamışsmdır.”

“Tennyson’la görüşeceğim! Ona diyeceğim ki...” Ferris sustu.

Halt başını iki yana sallıyordu.

“Seninle konuşacağını hiç sanmam. Ona halkın içinde karşı koydun. Adama meydan okudun. Aşağıladın. Hafızam beni yanıltmıyorsa onu bir sahtekâr ve şarlatan olarak niteledin.
En kötüsü de, aranızdaki anlaşmayı bozdun. Hayır, Majesteleri, Tennyson’ı mağlup etmek zorundasınız, aksi takdirde sizi yaşatmayacaktır.”

Ferris durumu anlamaya başlamış, Halt’un kendisini bir tuzağın içine hapsetmiş olduğunu kavramıştı. Artık tek şansı vardı; o da kardeşinin dediklerini yaparak yanlarındaki genç savaşçının teke tek dövüşte bir değil, iki rakibi birden alt etmesini beklemekten geçiyordu. Halt meseleyi iyice açıklığa kavuşturmanın zamanı geldiğine hükmetti.

“Köşeye sıkıştın, Ferris. Dövüşü iptal etmen halinde halk seni tahtından alaşağı edecek. Onlar etmezse, Tennyson devreye girip seni öldürecek. O da öldüremezse ben öldüreceğim. Anlaşıldı mı?”

Ferris gözlerini yere dikerek başını iki yana sallamaya başladı.

Bir süre sonra kısık bir sesle, “Anlaşıldı,” dedi.

Halt başıyla onayladı. “Güzel. Bardağın dolu kısmını görmeye çalış. Başarılı olmamız halinde tahtını geri alacaksın ve halkın da seni bağrına basacak en azından yine kendin gibi davranmaya başlayıncaya dek.”

Ama Ferris’in söyleyecek daha fazla bir şeyi yoktu.

“Sean! Sıcak su geldi mi?” diye perdenin öteki tarafına seslendi Halt.

Sean ve Horace ellerinde bir tas sıcak su, birkaç havlu ve sabunla soyunma odasına koşturdular. Morali bozuk görünen Kral’a bir göz attılar. Halt Ferris’le yaptıkları konuşmayı diğerlerine aktardı.

“Sanırım Kral’ın önümüzdeki birkaç gün ortalarda gözükmemesi daha güvenli olur,” dedi. “Esrarengiz bir hastalık nedeniyle odasından hiç çıkmasın. Bu işi ayarlayabilir misin, Sean?

Ferris ile yan yana görünmememiz daha iyi olur, hele ki Horace zavallı sakalcığımı paramparça etmişken."

Sean başıyla onaylayarak, "Yardımcı olacaklarına güvendiğim adamlarım var," dedi. "Kral'ın içinde bulunduğumuz duruma müdahale etmesini isteyen çok sayıda insan bulunuyor. Yardım elini uzatacaklardır."

"Güzel. Dövüş gününe dek sesi çıkmasın, yeter. Dövüşün detaylarıyla da ilgileneceksin, değil mi?"

"İzleyiciler için bir tribün ve bir arenaya ihtiyacımız var," dedi alnı kırışan Sean. "Dövüşçüler için çadırlar ve bu tür şeyler. İcabına bakarım."

"O meseleyi sana bırakıyorum. Horace ile ben birkaç gün boyunca ortadan kaybolacağız. İhtiyacımız olursa sana nasıl ulaşabiliriz?"

Sean birkaç saniye düşündü. "Patrick Murrell adında bir garnizon çavuşu var. Eskiden emrimde çalışırdı. Onunla irtibat kurmanız halinde mesajınızı bana iletecektir."

"Tamam öyleyse." Halt, hâlâ alçak bir taburede omuzları öne düşmüş, oturmakta olan kardeşine bir göz attı. "Ferris, kafanı kaldır ve beni dinle. Bir şeyi anlamanı istiyorum."

Ferris gönülsüzce başını kaldırıp kardeşiyle göz göze geldi. Öldürmek istediği yılana giderek yaklaşmakta olan bir kuşun gözlerini andıran gözleriyle Halt'u izlemeye başladı.

"Tahtım korumanın tek yolu bu. Krallıkta gözüm olmadığını sana daha önce de söyledim ve bu konuda ciddiyim de. İşler yolunda giderse, güvende olacaksın. Ama planımızı sabote etmeye kalkman, hainlik yapman, Tennyson'la irtibat kurup son dakikada bir anlaşmaya varmaya çalışman halinde seni bulurum. Ve seni bulduğumu da ölüp gitmeden önce yüreğine saplanan oktan anlarsın. Tamam mı?"

"Evet." Ferris'in kısık sesi ciyaklamayı andırıyordu.

Halt derin bir nefes alıp verdi. Kral'ı zihninden çıkarıp Horace'a döndü.

"Güzel. Hadi artık şu lanet olası kurum ve çamurlan saçımdan temizle."

Bir süre sonra iki yabancı, dışarıdaki muhafızların bakışları altında taht odasından ayrıldılar. Halt'un saçları her zamanki kırçıllı rengine kavuşmuştu. Horace ayrıca kurum ve çamurdan oluşan bir diğer karışımla Orman Muhafızı'nın eski sakal çizgisini yeniden belirgin bir hale getirmişti. Yakından bakıldığında sahte olduğu anlaşılıyordu. Ancak birkaç adım öteden Halt'un yüzünü örten kukuletası sayesinde işini oldukça iyi gördüğü söylenebilirdi. Birkaç günlük kirli sakalla desteklenmesi halinde daha da gerçekçi bir görüntü kazanacaktı. O an için en azından Halt'un ikiz kardeşine olan benzerliğini gizlemeye yanyordu.

Araluenli süvariler yokuştan köye inerek bir gecelik ücretini daha peşin ödemiş oldukları hana döndüler.

"Will'e bize yetişebilmesi için zaman vermek üzere geceyi burada geçireceğiz," dedi Halt. "Yarın kasabayı terk edip ortalarda gözükmememiz en iyisi."

“Bana uyar,” diye cevap verdi Horace.

Halt genç dostunu uzun ve endişeli bakışlarla şöyle bir süzdü.

“Horace, tüm bunlarla seni bir açmaza soktuğumun farkındayım. Dövüşmek konusunda bir itirazın olmadığını varsayarak bu şekilde davrandım. Ama eğer çekilmek istersen, söylemen yeterli. Ferris de ne hali varsa görsün.”

Horace’ın kaşları daha Halt sözlerini bitirmeden çatılmıştı.

“Çekilmek mi dedin, Halt? Neden öyle bir şey yapacak mışım ki?”

Halt sıkıntıyla omuz silkti. “Dediğim gibi, seni bu işe sormadan soktum. Bu aslında senin değil, benim dövüşüm. Hem şu adalılar da ele avuca sığmayan zorlu birer rakipmiş gibi duruyorlar.”

Horace gülümseyerek parmaklarım açtığı elini öne doğru uzattı.

“Neyse ki kocaman ellerim var, ha? Halt, başından beri işin bu noktaya gelebileceğini biliyorduk. Gündoğumu Savaşçısı efsanesini hortlatmamızın nedeni de aslında buydu.”

Sustu. Halt gönülsüzce başıyla onaylıyordu. Dile getirmeseler de zihinlerinde her ikisi de durumu kabullenmişti. Horace konuşmaya devam etti.

“Tennyson’m oyun arkadaşlarıyla başa çıkabilirim. Ne de olsa bu işin eğitimini aldım. İkizlerin vücutları iri ama yetenekli olduklarından şüpheliyim. Bunun benim değil, senin dövüşün olduğuna gelince... eh, sen benim dostumsun. Ve bu nedenle de dövüş de benim dövüşüm.”

Halt başını kaldırıp karşısındaki samimi ve genç surata bir göz attıktan sonra başını usulca iki yana salladı.

“Bu kadar sadakati hak etmek için ne yaptım ben?” diye sordu.

Horace soruyu ciddi ciddi düşünüyormuş numarası yaptıktan sonra cevabını verdi, “Şey, pek bir şey yapmadın aslında. Ama Leydi Pauline’e senin sırtını kollayacağımıza dair söz verdik.”

Horace, Halt’un cevap olarak sarf ettiği kelimelerin bazılarına aşinaydı... ama bir kısmını ilk kez duyuyordu.

Otuz Dokuz

Pazaryeri bir arenaya dönüştürülmüştü. İzleyiciler için her iki yana ahşap tribünler inşa edilmişti. Batı tribünlerinin ortasına, öğleden sonra güneşi karşısında korunaklı bir noktaya, Kral ve beraberindekiler için en tepedeki katların yüksekliğinde kapalı bir oturma locası kondurulmuştu. Yarım düzine kişinin oturabileceği yastıklı, rahat iskemlelerin bulunduğu bölmenin üstüne bez bir tente çekiliydi. Arka taraftaki yüksek arkalıklı, deri döşemeli ahşap koltuk Kral için ayrılmıştı.

Dövüşçülerin ayaklarını yere sağlam basabilmeleri için meydanı kaplayan uzun çimler bir düzine işçi tarafından biçilerek kısaltılmıştı. Meydanın her iki ucunda da biri Horace, diğeri

ise Killeen ve Gerard'a ayrılan iki çadır yer alıyordu. Çadırların etraflarında dövüşçülerin müsabakalara hazırlandıkları sırada ihtiyaç duyacakları mahremiyete uygun bir biçimde boş alanlar bırakılmıştı.

Kalan boşluklar ise çörek, şekerleme, bira ve şarap satıcıları tarafından doldurulmuştu. İlk müsabakaya daha bir saat olmasma karşın satışların ardı arkası kesilmiyordu. Tribünler neredeyse tıka basa doluydu. Tennyson'ın takipçileri gayrıresmi bir biçimde anlaşarak doğu tarafında kalan tribünleri doldurmuşlardı. Kral locasının hemen karşısındaki merkezi bir bölge Tennyson ile en yakın müritlerine ayrılmıştı. Takipçileri önderlerinin güneşten korunması için bölmenin tepesine bir tente germişti. Sıraların üzerine de kaim yastıklar atılmıştı. Her ne kadar önce Sean'a başvurulmuş ve Tennyson için de Kralmkine benzer bir loca inşa edilmesi istenmişse de genç Hibemiyalı bu talebi ters bir tavırla reddetmişti. Ferris ülkenin kralıydı. Tennyson ise gezgin bir vaizdi. Takipçileriyle birlikte tribünlerde oturabilirdi.

Doğal olarak arenada herkese yetecek kadar yer bulunmuyordu. Ayakta kalanlar, görevlilerin kalabalığı dövüşçü çadırlarından uzakta tuttukları arazinin uç kesimlerine doğru kaymaya başlıyordu. Çoğunlukla Gündoğumu Savaşçısı adı altında Horace'ı desteklemekte olan köy halkı ise batı tribünlerini doldurmuştu. Tribünlerdeki sohbetlerden kesintisiz bir ***uğultu*** yükseliyordu. Heyecanlı ve beklenti dolu vızıltılar bu sıcak günün öğleden sonrasında devasa bir arı kovanını andırırcasına arena boyunca yankılanıyordu.

Son birkaç günü kasaba sınırlarının birkaç kilometre dışındaki ormanda kamp kurarak geçirmiş olan Araluenli üç arkadaş, ilk ışıkların hemen ardından kimseye fark ettirmeden Dun Kilty'ye sızmayı başarmışlardı. O erken saatlerde bile çok sayıda insan ayaktaydı. Horace sırtına attığı uzun bir pelerin sayesinde kimliğini gizliyordu. Orman Muhafızlarını ise Dun Kilty'de tanıyan kimse yoktu. Pelerinli üç yabancıya dair görüntüler çok az ilgi uyandırıyordu. Ekibi görenler kasabaya dövüşleri izlemek üzere geldiklerini düşünmüşlerdi.

Kapılarını erken açan bir handa kahvaltı ettiler. Halt yemek yemekten çok etraflarındaki sohbetlere kulak kabartmaya çalışıyordu. Duyduklanna bakılırsa, Ferris işleri tersine çevirmeyi başaramamıştı ve dövüşler planlandığı gibi gerçekleşecekti. Kasabalılar yaklaşmakta olan dövüşleri heyecanla bekliyorlardı. Hatta Kral hakkında, biraz bu gösteriyi halkı için hazırlamış olduğundan, biraz da Krallığın durumunu iyileştirmek için nihayet bir adım atmakta olduğundan dolayı genellikle olumlu sözler ediliyordu. Halt yaptıklarıyla Kralın popülerliğine katkıda bulunmuş olduğunu fark edince acı acı gülümsedi. Hiç de tahtı elinden zorla alınmış bir kişinin yapacağı şey değil, diye düşündü.

Will yağ sürdüğü bir ekmek diliminin üstüne sıcak bir pastırma dilimi yerleştirmeyi başarmıştı. Ama arkadaşı için endişelendiğinden dolayı sinirleri gergindi ve midesi kasılıyordu. Sahanda yumurtaların eşlik ettiği pespembe lezzetli pastırma dilimlerinden bolca tüketmekte olan Horace ise son derece kaygısız bir görüntü çiziyordu. Will hiçbir şey yapmadan öylece oturmakta zorlanıyordu. Ayağa kalkmak ve tüm vücudunu kaplayan gerginliği atmak üzere etrafı şöyle bir kolaçan etmek istiyordu. Ancak Horace'a olan saygısından dolayı sessizce yerinde oturmaya devam etti. Birbirleriyle hiç konuşmadan otururlarken ruh hali hakkındadüşünmeye başladı. Geçmişte Horace ile birlikte savaş öncesi anları çokça paylaşmışlıkla- n vardı. Will'in Orman Muhafızı eğitimi onun dışarıya karşı daima sakin ve endişesiz bir görüntü sergilemesini sağlamıştı. Hatta Horace onun kımıldamadan

saatlerce oturup düşmanı bekleme yeteneğine atıfta bile bulunmuştu. Öyleyse bugün neden aynı şekilde sakin ve endişesiz kalamıyordu?

Önceki vakalarda o da tehlikeye arkadaşıyla atılmıştı. Örneğin Hallasholm'un dışında Temuçi ordusunu bekledikleri sırada. Ya da Macindaw Şatosu'nun duvarlarının dibinde, ters dönmüş bir yük arabasının altında çömelerek karanlığın çökmesini beklerken fısıltıyla sohbet ettikleri anlarda. Ama bu kez farklıydı. Bu kez Horace tehlikeyi Will'in yardımı olmadan, tek başına göğüsleyecekti. Genç Orman Muhafızı bu gerçeği bir türlü içine sindiremiyordu. Can dostunun hayatım riske edişini -hem de iki kez- izlemek zorunda kalacaktı. Horace'a yardım elini uzatma imkânı olmayacaktı -bu duruma rakiplerini iki ok atışıyla ortadan kaldırabileceğini bilerek katlanması gerekiyordu. Hissetmekte olduğu acizlik onu kahrediyordu.

Halt salonu arşınladıktan sonra masalarına dönerek, "Gitme zamanı," dedi.

Will rahatlayarak ayağa fırladı ve kapıya yöneldi. Horace tavırlarını sırıtarak karşıladığı arkadaşını takip etti.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu. "Huysuz İkizler'le dövüşecek olan sen değilsin ki."

Will arkadaşını endişeyle süzerek, "Gergin olmamın sebebi de bu zaten," dedi. "Bir kenarda oturup izlemeye alışkın değilim."

Pazar meydanına yönelerek Sean'ın gözetimi altında yapılmakta olan hazırlıkları incelemeye başladılar. Önderlerinin oturacağı bölmeyi inşa etmekte olan bir grup beyaz cübbelinin ters bakışlarına maruz kaldılar. Horace karşılık olarak gülümseyince müritler bir şeyler mırıldanarak arkalarını döndüler.

"Dostlarının kim olduğunu bilmek ne güzel," dedi Horace.

Güney tarafındaki çadırın dışında beyaz cübbelilerden oluşan bir diğer grubun bulunduğunu fark etti. Dönüp sahanın kuzey ucundaki çadıra bir göz attı. Çadırın etrafında ortada dolananları engellemek amacıyla yerleştirilmiş iki görevli dışında kimse yoktu.

"Sanırım burası bizim," diyerek çadıra doğru yürümeye başladı.

Will de birkaç adım gerisinden geliyor, Horace'm uzun bacaklarıyla attığı adımlara yetişebilmek için aceleyle koşturuyordu. Halt birkaç dakika boyunca gençlerle birlikte ilerledikten sonra Will'e döndü.

"Sen Horace'a göz kulak ol. Ben gidip Sean'ı bulacağım."

Will başıyla onayladı. Halt'un, Sean'ın hazırlayacağı duyuru metni (dövüşleri başlatacak olan duyuru) üzerinde çalışmakta olduğunu biliyordu. Halt, Horace'ın elde edeceği galibiyetin, Alseiass'ın kudretini açık bir şekilde çürüteceğinden ve Gündoğumu Savaşçısı'nm kayıtsız şartsız benimsenmesi gerektiği şeklinde yorumlanacağından emin olmak istiyordu. Bu konudaki belirleyici husus yapılacak dövüş -dövüşler, diye kendi kendini düzeltti olacaktı.

Sean meseleyi dövüş başlamadan açıklığa kavuşturacak ve Tennyson'dan da dövüşün koşullarına kelime oyunu yapmaksızın, kayıtsız şartsız razı olmasını talep edecekti. Dışarlıklı

önderinin tereddüt etmesi ya da tüm şartlara uymaması halinde, kalabalığın ve takipçilerinin arasına yeni katılan köylülerin ona olan inancı sarsılacaktı. Dışarlıklılara verilen destek zayıflamaya başlayacaktı.

Halt aceleyle kraliyet locasına koştururken Will ile Horace da kendilerine ayrılan çadıra varmıştı. Çadırın orta noktasının yüksekliği üç metreyi rahatlıkla bulduğu için içeri girerken eğilmelerine gerek kalmamıştı. Beyaz çadır bezinden duvarlar sabah güneşinin içeri girmesini engelliyordu. Bir köşede paravanla ayrılmış küçük bir bölme yer alıyordu. Will başını içeri uzattı ve gözüne bir kova çarptı.

“Bu ne için?” diye sordu.

Horace gülümseyerek, “Tuvalet,” dedi. “Gerginlikten küçük su dökmem gerekirse diye.”

Will aceleyle başını geri çekti. Horace’in konuyu dile getirmesiyle birlikte, kendi mesanesinin de sıkışmaya başladığını fark etti. Durumu gerginliğine yordu ve aldırmadan çadırdaki basit mobilyaları incelemeye başladı.

Çadırın ana bölmesinde bir kanepe, çadır beziyle kaplı bir sandalye ve Horace’ın silahlarıyla zırhını yerleştirebileceği bir raf yer alıyordu. Zincir zırhı, zincir boyun koruyuculu miğferi ve kaval kemiği ile bacaklarının alt kısmını koruyacak olan hafif metalden bacak zırhı, incelenmek üzere önceki gün şatoya teslim edilmişti.

Halt’un talebi üzerine, Horace’a üstleri gündoğumu sembolü ile kaplı iki adet yuvarlak kalkan verilmişti. Tertemiz kalkanlar ve zırhı, rafın üstünde sahiplerini bekliyorlardı artık. Horace her bir parçayı dikkatle kontrol ederek ayarların kurcalanıp kurcalanmadığından ve tüm kayış ve bağlantıların güvenle yerlerine oturduklarından emin oldu.

Will’in gerginliğini sezdiği için çadırda arkadaşının zihnini meşgul edecek bir şeyler aradı. Gözüne masanın üstünde bulunan su testisiyle iki adet kulplu bardak takıldı. Şöyle bir göz atınca testinin boş olduğunu fark etti.

“Şuna soğuk su doldurabilir misin?” diye sordu. “İlk dövüşün ardından muhtemelen deli gibi susayacağım. Bugüne kadar hep öyle oldu.”

Bir işe yaradığı için sevinen Will, testiyi alıp çıkışa yöneldi ama çıkışa vardığında kararsızca durdu.

“Tek başına kalmanın sorun olmayacağından emin misin?”

Horace arkadaşına gülümseyerek, “Eminim,” dedi. “Islatıp testinin üstünü örtebileceğimiz bir örtü ya da tülbent bulabiliyor musun, bir bak bakalım. Suyun serin kalması için.”

“Olur. Eminsin değil...”

“Yürü hadi!” dedi Horace elinin tersiyle arkadaşını başından savarcasına. Tek başına kalınca sandalyeye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilerek derin derin nefes almaya başladı. Nabzı tam da beklediği üzere, normalin biraz üstünde atıyordu. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlılığını koruyormuş gibi görünmesine karşın, Horace’ın vücudu karnının içine bir yumru oturmuşçasma tanıdık bir şekilde gerilmeye başlıyordu. Bundan rahatsız

olmuyordu. Aynı şeyi katıldığı tüm savaş ya da dövüşlerden önce hissederdi. Kendisini biraz olsun gergin hissetmemesi halinde bir sorun var demekti. Bir miktar gerilmek iyi bir şeydi. İnsanın rakibine karşı bilenmesini sağlardı.

Ama yine de, Will'in bitmek bilmeyen endişeli incelemeleri olmadan birkaç dakika kendi kendine kalabildiği için çok memnundu. Will'in bir işe yaramadığını düşündüğü için bu kadar gerilmiş olduğunun farkındaydı. Bazen geri çekilip tehlike altındaki arkadaşını izlemek bizzat tehlike altında olmaktan daha zor olabilir, diye düşündü. Yine de Will'in heyecanlanıp gerilmesinin ona bir yaran dokunmuyordu. Suyu getirince yapması için ona verecek başka bir iş bulmam gerek, diye düşündü.

Beklediğinden uzun sürmüştü, ancak genç Orman Muhafızı ağzına dek dolu testiyle döndüğünde Horace'ın kulağına hiç de beklemediği buz tıkırtılan çarptı.

Horace, arkadaşının bu girişkenliği karşısında şaşırarak, "Buzu nereden buldun?" diye sordu.

Will sırıttı. "İçecek satıcılarından birinde bir miktar vardı. Önce vermek istemedi ama ona arkadaşımdan söz edince geri adım atmak zorunda kaldı."

"Benden mi?" dedi Horace, yüzünde şüpheli bir ifade belirmişti.

Will başını hayır anlamında salladı.

"Saks bıçağım," dedi sırıtarak. "Verdiğim cömert bahşişin de faydası oldu tabii."

Testiyi masanın üstüne yerleştirip Horace'ın önerdiği gibi ıslak bir tülbenti dikkatle üstüne örttü. Yapacak bir şeyi kalmayınca çadırda ileri geri yürümeye başladı.

"Ya sen... nasılsın?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Horace bir an arkadaşını süzdükten sonra aklına bir şey geldi.

"Kılıcımı başdanışmanın masasına götürür müsün?" dedi.

"Dövüşten önce silahların incelenmesi gerekiyor. Rakibimin hangi silahı kullanacağını öğrenebilirsen çok iyi olur."

Will o daha cümlesini bile bitiremeden çadınn dışına fırlamıştı. Horace gülümseyerek yeniden derin nefesler almaya, zihnini başıboş fikirlerden anndınp onu bekleyen dövüşe odaklamaya başladı. Kolay olmayacağını biliyordu. Fakat çam yarmasını andıran o ikizleri mağlup edebileceğine dair inancı tamdı. Tabii hedefine odaklanıp savaşçı içgüdülerini azami seviyeye çıkarabilirse. Bu tür dövüşlerde başarılı olmanın yolu, savaşçının hamlelerinin içgüdüsel tepkileriyle aynı dili konuşmalarını sağlamaktan geçiyordu. Bu sayede üzerinde düşünmeden kılıcıyla bir darbe vurabilecek ya da karşıdan geleni kalkanıyla karşılayabilecekti. Bu sayede rakibinin gözleri ve vücudunun duruşundan bir sonraki saldırının ne taraftan geleceğini tahmin edebilecekti.

Gözlerini kapatarak uzaktan gelen seslere odaklandı. Tribünlerin uğultusu. Ağacın tekine tünemiş bir kuşun şakıması. Satıcıların haykırışları. Her birini tek tek ayırt ederek zihninden

silip attı. Halt'un çadıra girip, genç savaşçının gözleri kapalı bir halde oturmuş, kendisini dövüşe hazırladığını fark edince dışarı çıktığını duymadı bile Horace.

Halt birkaç dakika sonra çadıra dönen Will'in yolunu kesti ve içerideki dövüşçüyü rahatsız etmeden çadın izleyebilmeleri için eski çırağını birkaç metre ötede bulunan bir ağacın altındaki sıraya götürdü. Bir süre sonra kulaklarına çadırdan ayak sesleri ile metal tıngırtıları gelmeye başladı. Halt önde olmak üzere çadırın kapısına doğru yürümeye başladılar. Horace zincir zırhını başından geçirmekle meşguldü. Başını sallayarak arkadaşlarım selamladı.

"Ne kullanacakmış?" diye sordu Horace, Will'e

Will endişeli bakışlarını çadır boyunca gezdirdi. "Zincirli topuz," diye cevap verdi. Halt'un aniden derin bir nefes aldığını fark etti.

"Bizim açımızdan epey kötü, değil mi?" diye sordu genç adam.

Horace omuz silkti. "Bilmem. Daha önce hiç o silahı kullanan biriyle karşılaşmadım. Sen ne dersin, Halt?"

Halt küçücük kalan sakalını düşünceli bir tavırla kaşıdı. Araluen'de pek sık görülen bir silah olmasa da daha önce zincirli topuz karşısında savaşmış kişilerle tanışmıştı.

"İdare etmesi güç bir silah," dedi. "Erişim mesafesini artırıyor ki rakibin kollan sayesinde zaten normalden uzağa erişebiliyor. Ayrıca inanılmaz güçlü darbeler vurmaya yarar. Kendini, üstüne bir şahmerdan* çarpmış gibi hissedeceksin."

"Çok moral verdin," dedi

Horace. "Başka iyi haberin var mı?"

"Sakın darbeleri kılıcınla karşılamaya çalışma. Kılıcının etrafına dolanır ve hatta bıçağı koparıp atabilir bile. Birçokları zincirli topuza karşı koyabilmek için savaş baltası kullanır. Sen de baltaya geçebilirsin," diye öneride bulundu Halt.

Horace başını iki yana salladı. "Kılıcıma alışkınım. Yabancı bir silah denemenin zamanı değil."

"Doğru. Neyse, mesafeni korumaya çalış. Kalkanını ucundan

yakalaması halinde, silahın çivili ucu kıvrılabilir ve kalkan koluna ya da başına çarpabilir. Topuzun yavaş ve hantal bir silah olması ise lehine işleyecektir. Onu etkili bir biçimde kullanabilmek için dövüşçünün muazzam bir güce sahip olması gerekir."

"Korkarım rakibimiz de tam o tanıma uyuyor," dedi Horace omuz silkerek.

"Yani mesafemi korumam, zincirin kalkanıma dolanmasına engel olmam, bir şahmerdan darbesi almamam ve darbeleri kılıcımla karşılamamam gerekiyor. Çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Will, hadi şu bacak zırhlarını takmama yardım et de gidip şu çam yarmasının işini bitireyim."

* Eskiden kale kuşatmaları sırasında orduların kullandığı, kale kapılarını kırmaya yarayan ve makaralı bir düzeneğe sahip savaş aracı.

(Ed. N.)

Kırk

''Herkes burayı dinlesin! Kral'ın başdanışmanı ve dövüş Alerin denetleyicisi Sör Sean Carrick'in açıklamaları için sessizlik! Sör Sean için sessizlik!"

Çığırtkanın gürleyen sesi resmi ifadelerle yüklü, zorlama duyuruyu tribünlerdeki sohbet uğultularını bastıracak şekilde tüm pazaryerine iletmişti. Tıknaz çığırtkan, fıçı şeklinde bir göğse ve muazzam bir akciğere sahipti. Bu iş için özel olarak seçilmiş ve eğitilmişti.

İzleyicilerin ilk dövüşün başlama vaktinin geldiğini anlamalarıyla beraber tribünler sessizleşmeye başladı. En uç kısımlarda oturanların başlan Kraliyet locasının önüne doğru hareketlenen Sean'ı görebilmek üzere öne doğru eğildi. Sean elinde taşıdığı rulo halindeki parşömeni açarak okumaya başladı. Her ne kadar çığırtkanınki gibi herkesin dikkat kesilmesini sağlayacak gürlemelerden yoksun olsa da, güçlü ve temiz bir sesi vardı ve ani sessizlikte tribünlerin dört bir yanına ulaşıyordu.

"Dun Kiltyliler! Bugün burada, aynı zamanda Talih Tanrısı Altın Alseiass olarak da bilinen sözde tanrının meşruiyeti sınanacaktır."

"Sözde tanrı" ifadesini kullanmasının ardından doğu tribünlerinden yer yer mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Sean başını kâğıttan kaldırıp dövüş alanının ötesini sert bakışlarla süzünce,mırıltılar da bir anda kesiliverdi.

"Clonmel'in Yüce Kralı Ferris, Alseiass'ın sahte bir tanrı olduğunu ve elçisi Tennyson'ın da sahte bir elçi olduğunu ileri sürmektedir."

Konuşmasına ara verip arkasını döndü ve kraliyet locasının arka tarafındaki taht benzeri sandalyesine büzüşmüş oturmakta olan

Ferris'e bir göz attı. "Yaşasın Ferris!" ve "Kralımız sen çok yaşa!" çığlıklarıyla karışık tezahüratlar arena boyunca yankılanmaya başladı. Sean seslerin kesilmesini bekledikten sonra devam etti.

"Majesteleri aynı zamanda Krallığın tek gerçek kurtuluş umudunun Gündoğumu Savaşçısı olarak tanınan savaşçıda yattığını, Gündoğumu Savaşçısı'nın önderliği ve koruyuculuğu altında Krallık çapında hukuk ve düzenin yeniden hüküm süreceğini iddia etmektedir."

Daha fazla tezahürat duyuldu. Doğu tribünlerine ise ölüm sessizliği çökmüştü.

"Buna karşılık elçi Tennyson ise Alseiass'ın gerçek bir tanrı olduğunu ileri sürmektedir."

Tezahüratlar bu kez doğu tribünlerine sıçradı. Tennyson sandalyesinde arkasına yaslanıp etrafındaki takipçilerine bir göz attı ve gülümsedi. Sahanın öteki ucundan adamı izlemekte olan Halt, Tennyson'm halinden oldukça memnun olduğunu fark etti. Mat mor pelerinleriyle

Tennyson'm arkasında oturmakta olan üç silueti fark edince kaşlarını çattı. Bunlar Cenevizalılar olmalı, diye içinden geçirdi.

Sean sözlerine devam ediyordu. "Tennyson kendisini takip edenlere tanrısının himayesini garanti etmekte ve Krallık sınırları içinde düzenin yalnızca Alseiass tarafından sağlanabileceğini vaat etmektedir.

"Bu iddialar bir tartışma yaratmış ve karşılıklı bir sonuca ulaşılamayınca taraflar nihai çözümün dövüş yoluyla elde edilmesine karar vermişlerdir."

Gök gürültüsünü andıran tezahüratlar tüm arenayı sarmıştı artık. Hem köy halkı hem de Dışarlıklılar durumu kükreyişlerle onaylıyorlardı. Yaklaşık otuz saniye sonra Sean hemen arkasındaki çığırtkana bir göz attı. Tıknaz adam öne çıktı ve gür sesiyle kalabalığı bastırdı.

"Sessizlik! Sean o'Carrick için sessizlik!"

Tezahüratlar tıpkı bir kumsala vurup arkasında hiçbir şey bırakmadan geri çekilen görkemli bir dalga gibi yavaş yavaş kesildi.

"Dövüş yoluyla karar, kutsal ve tartışma götürmeyen bir yöntem olup itiraz şansı bulunmamaktadır. Dövüş tüm tanrıların mesele hakkında doğrudan bir karar vermelerine fırsat tanımaktadır. Kral Ferris adma nihai sonuca kesinlikle ve sonrasında bir münakaşa çıkarmaksızın bağlı kalınacağına dair and içerim.

"Alseiass'ın takipçileri dövüşten galip çıkarlarsa, Kral Ferris Gündoğumu Savaşçısı'mn kudretine dair tüm iddialarım geri çekecek ve Alseiass'ın iradesine boyun eğecektir."

Kral locasmm öteki tarafında kalan tribünlerden birkaç dağınık tezahürat ve ıslık yükseldi. Ancak izleyicilerin büyük bir kısmı mücadelenin ve sonuçlarının önemini kavrayarak sessizlige gömülmüştü. Tennyson'ın müritleri elçilerinden de benzer bağlayıcılıkta bir yemin ve Killeen ile Gerard'm dövüşü kaybetmeleri halinde Alseiass'ı reddedeceğine dair bir güvence talep edildiğini fark etmişlerdi. Tennyson'ın grubuna fazla düşünmeden katılan birçoğu, içinde bulunduğu durumu sorgulayacak hale gelmişti. Heyecan, korku ve körlemesine bir umut dalgasını takip ederek çok da mantıklı düşünmeksizin Tennyson'ın peşine takılmışlardı. Sean artık onlara madalyonun diğer yüzünü -Tennyson'ın göze aldığı riski- işaret ediyordu.

"Gündoğumu Savaşçısı'nın galip gelmesi halindeyse Tennyson ile takipçileri aynı güvenceyi vermelidir. Burada gerçekleşecek olan kutsal dövüş, Alseiass'ın gerçek bir tanrı olup olmadığı -ve Tennyson'm gerçek bir elçi mi yoksa bir sahtekâr mı olduğu- konusunda belirleyici olacaktır."

Sean sözlerine ara verip karşı tarafta oturmakta olan beyaz cübbeli adama bir göz attı. Tennyson bir cevap verecekmiş gibi durmuyordu.

"Tennyson! Alseiass'ın sözde elçisi! Her nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, dövüşün neticesini kabul edeceğine dair and içer misin?"

Tennyson yerinden kalkmadan bakışlarını etrafındaki takipçilerinin üzerinde gezdirdi. Herkes ona bakıyordu. Başını evet anlamında hafifçe salladı. Fakat bu kadarı Sean için yeterli değildi.

“Ayağa kalk, Tennyson!” diye emretti. “Ayağa kalk ve tüm izleyicilerin huzurunda yemin et!”

Tennyson hâlâ yerinden kımıldamıyordu. Bu kadar kesin bir yargıda bulunmayı hiç istemiyordu. Dövüş sırasında nelerin ters gidecçğini kim bilebilirdi ki? Ama orada oturmuş beklerken, takipçilerinin mırıldandığını duyabiliyordu. Yaklaşık elli kişilik beyin takımı sesini çıkarmıyordu. Ne de olsa, beyin takımındakilerin hiçbiri Alseiass adında bir tanrı bulunduğuna dair bir yanılgı içinde değildi. Ama peşine yeni takılanlar, Mountshannon ve yol üstündeki yanm düzine köyden alıp getirdikleri kalabalık, Tennyson’ı şüpheli bakışlarla izlemeye, öğretilerinin gerçekliği ve haklılığından kuşku duymaya başlamıştı. Tennyson birkaç saniye daha beklemesi halinde desteklerini kaybedeceğini fark etti ve gönülsüzce ayağa kalktı.

“Yemin ediyorum,” dedi.

Karşı taraftaki Sean’ın yüzünde küçük, zalim bir tebessüm belirdi.

“Öyleyse buradaki herkes şahidimiz olsun. İhtilaflı mesele bugün burada dövüş yoluyla çözülecektir. Tüm taraflar bunu kabul etmiştir. Sonuçlar tüm tarafları bağlamaktadır.”

Sean kuralları belirleyen resmi cümleleri okumayı bitirince parşömeni katlamaya başladı. Arenanın her iki yanındaki çadırlara bir göz attı.

“Dövüşçüler meydana çıksın! Gündoğumu Savaşçısı olarak tanınan Araluenli Horace. Alseiass’ın havarisi, Adalı Killeen! Öne çıkın ve bu kutsal dövüş için silahlarınızı alm.”

Horace ile Killeen çadırların kapısında belirince tezahüratlar da bir kez daha yükselmeye başladı. Bir yerlerde, adımlarını uyumlu bir biçimde atmaları için bir davul çalmaya başlamıştı. Savaşçıların her ikisi de tepeden tırnağa zırhlıydı. Killeen’in üstünde zırhlı bir gömlek bulunuyordu deri içliğinin üstüne balık pullarını andıracak biçimde pirinç levhalar tutturulmuştu. Horace ise beyaz cübbesinin altma, kollannı da kaplayan ve minik zincir parçalarından oluşan bir zırh giymişti. Killeen, dar aralıktan yalnızca parlak gözlerinin seçilebildiği, tüm yüzünü kaplayan bir miğfer takmıştı. Horace ise boynunu koruması için omuzlarına dek uzanan zincirli, koni şeklindeki alışılageldik miğferini takmıştı.

Her iki dövüşçü de kalkanlarını sol kollarında taşıyordu. Horace’ın beyaz zemin üzerine gündoğumu sembolünün çizili olduğu kalkanı, sert tahtanın üzerine tutturulmuş çelik parçalarından oluşuyordu. Killeen’in şövalye kalkanı ise altı sivri, üstü yuvarlak bir kesime sahipti. Üstünde Alseiass’m çifte daireli sembolünü taşıyordu. Her iki dövüşçünün de yanı sıra birer görevli yürüyordu.

Killeen’in yanında beyaz cübbeli bir rahip yardımcısı, Horace’m yanında ise adımlarını arkadaşına uydurmaya çalışan Will yer alıyordu. Horace ve devasa bir vücuda sahip olan Killeen’in yanında Will adeta bir çocuğu andırıyordu. Dövüşçülerin yanlarındaki görevlilerle Sean’ın onları beklemekte olduğu kral locasının önüne gelmeleriyle birlikte davul sesleri son bir patırtının ardından sustu. Locanın alt tarafında, zemin seviyesinde bulunan basit bir masada dövüşçülerin seçtikleri silahlar duruyordu. Horace’m uzun gövdeli, sade süvari kılıcı, pirinç kabzası ve kabzayla uyumlu kavrama parçasıyla sıradan bir silah gibi görünüyordu. Bununla birlikte, son derece keskin olan silah mükemmel bir dengeye sahipti.

Hemen yanında, Killeen'in kocaman ve çirkin zincirli topuzu sergileniyordu. Yaklaşık yarım metre uzunluğundaki kalın meşe sapı, her on santimde bir demir şeritlerle güçlendirilmişti. Uzun ve kalın demir zincir, uç taraftaki ürkütücü çivili topuza bağlıydı.

Topuz zarafet ve incelikten yoksun, kaba bir silahtı. Fakat son derece ölümcüldü. Horace silahı incelerken dudaklarım düşünceli bir tavırla büzdü. Halt haklı. Bu mereti kendimden uzakta tutmam gerek, diye düşündü.

"Silahlarınızı alın," dedi Sean.

Horace kılıcını eline alıp kurcalanmadığından emin olmak üzere şöyle bir çevirdi. Silahın ağırlığı ve dengesi yerindeydi. Zarif kılıcı küçümseyen bakışlarla izleyen Killeen, zinciri masaya sürtünüp şıngırdayan silahını kaldırarak acımasız çivili topuzunu ileri geri savurdu.

"Görevliler, arenayı terk edin," dedi Sean usulca.

Will dövüş alanını belirleyen korkuluğun altından geçerek tribünün ilk sırasında oturmakta olan Halt'a katıldı. İkili endişeyle bakıştı. Killeen'in görevlisi de hızla alanın karşısına geçip Tennyson'ın yandaşlarının arasındaki yerini aldı.

"Yerlerinize geçin. Dövüş, işaret borusunun çalınmasıyla başlayacak," dedi Sean.

Hazır olup olmadığını kontrol etmek üzere zemin hizasındaki borazancıya bir göz attı. Borazancı gerginlikle dudaklarını yalayarak başını salladı. O anki heyecana kapılmamak hiç de kolay değildi. Horace ve Killeen arenanın ortasına doğru yürüyerek kireçle çizilmiş bir daireden oluşan başlangıç noktasına geldiler. Killeen akşamüzeri güneşi Horace'ın gözüne vursun diye bilerek dairenin batı kesimine yanaştı. Ancak Sean bu tür numaralara karşı tetikteydi. Dövüş, taraflar eşit konumdalarken başlayacaktı.

"Killeen!" diye çınladı sesi. "Güney tarafına geç! Hemen!"

Devasa miğfer tribüne doğru döndü. Sean bir an için miğferin üst kısmındaki yarıktan onu kötü kötü süzmekte olan gözleri gördüğünü sandı. Ama izbandut ona söyleneni yaptı. Böylece Horace, rakibinin karşısına geçti. Killeen'in hilesini fark eden Halt ayaklanmış, elini sırtındaki ok kılıfına atmıştı. Ancak Sean'ın müdahalesi üzerine biraz gönülsüzce de olsa tekrar yerine oturdu.

"Kuralları bir kez ihlal etsin," diye mırıldandı Halt, Will'e. "İhlal ediyormuş gibi ***görünmesi*** bile yeter, oklarımla kevgire çeviririm onu."

"Al benden de o kadar," diye cevap verdi Will.

Gizliden gizliye adalının el altından bir tür hileye başvurmasını umut ediyordu. Bu sayede Halt ile adamı oklamalan için önlerinde engel kalmayacaktı. Kurallara uymayan taraf otomatikman dövüşü ve yaşama hakkını kaybetmiş sayılacaktı. Horace ve Killeen birbirlerini süzüyorlardı. Killeen dizlerini kırmış, hafifçe çömelmişti. Horace ise hafiften parmak uçları üzerinde doğrulmuştu. Ağır ve hantal zincirli topuz aralarında savrulup duruyordu. Horace'm kılıcı da hareket ediyor, ucuyla havada minik daireler çiziyordu.

Birden, işaret borusu arenaya çöken sessizliği kırarak çınladı. Killeen iri yapılı, hantal bir adam olmasına rağmen oldukça hızlıydı. Hatta Horace'ın beklediğinden daha hızlı hareket ediyordu. Kalın bileği, zincirli topuzu kaldırıp başının üstünde rahatça çevirdikten sonra hedefine doğru savurmasına yetecek kadar güçlüydü. Hamlesini yaparken Horace'a doğru bir adım attı ve darbeyi karşılamak üzere kalkanını kaldıran genç savaşçının geriye doğru sıçramasına neden oldu.

Halt, zincirli topuzun hedefine bir şahmerdan gibi çarptığından söz etmişti. Horace ise kalkanının üstüne bir bina devrilmiş gibi hissediyordu. Daha önce hiç bu kadar yoğun ve şiddetli bir darbeye maruz kalmamıştı. Yıllar önce Morgarath'm devasa kılıcının karşısına çıktığında bile.

Şaşkınlıkla inleyen Horace, az kalsın Killeen'in bir sonraki hamlesine yakalanacaktı. İriyarı fedainin yanlamasına savurduğu silahını tam zamanında indirmeyi başardığı kalkanı ile savuşturdu ve bir kez daha gerilemek zorunda kaldı. İlk iki darbeden yalnızca sürati sayesinde kurtulmuştu. Horace, miğferdeki aralıktan parlayan gözlere baktığında, Killeen'in, adeta yıldırım hızıyla tepesine indirdiği beklenmedik darbeleriyle dövüşü daha başlamadan bitirmeyi hedeflediğini fark etti. Rakibinin ne kadar hızlı tepki verebildiğini fark eden Killeen, tedbiri elden bırakmadan ayaklarını sürüyerek peşinden geliyordu. Silahını bir kez daha yukarıdan aşağıya savurdu. Ancak Horace hamleyi bekliyordu ve hafifçe yana kaymasıyla beraber demir topuz toprağa gömüldü.

Horace hiç vakit kaybetmeden Killeen'in kolunun ön kısmım kesti. Zincirli topuzun kullanışsız tarafı, kılıçlara benzemeksizin kullanıcısının eline ya da kolunun ön kısmına gelen darbeleri engelleyebilmeye yarayan bir kavrama parçasından yoksun oluşuydu. Ancak Killeen üstleri kaim pirinç levhalarla kaplı zırhlı eldivenler giyiyordu. Kılıcın kolunu sıyırmasıyla aniden geriye sıçraması da bir oldu. Ama zırhı yerli yerindeydi ve çok da etkili bir darbe aldığı söylenemezdi.

Hoface zincirli topuzun menzilinden çıkmak üzere Killeen'in sağ tarafına doğru daireler çizmeye başladı. Hoşnutsuzluğu yüzünden anlaşılıyordu. Killeen'in darbelerini geçiştirebilir ya da kalkanıyla karşılayabilirdi. Ancak o an için rakibine saldırma şansı yoktu. Zincirin, kalkanını sarıp yüzüne doğru sekmesine engel olmak için çam yarmasından uzakta durması gerekiyordu. Bir kılıç ya da balta dövüşçüsüyle mücadele ediyor olsaydı, öne doğru hareketlenip rakibini sıkıştırabilir ve silahını kımıldatmasına engel olabilirdi. Ancak karşısında zincirli topuz olunca işler değişiyordu. Ne olursa olsun, silahın adeta bir kamçı gibi üstüne sekmesine engel olması gerekiyordu.

Killeen bir kez daha topuzunu yukarıdan aşağıya doğru savurdu. Horace kalkanını kaldırdı ve darbenin etkisini omzunda hissetti. Daha karşılık veremeden, Killeen ağır silahı geriye doğru çekti ve bir kez daha savurarak kalkanına vurdu. Horace kalkanının hafifçe çatırdadığını duydu. Kendisine alan yaratmak üzere geriye doğru sıçradı ve bir göz atarak kalkanın eğilip bükülmeye başladığını fark etti. Köşeleri örselenmiş ve hafiften kopmuştu, topuzun çarptığı orta kısımdaki çelik kaplama ise kırılmış, alt taraftaki tahtalar açığa çıkmıştı. Birkaç darbe daha alması halinde kalkanın parçalanacağını fark etti. O korkunç topuzun karşısına yalnızca kılıcıyla çıkma fikri karşısında bir an için ağzı kurudu. Dövüşün başından beri ilk defa yenilgi ihtimalini düşünmeye başladı.

Killeen bir an sonra yeniden saldırıya geçti. Horace'm kalkanını bir kez daha kaldırmaktan başka çaresi yoktu. Çelik yüzeydeki gedik, darbe karşısında iyice açıldı ve çivili topuz tahta kaplamanın derinliklerine saplanıp kaldı. Birkaç saniyelik karşılıklı çekiştirmenin ardından Killeen silahını çekerek bir kez daha savurdu.

Horace'ın bu kez eğilmesiyle birlikte demir topuz ıslık çalarak başının üstünden geçti. Ancak zihninde yavaş yavaş bir plan oluşmaya başlamıştı. Can havliyle başvurulacak, ümitsiz bir fikirdi belki ama aklına başka bir şey gelmiyordu. Şu anki durumunu, Morgarath'm karşısına çıkıp kendisini savaş beyinin taarruza kalkmış atının önüne attığı ana benzeterek acı acı güldü. Açaba aklıma neden hep böyle olmayacak fikirler geliyor, diye kendi kendine sordu.

Killeen topuzunu bir kez daha yukarıdan aşağıya savurunca, Horace geri çekilerek topuz başının toprağa gömülmesine neden oldu. Dışarlıklının destekçileri, şampiyonlarının karşısında sağa sola kaçıp darbeleri savuşturmak için eğilip kalkan Horace'ı yuhalamaya başlamıştı. Genç savaşçı o ana dek tek bir karşı saldırıda bile bulunamamıştı.

Yerlerinde olsam ben de kendimi yuhalardım, diye düşündü. Tribünlerin diğer kesimi ise zincirli topuzun gümbürtüyle her hedefine inişinde duyulan kederli inilti ve nidalar haricinde, fark edilir ölçüde sessizleşmişti.

Horace bir kez daha sola doğru hareketlendi ve kendini toplayabilmek üzere birkaç metre geriledi. Killeen ayaklarını sürüyerek ağır ağır peşinden gelirken, Horace kalkanını kolunun ön kısmına bağlayan deri kayışa bir göz attı. Birkaç saniyesi vardı. Kılıcını toprağa saplayarak aceleyle kayışı gevşetti. İşini bitirdi ve kılıcını yeniden kavrayıp kılpayı geri çekilmesini başardı. Ancak bu kez sağ tarafına yönelerek sol yanından daireler çizmesini bekleyen Killeen'i şaşırtmıştı.

Horace bu sayede birkaç metre daha kazanmış olmasına rağmen olduğu yerde durup Killeen'i beklemeye başladı. İri yarı adalı üstüne doğru geldiğinde, topuzdan kurtulmak üzere yana kaydı ve hızla rakibine yaklaşarak kılıcını miğferdeki aralığa saplamaya çalıştı. O ana dek karşılık görmeden saldırmaya alışan Killeen, gafil avlanarak son anda kalkanını yukarıya kaldırabildi. Horace, hemen sol tarafa geçip kalkan nedeniyle görüşü kapanan Killeen'in silah tutan eline doğru hamle yaptı ve ardından da geriye sıçradı.

Ne miğferi hedef alan saplama denemesi ne de rakibinin eline yapmış olduğu hamleyle iyi bir sonuç alabilmişti. Ancak saldırıları amaçlarına ulaşmış, karşısındaki çam yarmasını öfkeden deliye döndürmüştü. Killeen öfkeyle çığlık atarak öne atıldı. Rakibini ezip geçeceği son bir darbeye hazırlanırken zincirli topuz kafasının üstünde devasa daireler çiziyordu.

Horace kıstığı gözleriyle rakibinin bileğini serbest bırakıp hamlesini yapmasını bekliyordu. Planının başarıya ulaşabilmesi için mükemmel bir mesafe değerlendirmesi yapıp, harekete geçmek için doğru anı beklemesi gerektiğinin farkındaydı.

Killeen'in hamlesi geliyordu!

Onu normal bir savaşçıdan ayıran doğal yeteneği sayesinde santimlerin bile hesabını yapabilen Horace, öne doğru yarım bir adım attıktan sonra darbeyi karşılaması için kalkanını kaldırdı. Topuz zayıflamış metala çarpıp çivili ucu parçalanmış haldeki çelik ve tahta kaplamaların derinliklerine saplanırken darbenin şiddetiyle inledi. Topuz kalkana yapışıp

kalmıştı. Horace aynı anda kalkanı tutmayı bırakarak kolunu, gevşetmiş olduğu kayıştan kurtardı. Killeen bir an sonra zincirli topuzu kalkandan kurtarmak için geri çekildiğinde, topuza takılan ezilmiş, parçalanmış kalkan da silahla beraber havaya yükseldi. Adalı, arka tarafa doğru geniş bir yay çizen aşın ağırlaşmış silah nedeniyle bir an dengesini kaybetti.

Killeen neler olduğunu anlamak için arkasına bir göz atmak zorunda kaldı. Bu esnada tüm yüzünü kaplayan miğferinin alt kısmından açığa çıkan boynu, bir iki saniye de olsa savunmasız kalmıştı.

Horace da bu anı bekliyordu. Öne doğru bir adım attı ve iki eliyle kavradığı kılıcını, rakibinin iki santim açıkta kalan boynuna yanlamasına hızla savurdu. Killeen'in miğferi havada dönerek boğuk bir gürültüyle toprağa düşerken, tribünlerin her iki tarafından da şaşkınlık nidaları yükseldi. Miğferin, devin kafasını da alıp götürdüğünün fark edilmesiyle birlikte gürültüler yerini ölüm sessizliğine bıraktı.

Dizlerinin bağı çözülen Killeen'in devasa gövdesi, ikiye katlanırcasına toprağa devrildi. Bir an sonra, Horace'ın dövüş boyunca bir tek ciddi saldırıda bulunarak galip geldiğini kavrayan batı tribünlerinden bir tezahürat koptu.

Will ile Halt göz açıp kapayıncaya dek korkuluğun altından geçmişlerdi. Gevşek bir biçimde tuttuğu kılıcıyla kımıldamadan bekleyen Horace'ın yanına vardılar. Horace arkadaşlarına dönerek yorgun argın gülümsedi.

"Sanırım başka bir kalkana ihtiyacım olacak," dedi.

Kırk Bir

Halt keyifle sıratarak başını Horace'a doğru iki yana salladı.

"Horace, beni şaşkına çevirmeye devam ediyorsun! O kalkan numarası nereden aklına geldi öyle?"

Horace arkadaşlarına şöyle bir göz attı. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatta olduğu ve arkadaşlarıyla konuşabildiği için hâlâ biraz şaşkındı. Dövüş sırasında birkaç berbat dakika geçirmiş, boyundan büyük bir işe kalkıştığını düşünmüştü.

"O an iyi bir fikirmiş gibi geldi," dedi tatlılıkla. "Umarım Gerard şu lanet olası topuzlardan kullanmıyordun O silahla ikinci kez başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Will arkadaşına gülümseyerek, "Kılıç kullanacak," dedi. Genç Orman Muhafızı'nın üstünden büyük bir yük kalkmıştı. Horace gibi o da Killeen'in ardı ardına savurduğu darbeleri izlerken, arkadaşının dövüşü kazanmak bir yana, hayatta kalacağına bile ihtimal vermemişti.

Halt uzun boylu savaşçının omzuna vurarak, "Her neyse, iyi iş çıkardın," dedi içtenlikle.

Neredeyse Will kadar, Horace'ın da üstüne titriyordu. Kurallara karşı çıkmak anlamına da gelse, dövüş sırasında mücadeleyi kazanma noktasına gelmesi halinde Killeen'i vurup indirme kararı almıştı. Horace şaplağın etkisiyle irkildi.

“Teşekkürler, Halt. Ama omzuma vurmazsan sevinirim. Biraz acıyor. Daha demin bir çam yarması demir topuyla bana saldırdı da.”

“Affedersin,” dedi Halt, hâlâ sıntıyordu. Bakışlanm Tennyson’ın bu beklenmedik sonucu nasıl karşıladığını görmek üzere doğu tribünlerine çevirmesiyle birlikte tebessümü yüzünde donup kaldı. Rahip, fedaisinin ölümü -ya da bu ölümün işaret ettiği gerçekler- karşısında şaşırtıcı bir şekilde soğukkanlılığını korumuştu. Sakin bir tavırla beyaz cübbelilerden biriyle konuşuyor, adamın verdiği cevabı gülümseyerek karşılıyordu. Ancak Horace’m talihinin bir anda dönmesini şaşkınlıkla karşılamış olmalıydı. Halt dövüş sırasında karşı tribünleri gözlemiş ve Killeen çaresiz gibi görünen rakibine darbe ardına darbe indirirken, Cenevizalıların arasındaki Tennyson’m öne doğru eğilerek cesaretlendirici sözler haykırdığını fark etmişti.

Halt’un kaşları bir anda çatıldı. Dövüş sırasmda Tennyson’ın arkasmda üç Cenevizalı vardı. Ama artık yalnızca iki tanesini görebiliyordu. Will’e döndü.

“Hemen çadıra dön ve etrafi gözle. Biz de birazdan geliyoruz.”

Will tek bir bakışla eğitmeninin yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince uyanyı ikiletmeden yola çıktı. Arenayı işgal etmiş olan kalabalığın arasından sahanın kuzey ucundaki gösterişli beyaz çadıra doğru koşmaya başladı. Çadıra birkaç metre kala durdu. Çadırın önü insanlarla doluydu. Bir sonraki dövüş için içecek bir şeyler almak isteyenler, tezgâhlannı yeniden açan satıcıların önünde sıraya girmişlerdi. İtiş kakış halindeki insanların arasından gözüne bir an için çadırdan uzaklaşmakta olan soluk bir morluk çarptı. Etrafındakileri dirsekleyerek birkaç metre daha ilerleyince kalabalık tarafından yutulmadan mor silueti bir kez daha görür gibi oldu.

Cenevizalılardan biri olabilir, diye düşündü. Eğer öyleyse, suikastçı Horace’m çadırının yakınlarında dolanıyor demekti bu. Kim olduğunu bulmak üzere adamın peşinden gitmek için can atıyordu. Ancak Halt ona çadırı kollamasını söylemişti. Gönülsüzce

yüzünü çadıra çevirdi. Çadınn girişini kapatan çadır bezinden kapıya yaklaşırken, çaktırmadan saks bıçağını kınından çıkardı ve etraftakilerin görmemesi için bacağına yakın tuttu. Bez kapıyı yerine tutturan deri kayışlar bıraktığı gibi görünse de içeri girilip girilmediğinden tam olarak emin olamıyordu. Usulca kayışları çözerek kapıyı kaldırdı ve saks bıçağını bel hizasında tutarak hemen içeriyi kolaçan etti. Bir şey yoktu. Çadır boştu. İçeride kapalı kalan bir kurt sineği, kaçmaya çalıştığı çadırın duvarlarına toslarken çılgınca vızıldıyordu. Will çadırın içini gözleriyle taradı. Masa, üstleri hâlâ ıslak olan tülbentle örtülü su testisi ve bardaklar. Sandalye, kanepe, silah rafı -yedek kalkan dışında artık bomboştu. Görünürde başka bir şey yoktu. Çadınn içi çok sıcaktı. Parlak güneş tam tepeden vuruyordu ve kapısının kapalı olması nedeniyle içerisi fazlasıyla sıcak ve boğucuydu. Biraz temiz hava girsin diye kapıyı açmak üzere arkasını döndüğünde, paravanın arkasındaki tuvaleti kontrol etmemiş olduğunu fark etti. Çadınn diğer tarafına geçti ve saks bıçağını saldırıya hazır bir biçimde tutarak paravanı geri çekti. İçerisi boştu.

Rahatlayarak saks bıçağını kınına soktu. Ardından da çadırın arka tarafında bir havalandırma bölmesi açmak üzere çadır bezini yerine bağlamaya girişti. Serin bir esintinin içeri girmesiyle beraber çadır havalanmaya ve içerideki sıcaklık da azalmaya başladı.

Horace kılıcını, miğferini ve hurdası çıkmış, parçalanmış kalkanını taşıyan Halt'la birlikte çadıra girdi. Halt şövalyenin kalkanını bir kenara fırlattı.

"Buna artık ihtiyacın olmayacak," dedi. Sorgularcasma Will'e baktı ve genç Orman Muhafızı başını sorun yok anlamında iki yana salladı. Şüpheli bir durum yoktu. Ancak Halt'un kalkan hakkındaki yorumu ona sıradaki dövüşten önce yedek kalkanın kayış ve bağlantı noktalarını kontrol etmesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Vücudunu kanepeye bırakan Horace, incinmiş kasları minderlere temas edince içini çekti ve masanın üstündeki testiyi özlemle

süzmeye başladı.

"Bir bardak su verir misin, Will?" dedi. "Dilim damağım kurudu."

Fiziksel yorgunluk kadar yaşadığı gerilim ve korkudan dolayı da susadığının farkındaydı. Horace, Killeen'le dövüşürken korkudan ödünün patlamak üzere olduğunu itiraf etmekten utanmıyordu. Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve Will'in bardağına koyduğu buzdan gelen hafif tıkırtıları dinlemeye başladı.

"Kulağa ne hoş geliyor," dedi. "Ağzına dek doldur."

Bardağını bir dikişte bitirerek yeniden doldurması için Will'e başıyla işaret etti. İkinci bardağı, soğuk suyun kurumuş boğazından geçerken verdiği hissin tadını çıkararak ağır ağır yudumladı. Horace gittikçe rahatlıyordu.

"Gerard'la dövüşmeme daha ne kadar var?" diye sordu Halt'a. "Bir saatten biraz daha fazla süren var," dedi Orman Muhafızı. "Neden şu zırhı sırtından çıkanp kanepeye uzanmıyorsun?" Horace hafifçe inleyerek ayağa kalktı. "İyi fikir. Ama önce kılıcımın ucunu kontrol etmem gerek."

Halt genç savaşçıyı nazikçe durdurdu. "O işi Will de yapabilir."

Will kılıcını alıp incelerken Horace minnettarlıkla gülümsedi. Normalde Horace kılıcını başka birinin kontrol etmesine asla izin vermezdi. Bu konuda yalnızca Will ve Halt'a güveniyordu.

"Teşekkürler, Will."

"Hadi şu zırh gömleğini çıkartalım," dedi Halt ve Horace'ın uzun, ağır zırhı başından çıkarmasına yardım etti. Zincir gömleğin hafif güderiden yapılma bir astan bulunuyordu. Astar artık Horace'ın teriyle lekelenmiş ve nemlenmişti. Halt zırhı ters yüz etti ve havalansın diye kapının yakınındaki silah rafına serdi.

"Şimdi dinlen. Diğer meseleleri biz hallederiz. Dövüşten önce son bir masaj yaptırmana zaman kalacak şekilde uyandırırım seni," dedi Halt. Horace başıyla onayladıktan sonra memnuniyetle iç geçirip kanepeye uzandı. Görevlilerin her işime koşmaları ne güzelmiş, diye düşündü.

"Sanırım bu Gündoğumu Savaşçısı işine giderek alışıyorum," dedi gülümseyerek.

Kılıcının ucunu bilemekle meşgul olan Will'in bulunduğu taraftan hafif bir gıcırtı geliyordu. Genç Orman Muhafızı, Killeen'in kalkanına çarparak hafifçe çentilen kılıcın ucunu düzeltmeye çalışıyordu. Kılıç gıcırtısı insanı amma da rahatlatıyor, diye içinden geçirdi Horace. Ardından da uyuy akaidi.

Halt genç savaşçıyı yarım saat sonra kaldırdı. Kaskatı kesilmiş kaslarından dolayı canı acıyan Horace, Halt'un isteğiyle yüzüstü uzanarak kendini Orman Muhafızı'nın ellerine bıraktı. Halt'un güçlü parmaklan kas ve dokulan ustalıkla yoklamaya, düğümlenmiş kısımlan gevşetip gerginliği azaltmaya, genç savaşçının vücudunun yara bereli, morarmış kısımlanndaki kan akışını yeniden dengelemeye başladı. Canımı yakmasına rağmen yine de zevkli, diye düşündü Horace.

Çektiği kısa uyku mayışıp uyuşmasına neden olmuştu. Aldırmazlıkla omuz silkti. Gün içinde uyunduğu zaman sıklıkla yaşanan bir durumdu bu. Harekete geçip ciğerlerine biraz temiz hava çekince kendisine gelirdi nasılsa.

Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtıp, başı önde birkaç dakika öylece oturdu. Birkaç saniye sonra şöyle bir silkelendi. Will meraklı bakışlarla onu izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Kullanmaya hazır bir biçimde dizlerinin üstünde duran saks bıçağıyla, uyuyan Horace'a göz kulak olmuştu. Horace bıçağa bir göz atarak uykulu gözlerle gülümsedi.

"Sebze çorbası mı yapacaksın?" diye sorduktan sonra arkadaşının sorusunu cevapladı. "Biraz sersemledim, hepsi o."

Halt endişeli gözlerle Horace'a bir göz attı. "Emin misin?" dedi.

Horace vücudunu ele geçirmiş gibi duran uyuşukluktan silkinerek gülümsedi.

"İyiyim ben. Hakikaten de gün içinde uykuya dalmamak lazımmış. Zincir gömleğimi uzatır mısın?"

Güderi astar esinti sayesinde kurumuştu. Horace divanda oturmaya devam ederek astarı başmdan geçirdi. Sonra da ayağa kalkarak dizlerine kadar inen astarı düzeltti. Kalkarken sendeleyince kanepenin ucuna tutunması gerekmişti. Giderek daha endişeli yüz ifadeleri takınmaya başlayan Orman Muhafızları'na dönüp gülümsedi.

"Diyorum size, bir şeyim yok. Yürüyünce geçer."

Will'in uzattığı temiz cübbesini alıp zincir zırhın üstüne geçirdi.

Halt dışarıya bir göz attı. İzleyicilerin tribünlere dönmesiyle birlikte yiyecek ve içecek tezgâhlarının etrafı giderek tenhalaşıyordu. Horace ile Gerard on dakika içinde arenaya çağrılacaklardı. Horace muhtemelen haklıydı. Biraz temiz hava ve hareket onu kendisine getirecekti.

Horace kararını verip, "Hadi dövüş alanına gidelim. Zaten görevlilerin kılıcı incelemeleri gerekiyor," dedi.

Hatta bütün o girizgâh tekrar edilecek, Sean taraflara, çekilmek isteyip istemediklerini soracaktı. Amma da sıkıcı işler, diye aklından geçirdi, ama tüm bunlar anlaşmazlıkları dövüş yoluyla halletmenin bir gereği olan resmi merasimin bir parçasıydı. Halt ile Will, Horace'ın miğferini, yedek kalkanını ve kılıcını yüklendiler. Will çadırın kapısını yerine tutturdu ve dövüş alanına doğru yürümekte olan Horace'in yanı sıra ilerlemeye başladılar.

Tezgâhların önünü yavaş yavaş boşaltmakta olan kalabalık, saygılı ifadelerle Gündoğumu Savaşçısı'nın yolundan çekiliyordu. Horace şimdiden Dun Kilty ahalisi arasında şanlı biri olup çıkmıştı. Killeen'in işini bitirirken sergilediği görkemli performans tüm kasabalıların dikkatini çekmişti. Kral'ın locasının önüne yerleştirilmiş olan silah masasına yaklaşırlarken Halt, genç savaşçıyı dikkatle izliyordu. Horace'in tereddütsüz ve sağlam adımlarını fark edince rahatladı. Genç adam ona yaslanıp sohbet havasında sıkıntısını dile getirince bir an kalbi duracak gibi oldu:

"Halt, bir sorunumuz var. Gözlerimi odaklayamıyorum."

Üçü birden durdular. Zihni bir arı kovanı gibi çalışan Halt, birden dönüp adamlarının arasında oturmakta olan Tennyson'a doğru bir bakış attı. Sahte elçi öne doğru eğilerek mor kıyafetli adamlardan birine bir şey söylüyordu. Cenevizalı suikastçı, başıyla onaylayarak bir an sonra kalabalığın içine karışıverdi.

Halt neler olduğunu o an anlamıştı. Hızla Will'e döndü.

"Will! Çabuk çadırdaki su testisini getir! İlaçlı olmalı! Testiye kimsenin dokunmasına izin verme sakın!"

Will'in gözlerindeki bir anlık şaşkınlık, yerini eski ustasıyla aynı sonuçlara vardığını gösteren anlayışlı bir ifadeye bırakmıştı. İlaçlandığını kanıtlamaları için suyu yanlarında getirmeleri gerekiyordu. Will arkasını dönerek bir ok gibi fırladı.

Horace, Halt'un kolunu dürterek, "Yürümeye devam edelim," dedi.

Halt genç savaşçıya döndü. Horace'ın ses tonundaki aciliyet hissine rağmen, dışarıdan bakan biri önemsiz meseleler hakkında konuşmakta olduklarını düşünürdü.

"Erteleme isteyeceğiz," dedi. "Göremiyorsan dövüşemezsin de."

Fakat Horace başını iki yana sallıyordu. "Tennyson bunu asla kabul etmez. Kuralları çiğnediklerini kanıtlayamadığımız sürece, geri çekilmemiz halinde galip ilan edilmek isteyecektir."

"Elbette kuralları çiğnediler! Suyuna ilaç kattılar!"

"Bu dediğini ispatlayabiliyor muyuz? Suyun ilaçlı olduğunu ispat

etsek bile, onların yaptığını kanıtlayabilir miyiz? Dövüşe devam etmem gerek, Halt."

"Horace, göremeden dövüşemezsin ki!" diye tekrar etti Halt.

Tizleşen sesi genç dostu için ne kadar endişelendiğini ortaya koyuyordu. Onu bu işe asla sokmamalıydım, diye mırıldandı pişmanlıkla.

“Önümü görebiliyorum, Halt. Yalnızca odaklanamıyorum,” dedi

Horace yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Hadi gidelim artık. Görevliler bekliyor.”

Kırk İki

Mor pelerinli siluet, yiyecek ve içecek tezgâhlarının etrafında bulunan son dakika müşterilerinin arasından rahatlıkla süzüldü. Uzun beyaz çadıra yaklaşırken adımlarını yavaşlatarak onu izleyen ya da çadırın başını bekleyen birileri olup olmadığını anlamak üzere sağa sola bakındı.

Kimseyi göremeyince doğrudan çadırın girişine yöneldi. Çadırın kanatları daha önce olduğu üzere dışarıdan bağlanmıştı, bu da içeride kimsenin olamayacağı anlamına geliyordu. Güçlü parmaklarıyla aceleyle düğümleri çözmeye başladı. Son düğümü de hallettikten sonra içinden gelen etrafına bakınma isteğini bastırdı. Bu tür bir hareketin şüphe uyandırmaktan başka bir işe yaramayacağının farkındaydı. Orada olmasının bir sebebi varmış edasıyla içeri girmesi çok daha iyi olacaktı.

Sol kolunun altındaki kınından hançerini çıkardı -temkinli olmanın hiçbir zararı yoktu- ve çadırın kanadının düşmesine izin vererek hızlı adımlarla içeri girdi. Rahatlayarak tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Çadırda kimsecikler yoktu, ama su testisi demin bıraktığı yerde, masanın üstünde duruyordu. Hızla masaya yönelerek testiyi eline aldı ve içindekileri yere boşalttı. Toprağa karışan ilaçlı suyu memnuniyetle izledi.

“Ve bu da kanıtların yok edilmesi anlamına geliyor,” diye mırıldandı memnuniyetle. Bir saniye sonra başının arkasına çarpan sert ve ağır bir nesne nedeniyle dünyası karardı.

“Demek öyle,” dedi Will. Cenevizalının kendinden geçtiğine emin olunca saks bıçağını kınına yerleştirdi. Sırtüstü döndürdüğü adamın silahlarını aldı ve hızla üstünü aramaya başladı. Suikastçının omzuna atmış olduğu tatar yayını meraklı gözlerle inceledi. Hiç de zarif değil, diye düşündü. Ağır ve pratik bir silahtı. Silahı bir kenara fırlatarak baygın suikastçının üstünü aramaya devam etti. Adamın kemerinde, her iki çizmesinde ve sağ bacağına yapışık halde birer hançer daha buldu. Ayrıca sol kolunun altında da boş bir kın bulunuyordu. Usulca bir ıslık çaldı.

“Bir savaş çıkarmayı mı planlıyordun?” diye sordu. Cenevizalı doğal olarak bir cevap vermedi.

Will kemerindeki keseye uzanarak başparmak ve ayak bileği kelepçelerini çıkardı. Adamın ellerini ön taraftan bağladı ve ayak bileklerini de sekerek yürüyebileceği ama koşamayacağı kadar mesafe bırakacak şekilde kelepçeledi.

Olduğu yere çömelerek düşünmeye başladı. Bir kanıta ihtiyaçları olduğunun farkındaydı. Çadıra Cenevizalıdan birkaç saniye önce varmış, aksi yönden yaklaşarak tuvalet kovasının yerleştirilmiş olduğu arka köşedeki çadır bezini keserek içeri girmişti. Bu şekilde kapının dış tarafındaki düğümlerin bozulmamasını sağlamıştı.

Gölgelere karışarak suikastçının testide kalan suyu yere boşaltmasını izlemişti. Tuvalet bölmesinden çıkıp saks bıçağının pirinç kabzasını adamın kulağının arkasına geçirmekte bir saniye gecikmişti ne yazık ki. Zihninin gerilerinde bir şey-Cenevizalıyı ilaçlı suyla ilişkilendirmesine yardımcı olacak bir fikir dolanıyordu. Horace'ın bardağını doldururken testinin içindeki buzların tıngırdadığını duymuştu. Ancak onun suya katmış olduğu buzlar uzun zaman önce erimiş olmalıydı. Cenevizalı buzları yenilemişti ve buzu temin edebileceği bir tek yer vardı.

Şöyle bir göz attığı suikastçının hâlâ baygın olduğunu görünce aceleyle çadırın dışına çıktı Will. Sean'ın çadıra göz kulak olması için -ve kalabalık yerlerdeki kaçınılmaz yankesicilik olayları nedeniyle- görevlendirdiği adamlardan biri yakınlarda dolanıyordu. Will'in seslenmesi üzerine arkasını dönerek hızla yanma geldi.

Will, çadırdaki baygın Cenevizalıyı işaret ederek, "Şuna göz kulak ol," dedi. Görevlinin gözleri fal taşı gibi açılmasına rağmen Gündoğumu Savaşçısı'nın yardımcısını tanıdığı için başıyla onayladı.

"Geri döneceğim," dedi Will ve hızlı adımlarla içecek tezgâhlarına doğru yürümeye başladı.

Etrafta buz satılan bir tek tezgâh bulunuyordu. Will suya kattığı buzları oradan satın almıştı. Cenevizalı da muhtemelen aynı tezgâhtan yararlanmıştı. Buz nadir bulunan bir maddeydi. Kış sırasında yüksek dağlarda geniş kalıplar halinde kesilmiş ve hasırlara sarılarak serin kilerlerde saklanmak üzere şehre getirilmiş olmalıydı.

Will tezgâha yaklaşırken, satıcı başını kaldırdı. İlk başta içeceksiz buz satma fikrine sıcak bakmamış, ancak genç adam iyi para ödeyince razı olmuştu. Will'i başıyla selamladı.

"Biraz daha mı buz alacaktınız, efendim?" diye sordu.

Ancak Will sert bir ifadeyle araya girerek, "Gel benimle," dedi.

"Hemen."

Genç bir yüzü olmasına rağmen Will'in otoriter bir havası vardı. İtiraz etmek buz satıcısının aklından bile geçmemişti. Tezgâha göz kulak olması için karısına seslenerek aceleyle grili-yeşilli pelerini içinde hızlı adımlarla ilerleyen çocuğu takip etti. Çadıra girdiklerinde çimlerin üstünde baygın yatmakta olan adamı fark edince gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı.

"Bu adam senden buz satın aldı mı?" diye sordu Will. Satıcı anında başıyla onayladı.

"Aldı, efendim. Görkemli Gündoğumu Savaşçısı için gerektiğini söyledi." Çadır boyunca bakınarak su testisini fark etti.

"Hatırladığım kadarıyla şu testiye doldurmuştu," diye ekledi.

Meselenin ne olduğunu merak ediyordu. Bir an sonra, suçlanmamak için kendiliğinden konuşmaya başladı.

"Bugün buz alırken sizi izliyordu. Birlikte olduğunuzu sanmıştım."

İşin aslı buydu demek. Will'in tahminlerine göre Cenevizalı ilacın ekşiliği tadını bozmasın diye -ya da yalnızca daha çekici kılabilmek üzere- suya buz eklemişti. Ama testinin içinde önceden de buz bulunduğunu bilmemesi halinde böyle bir şeye kalkışması ihtimal dâhilinde değildi. Will görevliye ve satıcıya bir göz attı. Arenadaki seyircilerin yaptığı tezahürattan arka planda duyabiliyordu. Bu meseleyle gereğinden fazla vakit kaybetmiş olduğunu fark etti. Formaliteler sona ermiş ve Horace çam yarması adalıyla dövüşmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Bakışlarını adamların yüzlerinde gezdiren Will, "Benimle gelin!" diye emretti. Paravanın arkasından yayını alarak dermansızca kımıldanmaya başlayan Cenevizalıyı işaret etti. "Şunu taşımama yardım edin!"

Görevliyle birlikte sersemlemiş suikastçıyı ayağa kaldırırlarken bir borazan sesi duyuldu. Dövüş başlamıştı.

Halt, sahanın ortasına kadar Horace'a eşlik ederken, "Bunu yapamazsın," diye mırıldandı. Horace'ın kalkanı ile kılıcını taşıyor, adımlarını yönlendirebilmek üzere kalkanı çaktırmadan genç adamın koluna bastırıyordu.

"Bu adam! Bu adam ne yapıyor böyle?" Tennyson'ın arena boyunca yankılanan sesi, tribünlerin her iki yanından gelmekte olan

tezahüratları bastırmıştı. Halt başını çevirdiğinde beyaz cübbeli siluetin sandalyesinden kalktığını ve itirazını dile getirirken onu işaret ettiğini fark etti.

"Sen sadece beni başlama noktasına götür, Halt. İdare ederim," diye cevap verdi Horace alçak sesle. Sean Carrick'in rahibin itirazlarına cevap verdiğini, Halt'un kurallar dâhilinde Horace'm kalkan taşıyıcısı olarak görev yaptığına dair açıklama yaptığını duyabiliyordu. Horace'ın yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. Bu kadar hassas kurallar hakkında yapılan tartışmalara bir değer vermiyordu. Gerard'ı kocaman, bulanık bir siluetten ibaret görürken ne şekilde dövüşeceğini kendisi de bilmiyordu.

"Varlığıyla kuralları çiğniyor! Dövüş alanından çıkmalı!" diye bağırdı Tennyson.

Sean cevap vermek üzere nefes aldı, ancak omzuna bir elin dokunması üzerine durdu. Şaşkınlıkla dönünce Kral'm tahtından kalkarak arkasında durmakta olduğunu fark etti.

"Kes sesini, seni kasıntı sahtekâr!" diye bağırdı Ferris.

Dun Kilty ahalisi Krallarının böylesine bir duruş sergilemesi karşısında bir an için afalladıktan sonra bu tavrı samimi bir biçimde desteklediklerini haykırmaya başladı.

"Kafandan kural uydurma! Kalkan taşıyıcılığı meşru bir vazifedir! Şimdi yerine otur ve sessiz ol!"

Halk bir kez daha çığlıklar eşliğinde Krallarına desteklerini sundular. Hafiften afallamış olan Ferris, memnuniyetle etrafına bakındı. Bu sesleri daha önce hiç duymamıştı. Halkın desteğinden güç alarak dimdik duruşunu bozmadan beklemeye devam etti. Tennyson karşı taraftan tehdit edercesine parmağını savurdu.

"İşte şimdi tepem attı, Ferris. Bunu ödeyeceksin!"

Ama koltuğuna oturmuş ve Kralı öfkeli bakışlarla süzmekle yetinmişti. Ferris de kalabalığın tezahüratlarının tadını birkaç saniye daha çıkardıktan sonra tahtına yöneldi. Halt, Horace'm kalkanını koluna bağlayan kayışı sıkıca gerdi.

"Böyle iyi mi?" diye sordu.

Horace başıyla onaylayarak, "İyidir," dedi. Önünde durmakta olan bulanık Gerard'a odaklanarak daha net görebilmek üzere gözlerini kıstı. Görüşünün azalmasına yoğunlaşınca, uyandıktan sonra vücudunu saran uyuşukluğu tamamen unutmuştu. Fakat şimdi, uyuşukluk hissi bir kez daha kendini hatırlatmaya başlamıştı. Kılıcım kontrol ederken kolları kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmıştı. Gerçekten de berbat bir durumdaydı.

Elindeki en iyi fırsatın borazanın çalınmasıyla birlikte rakibinin üstüne çullanarak yapacağı ani bir saldırıdan ibaret olduğunda karar kıldı. Dövüşçülerin büyük bir kısmı dövüşün başlangıcında karşılıklı daireler çizerek rakiplerinin tepkilerini ölçerdi. Gerard'ın da dövüşe bu beklentiyle başlamasını umut ediyordu. Halt'un hâlâ yakınlarda olduğunu fark etti, ancak bakışlarını iri- yarı rakibinden başka bir yere çevirmek istemiyordu.

"Teşekkürler, Halt," dedi. "Sen artık gitsen iyi olur."

"Senin yerine ben dövüşeceğim," diye çaresiz bir son denemede bulundu Halt. Horace bakışlarını Gerard'm üstünden çekmeden sertçe gülümsedi.

"Mümkün değil. Kurallara aykırı. Bu işi benim bitirmem gerek. Hadi git artık."

Halt gönülsüzce gerilemeye başladı. Şüphenin korkuya karıştığı acılı bir ifadeyle genç dostunu izliyordu. Korkuluğun altından geçti ve ön sıradaki yerine oturdu.

"Dövüşçüler, hazır mısınız!" diye seslendi Sean. İkisinden de cevap gelmeyince bunu hazır olduklarına yordu. Borazancıya dönerek başını salladı.

"Öttür," dedi usulca. Borazanın kulak tırmalayan sesi arenada çınladı.

Horace sesin sona ermesini bile beklemeden sağ ayağını yere vurup Gerard'm üstüne atıldı. Kılıcının ucu zorlukla seçebildiği karaltıya doğru savruldu.

İlacın etkisiyle hareketleri yavaşlamamış olsa hamlesi işe yarayabilirdi. Gerard onun kadar iriyarı olmayan rakibinin daireler çizerek savunma ve süratini sınamasını bekliyordu. Ani saldırı karşısında şaşkına dönmüştü. Kılıcın ucu vücudunun orta kısmına gelmesine rağmen son anda dönmeyi başardığı için kalın deriden göğüs zırhı sayesinde savuşturduğu darbe kaburgalarını hafifçe çizdi.

Gerard'm biraz canı yanmış, nefesi kesilir gibi olmuştu. Galiba kaburgalarından biri de kırılmıştı. Ancak Horace'm çaresizce ihtiyaç duyduğu o ölümcül darbe hedefini bulamamıştı. Horace, her zamanki temkinli hareketlerine kıyasla daha sarsak adımlarla, Gerard'dan beklediği karşı hamleyi savuşturmak üzere kalkanını kaldırmak için soluna dönerek öne doğru koşturmaya devam etti. Horace tam zamanında davranmıştı; rakibinin elinin tersiyle saplama amaçlı savurduğu kılıcı, kalkanına sertçe çarptı. Esaslı bir darbeydi aslında, ancak şiddeti Killeen'in topuzuyla yaptığı muazzam vuruşların yanına bile yaklaşamıyordu.

Horace hafifçe gerileyerek rakibini görebilmek için sulanmakta olan gözlerini kıstı. Gerard üstüne doğru koşturan şekilsiz bir cisme dönüşmüştü. Adamın kılıcı tutan kolunun havaya kalktığını belli belirsiz seçince, Horace, kalkanını bir kez daha kaldırdı. Gerard'ın kılıcı gürültüyle kalkana çarptı ve tamamen içgüdüleriyle hareket eden Horace, kılıcını çam yarmasına saplamak üzere saldırıya geçti.

Gerard iriyan ve güçlüydü. Ama kesinlikle bir dövüş ustası değildi. Uyuşturulduğunu bildiği için Horace'in direnç göstermesini hiç beklemiyordu ve kendinden son derece emindi. Kalkanı doğru konumdan uzakta, Horace'ın karşı saldırısını karşılayamayacak kadar aşağıda kalmıştı. Uzun kılıç kalkanın üstünden sekip savrulduktan sonra Gerard'm miğferine sertçe çarptı ve kıvrımlı metalin üstünde ciddi bir çentik açtı. Horace'ın sağ kolu sert darbe nedeniyle şiddetle sarsıldı. Batı tribünlerini dolduran kalabalık korkuyla haykırırken, doğudakiler memnuniyetle bağırdılar. Hatları belirsiz hantal siluetin gerilediğini, rakibini görmesini çok daha zorlaştıracak bir biçimde arka plana karıştığını görebiliyordu Horace.

Gerard kendini toplamak üzere başını şöyle bir salladı ve önündeki genç savaşçıyı süzmekte olan kızgın, devasa bir boğa gibi pozisyon aldı. Miğferinin keçeli kaplaması darbenin etkisini bir miktar azaltmış olmasına rağmen, oldukça sarsılmıştı. İriyan adam, öfkeden deliye dönmüştü artık. Kardeşinin intikamını alırken rakibinin çok az direnç göstereceği söylenmişti ona. Ama birkaç saniye önce Killeen'in sonuna benzer bir ölümden kıl payı kurtulmuştu. Öfkeyle kükreyerek Horace'a saldırdı.

Horace rakibinin sesini duymuştu duymasına, ancak fiilen kör olduğu için Gerard'm üstüne doğru koştuğunu anlamakta geç kaldı ve gerilemeye başladı. Gerard tam da o anda bütün gücüyle kalkanını Horace'm kalkanına çarptı. Zaten gerilemekte olan Horace'm ayaklan yerden kesildi ve kılıcı elinden fırlayan genç savaşçı, çimlerin üstüne sırtüstü devrildi.

Batı tribünlerinden toplu halde gelen korku dolu iç geçirmelere Tennyson'ın takipçilerinden yükselen zafer dolu feryatlar eşlik ediyordu. Soluğu kesilerek neredeyse körleşen Horace, bir türlü odaklanamadığı rakibinin yanma gelip dikildiğini fark etti. Gerard'ın kılıcını vücuduna saplamak üzere iki eliyle birden yukarı kaldırdığını göremese de sezebiliyordu.

Demek böyle olacakmış, diye içinden geçirdi. Halt'un beklentilerini boşa çıkardığı için belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti. Kulağına tribünlerin Tennyson'a ait olan kesiminden gelen yüreklendirici çığlıklar ulaştı. Katiline dair hiçbir ayrıntı seçemese de ölürken gözlerini açık tutmaya karar verdi. Adamı net bir şekilde görememesi nedense canını sıkıyordu. Keşke canı sıkkınken ölmeseydi. Oldukça ucuz bir hismiş gibi geliyordu.

Kırk Üç

Will, kulağına kılıç sesleri gelmeye başladığında görevliyle birlikte sersemlemiş Cenevizalıyı dövüş alanına doğru sürüklüyordu. Meraklı izleyiciler küçük grubun önünden çekilerek yolu açıyordu. Buz satıcısı da şaşkın ama meraklı bir ifadeyle arkalarından geliyordu. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Will, sesin Horace'ın destekçilerinin oturmakta olduğu batı tribünlerinden geldiğini fark etti. İçinde bir an için Horace'm dövüşü kazandığına dair bir umut filizi yeşerdi. Hemen sonra, dövüş alanının güney ucunu işaret eden bariyeri geçer geçmez gördüğü

manzara karşısında yüreği burkuldu. Her iki dövüşçü de hâlâ ayaktaydı, ancak Horace'ın başının dertte olduğunu görebiliyordu. Can dostunun doğal zarafeti ve sürati onu adeta terk etmişti. Horace tökezleyerek çaresizce Gerard'm darbelerini savuşturuyor, etkisiz karşı saldırılarda bulunuyordu.

Will Horace'ın yaptığı etkili hamleyi görüp Gerard'ın yalpaladığını fark edince bir an için iriyarı adamın düşmek üzere; olduğunu zannetti. Ancak Gerard gerileyip kendini toplamış ve üstüne atıldığı Horace'ın ayaklarını yerden keserek sırtüstü devrilmesine neden olmuştu.

Horace'm savımmasız bedenine saplamaya hazırlandığı kılıcı, Gerard'm elinde küçük bir hançeri andırıyordu. Will tamamen içgüdüleriyle hareket ederek yayını omzundan sol eline düşürdü. Silahı kaldırdığı an kirişe kendiliğinden bir ok gerilmişti sanki. Nişan alıp anında ateş etti.

Gerard'ın zafer dolu hırıltıları sağ üst kolundaki kaslara saplanan okla birlikte acı dolu bir feryada dönüştü. Dev fedai, önünde hareketsiz yatmakta olan bedenden uzaklaştı. Kılıcı kimseye bir zarar vermeden dermansız elinden düştü ve sol eliyle, acının eline ve hatta parmaklarına yayıldığı sağ kolunu yakaladı. Tribünlerdeki kalabalık, bir şaşkınlık nidasının ardından hayalet gölmüşçesine sessizleşmişti.

Tennyson ayağa kalkarak görevlilere seslenmek üzere hazırlandı. Ancak bir başka ses, genç bir ses ondan önce davranmıştı.

"Kalleşlik!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Will. "Kalleşler! Gündoğumu Savaşçısı Tennyson tarafından zehirlendi! Kalleşler sizi!"

Tennyson'ın gözleri sesin kaynağına doğru çevrildi. Zehirleme suçlamasını duyunca yüreği ağzına geldi. Topallayarak ilerleyen, elleri bağlı Cenevizalı suikastçıyı görebiliyordu. Çevirdiği dolap bir şekilde açığa çıkmıştı. Kalabalığın ortasında ayağa kalkan Halt, artık rüzgârı arkalarına alma zamanının gelmiş olduğunu fark etti. Will'in çığlıklarını tekrarlamaya başladı.

"Kalleşlik! Kalleşlik!" Beklediği üzere, etrafındakiler neler olup bittiğini anlamadan, kendilerini bu toplu cinnete kaptırarak sözlerini tekrarlamaya başlamıştı. Tekrarlanan kelime arena boyunca yankılanıyordu.

Cenevizalıyı peşi sıra sürüklemekte olan Will, buz satıcısına dönüp fısıltıyla hızlı bir talimat verdi. Tereddüt eden satıcının şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. Will'in dürtmesiyle arkasını dönerek çadıra doğru koşmaya başladı. Will artık neredeyse Horace'ın yavaş hareketlerle ayağa kalktığı, Gerard'ın ise eğilerek yaralı kolunu kavramakta olduğu arenanın merkezine kadar gelmişti. Cenevizalıyı öne doğru ittirerek adamın dizüstü yere düşmesine neden oldu.

"Bu adamı Gündoğumu Savaşçısı'nm çadırında kanıtları yok etmeye çalışırken yakaladım. Tennyson'm etrafına bir göz atarsanız yandaşlannı görmeniz mümkün!"

Kalabalıktan öfkeli mınltılar yükseldi. Will seslerin yalnızca

Kral'ın tarafındaki tribünlerle sınırlı olmadığını fark etti. Tennyson'ın kampına yeni katılanlann sorgulayan bakışlan da Cenevizalılann ortasında oturmakta olan rahibe

çevriliydi. Yabancılardan kimse hoşlanmıyordu. Ukala tavırlan nedeniyle aralanna katıldıklanndan bu yana Tennyson'm adamlanna kendilerini sevdirememişlerdi.

Will bu sessizlikten yararlanarak, "Bu adam Gündoğumu Savaşçısı'nın suyuna zehir kattı," dedi ve hemen önünde, yerdeki adamı işaret etti. "Ve o Tennyson adına hareket ediyordu! Dövüşün kutsallığına ihanet ettiler."

Tüm gözlerin üstünde toplandığının bilincinde olan Tennyson, verecek bir cevap anyordu. Paniklemesi an meselesiydi. Kalabalığın böylesine aleyhine dönmesine; alışkın değildi. Will'in, ayağa kalkmak için mücadele veren, Cenevizalı esiri birden Tennyson'ın imdadına yetişti.

"İspatlayın!" diye yoğun aksanlı bir sesle feryat etti Cenevizalı. "Hani kanıt? Sözünü ettiğin şu ilaçlı su nerede? Çıkarın bakalım ortaya!"

Başını Tennyson'a doğru kaldırıp ihtiyatlı bir biçimde sallayarak işaretini verdi. Rahip bir anda canlanmıştı. Adamı çadıra zamanında varmış ve kanıtlan yok etmiş olmalıydı. Yani artık işleri tersine çevirebilirdi. Kiralık katilin itirazına sahip çıktı.

"Kanıtlayın! Bizi suçluyorsanız kanıt göstermeniz gerek! Kanıtlayın bakalım!"

Bakışlannı Will'den, karşı tarafta oturmakta olan Kral'a çevirdi. Durumunu bir kez daha sağlama aldığından emin olarak eğitimli bir konuşmacının kudretli sesiyle gürledi.

"Bu adam dövüşün kutsal kurallarını ihlal etti! Şampiyonuma saldırdı. Cezasını hayatıyla ödemeli ve Gerard galip ilan edilmelidir! Şahsıma karşı suçlamalarda bulunuyor, ama elinde bir kanıt yok. Varsa göstersinler de görelim!"

Kraliyet locasındakilerin, sağ tarafa, Will'in durduğu noktaya baktıklarım fark edince yüzü asıldı. Bakışları izlediğinde genç adamın elindeki bardağı kaldırarak zafer kazanmışçasına gülümsediğini fark etti. Will'in talebi üzerine tüm yolu koşarak kat eden yanındaki buz satıcısı, kamburunu çıkarmış nefesini toplamaya çalışıyordu.

Will Cenevizalıya döndü. "Kanıtları yok ettiğini sandın, değil mi? Kimse anlayamasın diye testideki suyu yere döktün." Tennyson hizmetkârının bardağa kilitlenen gözlerindeki ani şüpheyi fark etti. Will daha fazla insanın onu duyabilmesi için sesini yükseltti.

"Ama ben çadıra senden önce vardım ve suyun bir kısmını bu kupaya boşalttım. Tennyson'in bu tür bir dolap çevirmesini bekliyordum. Bu zehir ustasının çadıra girdiğinde yapacaklarını görmek için can atıyordum."

Tahtından kalkarak locanın ön kısmına gelmiş olan Ferris'e bir göz attı.

"Majesteleri, Gündoğumu Savaşçısı'ın uyuşturmak üzere kullanmış oldukları zehirli suyun bir kısmı elimde. Adil dövüşün kurallarını çiğneyenler Tennyson ile tarikatıdır. Adil bir dövüşü bozdukları için suçlu durumuna düşmüşlerdir."

Fenis düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. Zayıf ve kararsız biriydi belki, ancak yeterince kışkırtılması halinde zayıf bir adam bile karşı koymasını bilirdi. Ayrıca Tennyson'ın küçümseme dolu tehditleri, Ferris'in tahammül sınırlarını bile aşmıştı.

“Bu dediklerini ispat edebilir misin?” diye sordu.

Will tebessüm etti ve bardağı, yakasının ense kısmından tutup ayağa kaldırdığı Cenevizalının sıkıca kapalı olan dudaklarına bastırdı.

“Hem de kolayca,” dedi. “Bu dostumuza suyu içirelim, bakalım neler olacak.”

Cenevizalı Will’in demir pençesinden kurtulmak üzere telaşla mücadele vermeye başladı. Ama Will adamı sıkıca yakalayarak bardağı ağzına bastırdı.

“İç bakalım,” dedi ve görevliye döndü Will. “Ağzını açması için şunun burnunu sıkar mısın?”

Görevli denileni yapınca Cenevizalının ağzı nefes alabilmek için açıldı. Ama Will tam bardağı aralık dudaklarına götürmek üzereyken, son bir gayretle ellerinden birini bağlarından kurtaran suikastçı, bardağa bir tane patlatarak fırlayıp gitmesine ve içindeki suyun çimlere dökülmesine neden oldu. Will adamı bırakarak geri çekildi. Ellerini iki yana açarak Kral’a döndü.

“Sanırım her şey ortada, Majesteleri,” dedi. Fakat aynı fikirde olmayan Tennyson anında çığlığı bastı.

“Hiçbir şeyi kanıtlayamadılar! Hiçbir şeyi! Bunların hepsi bir tesadüften ibaret! Ellerinde gerçek bir kanıtları yok. Burada bir yalan ve komplo söz konusu.”

Ama kalabalık onun gibi düşünmüyordu. Dun Kilty’ye yanında getirmiş olduğu köylülerin büyük bir kısmı Tennyson’a sırtını dönmeye başlamıştı. Kandırılmış olduklarını fark eden yandaşlarının öfkeli sesleri duyuluyordu.

“Kimin yalan söylediğini bulmanın bir yolu var,” diye bağırdı Will. Arena bir anda sessizliğe büründü. “En yüce yönteme başvuralım.”

Ferris’in kafası karışmıştı. Bu tür bir öneriyi beklemiyordu.

“Dövüş mü?” dedi.

Will başıyla onaylayarak parmağını hakaret edercesine Cenevizalıya doğru salladı.

“Ben ve o. Hemen, şimdi. İkimize de birer ok verilsin ve sahanın

iki ucundan dövüşe başlayalım,” dedi.

“Hayır! Size söylüyorum, bu bir...” Bağırmaya başlayan Tennyson’ın sesi kalabalığın gürültüsü tarafından bastırıldı. Gerçeği dövüş yoluyla öğrenmenin kutsal, tartışma götürmez kudretine inanıyor, ayrıca fazladan bir düello izlemek için can atıyorlardı. Ferris bakışlarını arenada gezdirdi. Bu fikrin oldukça destek bulduğunu görebiliyordu. Diğer seçenek ise net bir cevap alma imkânı olmaksızın haftalarca sürecek bir tartışmayı baş latmaktan geçiyordu. Tennyson’ın öfkeli bakışları üstündeydi. Ferris birden beyaz cübbesi içindeki bu şişman ve abartılı şarlatandan artık bıktığını fark etti.

“Başlayın öyleyse,” dedi.

Kalabalık yeniden kükredi. Bu kez Tennyson'ın tarafında oturanların da önemli bir kısmı düellodan yana tezahürat yapmıştı.

Kırk Dört

D övüşün kuralları çok basitti. Görevlilerden biri Cenevizalının tatar yayını çadırdan alıp getirmiş ve adama teslim etmişti. Suikastçının kılıfından bir ok almasına izin verilmiş ve güney tarafındaki çadırın yanına yerleştirilmişti. Will de aynı şekilde elinde bir tek ok olmak üzere sahanın kuzey ucuna konumlanmıştı. İki rakibin arasındaki mesafe yüz metreden biraz daha fazlaydı. Her iki çadınn etrafında tezgâhların kurulu olduğu bölgeler hızla boşaltılmıştı. İnsanlar, seyircilerin dövüş alanına girmesini engelleyen korkuluğun önünde, arenanın uzun kenarı boyunca sıralanmışlardı. Sahanın orta kısmında dövüşçülerin her iki ucunda durmakta oldukları geniş bir koridor bırakılmıştı.

Sean Carrick dövüşün kurallarını açıklıyordu.

"Taraflar rakiplerinin atışından kurtulmak için bir denemede bulunmayacaklar. Her ikiniz de olduğunuz yerde duracak ve borazan sesinin duyulmasını takiben atış hakkına sahip olacaksınız. Atışlarınızda başarısız olmanız halinde her ikinize de yeni birer ok verilecek ve dövüş sonuçlanana dek bu şekilde devam edilecek."

Sean her iki yana bir göz atarak anlaşılmayan bir husus var mı diye dövüşçülerin ikisini de şöyle bir inceledi. Ama hem Will hem de Cenevizalı kuralları başlarıyla onaylıyorlardı. Will sakin ve soğukkanlıydı. Eşit aralıklarla düzgün nefesler alıyordu. Korkutucu bir silah olan tatar yayıyla başarılı bir atış yapmak uzun yaya göre nispeten kolaydı. Silahı kullanan kişi arka tarafta bulunan V şeklindeki oyuk ile ön taraftaki arpacık çıkıntısını üst üste çakıştırarak nişan alabiliyordu. Ayrıca uzun yayda olduğu gibi nişan alırken kirişin gerilimini sırtlanması da gerekmiyordu. O mesele mekanik bir biçimde hallediliyor, tatar yayının oku ise bir tetik mekanizması ile fırlatılıyordu.

Dolayısıyla sıradan biri bile tatar yayıyla başarılı atışlar yapabiliyordu. Ceneviza önde gelenlerinin seneler önce birlikleri için bu silahı seçmiş olmalarının sebebi de buydu. Zira neredeyse tüm vatandaşları silahı oldukça başarılı bir biçimde kullanabiliyordu.

Özel yeteneklere sahip nişancıları aramalarına gerek yoktu. Tatar yayı herkesin kullanabileceği türden bir silahtı. Will bu noktanın kendi lehine olduğuna inanıyordu. Uzun yayla etkili atışlar yapabilmek için yoğun idmanlarla harcanması gereken saatler tatar yayı için geçerli değildi. Silah kaldırılıyor, hedef oyukla arpacık çıkıntısı arasına getiriliyor ve tetik çekiliyordu. Dolayısıyla bir miktar idmanın ardından, silahı kullanan kişinin mükemmel bir nişancı olmaktansa başarılı bir atıcı olarak hayatına devam etmesi muhtemel bir hale geliyordu. Tatar yayı kullanıcılarının büyük bir çoğunluğu bu duruma razı oluyordu.

Öte yandan, uzun yay içgüdülere dayalı bir silahtı ve bir okçunun belli bir marifet ve tutarlılık seviyesine ulaşabilmesi için tekrar tekrar idman yapması gerekiyordu. Orman Muhafızlarının yaylarıyla aralarında neredeyse esrarlı denebilecek bir bağ vardı. Bir Orman Muhafızı idman yapmayı asla bırakmazdı.

“İyi” bir atış yapmak, onlar için yeterli değildi. Mükemmelliğin peşindelerdi. Bir uzun yayla başarılı atışlar yapabilmek için okçunun o işe kendini adaması ve kararlı bir biçimde hareket etmesi gerekirdi. Bir kez iyi atışlar yapılmaya başlansın, mükemmelliğe ulaşmak idman süresiyle alakalı bir duruma dönüşüyordu. İyi bir nişancı usta bir nişancıyla karşı karşıya geliyordu. İşin özeti buydu. Will aralarındaki mesafe elli metre ya da daha az olsa eşit şanslara sahip olduklarını düşünürdü. Yüz metreyi aşkın bir mesafede ise, hata payının da azalmasıyla birlikte avantajın kendisinde olduğuna inanıyordu.

Böyle düşünmesini sağlayan bir unsur daha vardı. Cenevizalılar savaşçı değil, çekirdekten yetişme suikastçı bir halktı. Karşılarında onlara ok atan bir hedef bulmaya alışkın değillerdi. İyice gizlenerek hiçbir şeyden kuşkulanmayan kurbanlarını avlamak, Cenevizalılar için bir yaşam tarzıydı. Will kişinin nişancılığını ve soğukkanlılığını rakip tarafından vurulma ihtimali kadar etkileyen başka bir şey olmadığını tecrübelerinden öğrenmişti.

Will yeteneklerine güvendiğini belli edercesine gülümsüyor, sahanın ucundaki morlara bürünmüş rakibini izliyordu. Borazancının borusunu kaldırdığını görünce okunu kirişe yerleştirdi ve yüz metre kadar ilerideki solgun mor şekle odaklandı. Borazan sesinin çınlamasıyla birlikte yayını kaldırarak kirişi kendine doğru çekti.

Acele etmesine gerek yoktu. Zihninde kurguladığı fotoğrafta yayını havaya kaldırdı ve morlar içindeki rakibini hedefledi. Nişan almayı ya da herhangi bir unsura odaklanmayı tercih etmiyordu.

Eğim, rüzgâr ve oku salıverdiği anı önceden tahmin edebilmek üzere önce zihnindeki resmi tamamlaması gerekiyordu. Will ritmini bulmuş, düzgün ve dengeli nefesler almaya başlamıştı. Aldığı son nefesin bir kısmını işaret parmağı ağzının kenarına değmeden önce kademeli bir biçimde dışarı verdi. Bu iki farklı eylemin kendiliğinden eşgüdümlü hale geldiklerinden haberi bile yoktu. Zihnindeki kusursuz resim hâlâ oradaydı. Tüm unsurlar olması gereken yerdeydi. Yayı, okunun ucu ve hedefi bir bütün haline gelmişti.

Resmi aklında canlandırıp doğrularken bir yandan da, nasıl olduğunu anlamaksızın, Cenevizalının son anda okundan kaçma denemesinde bulunacağını anlamıştı. Minik bir hareketlenme olacaktı adam yarım adım atacak ya da vücudunu hafifçe oynatacaktı. Ama bir şekilde şansını deneyecekti. Will hedefini yarım metre sağa kaydırdı.

Ve savrulmadan, düzgün bir biçimde okunu fırlattı. Okunu attıktan sonra da zihnindeki resmi kaybetmediğinden emin oldu. İçinden gelen indirme isteğine teslim olmadan yayını atış konumunda tutmaya devam etti.

O sırada başının bir metre kadar solundan bir şey geçti. Uğursuz tıslama kulağına çalınınca Cenevizalının atışını ondan önce yapmış olduğunu fark etti. Yayını nihayet indirirken rakibinin yavaş hareketlerle sola doğru yarım bir adım attığım -kendisinin hızla hedefine gönderdiği okun önüne çıktığmı- fark etti.

Mor siluet bir anda sarsılıp tökezleyerek birkaç adım attı ve yüzüstü çimlerin üstüne düştü.

Kalabalık bir anda kendinden geçti. Bazıları Cenevizalının atıştan önce hafifçe kımıldadığını fark etmişti. Araluenli atışını bu durumu dikkate alarak mı yapmıştı, yoksa şansı mı yaver gitmişti?

Hangisi olursa olsun, sonuç hoşlarına gitmişti. Will usulca sahayı adımlarken her iki tribün de tezahüratlara boğuldu. Sol tarafına bir göz atınca beyaz cübbeli şişman rahibin yenilginin kederiyle minderlerin içine gömüldüğünü fark etti. Buraya kadarmış, diye geçirdi içinden Will. Ardından da öteki taraftaki Halt ile Horace'a dönerek yorgunlukla gülümsedi.

"Ne oldu? Neler oluyor? Will iyi mi?"

Hâlâ net göremeyen Horace, endişeden çılgına dönmüştü. Halt genç arkadaşının koluna hafifçe vurdu.

"Bir şeyi yok. Gayet iyi." Halt başını iki yana sallayarak tribün koltuğuna çöktü. Art arda hayatlarını riske eden arkadaşlarını izlemek, tecrübeli Orman Muhafızı'na fazla gelmişti.

"Bu işler için kesinlikle yaşlanıyorum," dedi usulca.

Ama bir yandan da, davranışlarından dolayı ikisiyle de gurur duyuyordu. Will yanlarına geldiğinde ayağa kalktı ve tek kelime etmeden öne çıkarak eski çırağını kucakladı. Horace da Will'in elini sıkıp çocuğun sırtına şaplaklar atmaya başladı. Kısa süre içinde etraftan iyi dileklerini sunmak isteyen bir kalabalıkla çevrilmişti. Halt nihayet Will'i bırakarak geri çekildi.

"İlaçlı suyu almak için çadıra tam zamanında varmanın yanında bu işi de başarıyla tamamladın," dedi. Will utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Aslına bakarsan, ilaçlı suyu kurtardığım falan yok. Çadıra Cenevizalıdan birkaç saniye önce vardım ve testiyi alacak vaktim olmadı. Buz satıcısını bardağı öylesine suyla doldurması için gönderdim. Cenevizalı dostumuzun suyu içme riskini almayacağını düşünmüştüm."

Will'in yaptığı blöf sonucunda meseleden alnının akıyla çıktığını kavrayan Halt'un yüzüne memnuniyet dolu bir tebessüm yayılmaya başladı. Ancak kraliyet locasından gelen ısrarlı feryatları duyunca yüzü birden soldu.

"Kral! Kral ölmüş!"

Horace'ı takip ederek daha iyi görebilmek üzere locaya yaklaşmaya çalışan kalabalığın içinden geçtiler. Sean geldiklerini görünce kürsünün önüne yaklaşmalarını işaret etti ve eğilip elini uzatarak yükseltilmiş sahneye çıkmalarına yardımcı oldu.

"Neler oldu?" diye sordu Halt.

Sean bir şey söylemeden yakından bakmaları için işaret etti. Ferris şaşkın bir yüz ifadesiyle, fal taşı gibi açılmış gözleriyle tahtında oturuyordu. Kraliyet başdanışmanı nihayet kendini toplayıp konuşabildi.

"Bilmiyorum. Dövüşün heyecanı içinde kimse görmemiş. Arkamı döndüğümde onu ölü buldum. Belki de felç ya da kalp krizi geçirmiştir."

Ama Halt başını hayır anlamında iki yana sallıyordu. Kral'i yavaşça öne doğru çekmeye çalışınca arka taraftan bir şeyin takıldığını fark etti. Tahtın arkasına geçtiğinde, ince ahşabın içinden çıkmakta olan tatar yayı okunu fark etti. Ok ahşabın içinden geçmiş ve sırtına saplanarak anında öldürdüğü Kral'i tahtına mıhlamıştı.

“Tennyson!” diye bir çığlık attı Halt. Ardından, locanın karşı tribünleri görebileceği ön tarafına koşturdu.

Gösterişli sandalyede oturmakta olan iriyarı adam Tennyson değildi. Alseiass’ın sahte rahibine benzeyen müritlerinden biriydi. Tennyson, geri kalan iki Cenevizalı ve en yakın müritlerinden oluşan yarım düzine takipçisiyle birlikte sırra kadem basmıştı.

Kırk Beş

Tennyson’ın gittiğini kimse görmemişti. Sean’ın da dediği gibi, tüm gözler dövüş arenasında sahnelenen gösteriye odaklanmıştı.

“Büyük ihtimalle daha düello başlamadan tribünü terk etmiştir,” dedi Halt. “İşini şansa bırakacak biri değil. Adamı kazanmış olsa, dönüp zaferi sahiplenmesi çok kolay olacaktı. O nedenle suikastçılarından birini Ferris’i öldürmesi için gönderdi ve ortalıktan kayboldu. Şimdiye epeyce yol almışlardır. Ne tarafa gittiğini bilme şansımız da yok.”

Atlarını vakit kaybetmeden Dışarlıklı kampına sürdüler fakat Tennyson ya da beraberindekiler ortalarda yoktu. Kampta asık suratlı birkaç rahip yardımcısı kalmıştı, ama kafilenin büyük bir kısmı pazar yerindeydi. Kamptakiler önderlerinin gidişine dair hiçbir şey görmediklerini iddia ediyorlardı.

Halt ikilemde kalmıştı. Dun Kilty’de yapılması gereken çok şey bulunuyordu. Tennyson’ın geride kalan takipçilerinin bir araya toplanıp emniyet altına alınmaları gerekiyordu. Bu görevi Sean ve şato garnizonuna verdi. Müritlerin büyük bir kısmı salıverilecekti. Bu insanlar kandırılmışlardı ve Tennyson’ın tavırları ondan soğumalarına neden olmuş, adamın gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı. Ancak beyin takımını oluşturan ve suçlara gönülden katılan seksen kadar beyaz cübbelinin yakalanıp yargılanmaları ve ardından da hapsedilmeleri gerekiyordu.

Bununla birlikte, Halt’un tüm içgüdüleri Tennyson ile küçük refakatçi grubunun peşinden gitmesini, hangi yöne doğru kaçtıklarını bulmasını söylüyordu. Ancak Dun Kilty’de ona ihtiyaç vardı. Ferris’in ölümü bir iktidar boşluğu yaratmıştı. Birinin kontrolü ele alması gerekiyordu ve tahtın varisi olarak ilk akla gelen kişi de Halt’tu. Krallığı geçici olacaktı. Ferris’e de söylemiş olduğu üzere, kral olmayı istemiyordu ancak bu işi ertelemekle geçen her dakika, Tennyson aradaki farkı daha da açıyordu.

Nihayet bu durum karşısındaki tek mantıklı çözümü buldu.

“Onları benim için takip etmeni istiyorum, Will,” dedi. “Ne tarafa gittiklerini bul ve bana haber gönder. Sakın kendi başına hareket etme. Sayıları çok fazla ve şu Cenevizalılar yoldaşlarını öldürdüğün için sana fena halde kızgındırlar. Ortalıkta fazla görünme ve sana yetişmemiz için bizi bekle.”

Will başıyla onaylayıp o sabah atlarını bıraktıkları ahıra doğru yürümeye başladı. Birden durup arkasına döndü.

“Ya Horace? Gözleri...” Kararsızlıkla, devam etmeyi istemezmişçesine durdu. Halt eski çırağının omzuna rahatlatırcasına bir şaplak attı.

“Sean Horace’ı kraliyet doktoruna muayene ettirdi. Kullanılan ilacı bildiğinden ve bunun geçici bir durum olduğundan oldukça emin. Zaten Horace şimdiden daha iyi görmeye başladı. Yarına normale dönecektir.”

Will rahatlayarak bir iç geçirdi. “En azından o cepheden iyi bir haber var.”

Halt başıyla onayladı. “Bu kadarını hak ettik sanırım.” Bir an sonra, sözleri hakkında düşününce son bir gün içinde başlarına gelmeyenin kalmadığını fark etti.

“Sana bunu söyleme şansını bulamadım, ama iyi iş çıkardın,” dedi. “Hem de çok iyi. Su blöfü son derece yaratıcıydı. Tennyson’ın kalleşliğini ortaya çıkarmamız gerekiyordu ve bu hareketin her şeyin sonucunu değiştirdi. Dövüşte alacakları sıradan bir yenilgi, takipçilerine Tennyson’ın sahtekârın teki olduğunu kanıtlamamız için yeterli olmayacaktı.”

Will beceriksizce omuz silkti. Övgüler karşısında utanmıştı. Ama yine de Halt’un ağzından bu sözleri duymak onun için çok önemliydi. Bu dünyada tek bir kişinin takdirini kazanmanın peşindeydi ve o da kır sakallı eski ustasıydı.

“Sana bir sorum var,” dedi Halt. “Cenevizalının hareket edeceğini nereden bildin?”

Will’in okunu ve suikastçının okun yoluna çıkışım izlemişti. Will’in ne kadar usta bir atıcı olduğunu da biliyordu. Ok tam da çocuğun hedeflediği noktaya gitmişti.

Will elini kaldırıp başını kaşıdı. “Bilmiyorum. Ben... bir şekilde kımıldayacağını biliyordum. O ana dek çevirdiği dolaplara uygun bir hareket gibi geldi. Sağ elini kullandığı için kımıldarken de büyük ihtimalle sağ ayağım kullanacağını düşündüm ve o şekilde nişan aldım. İstersen içgüdü de diyebilirsin. Ya da aptal şansı.”

“İçgüdü olduğunu düşünmeyi yeğlerim,” dedi Halt. “Zaman zaman içgüdülerimize daha çok kulak vermemiz gerektiğini düşünürüm. Neyse, iyi iş çıkardın. Şimdi, yola koyul ve benim için Tennyson’ı bul.”

Will sırıttı ve hâlâ pazar yerini doldurmakta olan, günün olaylarını hararetle tartışan kalabalığın arasına karışıverdi. On dakika içinde kasabanın kapılarından çıktı, Tennyson ile beraberindekilerin ne yöne gittiklerini görmüş olabilecek birilerini aradı. Dun Kilty’nin bu kadar yakınında, ana yoldan gün boyunca geçen yüzlerce ayak ve toynak izinin arasında aradığı izleri bulması çok düşük bir ihtimaldi. Ama şehirden çıktıktan sonra yolda köylülere anlarından at sırtında hızla geçen yabancıları hatırlayacak türden insanlara rastlayacağını biliyordu. Bu yalnızca bir zaman meselesiydi. T şeklinde bir yol ayrımına gelince durdu.

Hangi yöne gidecekti? Kuzeye mi güneye mi?

Çekici’ye “Sen seç,” dedi ve dizginleri serbest bıraktı. Minik midilli başım sabırsızca geriye atarak sağa -kuzeye- döndü. Bu da bir karar verme yöntemi işte, diye düşündü Will. Hayvanın fıçıyı andıran gövdesine topuklarıyla dokundu ve Çekici’yi yavaşça kuzeye doğru sürmeye başladı.

Halt üç gün sonra Sean’dan Dun Kilty’nin önde gelen asilzadelerinden oluşan bir meclis toplamasını istedi. Yeni kral her kim olacaksa, taç giymesini asiller onaylayacaktı.

Taht odasında toplanan kurul üyeleri, kararsız bakışlarla birbirlerini süzüyordu. Halt'un kimliğini ve tahtın gerçek varisi olduğu gerçeğini artık hepsi öğrenmişti. Halt'un bunca senedir tahtı zorla gasp eden kişilere karşı ne tür bir tavır takınacağını merak ediyorlardı. İhanete uğrayan kişilerin intikamlarını hainlerden ve bilmeden de olsa ihaneti kabullenenlerden aldıkları bilinirdi.

Halt'un gelmesini beklerken meclis üyeleri arasında bu konular tartışılıyordu ta ki Orman Muhafızı'nın çoktan aralarındaki yerini almış olduğunu fark edinceye dek. Bu alışkın oldukları bir durum değildi. Kralların salonlara görkemli bir biçimde giriş yapmaları beklenirdi, kimse geldiklerini görmeden bir anda ortaya çıkmaları değil. Odadakiler yerlerinde tereddütle kımıldanarak yeşilli-grili bir pelerin giymekte olan yabancının şartlarını sunmasını ve asillerin kaderlerine karar vermesini- beklemeye başladılar.

Sean Carrick Halt'un yanında ayakta duruyordu. Halt soylulara yerlerini almalarını işaret etti. Tahtın önüne yarım daire çizecek şekilde sandalyeler yerleştirilmişti. Halt'un aralarındaki yerini alması soyluları şaşırttı. Hâlbuki hâkim pozisyona geçerek yüksek platformdaki tahta oturmasını beklemişlerdi.

"Lordlarım, sözü kısa keseceğim," dedi Halt. "Kim olduğumu biliyorsunuz. Kardeşimin tahtı nasıl elimden aldığım biliyorsunuz. Clonmel tahtının su götürmez bir biçimde benim hakkım olduğunu da biliyorsunuz."

Sözlerine ara verip gözlerini yarım daire boyunca gezdirdi. Başlar onaylarcasına sallanıyor, bakışlar kaçırılıyordu. Halt, soyluların tedirginliğini anlayarak bu belirsizliğe bir son verme kararı aldı.

"Bilmediğiniz şey ise, tahtı ele geçirmek gibi bir niyetimin olmadığıdır."

Dikkatlerini çektim, diye düşündü Halt. Yarım daire boyunca tüm başlar inanmazlık ve merak dolu bakışlarla yukarı kalkmıştı. Aklı başında hiç kimse tahtı reddetmez, diye düşünüyor olmalıydılar. Halt acı acı gülümsedi.

"Aklınızdan geçenleri biliyorum. Size şu kadarım söyleyebilirim ki ne burada ne de başka bir yerde kral olmak gibi bir isteğim var. Uzaklarda o kadar uzun zaman geçirdim ki, Clonmel'i artık yuvam olarak göremiyorum bile. Araluen'de bir evim ve saygı duyduğum bir kralım var. Bana kalırsa sizlerin de bir kralı olmalı. Sean, tahtın benden sonraki varisi kim?"

Soruyu genç adama hiçbir ön uyarıda bulunmadan sormuştu. Sean şaşkınlıkla ayağa fırladı.

"Eee... hımm... şey, aslına bakılırsa... o kişi benim," dedi. Halt başıyla onayladı. O kadarını zaten o da biliyordu. "Öyleyse en uygun aday sensin demektir," diyerek bakışlarını salonda gezdirdi. "Aynı fikirde olmayan var mı?"

İşin aslı, Halt'un tahtı reddettiğini duyunca bazı soyluların zihinlerinde bir umut -tacı kendi başlarına takabileceklerine dair bir düşünce- filizi yeşermeye başlamıştı. Ancak olayların gelişme hızı ve Halt'un gözlerindeki ışıltılar onlara bu tutkularının peşinden koşmamaları gerektiğini söylüyordu. Asilzade heyetinden alelacele onay mırıltıları yükseldi.

Halt başını sallayarak onayladı. "Olacağını sanmıyordum zaten."

“Bir dakika! Ben kesinlikle aynı fikirde değilim!” dedi Sean.

Orman Muhafızı Sean’a döndü. “Tahtın tartışmasız ve açık varisisin. Kral olmayı istemiyor musun?”

Akıllı bir genç adam olduğunu bildiği Sean’ın tereddüt ettiğini fark etti. Halt tahtı reddetmek için birçok geçerli sebep bulunduğunun farkındaydı. Clonmel’e kral olmak hiç de akıl kârı bir iş değildi. Sean’ın daima güçlü ve tetikte bir hükümdar olması gerekiyordu. Ayrıca etrafında da şahsi çıkarlarına aykırı düşmesi halinde onun kuyusunu kazmak için her fırsatı değerlendirecek türden para düşkünü soylular olacaktı. Tahtı reddetmek için geçerli sebeplerdi bunlar. Ancak Sean cevabını veremeden Halt sorusunu değiştirdi.

“Başka bir şekilde sorayım. Burada tahta oturmasını tercih edeceğin birisi var mı?” Aralarındaki konuşmaları artan bir hayranlıkla izlemekte olan asilzade grubunu işaret etti.

Meselenin düğüm noktası da buydu. Sean’ın tahtı reddetme sebepleri aynı zamanda tahtı kabul etmesini zorunlu kılan sebeplerden ibaretti. Sıradan bir vatandaşın gözünde, taht odasında toplanan grup çıkarcı ve bencil soylulardan oluşuyordu. İçlerinden birinin tacı başına geçirmesi halinde, çok geçmeden diğerleri bu karara itiraz edecek ve Krallık kargaşaya sürüklenecekti. Sean aralarında tahta oturma hakkına ve kendisine sadık olunmasını emredecek şahsiyet ile kararlılığa sahip olan tek kişiydi. İçten içe o da bu durumun farkındaydı. Halt’a doğru gönülsüzce bir adım attı.

“Pekâlâ. Kabul ediyorum,” dedi.

Pek istekli değildi belki, ama ülkesinin buna ihtiyacı olduğu gerçeğini kabullenecek kadar vatansever bir insandı. Halt birkaç saniye bekledikten sonra diğerlerine döndü.

“İtirazı olan?” diye sordu, sol elinin tam o sırada saks bıçağının kabzasına düşmesi tamamen bir tesadüften ibaretti.

Soylular aceleyle hiçbirinin itirazı olmadığını, bunun iyi bir seçim olduğunu ve Kral Sean’ı tebrik ettiklerini belirtircesine başlarıyla onayladılar.

Halt yeğenine döndü. “Şimdi, Sean, taht üzerindeki hakkımdan vazgeçtiğimi resmen açıklamadan önce bir şartım var. Clonmel’deki Dışarlıklı varlığının belini kırdık. Ama diğer beş krallığa yerleşmiş durumdalar. Hepsinin bulunup dağıtılmasını ve liderlerinin de hapsedilmesini istiyorum. İtibarı yerle bir olan Tennyson’ın da aradan çıkmasıyla birlikte yakalanmaları çok da zor olmayacaktır. Birkaç kararlı adım atılması halinde çil yavrusu gibi dağılacaklardır. Ayrıca diğer beş kralın da buna bir itirazı olacağını sanmam.”

Fakat Sean başını iki yana sallıyordu. “Bunun için güçlü bir askeri birlik gerekir,” dedi. “Clonmel’i savunmasız bırakmayı göze almadıkça emrim altında o kadar adam bulunmuyor. Zaten böyle bir harekâta hazırlıklı da değilim.”

Halt onaylarcasına başını salladı. Genç adamın cevabı ona kral seçiminde doğru hareket etmiş olduğunu söylüyordu.

“Ben de bundan ötürü Araluen Kralı Duncan’a yazıp buraya senin emrin altında savaşacak bir birlik göndermesini talep etmeyi planlıyorum. Şövalyeler, askerler ve bir grup okçu. Kabul edersen tabii.”

Sean teklifi bir süre düşündü. “Dışarlıklılardan kurtulduğumuzda bu birlik Araluen’e geri dönecek mi peki?”

Hiçbir hükümdar böylesine bir teminat almadan o kadar kuvvetli bir silahlı asker grubunu topraklarında ağırlamak istemezdi.

“Sana söz veriyorum,” dedi Halt.

Sean’m, “Öyleyse kabul ediyorum,” demesiyle el sıkıştılar.

Bakışlarını çevirdiği soylu grubundan hızlı onay mırıltıları yükseldi.

“Sizlerden de asker yardımı yapmanızı isteyeceğim elbette,” dedi Sean. Yarım çemberdeki başlar bir kez daha onaylarcasına sallandı.

“Detayları daha sonra hallederiz,” dedi Halt. “Horace beni bekliyor olmalı ve yanılmıyorsam karnı zil çalıyordur. Beyler, sizleri taç giyme töreni türü meseleleri görüşmek üzere yalnız bırakayım.”

Nadir görülen içten tebessümlerinden birini takınarak Sean’a gülümsedi. “İzninizle, Majesteleri?”

Sean bir tepki vermedi. Bir an sonra kendisine hitap edildiğini fark etti.

“Aaa? Şey, evet. Elbette, Halt... Dayı. Gidebilirsin... lütfen.”

Halt sesini yalnızca Sean’a duyurabilmek için ona bir adım yanaşarak, “Bir Kral gibi davranmaya başlasan iyi olur,” dedi.

Horace kabul salonunda Halt’u bekliyordu. İlacın dolaşım sisteminden çıkmasıyla birlikte genç savaşçının gözleri de neredeyse bütünüyle iyileşmişti. Doktorun tavsiyesi üzerine gözlerini günde birkaç kez tuzlu ve sıcak suyla yıkıyordu. Gözlerinin çevresi bir parça kızarmıştı ama artık çok daha rahat hareket ediyordu. Halt’un taht odasından çıkmasıyla beraber ayağa kalktı. Orman Muhafızı eski dostunu şöyle bir inceledi. Genç savaşçının sağlığına yeniden kavuşması onu son derece mutlu etmişti.

“Eee, nasıl gitti?” diye neşeyle sordu Horace. “Reverans yapmamı ister miydiniz, İyi Kral Halt?”

“Yap da kulağına bir tane patlatayım,” diye tebessümünü gizleyerek gürledi Halt. “Kral, Sean olacak.”

Horace başını sallayarak “İyi seçim,” dedi. “Bu arada, kısa bir süre önce bir atlı Will’den bir mesaj getirdi.”

Halt hemen başını kaldırdı. Tennyson'ın peşine düştüğünden bu yana Will'den gelen ilk haberdi bu.

"Haberci 'Fingle Koyu' dedi," diye devam etti Horace.

Orman Muhafızı düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Kuzeyde bulunan bir balıkçı kasabası. Aynı zamanda da bir liman. Hadi eşyalarımızı toplayıp yola koyulalım."

Horace arkadaşına kederli bir bakış fırlattı.

"Öğle yemeği ne olacak?" diye sordu. Halt'un yüzündeki o tanıdık ifadeyi görünce, yemek hayallerinin suya düştüğünü anladı.

"Ne olacak?" diye tekrarladı Halt. Horace başım ümitsizlikle iki yana salladı.

"Haberleri sana yemeğimizi yedikten ***sonra*** vermem gerektiğini biliyordum," dedi.

Son Söz

Halt hızla yol almak istemesine rağmen atlarını dolambaçlı bir yol çizerek Dun Kilty'nin batısındaki küçük bir tepenin zirvesine doğru sürdüler. Etraftaki ağaçlar kesilerek hazırlanmış açık ve rüzgârlı bir alandaydılar. Ağaçların yerlerinde elli kadar taş mezar yer alıyordu. Bazıları çok eskiydi ve ufalanmaya başlamıştı. Diğerleri daha yeniydi. Bir tanesi ise henüz birkaç gün önce düzenlenmişti ve madenden yeni çıkarılmış taşı hâlâ parlıyordu.

Caimhill'di burası. Clonmel krallarının son uykularını uyumaları üzere yerleştirildikleri kadim mezarlık. Horace, mezarlığı çevreleyen alçak taş duvarın girişine varınca Halt'un yalnız başına at sürmesi için Vurucu'yu durdurdu. Abelard taze kesilmiş taşın önünde durdu. Orman Muhafızı bir süre konuşmadan kardeşinin mezarına baktı. Birkaç dakika sonra Abelard'ı harekete geçirerek onu bekleyen Horace'ın yanma döndü.

Horace tek kelime bile etmeden arkadaşının yanma geçti ve atlarını tepeden aşağı, ana yola doğru sürmeye başladılar. Geceyi Fingle Koyu'na giden yolun üstündeki Derryton adlı sahil kasabasında geçirmeyi planlıyorlardı.

Horace gökyüzüne bir göz attı. İkindi vakti olmasına rağmen kara bulutlar batıdan hızla üstlerine doğru geliyordu. Çok geçmeden yağmur yağacak, diye düşündü. Uzun bir süre sessizce ilerledikten sonra Horace dayanamayıp konuşmaya başladı.

"Pek öyle ahım şahım bir kral da sayılmazdı," dedi, "ama ellerindeki tek kral da oydu."

Aslında durumu o şekilde dile getirmek istememişti. Kullandığı ifadenin kaba kaçtığını fark etti. Gücendirmediğini umut ederek endişeyle yol arkadaşını süzdü.

"Affedersin, Halt," dedi beceriksizce.

Halt başını kaldırarak Horace'a üzgün bir ifadeyle gülümsedi. Genç savaşçının kötü bir niyeti olmadığının farkındaydı.

"Sorun değil, Horace," dedi. "Öyle ahım şahım bir erkek kardeş olduğunu da söyleyemem. Ama tek erkek kardeşim oydu."

Yağmur hafiften çiselemeye başlayınca, Halt pelerininin kukuletasını biraz daha öne çekti.

"Karanlık basmadan önce Derryton'a ulaşmaya çalışsak, iyi olur," dedi.